Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Dumas, Alexander.; af Alexander Dumas.
Titel | Title:	Musketerernes sidste Bedrifter eller Ti Aar efter : Roman
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Frantz Christtreus Bogtrykkeri, 1909
Fysiske størrelse | Physical extent:	2 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

MUSKETERERNES SIDSTE BEDRIFTER

ELLER

TI AAR EFTER

1910 L 881

Frantz Christtreus Bogtrykkeri. København.

MUSKETERERNES SIDSTE BEDRIFTER

ELLER

TI AAR EFTER

ROMAN

AF

ALEXANDER DUMAS

FORFATTER TIL „GREVEN AF MONTE CHRISTO“, „DE TRE MUSKETERER“ OG „TYVE AAR EFTER“ ETC.

ANDET BIND

København.

Frantz Christtreus Bogtrykkeri.

1909

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Tredie Del.

Første Kapitel

Hr. de Baisemeaux' Brev.

Under de tidligere beskrevne Begivenheder var en af vore Personer, den, der maaske mindst burde forsømmes, forsømt, glemt og ulykkelig.

D'Artagnan, vi maa nævne ham ved hans Navn, for at man kan huske, at han har eksisteret, d'Artagnan havde aldeles intet at gøre i denne glimrende, letsindige Verden.

Efter at have opholdt sig i to Dage hos Kongen i Fontainebleau og været Øjenvidne til alle sin Suveræns forelskede Dumheder og Forklædninger, havde Musketeren følt, at det ikke var tilstrækkeligt til at udfylde hans Liv.

Da Musketeren efter to Dages Forløb saa', at det hele ikke blev til andet end Narrestreger og at Kongen aldeles havde eller i det mindste syntes aldeles at have glemt Paris, Saint-Mandé og Belle-Isle, bad d'Artagnan Kongen om Permission i Anledning af en Familiesag.

I det Øjeblik, d'Artagnan udbad sig denne, gik Kongen til Sengs efter at have danset hele Natten.

»Vil De forlade mig, Hr. d'Artagnan?« spurgte Kongen forbavset.

Ludvig den Fjortende kunde aldrig forstaa, at man vilde skilles fra ham, naar man kunde have den Ære at være i hans Nærhed.

»Sire,« svarede d'Artagnan, »jeg forlader Dem, fordi jeg ikke er Dem til nogen Nytte. De behøver mig ikke og for Resten véd Deres Majestæt, hvor De kan finde mig, hvis De skulde trænge til mig.«

»Det er godt,« sagde Kongen.

Og han gav den forlangte Permission.

Vi vil altsaa ikke søge d'Artagnan i Fontainebleau, hvilket vilde være forgæves; men med vore Læseres Tilladelse vil vi opsøge ham i Gaden des Lombards hos vor hæderlige Ven Planchet.

Klokken er otte om Aftenen, det er meget varmt, et eneste Vindue er aabent i Værelset i Stueetagen.

En Duft af Krydderier, blandet med den mindre exotiske, men mere gennemtrængende Lugt af Gadesnavs, stiger op i Musketerens Næse.

D'Artagnan har taget Plads i en enorm Lænestol med Benene hvilende paa en Skammel.

To Skridt fra ham laa Planchet paa Maven paa en Sæk Majs med Armene under Hagen, og betragtede d'Artagnan.

Han havde allerede længe indtaget denne iagttagende Stilling.

Han begyndte at rømme sig.

Men d'Artagnan rørte sig ikke af Pletten.

Imidlertid troede Planchet at bemærke et Smil i Musketerens Ansigt, hvilket opmuntrede ham til at sige:

»Sover De, Hr. d'Artagnan?«

»Nej, Planchet, jeg sover ikke en Gang,« svarede Musketeren.

»Det gør mig ondt at høre Dem sige ikke engang,« vedblev Planchet. »Naar De siger det, er det, ligesom De vilde sige, at De ikke engang har den Trøst at sove, eller med andre Ord, at De keder Dem til Døde.«

»Du véd, Planchet, at jeg aldrig keder mig.«

»Hr. d'Artagnan, det er nu otte Dage siden, at De kom tilbage fra Fontainebleau, og i disse otte Dage har De ingen Ordre haft at udstede og ikke ladet Deres Kompagni manøvrere for Dem. De savner Lyden af Musketererne og Trommerne, hvilket jeg, der selv har baaret Musket, forøvrigt meget godt forstaar.«

»Jeg forsikrer Dig, Planchet,« svarede d'Artagnan, »at jeg ikke keder mig det mindste.«

»Hvorfor ligger De da der som en Død? Og hvorfor bliver De saa mager, Hr. d'Artagnan?«

»O!« udbrød d'Artagnan og slog paa sit Bryst, der gav Genlyd som et tomt Kyrads, »det er umuligt, Planchet.«

»Ja, sér De,« sagde Planchet med Varme, »hvis De blev mager hos mig —«

»Hvad saa?«

»Saa vilde jeg gøre en Ulykke.«

»Aa, Snak!«

»Jo, jeg vilde, og hvis De bliver endnu magrere, tager jeg min Kaarde og gaar lige hen og skærer Halsen over paa Hr. d'Herblay.«

»Hvad for noget?« raabte d'Artagnan, gørende et Hop i Stolen, »hvad er det, Du siger, Planchet? Hvad har Hr. d'Herblays Navn at bestille med din Urtekramhandel?«

»Bliv kun vred, hvis De har Lyst, fornærm

mig, om De vil, men for Fanden, jeg véd, hvad jeg véd.«

D'Artagnan havde imidlertid sat sig saaledes, at han ikke tabte et eneste af Planchets Blik.

»Naa, forklar Dig,« sagde han, »og sig, hvorledes Du har kunnet fremføre en saadan Gudsbespottelse. Vil Du drage Sværdet mod Hr. d'Herblay, Planchet, din gamle Officer, min Ven, en Kirkens Mand, en Musketer, der er bleven Biskop.«

»Jeg vilde drage Sværdet mod min Fader, naar jeg sér Dem i saadan en Tilstand.«

»Hr. d'Herblay, en Adelsmand.«

»Det er mig lige meget, at han er en Adelsmand. Han faar Dem til at gruble, det véd jeg. Og af at gruble, bliver man mager.«

»Hvorledes faar han mig til at gruble? Naa, forklar Dig, forklar Dig.«

»De har i tre Nætter haft Mareridt.«

»Jeg?«

»Ja De, og under Deres Mareridt gentager De den ene Gang efter den anden: »Aramis, snedige Aramis!«

»Ah! har jeg sagt det?« spurgte d'Artagnan urolig.

»Det har De sagt, saa sandt jeg hedder Planchet. Og hver Gang De i de sidste Dage er gaaet ud, har De bestandig ved Hjemkomsten spurgt mig: Har Du sét Hr. d'Herblay?

Eller ogsaa: Har Du ikke faaet Brev til mig fra Hr. d'Herblay?«

»Men det forekommer mig ganske naturligt, at jeg interesserer mig for den kære Ven,« bemærkede d'Artagnan.

»Indrømmet, — men ikke i den Grad, at De bliver mager derover.«

»Jeg skal blive fed, Planchet, det giver jeg Dig mit Æresord paa.«

»Godt, min Herre, jeg modtager det, thi jeg véd, at naar De giver Deres Æresord, er det Dem helligt.«

»Jeg skal aldrig drømme mere om Aramis.«

»Meget vel.«

»Jeg skal aldrig mere spørge Dig, om der er Brev fra Hr. d'Herblay.«

»Meget godt! Forøvrigt vil jeg raade Dem til at følge mit Eksempel.«

»Hvorledes bærer Du Dig ad, lad høre?«

»Har De lagt Mærke til, at jeg absenterer mig?«

»Ja.«

»Paa hvilke Tider er det, jeg absenterer mig?«

»Den 15de og 30te i hver Maaned.«

»Og jeg bliver borte?«

»Snart to, snart tre og snart fire Dage.«

»Hvad har De troet, jeg foretog mig?«

»Lavet Opskrifter.«

»Og naar jeg kom tilbage, hvorledes fandt De saa mit Ansigt?«

»Meget tilfreds.«

»Ja, som De selv siger, altid meget tilfreds. Og De tilskrev denne Tilfredshed? —«

»At Din Handel gik godt, at Du havde en strygende Afsætning paa Ris, Blommer, raffineret Sukker, tørrede Pærer og Sirup.«

»De tager fejl, min Herre. Hohoho!«

Og Planchet slog en Latter op, der maatte indgyde d'Artagnan en fornærmelig Tvivl om hans egen Forstand.

»Jeg tilstaar,« sagde Musketeren, »at jeg ikke forstaar Dig.«

»Det er sandt, min Herre.«

»Hvorledes, det er sandt?«

»Det maa jo være sandt, siden De selv siger det, men læg vel Mærke til, at det ikke nedsætter Dem i mit Omdømme.«

»Ah! det er meget heldigt!«

»Nej, De er en Mand med Geni, er De, og naar Talen er om Krig, Taktik, Overrumplinger, og Coups de Main, er Kongerne intet imod Dem; men med Hensyn til Sjælens Hvile, Omsorg for Legemet, Livets Konfiturer, om jeg saa maa sige, der maa De ikke tale til mig om de geniale Mænd, min Herre, de er Deres egne Bødler.«

»Godt, Planchet,« sagde d'Artagnan brændende af Nysgerrighed, »Du spænder i højeste Grad min Interesse.«

»De keder Dem allerede mindre end for et Øjeblik siden, ikke sandt?«

»Jeg kedede mig ikke, men alligevel morer jeg mig mere, siden Du taler med mig.«

»Naa, det er en god Begyndelse, jeg skal nok kurere Dem, det svarer jeg Dem for.«

»Jeg ønsker intet hellere.«

»Holder De af Landet?«

»Saa som saa, Planchet.«

»De holder altsaa af Byen?«

»Det er som man tager det.«

»Nuvel, jeg fører Dem til et Sted, der er halv By, halvt Land, og hvad der er det mærkeligste, til et Sted, som De har forladt, fordi De kedede Dem der.«

»De tager altsaa til Fontainebleau?«

»Til Fontainebleau, netop!«

»Men Du store Gud! hvad vil Du i Fontainebleau?«

Planchet besvarede d'Artagnans Spørgsmaal med en ondskabsfuld Blinken med Øjnene.

»Du har en Ejendom der, Skælm!«

»O, en Bagatel, en Rønne.«

»Jeg tager den, som den er.«

»Men den er paa Ære smuk.«

»Jeg tager til Planchets Landsted!« raabte d'Artagnan.

»Naar De vil.«

»Blev vi ikke enige om i Morgen?«

»I Morgen, lad gaa; desuden er det i Morgen den fjortende, med andre Ord Dagen før den Dag, da jeg er bange for at kede mig; det er altsaa en Aftale.«

»Ja.«

Planchet lo tilfreds, ønskede Musketeren god Nat og gik ned i Værelset bag Butiken, hvor han havde sit Sovekammer.

D'Artagnan indtog sin forrige Stilling paa Stolen, og hans Pande, der for et Øjeblik siden havde været glat, blev atter mere tankefuld end nogensinde.

Han havde allerede glemt Planchets Daarskaber og Drømme.

»Ja,« sagde han til sig selv, idet han optog Traaden i sine Tanker der, hvor den var bleven afbrudt af den nys meddelte behagelige Samtale, »ja, deri stikker Knuden:

1) At faa at vide, hvad Baisemeaux vilde Aramis;

2) At faa at vide, hvorfor Aramis ikke lader høre fra sig;

3) At faa at vide, hvor Porthos er.

I disse tre Punkter stikker Hemmeligheden.«

»Men,« vedblev d'Artagnan, siden vore Venner ikke meddeler os noget, vil vi tage vor Tilflugt til vor gamle Snildhed. *Mordioux*, man gør, hvad man kan!«

— — — — —

Sin Plan tro aflagde d'Artagnan allerede den følgende Morgen et Besøg hos Hr. de Baisemeaux.

Kommandant Baisemeaux modtog d'Artagnan paa en mere end høflig Maade, men viste sig i den Grad tilbageholdende, at d'Artagnan trods al sin Kløgt ikke kunde faa en Stavelse ud af ham.

Jo mere indesluttet han var, desto mere voksede d'Artagnans Mistro.

Denne sidste troede endog at bemærke, at Baisemeaux handlede i Overensstemmelse med en nylig modtagen Ordre.

Baisemeaux havde ikke i Palais-Royal været den kolde og uigennemtrængelige Mand mod d'Artagnan, som denne fandt i Baisemeaux i Bastillen.

Da d'Artagnan bragte den Pengeforlegenhed paa Bane, for hvis Skyld Baisemeaux havde søgt efter Aramis, og som havde gjort ham saa meddelsom den Aften, brugte Baisemeaux som Paaskud, at han skulde give nogle Ordrer i selve Fængslet, og lod d'Artagnan vente saa længe, at vor Musketer, der var vis paa ikke at faa et Ord ud af Kommandanten, forlod Bastillen, førend Baisemeaux var vendt tilbage fra sin Inspektion.

Men d'Artagnan havde fattet Mistanke, og naar hans Mistro engang var vakt, hvilede han ikke.

Han sagde til sig selv, at det, man skjulte for ham, netop var det, som det var ham af Vigtighed at vide.

Følgelig sluttede han, at Baisemeaux ikke vilde undlade at rapportere til Aramis, hvis

denne havde givet ham et eller andet Paalæg. Dette skete ogsaa ganske rigtigt.

Baisemeaux var knap kommet tilbage fra Fængslerne, førend d'Artagnan lagde sig paa Lur i Nærheden af Gaden Petit-Musc, saaledes at han kunde holde Øje med alle dem, der forlod Bastillen.

Efter en Times Venten saa' d'Artagnan en Soldat komme ud og styre Kursen mod Forstaden Saint-Antoine.

D'Artagnan fulgte ham i Frastand. Han havde endnu ikke taget nogen Bestemmelse med ham.

»Først,« tænkte han, »maa jeg sé Fyrens Ansigt. Før man har sét et Menneske, kan man ikke bedømme ham.«

D'Artagnan gik raskere til og indhentede snart Soldaten, hvilket ikke var vanskeligt.

Han saa' ikke blot hans Ansigt, der var ret forstandigt, men ogsaa hans Næse, der var en Smule rød.

»Skælmen holder af Brændevin,« mumlede han ved sig selv.

Paa samme Tid, som han saa den røde Næse, bemærkede han ogsaa et hvidt Papir i Soldatens Bandolér.

»Godt,« mumlede d'Artagnan, »han har et Brev.«

Den eneste Vanskelighed bestod i at faa fat i dette Brev. En Soldat, der af Hr. Baisemeaux var bleven beæret med et Ærinde, maatte føle sig alt for glad herover til at lade sig købe.

Medens d'Artagnan tyggede paa sine Negle, skred Soldaten stedse videre ad Forstaden Saint-Antoine til.

D'Artagnan spekulerede paa, om han skulde

angribe den Ulykkelige, tvinge ham til at trække blank og dræbe ham for at faa hans Brev. Ja, hvis det gjaldt et Brev fra Dronningen til en Lord, eller fra en Kardinal til en Dronning. Men at ofre et Menneskeliv for de Herrer Aramis' og Fouquets Intriger mod Hr. Colbert, nej, han vilde ikke spendere ti Dalere derpaa.

Medens han filosoferede saaledes, fik han Øje paa en lille Trop Bueskytter og en Komissær.

Disse Folk trak af Sted med en Mand af et ret respektabelt Udseende, der af al Magt gjorde Modstand.

Bueskytterne havde revet hans Klæder itu og trak af med ham. Han forlangte, at man skulde behandle ham med mere Hensyn, og han paastod, at han var Adelsmand og Soldat.

Da han saa' vor Soldat komme opad Gaden, raabte han:

»Til Hjælp, Kammerat.«

Soldaten skred henimod den Kaldende, og Mængden fulgte ham.

D'Artagnan fik nu en Idé.

Det var den første, og man vil faa at sé, at den ikke var saa gal. Medens Adelsmanden fortalte Soldaten, at han var bleven grebet i et Hus som Tyv, medens han kun var en Elsker, beklagede Soldaten ham og trøstede ham, samt gav ham Raad.

Imidlertid listede d'Artagnan sig bag den af Mængden paa alle Sider omringede Soldat og tog behændigt og hurtigt Papiret ud af hans Bandolér.

Han fjernede sig en halv Snes Skridt, gik ind i en Port og læste Adressen, der lød saaledes:

»Til Hr. du Vallon, hos Hr. Fouquet, i Saint-Mandé.«

»Godt!« sagde han.

Og han aabnede Brevet uden at rive det itu og læste følgende:

»Kære Hr. du Vallon, vær saa god at sige Hr. d'Herblay, at han har været i Bastillen og udspurgt

Deres hengivne

De Baisemeaux.«

»Bravo!« udbrød d'Artagnan, det er tydeligt nok. Porthos er med i Sammensværgelsen.«

Da Musketeren nu havde faaet at vide, hvad han ønskede, nærmede han sig atter Mængden.

D'Artagnan saa, at Kommissæren og Bueskytterne var blevet færdige med Soldaten og nu trak af med deres Fange.

Soldaten blev tilbage, omringet af Mængden og vedblev at give ondt af sig.

D'Artagnan blandede sig atter i Trængslen og lod Brevet falde, uden at nogen saa' det, hvorpaa han fjernede sig hurtigt. Soldaten fortsatte sin Vej til Saint-Mandé, tænkende paa Adelsmanden, der havde anraabt om hans Beskyttelse.

Pludselig faldt hans Brev ham ind; han kastede Øje paa Bandoléret og saa', at det var borte. Det Rædselsskrig, han udstødte, glædede d'Artagnan.

Den stakkels Soldat saa' sig ængstelig om og opdagede endelig en Snes Skridt bagved sig Brevet. Han fo'r løs paa det som en Falk paa sit Bytte; derpaa gik han atter videre.

»Gaa kun,« sagde d'Artagnan, »jeg har Tiden for mig; Du maa gerne komme først.«

Og indrettende sin Gang efter Soldatens fore-

satte han sig at naa Hr. Fouquets Bolig et Kvarter efter ham.

Andet Kapitel.

Hvori Læseren med Glæde vil sé, at Porthos ikke har mistet noget af sin Styrke.

D'Artagnan naaede Overintendantens Port i samme Øjeblik, som Soldaten kom ud af den med tomt Bandolér.

D'Artagnan præsenterede sig ved Porten, som én fra øverst til nederst broderet Portner holdt aaben paaklem for ham.

Han vilde rigtignok helst være sluppen ind uden at sige sit Navn, men det kunde ikke undgaaes, og han opgav det altsaa.

Trods denne hans Eftergivenhed, der burde have fjernet enhver Vanskelighed — saaledes tænkte i det mindste d'Artagnan — tøvede Portneren dog. D'Artagnan fortalte derfor, at den Soldat, der nylig havde bragt et Brev til Hr. du Vallon, ikke var nogen anden end hans eget Bud, og at Brevet blot skulde melde hans Ankomst.

Fra nu af var der intet til Hinder for d'Artagnans Indladelse, og han traadte derfor indenfor. En Tjener vilde ledsage ham, men han svarede, at det var unødvendigt at gøre sig den Ulejlighed for hans Skyld, da han meget godt vidste, hvor Hr. du Vallon opholdt sig.

Der var intet at svare en saa velunderrettet Mand. Man lod altsaa d'Artagnan have sin Villie.

Trapper, Saloner, Haver, alt blev taget i Øjesyn af Musketeren. Et Kvarterstid vandrede

han om i dette mer end kongelige Hus, der indesluttede lige saa mange Vidundere som Møbler og lige saa mange Tjenere som Søjler og Døre.

Endelig kom han til en afsidesliggende Del af Slottet, der var omgivet af en Stenmur, som var overgroet med en Overflødighed af Planter. Denne Mur var i visse Mellemrum prydet med Billedstøtter.

D'Artagnan fandt Døren og paa denne en Slags Fjeder, som han trykkede paa.

Døren sprang op.

D'Artagnan gik indenfor, lukkede Døren efter sig og traadte ind i en som Rotunde bygget Pavillon, hvor man ikke hørte anden Lyd end den fra Springvandet og Fuglenes Sang.

Ved Døren til Pavillonen mødte d'Artagnan en Tjener.

»Det er jo her, at Hr. Baron du Vallon bor, ikke sandt,« spurgte d'Artagnan uden at betænke sig.

»Jo, min Herre,« svarede Tjeneren.

»Sig ham, at Hr. Chevalier d'Artagnan, Kaptajn i Hans Majestæts Musketerer, ønsker at hilse paa ham.«

D'Artagnan blev ført ind i Salonen.

Han kom ikke til at vente længe; velbekendte Skridt hørtes ved Siden af, en Dør aabnedes eller rettere sagt blev stødt ind, og Porthos kastede sig i sin Vens Arme med en Slags Forlegenhed, der ikke klædte ham ilde.

»De her?« udbrød han.

»Og De?« svarede d'Artagnan. »Ah! De Skælm!«

»Ja,« svarede Porthos med et forlegent Smil,

»De finder mig hos Hr. Fouquet, og det forbavser Dem, ikke sandt?«

»Nej, hvorfor skulde De ikke høre til Hr. Fouquets Venner? Hr. Fouquet har mange Venner, især blandt kloge Mænd. Men De opfører Dem ikke net imod mig, min Ven.«

»Hvorledes det?« udbrød Porthos.

»Hvorledes? De udfører et Arbejde saa beundringsværdigt som Belle-Isles Fortifikation, og De lader mig ikke vide noget derom.«

Porthos rødmede.

»Hvad mere er,« vedblev d'Artagnan, »De møder mig der, De véd, at jeg staar i Kongens Tjeneste, og De gætter ikke, at Kongen er begærlig efter at erfare, hvad det er for en fortjenstfuld Mand, der udfører det Arbejde, hvorom man har givet ham de vidunderligste Beretninger; De gætter ikke, siger jeg, at Kongen har sendt mig for at faa at vide, hvem denne Mand var.«

»Hvorledes, Kongen har sendt Dem for at faa at vide, hvem denne Mand var?«

»Javel, men lad os ikke tale mere derom.«

»*Corne de Boeuf!*« raabte Porthos; »jo, lad os tvertimod tale derom; Kongen vidste altsaa, at Belle-Isle blev befæstet?«

»Véd Kongen ikke alt?«

»For Fanden!« udbrød Porthos, »havde jeg vidst det!«

»Vilde De ikke være flygtet fra Vannes, ikke sandt?«

»Nej, men hvad sagde De, da De ikke saa' mere til mig?«

»Jeg tænkte, min kære Ven.«

»Ah, De tænkte, og til hvilket Resultat kom De i Deres Tanker?«

»Til at gætte hele Sandheden.«

»Ah! De har gættet?« —

»Ja.«

»Hvad har De gættet? Tal,« sagde Porthos, idet han gjorde sig det bekvemt i en Lænestol og paatog sig en Mine som en Sfinx.

»Jeg gættede først, at De befæstede Belle-Isle efter Hr. Fouquets Ordre.«

»Det er sandt.«

»Men det er ikke alt. Jeg gættede ogsaa, at Hr. Fouquet vilde hemmeligholde sine Befæstningsarbejder.«

»Det var virkelig hans Hensigt, efter hvad jeg véd,« sagde Porthos.

»Ja, men véd De, hvorfor han vilde hemmeligholde det?«

»Ih, for at Sagen ikke skulde blive bekendt,« svarede Porthos.

»For det første, men dernæst var Grunden dertil et Galanteri, som han vilde vise Kongen.«

»O, hvorfra har De faaet det at vide?«

»Åa, paa den simpleste Maade af Verden, jeg hørte Hr. Fouquet selv sige det til Kongen.«

»Hørte ham sige hvad?«

»At han havde ladet Belle-Isle befæste for hans Skyld, og at han forærede ham det.«

»Ah, har De hørt Hr. Fouquet sige det til Kongen?«

»Ord til andet. Han tilføjede endog: Belle-Isle er bleven befæstet af en Ingeniør, en af mine Venner og en Mand af megen Fortjeneste, som jeg vil udbede mig Tilladelse til at præsentere for Kongen.«

»Hans Navn,« spurgte Kongen.

»Baron du Vallon,« svarede Hr. Fouquet.

»Det er godt,« sagde Kongen, »De kan præsentere ham for mig.«

»Sagde Kongen det?«

»Paa Ære.«

»O,« sagde Porthos, »men hvorfor har man da ikke præsenteret mig?«

»Har man ikke talt til Dem om denne Præsentation?«

»Jo, men jeg venter endnu stedse derpaa.«

»Vær De rolig, den kommer nok.«

»Hm! hm!« brummede Porthos.

D'Artagnan lod, som om han ikke hørte det, og idet han gav Samtalen en anden Retning, sagde han:

»Det forekommer mig, at De bor meget ensomt her, kære Ven.«

»Jeg har altid holdt meget af Ensomhed, jeg er meget melankolsk,« svarede Porthos sukkende.

»Det er besynderligt,« sagde d'Artagnan, »det har jeg aldrig bemærket.«

»Jeg er blevet det, siden jeg har lagt mig efter Studeringer.«

»Men jeg haaber da, at de aandelige Studeringer ikke har skadet Deres Sundhed.«

»O nej, aldeles ikke.«

»Morer De Dem meget her, Porthos?«

»Ikke altid.«

»Jeg forstaar det, men hvad foretager De Dem, naar De keder Dem altfor meget?«

»O, jeg skal ikke blive her saa længe. Aramis har lovet mig at præsentere mig for Kongen.«

»Aramis er altsaa stadig i Paris?«

»Nej.«

»Hvor er han da?«

»I Fontainebleau.«

»Alene?«

»Med Hr. Fouquet.«

»Meget vel; men véd De hvad?«

»Nej, sig mig det, og jeg vil faa det at vide.«

»Jeg tror, at Aramis glemmer Dem.«

»Tror De?«

»I Fontainebleau, sér De, morer man sig, danser man og drikker Hr. de Mazarins Vin. Véd De vel, at der gives Balletter der hver Aften?«

»For Fanden!«

»Jeg siger derfor, at Deres kære Aramis glemmer Dem.«

»Det kan godt være, og jeg har undertiden tænkt det samme.«

»Hvis han ikke bedrager Dem, den Skælm.«

»O!«

»De véd, at Aramis er en fin Ræv.«

»Ja, men bedrage mig.«

»Hør; for det første indespærrer han Dem.«

»Hvorledes, han indespærrer mig? Jeg er indespærret, jeg?«

»For Pokker, ja.«

»Og hvorfor skulde Aramis indespærre mig?« spurgte Porthos.

»Vær oprigtig, Porthos.«

»Som Guld.«

»Det er Aramis, der har udkastet Planen til Befæstningen af Belle-Isle, ikke sandt?«

Porthos rødmede.

»Ja,« svarede han, »men det er ogsaa alt, hvad han har gjort.«

»Ganske rigtigt, og efter min Mening er det ikke synderligt.«

»Det er ogsaa min Mening. Og det er netop Sagen, min kære Porthos. Aramis, der kun

har udkastet Planen, har villet gaa for at være Ingeniøren, medens De, der har bygget Muren Sten for Sten, Citadellet og Bastionerne, skal reduceres til en slet og ret Konstruktør.«

»Ho ho, min kære Aramis, De bilder Dem nok ind, at De ikke er mere end fem og tyve Aar.«

»Han bliver ikke staaende derved, men antager Dem for at være halvtredsindstyve Aar.«

»Jeg gad nok sé ham i Arbejde.«

»Ja.«

»En Karl, der har Gigt?«

»Ja.«

»Og Sten?«

»Ja.«

»Som mangler tre Tænder?«

»Fire.«

»Medens jeg, sé paa mig!«

Og idet Porthos aabnede sine tykke Læber, fremviste han to Rækker Tænder, der ikke var fuldt saa hvide som Sne, men lige saa haarde og sunde som Elfenben.

»De kan ikke forestille Dem, Porthos, hvor meget Kongen sér paa gode Tænder,« sagde d'Artagnan. »Deres bestemmer mig, jeg skal præsentere Dem for Kongen.«

»De?«

»Hvorfor ikke? Tror De, at jeg staar mig daarligere ved Hoffet end Aramis?«

»O, nej.«

»Nuvel, jeg er en intim Ven af Kongen, og Beviset herpaa er, at naar der er noget ubehageligt, der skal siges ham, er det mig, der maa gøre det.«

»Men, min kære Ven, hvis De præsenterer mig —«

»Hvad saa.«

»Vil Aramis blive vred.«

»Paa mig?«

»Nej, paa mig.«

»Har De noget at gøre her?«

»Nej, intet, i det mindste intet af Vigtighed.«

»De er vel ikke Mellemmand for Aramis i én eller anden vigtig Sag?«

»Nej, paa Ære om jeg er.«

»De indsér nok, at det kun er af Interesse for Dem, at jeg omtaler det. Jeg forudsætter for Eksempel, at De har det Hverv at sende Aramis Budskaber og Breve, som indløb til ham.«

»Ah! Breve? Javel, jeg sender ham visse Breve.«

»Hvorhen?«

»Til Fontainebleau.«

»Har De nogle af disse Breve?«

»Jeg har netop nylig faaet ét.«

Og Porthos tog Soldatens Brev op af Lommen, som han ikke havde læst.

»Véd De, hvad De skal gøre med det?« sagde d'Artagnan.

»Ih! hvad jeg altid gør, sende det af Sted.«

»Nej.«

»Hvorledes, beholde det da?«

»Nuvel, De skal bringe det til Fontainebleau?«

»Til Aramis?«

»Ja.«

»Det er rigtigt.«

»Og siden Kongen er der, vil jeg benytte mig deraf til at præsentere Dem for ham.«

»Ah, *corne de boeuf!* d'Artagnan, De har i Sandhed ikke Deres Mage i at finde paa Udveje.«

»I Stedet for altsaa at sende vor Ven et Bud, der maaske ikke er aldeles paalideligt, bringer vi ham selv Brevet.«

»Jeg vilde aldrig være faldet paa det, skønt det dog er saa simpelt. Men,« udbrød Porthos, »mit Løfte til Hr. Fouquet?«

»Hvilket Løfte?«

»At jeg ikke vilde forlade Saint-Mandé uden at underrette ham derom.«

»Ak, min kære Porthos,« sagde d'Artagnan, »hvor De er ung.«

»Hvorledes det?«

»De tager til Fontainebleau, ikke sandt?«

»Jo.«

»De træffer der Hr. Fouquet?«

»Jo.«

»Og De siger til ham: Hr. Fouquet, jeg har den Ære at underrette Dem om, at jeg har forladt Saint-Mandé.«

»Og,« tilføjede Porthos med samme Majestæt, »naar Hr. Fouquet sér mig i Fontainebleau, vil han ikke kunne sige, at jeg lyver.«

»Min kære Porthos, det var netop det, jeg vilde sige. De kommer mig altid i Forkøbet. O, Porthos, hvilken lykkelig Natur De har, Alderen har ikke taget det mindste paa Dem.«

»Ikke synderlig meget.«

»Altsaa er der ikke mere i Vejen?«

»Jeg tror det ikke.«

»Saa tager jeg Dem med mig.«

»Godt,« sagde Porthos og rakte d'Artagnan sin Haand.

Men d'Artagnan kendte Porthos' Haand og gav ham derfor hele sin knyttede Næve.

Porthos lagde ikke en Gang Mærke dertil.

Derpaa forlod de begge Saint-Mandé.

Tjenerne hviskede en Smule mellem sig selv og lod nogle Ord falde, som d'Artagnan godt forstod, men som han vel vogtede sig for at fortælle Porthos.

»Vor Ven,« tænkte han, »har slet og ret været Aramis' Fange. Vi vil nu sé, hvad Følgen vil blive af, at denne Konspiratør er bleven sat paa fri Fod.«

D'Artagnan og Porthos begav sig bort til Fods, ligesom den første var kommen, og tog Vejen til Planchets Butik.

Da d'Artagnan, der traadte først ind i Butikken, havde underrettet Planchet om, at Hr. du Vallon vilde gøre dem Selskab, og da Porthos, idet han traadte indenfor, med sin Fjer stødte an mod de i Loftet hængende Trælys, fik Planchet ligesom en sørgelig Forudfølelse af, at den Glæde, han havde lovet sig for den følgende Dag, vilde blive forstyrret.

Men desuagtet modtog Planchet Porthos med en Blanding af Ærbødighed og Hjertelighed.

Porthos, der i Begyndelsen var noget stiv paa Grund af den sociale Afstand, der den Gang fandtes mellem en Baron og en Urtekræmmer, blev til sidst nedladende, da han saa, hvor høflig og forekommende Planchet var.

Især gjorde det Indtryk paa ham, at han fik Lov til at stikke sine store Hænder ned i Kasserne med de tørrede og syltede Frugter, i Sækkene med Mandler og Nødder og Skufferne, der var fulde af Sukkergodt.

Trods Planchets Opfordring til at gaa ind i Stuen, valgte han derfor til sit Yndlingsopholdssted for den Aften, han skulde tilbringe hos Planchet, Butikken, hvor hans Fingre stedse fandt, hvad hans Næse havde lugtet.

I fem Timer underholdt Porthos sig uafbrudt med Provencefigener, lombardiske Nødder og Blommer fra Touraine.

Hans Tænder knuste Nødderne, hvis Skaller oversvømmede Gulvet og knagede under de gaaendes og kommendes Fødder; han slugte i én Mundfuld et halvt Pund Succade.

Folkene havde, slagne med Forfærdelse, trukket sig tilbage i en Krog af Butikken og saa' paa hinanden uden at turde tale.

De kendte ikke Porthos, de havde aldrig sét ham. De spurgte derfor sig selv, om det ikke var Varulven i Féeventyrene, der vilde lade hele Planchets Magasin forsvinde i sin umættelige Mave.

»Min Ven,« sagde Porthos til en af Svendene, »maa jeg nu bede om lidt Vand.«

»I en Spand, min Herre?« spurgte Svenden naivt.

»Nej, i en Karaffe, det er tilstrækkeligt,« svarede Porthos venligt.

Og førende Karaffen til sin Mund, tømte han den i ét Drag.

Planchet gøs for sin Ejendom.

»Naar skal vi spise til Aften, Planchet?« spurgte Porthos; »jeg er sulten.«

Den første Svend slog Hænderne sammen.

De to andre skjulte sig under Disken af Angst for, at Porthos skulde lugte frisk Kød.

»Vi tager blot en Bid Brød her,« sagde d'Artagnan, »og spiser først rigtig til Aften paa Planchets Landsted.«

»Ah, vi skal til Deres Landsted, Planchet,« sagde Porthos, »saa meget desbedre.«

»De er altfor god, Hr. Baron.«

Ordene Hr. Baron gjorde stor Virkning

paa Svendene, der betragtede en Mand med en saadan Appetit som noget overordentligt.

Forøvrigt beroligede denne Titel dem, thi de havde aldrig hørt, at en Varulv var bleven kaldt Hr. Baron.

I det samme meldtes det, at Maaltidet var anrettet.

Efter dette begav man sig paa Vejen.

Det var silde, da de tre Ryttere, der var tagne fra Paris Klokken seks, ankom til Fontainebleau.

Tiden var gaaet godt under Vejs. Porthos fandt Behag i Planchets Selskab, fordi denne viste ham megen Ærbødighed og talte med ham om hans Enge, Skove og Kaningaarde.

Porthos var stolt af sin Stilling som Godsejer.

Da d'Artagnan saa' sine to Ledsagere i Samtale, fjernede han sig fra dem og red langs med Grøften.

Maanen skinnede blidt gennem Træernes blaaagtige Løv.

Porthos og Planchet gav sig til at tale om Landvæsenet.

Planchet betroede Porthos, at han i sin modnere Alder havde forsømt Landvæsenet for Handelen, men at han havde tilbragt sin Barndom i Picardiet paa de smukke Kløvermarker, der naaede ham til Knæet, og under de af Frugt bugnende Æbletræer. Han havde lovet sig selv, saa snart han havde samlet en Formue, at vende tilbage i Naturens Skød og ende sine Dage, som han havde begyndt dem.

»Sig mig en Gang, Planchet,« sagde Porthos, »hvor mange Tønder Land holder din Park?«

»Min Park?«

»Ja, vi kan siden komme til Engene og Skovene.«

»Hvor, min Herre?«

»Ved dit Slot.«

»Men, Hr. Baron, jeg har hverken Slot eller Park eller Enge eller Skove.«

»Hvad har Du da,« spurgte Porthos, »og hvorfor kalder Du det da et Landsted?«

»Jeg har aldrig kaldt det et Landsted, Hr. Baron,« svarede Planchet lidt ydmyget, »det er kun et simpelt Aftrædelsesværelse.«

»Ah, jeg forstaar Dig,« sagde Porthos, »det er lutter Beskedenhed.«

»Nej, Hr. Baron, jeg siger den rene Sandhed, jeg har et Par Værelser til mine Venner, det er det hele.«

»Men hvor spadserer da dine Venner?«

»Først og fremmest i Kongens Skov, der er meget smuk.«

»Den er virkelig meget smuk,« sagde Porthos, »næsten lige saa smuk som min Skov i Berry.«

Planchet gjorde store Øjne.

»Har Hr. Baronen en Skov i Smag som den ved Fontainebleau?« stammede han.

»Ja, jeg har endogsaa to, men den i Berry er min Yndlingsskov.«

»Hvorfor det?« spurgte Planchet.

»Fordi jeg ikke kender Enden paa den og dernæst fordi den er fuld af Krybskytter.«

»Hvorledes kan denne Overflødighed af Krybskytter gøre Skoven behagelig for Dem?«

»Derved, at de jager mit Vildt, og jeg jager dem, hvilket i Fredstid er en Krig i det smaa for mig.«

Paa dette Punkt af Samtalen fik Planchet Øje paa de første Huse i Fontainebleau.

»Mine Herrer,« sagde han, »jeg har den Ære at underrette Dem om, at vi nu er i Fontainebleau.«

Tredie Kapitel.

Planchets Landsted.

Rytterne løftede Hovedet og saa', at den brave Planchet havde talt den strengeste Sandhed.

Ti Minutter efter var de i Gaden Lyon, paa den anden Side af Gæstgiverstedet le Beau-Paon.

Bag en stor og uigennemtrængelig, levende Hæk laa et hvidt Hus med rødt Tag.

To Vinduer i det vendte ud til Gaden.

De var begge mørke.

Mellem dem fandtes en lille Dør.

Planchet steg af Hesten, som om han vilde banke paa denne Dør, men han betænkte sig, tog Hesten i Tømmen og gik omtrent tredive Skridt fremad.

Hans to Ledsagere fulgte efter ham.

Han standsede ved en Port, løftede en Træstang, det eneste Lukke for denne Port, i Vejret og stødte den ene af Fløjene op.

Trækkende sin Hest efter sig traadte han først ind i Gaarden, hvor Lugten tydede paa, at der maatte findes en Stald i Nærheden.

Da de to Ryttere var komne indenfor, lukkede Planchet Porten efter dem.

Derpaa vækkede han en gammel Bonde, der laa og sov i Høet.

Da Bonden saa', at det var Planchet, kaldte han ham til Urtekræmmerens Tilfredshed Herren.

»Sæt Hestene i Stalden, Gamle, og giv dem et godt Foder,« sagde Planchet.

»Og Vand til min Hest,« sagde Porthos, »thi den er meget varm, forekommer det mig.«

»O, vær ikke bange, mine Herrer,« svarede Planchet, »Fader Célestin er en gammel Gendarm og forstaar sig paa Heste. Kom med op i Huset.«

Og han trak de to Venner gennem en tæt bevokset Allé, der førte over en lille Eng og endte ved en lille Have, bag hvilken Huset laa, hvis Hovedfacade vendte ud til Gaden.

Alt som man nærmede sig, kunde man sé gennem to aabne Vinduer i Stueetagen ind i et Kammer.

Dette af en paa Bordet staaende Lampe svagt oplyste Kammer frembød et smilende Billede paa Ro, Velvære og Lykke.

Paa Bordet laa en skinnende hvid Damaskes Dug, hvorpaa var dækket til to, og endvidere stod der et Par Flasker Vin og en Fajanceskaal med skummende Cider.

I en rummelig Lænestol i Nærheden af Bordet sad en Kvinde paa omtrent tredive Aar med et af Sundhed straalende Ansigt og sov.

I hendes Skød laa en stor Kat, som lod den karakteristiske Lyd høre, der i Forening med halvttillukkede Øjne betyder: Jeg er fuldkommen tilfreds.

De to Venner standsede overraskede udenfor Vinduet.

Deres Forbavselse virkede behageligt paa Planchet.

»Ah, Skælm!« sagde d'Artagnan, »nu fatter jeg Grunden til dine Afstikkere.«

»Hvilket smukt hvidt Linned!« udbrød Porthos med en Tordenstemme.

Denne Stemme bragte Katten til at flygte og Husholdersken til at fare op, hvorpaa Planchet førte de to Venner ind i Værelset, hvor Bordet var dækket.

»Tillad mig, min Kære,« sagde han, »at forestille Dem Hr. Chevalier d'Artagnan, min Beskytter.«

D'Artagnan tog Damens Haand som en Hofmand og med det samme ridderlige Væsen, som om han havde befundet sig lige overfor Madame.

»Hr. Baron du Vallon de Bracieux de Pierrefonds,« tilføjede Planchet.

Porthos gjorde et Buk, hvormed Anna af Østerrig vilde have erklæret sig tilfreds.

Nu kom Turen til Planchet.

Han omfavnede ganske ugenert Damen, efter stiltiende at have udbedt sig d'Artagnans og Porthos' Tilladelse, hvilken naturligvis blev given.

»Min kære Veninde,« sagde han derpaa, »De sér her de to Mænd, der har haft en væsentlig Indflydelse paa mit Liv. Jeg har mange Gange talt til Dem om dem.«

»Ja, og om to til,« sagde Damen med en stærk flandersk Akcent.

»Madame er en Hollænderinde?« bemærkede d'Artagnan.

Porthos snoede sin Knebelsbart, hvilket d'Artagnan lagde Mærke til.

»Jeg er fra Antwerpen,« svarede Damen.

»Og hun hedder Madame Gechter,« tilføjede Planchet.

»De kalder ikke Madame saaledes,« sagde d'Artagnan.

»Hvorfor mener De det?« spurgte Planchet.

»Fordi det vilde være at gøre hende ældre, end hun er.«

»Nej, jeg kalder hende Trüchen.«

»Et smukt Navn,« bemærkede Porthos.

»Trüchen,« vedblev Planchet, »er kommet til mig fra Flandern med sin Dyd og to tusinde Gylden. Hun flygtede fra èn ond Mand, der bankede hende. Hun er nu fri og rig, har en Ko, en Tjenestepige og Fader Célestin og strikker alle mine Vinterstrømper; hun sér mig kun hver fjortende Dag og er lykkelig.«

»Ja, jeg er meget lykkelig,« sagde Trüchen.

Porthos snoede den anden Side af sin Knebelsbart.

»For Fanden!« tænkte d'Artagnan, »mon Porthos skulde have Hensigter . . .«

Imidlertid havde Trüchen vækket Kokkepigen, føjet to Kuverter til og forsynet Bordet med udvalgte Retter.

Planchet kom op af Kælderen med ti Flasker, der var bedækkede af tykt Støv.

Dette Syn frydede Porthos' Hjerte.

»Jeg er sulten,« sagde han.

Og han tog med et morderisk Blik Plads ved Siden af Madame Trüchen.

D'Artagnan satte sig ved den anden Side.

Planchet satte sig lige overfor.

»De skal ikke bryde Dem om, at Trüchen under Maaltidet af og til forlader Bordet; hun sér til Sovekamrene.«

Husholdersken gjorde virkelig hyppige Af-

stikkere og oppe paa første Sal blev Sengene skudt frem og tilbage.

Imidlertid spiste og drak de tre Herrer, især Porthos.

De ti Flasker var ti Skygger, da Trüchen kom tilbage med Osten.

D'Artagnan havde bevaret hele sin Værdighed.

Derimod havde Porthos tabt en Del af sin.

D'Artagnan foreslog en ny Rejse til Kælderen, og da Planchet ikke var ganske sikker paa Benene, foreslog Musketeren at gaa med ham.

Trüchen blev tilbage hos Porthos.

Medens de to var beskæftigede nede i Kælderen, hørtes oven paa en klaskende Lyd, som naar to Læber trykkes paa en Kind.

De kom atter tilbage med Flaskerne.

Planchet sang saa højt, at han intet saa.

D'Artagnan, der derimod altid havde sine Øjne med sig, lagde Mærke til, at Trüchens venstre Kind var rødere end den højre.

Porthos smilte til Trüchen og drejede sine Knebelsbarter med begge Hænder paa én Gang.

Trüchen smilte ligeledes til den prægtige Kavalér.

Den funklende Anjouvin gjorde de tre Mænd til tre Djævle og berøvede dem til sidst Sans og Samling.

D'Artagnan alene kunde holde sig paa Benene, og han maatte lyse for Planchet, for at denne kunde finde sin egen Trappe.

Planchet trak af med Porthos, medens Trüchen skød bag paa.

Det var d'Artagnan, der fandt Sovekamrene og opdagede Sengene.

Porthos kastede sig paa sin og blev afklædt af sin Ven Musketeren.

Da d'Artagnan lagde sig, sagde han:

»*Mordioux!* jeg havde dog svoret paa ikke mere at røre denne Vin. Hvis Musketererne saa deres Kaptajn i saadan en Tilstand.«

Og idet han trak Gardinerne for Sengen, tilføjede han:

»Men heldigvis vil de ikke faa mig at se.«

Planchet blev baaret bort af Trüchen, der klædte ham af, trak Gardinerne for og lukkede Dørene.

»Det Landliv er morsomt,« sagde Porthos, idet han stak Benene gennem Endestykket af Sengen, hvilket gjorde et forfærdeligt Spektakel, som ingen lagde Mærke til — i den Grad havde man moret sig paa Planchets Landsted.

Klokken to om Natten sov alle.

Den følgende Morgen fandtes de tre Helte sovende paa deres grønne Øre.

Trüchen havde lukket Skodderne af Frygt for, at Solen skulde genere de tunge Øjne.

Det var derfor mørk Nat hos Porthos og Planchet, da d'Artagnan, vækket af en indiskret Solstraale, der listede sig ind gennem Vinduet, sprang ud af Sengen.

Han begav sig først til Porthos Værelse, der var det nærmeste.

Den værdige Porthos sov som en Sten; hans knyttede Haand hang ud af Sengen ned paa Fodtæppet.

D'Artagnan vækkede Porthos, der gned sine Øjne.

Imidlertid klædte Planchet sig paa og mødte de to Venner i Døren til deres Værelser.

Skønt det endnu var tidligt, var hele Huset

allerede paa Benene. Kokkepigen anrettede et ubarmhjertigt Nederlag i Hønsegaarden, medens Fader Célestin plukkede Kirsebær i Haven.

Man levede særdeles godt i Planchets Hus.

Porthos knuste en Stige og to Kirsebærtræer, plyndrede Hindbærbuskene, men kunde ikke naa Jordbærrene paa Grund af sit Sabelgehæng, som han selv sagde.

Trüchen, der var blevet særdeles gode Venner med Kæmpen, svarede:

»Det er ikke Sabelgehænget, men de lange Ben.«

Porthos blev henrykt af Glæde og omfavnede Trüchen, der plukkede sin Haand fuld af Jordbær og lod ham spise af den. D'Artagnan, der kom til under denne Forretning, skændte paa Porthos for hans Dovenskab og beklagede i sit stille Sind Planchet.

Porthos spiste en god Frokost, da han var færdig, sagde han med et Blik paa Trüchen:

»Jeg befinder mig overmaade vel her.«

Trüchen smilte.

Planchet gjorde det samme, men dog med en vis Forlegenhed.

»Hør, min Ven« sagde d'Artagnan til Porthos, »De maa ikke over Capuas Nydelser glemme Hovedøjemedet med vor Rejse til Fontainebleau.«

»Min Præsentation for Kongen.«

»Netop. Jeg vil gøre en Tur i Byen for at træffe de fornødne Forberedelser, gaa ikke ud saa længe.«

»O, nej« udbrød Porthos.

Planchet saa' ængstelig paa d'Artagnan.

»Bliver De længe borte!« spurgte han.

»Nej, min Ven, og i Aften skal jeg befri Dig for Dine to Gæster, der nok generer Dig lidt.«

»O, Hr. d'Artagnan, hvor kan De sige det?«

»Betragt din plyndrede Have, dit tomme Spisekammer, din sønderbrudte Seng, din tørre Kælder, betragt — Madame Trüchen.«

»O, min Gud,« sagde Planchet.

»Sér Du, Porthos er Herre over tredive Landsbyer med tre hundrede flinke Vasaller, og han er en smuk Mand, Porthos.«

»O, min Gud!« gentog Planchet.

»Madame Trüchen er en fortræffelig Person,« vedblev d'Artagnan, — »bevar hende for Dig selv — forstaar Du?«

Og han slog ham paa Skulderen.

I det samme opdagede Urtekræmmeren Trüchen og Porthos i nogen Afstand i en Løvhytte.

Trüchen lavede Ørenringe til Porthos af Kirsebær, og denne lo forelsket ligesom Samson hos Dalila.

Planchet trykkede d'Artagnans Haand og ilede hen til Løvhytten.

Vi maa vise Porthos den Retfærdighed, at sige, at han ikke lod sig forstyrre — Formodentlig mente han, at han ikke begik noget ondt.

Trüchen lod sig heller ikke genere, hvilket foruroligede Planchet, men han havde set alt for mange fine Folk i sin Forretning til at lade sig bringe ud af Fatning for en saadan Ubehagelighed.

Planchet tog Porthos i Armen og foreslog ham at besé Hestene.

Porthos sagde at han var træt.

Planchet foreslog Baron du Vallon at smage

en Likør, som han selv lavede og som ikke havde sin Lige.

Baronen modtog Tilbudet.

Saaledes vidste Planchet at beskæftige sin Fjende hele Dagen.

D'Artagnan kom igen efter to Timers Forløb.

»Alt er i Orden, «sagde han, »jeg saa' Hans Majestæt et Øjeblik, da han tog paa Jagt, Kongen venter os i Aften.«

»Kongen venter mig!« raabte Porthos, rettende sig.

Fra dette Øjeblik betragtede Porthos ikke mere Madame Trüchen med den rørende Venlighed, der havde smeltet Antwerperindens Hjerte.

Planchet pustede af alle Kræfter til Porthos' Ærgerrighed, og han begejstrede ham ved at minde ham om hans svundne Ungdom; han roste hans Kyskhed og Samvittighedsfuldhed i at respektere Venskabet, han blev veltalende, henrykte Porthos, fik Trüchen til at skælve og d'Artagnan til at falde i Tanker.

Klokken seks befalede Musketeren at gøre Hestene i Stand og bad Porthos klæde sig paa.

Han takkede Planchet for hans Gæstfrihed, lod nogle Ord falde om en Ansættelse ved Hoffet, hvilket hævede Planchet umaadeligt i Trüchens Øjne, hvori den stakkels gode, ædelmodige og trofaste Urtekræmmer var sunken betydelig siden de to fornemme Herrers Ankomst.

Thi saaledes er Kvinderne: de tragter efter, hvad de ikke har, og foragter det, de tragter efter, naar de har faaet det.

D'Artagnan fulgtes lige til Slottet af Planchet, og begav sig lige til sine Værelser med

Porthos uden at være sét af dem, som han frygtede for at møde.

Fjerde Kapitel.

Porthos' Præsentation.

Den samme Aften Klokken syv gav Kongen Audiens i den store Sal.

Porthos og d'Artagnan traf hinanden i et Hjørne af Salen, bag en Søjle, og talte sammen, medens de ventede paa, at Turen skulde komme til dem.

»Har Du hørt Nyheden?« spurgte Musketeren sin Ven.

»Nej.«

»Nu, saa sé Dig om.«

Porthos hævde sig paa Taaspidserne og saa' Hr. Fouquet, der var klædt *en galla* og som førte Aramis ind til Kongen.

»Aramis?« udbrød Porthos.

»Præsenteret for Kongen af Hr. Fouquet.«

»Ah!« udbrød Porthos.

»Fordi han har befæstet Belle-Isle,« vedblev d'Artagnan.

»Og jeg?«

»De er, som jeg alt har haft den Ære at sige Dem, den gode Porthos, og derfor har man bedt Dem om at blive i Saint-Mandé.«

»Ah!« gentog Porthos.

»Men heldigvis er jeg her,« sagde d'Artagnan, »og Turen skal snart komme til mig.«

I dette Øjeblik tiltalte Fouquet Kongen.

»Sire,« sagde han, »jeg har en Naade at udbede mig af Deres Majestæt. Hr. d'Herblay er ikke ærgerrig, men han véd, at han kan

være til Nytte. Deres Majestæt behøver en Agent i Rom og det en mægtig; vi kan faa en Kardinalhat til Hr. d'Herblay.«

Kongen gjorde en Bevægelse.

»Jeg beder ikke ofte Deres Majestæt om noget,« vedblev Fouquet.

»Det er en vanskelig Kasus,« svarede Kongen.

Fouquet og Aramis betragtede hinanden.

»Hr. d'Herblay kan ogsaa være os til Nytte i Frankrig — i en Erkebispestol for Eksempel.«

»Sire,« indvendte Fouquet, »Deres Majestæt er altfor naadig mod Hr. d'Herblay, Erkebispestolen kan supplere Kardinalhatten, den ene udelukker ikke den anden.«

Kongen beundrede hans Aandsnærværelse og smilte.

»D'Artagnan kunde ikke have svaret bedre,« sagde han.

Han havde næppe udtalt dette Navn, førend d'Artagnan traadte frem.

»Deres Majestæt kaldte paa mig,« sagde han.

Aramis og Fouquet traadte et Skridt tilbage ligesom de vilde gaa.

»Tillad, Sire,« sagde d'Artagnan, der skjulte Porthos, hurtig, »tillad, at jeg præsenterer Deres Majestæt Hr. Baron du Vallon, en af Frankrigs braveste Adelsmænd.«

Ved Synet af Porthos blegnede Aramis; Fouquet knyttede Næverne.

D'Artagnan smilte til dem begge, medens Porthos synlig bevæget bukkede for den kongelige Majestæt.

»Sire,« sagde d'Artagnan, »jeg burde alt for seks Aar siden have præsenteret Hr. du Valfor Deres Majestæt, men visse Mennesker er ligesom Stjernerne, de skal have deres Venner

med som Drabanter. Af den Grund har jeg til at præsentere Hr. du Vallon for Dem valgt det Øjeblik, da De saa' Hr. d'Herblay ved Deres Side.«

Aramis havde nær tabt Kontenancen. Han laante d'Artagnan et stolt Blik, ligesom han vilde modtage den Udfordring, denne syntes at tilkaste ham.

»Ah, de Herrer er gode Venner,« sagde Kongen.

»Særdeles gode, Deres Majestæt, den Ene svarer for den Anden. Spørg en Gang Hr. de Vannes, hvorledes Belle-Isle er bleven befæstet.«

Fouquet fjernede sig lidt.

»Belle-Isle,« svarede Aramis koldt, »er bleven befæstet af Herren der.«

Og han pegede paa Porthos, der bukkede for anden Gang.

Ludvig begyndte at blive mistroisk.

»Javel,« vedblev d'Artagnan, »men spørg Hr. Baronen, hvem der har hjulpet ham med hans Arbejde.«

»Aramis,« svarede Porthos ligefrem.

Og han pegede paa Biskoppen.

»Hvad Fanden skal dette betyde,« tænkte Biskoppen, »hvorledes mon denne Komedie vil ende?«

»Hvorledes!« udbrød Kongen, »Hr. Kardinalen — jeg mener Biskoppen — hedder Aramis?«

»Et Krigsnavn,« svarede d'Artagnan.

»Et Venskabsnavn,« bemærkede Aramis.

»Ingen Beskedenhed,« vedblev d'Artagnan, »under denne Præstekjole, Sire, skjuler sig den mest glimrende Officer, den mest uforfærdede Adelsmand og den lærdeste Theolog i Deres Rige.«

Ludvig saa' op.

»Og en Ingeniør!« sagde han, beundrende Aramis' i dette Øjeblik virkelig beundringsværdige Fysiognomi.

»En Lejlighedsingeniør, Sire,« svarede denne.

»Min Kammerat i Musketererne, Sire,« sagde d'Artagnan med Varme, »en Mand, hvis Raad hundrede Gange er komne Deres Faders Ministre til Nytte — med ét Ord Hr. d'Herblay, der tilligemed Hr. du Vallon, mig og Grev de La Fére, som Deres Majestæt kender — udgjorde det Firkløver, hvorom man talte en Del under salig Kongen og Mindreaarigheden.«

»Og som har befæstet Belle-Isle,« gentog Kongen med Eftertryk.

Aramis traadte nærmere og svarede:

»For at tjene Sønnen, ligesom jeg har tjent Faderen.«

D'Artagnan saa' stift paa Aramis, medens han sagde disse Ord. De røbede saa megen virkelig Ærbødighed og opriglig Hengivenhed, at han, d'Artagnan, den bestandige Tvivler, blev narret deraf.

»Man taler ikke saaledes, naar man lyver,« sagde han.

Ludvig var rørt.

»Naar det forholder sig saaledes,« sagde han til Fouquet, der ængstelig ventede Udfaldet, »er Kardinalhatten tilstaaet Dem. Jeg giver Dem mit Ord, Hr. d'Herblay, paa at De skal blive Kardinal ved den første Udnævnelse. Tak, Hr. Fouquet.«

Disse Ord hørtes af Hr. Colbert, der tog sig dem meget nær.

Han forlod hurtig Salen.

»Og De, Hr. du Vallon,« sagde Kongen, »for-

lang noget af mig — jeg holder meget af at belønne min Faders Tjenere.«

»Sire,« sagde Porthos, — men kom ikke længere.

»Sire!« udbrød d'Artagnan, »den værdige Adelsmand er bleven blændet af Deres Persons Majestæt, han, der tappert har holdt Stand mod Tusinder af Fjender. Men jeg kender hans Tanker og jeg, der er mere vant til at sé paa Solen, skal sige Dem, hvad han tænker; han trænger ikke til noget, men ønsker kun den Lykke at betragte Deres Majestæt et Kvarter.«

»De spiser til Aften hos mig,« sagde Kongen, hilsende Porthos med et naadigt Smil.

Porthos blev ganske højrød af Glæde og Stolthed.

Kongen afskedigede ham, og d'Artagnan stødte ham ind i Salen efter at have omfavnet ham.

Aramis gjorde en snild Svingning for at møde d'Artagnan og Porthos. Han traadte hen til den sidste bag Pillen og sagde, idet han trykkede hans Haand:

»De er undsluppet af mit Fangenskab?«

»Skænd ikke paa ham,« sagde d'Artagnan, »det er mig, kære Aramis, der har hjulpet ham ud.«

»Ak, min Ven,« vedblev Aramis séende paa Porthos, »havde De ikke mere Taalmodighed til at vente?«

D'Artagnan kom Porthos, der stønnede stærkt, til Hjælp.

»I gejstlige Folk,« sagde han til Aramis, »er store Politikere. Vi Krigsfolk gaar lige til Maalet. Sagen hænger saaledes sammen. Jeg besøgte den kære Baisemeaux —«

Aramis spidsede Øren.

»Det er sandt,« sagde Porthos, »De bringer mig til at tænke paa, at jeg har et Brev til Dem fra Baisemeaux, Aramis.«

Og Porthos gav Bispen det Brev, som vi kender.

Efter at have læst Brevet stak Aramis det i Lommen med den største Rolighed.

»De sagde altsaa, min kære Kaptajn,« sagde han.

»Jeg sagde,« vedblev Musketeren, »at jeg var gaaet hen for at besøge Baisemeaux i Tjenestesager.«

»I Tjenestesager?« spurgte Aramis.

»Ja,« vedblev d'Artagnan. »Naturligvis talte vi om Dem og vore Venner. Jeg maa imidlertid sige, at Hr. Baisemeaux behandlede mig noget koldt, og derfor gik jeg min Vej. Da jeg gik tilbage, tiltaltes jeg af en Soldat, der formodentlig kendte mig trods min civile Dragt; han bad mig gøre ham den Tjeneste at læse Udskriften paa dette Brev. Og jeg læste: Til Hr. du Vallon, i Saint-Mandé hos Hr. Fouquet.

For Pokker, sagde jeg til mig selv, Porthos er altsaa ikke, som jeg troede, vendt tilbage til Pierrefonds eller Belle-Isle. Han er i Saint-Mandé hos Hr. Fouquet; da Hr. Fouquet nu imidlertid ikke er i Saint-Mandé, maa Porthos altsaa være alene eller i Selskab med Aramis; jeg vil besøge Porthos.

Og jeg besøgte ham.«

»Meget vel,« sagde Aramis tankefuld.

»Det har De ikke fortalt mig,« sagde Porthos.

»Der var ingen Tid dertil, min Ven.«

Aramis vedblev at udspørge Porthos, og da han havde presset al Saften ud af den gigantiske Citron, kastede han Skallen bort.

Han vendte sig om til d'Artagnan, der talte med Saint-Aignan, og slog ham paa Skulderen.

»Min Ven,« sagde han, da Saint-Aignan havde fjernet sig, thi der var bleven meldt, at Kongens Aftentaffel var serveret. »Kan De forunde mig en ti Minutters Samtale?«

»Tyve. Saa længe varer det inden Hans Majestæt gaar til Bords.«

»Lad os sætte os.«

De tog Plads. Aramis tog en af d'Artagnans Hænder og sagde:

»Tilstaa, kære Ven, at De har opmuntret Porthos til at nære Mistillid til mig.«

»Det tilstaar jeg, men ikke paa den Maade, som De tror. Jeg saa' at Porthos kedede sig ihjel, og besluttede ved at præsentere ham for Kongen at gøre for ham og Dem, hvad De aldrig selv vil gøre.«

»Og hvad er det?«

»Holde en Lovtale over Dem.«

»Det har De gjort paa en ædel Maade, og jeg takker Dem derfor.«

»Og jeg har bragt Dem nærmere til Hatten, der vilde rende sin Vej.«

»Hør,« sagde Aramis, »vi skylder hinanden at tale rent ud, holder De endnu noget af mig, min kære d'Artagnan?«

»Som i gamle Dage,« svarede d'Artagnan uden at kompromittere sig ved dette Svar.

»Tak, vær nu fuldkommen oprigtig,« sagde Aramis. »De kom til Belle-Isle for Kongen.«

»For Pokker.«

»De vilde altsaa berøve os den Fornøjelse at tilbyde Kongen Belle-Isle fuldstændig befæstet.«

»Men, min Ven, for at berøve Dem denne Fornøjelse, maatte jeg først have været underrettet om Deres Hensigt.«

»De kom til Belle-Isle uden at vide noget?«

»Om Dem? Ja. Hvordan Fanden vil De have, at jeg skulde falde paa, at Aramis var bleven Ingeniør?«

»Det er sandt. Men imidlertid gættede De dog der, at jeg havde en Finger med i Spillet.«

»Min kæreste Ven, jeg har ikke gættet, at Aramis var bleven Ingeniør og lige saa lidt, at Porthos var bleven det. En vis Latiner har sagt: Man bliver Taler og fødes Digter, men han har aldrig sagt: Man fødes Porthos og bliver Ingeniør.«

»De er som altid meget vittig,« bemærkede Aramis. »Men jeg gaar videre.«

»Gør det.«

»Da De havde opsporet vor Hemmelighed, skyndte De Dem af Sted for at melde Kongen den.«

»Det gjorde jeg, min Ven, saa meget mere som jeg saa' Dem skynde Dem endnu stærkere. Naar en Mand som Porthos, der vejer to hundrede og otte og halvtredsindstyve Pund, rejser med Posten, naar en podagristisk Prælat — om Forladelse, men De har selv sagt, at De var det — farer af Sted ad Landevejen alt, hvad Remmer og Tøj kan holde, saa forudsætter jeg, at de to Venner, der ikke har sagt mig noget, har Ting af den største Vigtighed at skjule for mig, og jeg iler paa Ære saa hurtigt, som min Magerhed og Sundhed tillader mig.«

»Kære Ven, faldt det Dem ikke ind, at De kunde gøre mig og Porthos en sørgelig Tjeneste?«

»Jovel faldt det mig ind, men De og Porthos lod mig spille en flov Rolle paa Belle-Isle.«

»Tilgiv mig,« sagde Aramis.

»Undskyld,« sagde d'Artagnan.

»Nu véd De altsaa alt,« vedblev Aramis.

»Nej, paa Ære, om jeg gør.«

»De véd, at jeg øjeblikkelig maatte advare Hr. Fouquet, for at han kunde komme Dem i Forkøbet hos Kongen?«

»Der er noget dunkelt deri.«

»Nej, aldeles ikke, Hr. Fouquet har Fjender, De kender Dem.«

»O, ja.«

»Der er især én.«

»Farlig?«

»Dødelig. — Nu vel, for at bekæmpe denne Fjendes Indflydelse maatte Hr. Fouquet give Kongen et slaaende Bevis for sin Hengivenhed og bringe store Ofre. Han beredte Hans Majestæt en Overraskelse ved at forære ham Belle-Isle. Var De kommen først til Paris, havde Overraskelsen været spoleret — Vi vilde have faaet Udséende af at give efter for Frygten.«

»Jeg forstaar Dem.«

»Nuvel, jeg elsker Hr. Fouquet,« vedblev Aramis, »og tilhører ham. De kender min Stilling — jeg har ingen Formuue. Hr. Fouquet har gjort mig til Biskop, han har opført sig som en galant Mand mod mig, og jeg husker endnu nok af Verden til at sætte Pris paa sligt. Hr. Fouquet har altsaa vundet mit Hjerte, og jeg har givet mig i hans Tjeneste.«

»Derimod er intet at sige. De har faaet en god Herre.«

Aramis bed sig i Læberne.

»De véd formodentlig fra Porthos, hvorledes han er bleven indblandet i alt dette?«

»Nej,« svarede d'Artagnan, »jeg er rigtignok nysgerrig, men jeg udspørger aldrig en Ven,

naar han ønsker at skjule en Hemmelighed for mig.«

»Jeg skal fortælle Dem det.«

»Det er ikke Umagen værd, hvis denne Meddelelse skulde lægge noget Baand paa mig.«

»O, i den Henseende kan De være ganske rolig; Porthos er det Menneske, jeg holder mest af, fordi han er ligefrem og god. Siden jeg er bleven Biskop, søger jeg Omgang med jævne og aabne Karakterer, der faar mig til at elske Sandheden og hade Intrigen.«

D'Artagnan snoede sin Knebelsbart.

Prælaten laante sin Ven et gennemborende Blik.

»Lad os nu tale om os selv. Vil De blive en af Hr. Fouquets Venner? Afbryd mig ikke, førend De véd, hvad det vil sige.«

»Jeg hører.«

»Vil De være Marechal af Frankrig, Pair, Hertug og faa et Hertugdømme, der indbringer en Million?«

»Men hvad skal man gøre for at opnaa alt dette, min Ven?« spurgte d'Artagnan.

»Blive Hr. Fouquets Mand.«

»Men jeg er Kongens Mand, min kære Ven.«

»Ikke udelukkende, antager jeg.«

»Jo, d'Artagnan er kun én.«

»Ganske vist, men —«

»Hør, Aramis; jeg sér, at enhver tænker paa sig selv, men ingen paa denne unge Fyrste, jeg vil bringe mig selv i Vejret ved at understøtte ham.«

»Og Utaknemmeligheden?«

»Den er kun de svage bange for.«

»Men der kan komme en Tid, hvor Kongen ikke mere behøver Dem.«

»Jeg tror tvertimod, at han vil faa mere Brug end nogen Sinde for mig, og hør, min Kære, hvis en ny Condé skulde standses, hvem skulde saa gøre det? — Denne — denne, der er den eneste i hele Frankrig, der kan gøre det.«

Og d'Artagnan slog paa sin Kaarde.

»De har Ret,« sagde Aramis blegnende.

Og han slog sin Arm om Musketerens Hals og sagde:

»En Ven som De er den smukkeste Ædelsten i en Kongekrone.«

Dermed skiltes de.

»Jeg sagde nok,« tænkte d'Artagnan, »at der var noget i Gære.«

»Man maa skynde sig at stikke Ild paa Krudtet,« mumlede Aramis, »d'Artagnan har lugtet Lunten.«

Femte Kapitel.

Hvorledes de Wardes blev modtaget ved Hoffet.

Samme Aften ankom en Kurér med et Brev til Grev de Guiche; denne Kurér var sendt af Bragelonne.

De Guiche havde flere Gange læst Brevet, der havde gjort et stærkt Indtryk paa ham.

»Det er besynderligt,« mumlede han, »ved hvilke Midler Skæbnen fører Folk til deres Bestemmelse!«

Brevet lød saaledes:

»Calais

Min kære Greve.

I Calais har jeg truffet Hr. de Wardes, der er bleven haardt saaret i en Duel med Hr. de Buckingham.

Hr. de Wardes er, som De véd, en tapper Mand, men hadefuld og ondskabsfuld.

Han har talt til mig om Dem, for hvem han som han siger, nærer megen Sympati, og om Madame, som han finder smuk og elskværdig.

Han har gættet Deres Kærlighed til den Person, som De nok véd.

Han har ogsaa talt til mig om en Person, som jeg elsker, og bevidnet mig sin mest levende Interesse, idet han dog beklagede mig meget og dertil brugte dunkle Talemaader, der i Begyndelsen forskrækkede mig, men hvori jeg til sidst kun saa' hans sædvanlige hemmelighedsfulde Maade at udtrykke sig paa.

Sagen hænger saaledes sammen.

Han vil have modtaget Nyheder fra Hofvet, naturligvis, som De nok indsér, gennem Hr. de Lorraine —

Man taler, skriver denne, om en pludselig Forandring i Kongens Følelser.

De véd, hvortil det sigter.

Endelig stod der i Brevet, at man talte om en Hofdame, der gav Medisancen meget Stof.

Disse ubestemte Ytringer har forjaget min Søvn. Jeg har siden i Gaar beklaget, at jeg i min Svaghed har ladet disse Insinuationer ubesvarede.

Jeg har nu tænkt, De vil handle.

Hr. de Wardes vil indtræffe om kort Tid; faa at vide, hvad han har ment, hvis De ikke allerede véd det.

Brænd dette Brev, som overbringes Dem af Olivain.

Olivain er Paalideligheden selv.

Jeg beder Dem være saa god, min kære

Greve, at bringe mig i Erindring hos Frøken de la Vallière, hvis Hænder jeg ærbødigt kysser.

Jeg omfavner Dem.

Vicomte de Bragelonne.«

P. S. Hvis noget vigtigt skulde indtræffe — man maa forudsé alt, kære Ven — saa send en Kurér til mig blot med det Ord: Kom, og jeg skal være i Paris seks og tredive Timer efmer efter, at jeg har modtaget Deres Brev.

Guiche sukkede, lagde for tredie Gang Brevet sammen og puttede det i sin Lomme i Stedet for at brænde det, som Raoul havde bedt ham om.

»Ah!« udbrød Guiche med en truende Gestus, »saa De blander Dem i mine Sager, Hr. de Wardes, nuvel, saa vil jeg ogsaa give mig lidt af med Deres.

Hvad Dig angaar, stakkels Raoul, saa skal jeg passe paa hende . . . frygt intet.«

Efter at have givet dette Løfte lod Guiche Malicorne bede om at komme op til ham øjeblikkelig, hvis det var ham muligt.

Malicorne efterkom hurtigt Opfordringen.

Jo mere Guiche udspurgte Malicorne, desto mere gættede denne sin Udspørger.

Følgen heraf var, at efter et Kvarters Samtale, under hvilken Guiche troede at have opdaget hele Sandheden med Hensyn til la Vallière og Kongen, havde han ikke erfaret en Smule mere, end han havde sét med sine egne Øjne, medens Malicorne erfarede eller gættede, ligesom man vil, at Raoul nærede Mistro og at Guiche havde faaet det Hverv at vaage over Hesperidernes Skat.

Malicorne paatog sig at være Dragen.

Guiche troede at have gjort alt for sin Ven og tænkte nu kun paa sig selv.

Den følgende Dag om Aftenen meldtes de Wardes' Tilbagekomst og hans første Audiens hos Kongen.

Efter denne skulde Rekonvalescenten begive sig til Monsieur.

— — — — —

Monsieur havde som alle letsindige Karakterer, der sværmer for det nye, modtaget de Wardes med særdeles Naade.

De Wardes, som man ikke havde sét i en hel Maaned, var virkelig en hel Nyhed. At vise sig venlig mod ham var for det første at begaa en Utroskab mod de gamle, og enhver Utroskab har altid sine Tillokkelser, dernæst skadesløsholdt man ogsaa ham derved. Monsieur viste ham altsaa den størst mulige Naade.

Hr. Chevalier de Lorraine, der var meget bange for denne Rival, men som respekterede ham, dels fordi han lignede ham, dels for hans Mod, viste ham endnu mere Venlighed end Monsieur.

Guiche var til Stede, men holdt sig noget afsides, taalmodig ventende paa, at alle disse Omfavnelser skulde faa Ende.

Medens de Wardes talte med de andre og med Monsieur, havde han ikke tabt Guiche af Sigte, hans Instinkt sagde ham, at han var til Stede for hans Skyld.

Saa snart han derfor var bleven færdig med de andre, gik han hen til Guiche.

De vekslede de mest forekommende Høflig-

heder, hvorpaa de Wardes vendte tilbage til Monsieur og de andre Adelsmænd.

Midt under alle disse Velkomsthilsener blev Madame meldt.

Hun ledsagedes af to eller tre Damer.

Madame var kæk og uforsigtig.

»Har De lidt meget af Deres Saar, Hr. de Wardes?« spurgte hun, »thi vi har hørt, at De har haft det Uheld at blive saaret.«

De Wardes fo'r sammen og bed sig i Læberne.

»Nej, Madame,« svarede han, »næsten intet . . .«

»I denne frygtelige Varme . . .«

»Søluften er forfriskende, Madame, og desuden havde jeg den Trøst, at jeg vidste, at min Modstander led endnu mere end jeg.«

»Ah! blev han saaret haardere end De? Det har jeg ikke vidst,« sagde Prinsessen fuldkommen ligegyldig.

»Nej, De tager fejl, Madame, eller rettere sagt De lader, som om De misforstaar mine Ord. Jeg siger ikke, at hans Legeme har lidt mere end mit, men hans Hjerte var saaret.«

Guiche, der anede, hvorledes det vilde gaa, dristede sig til ved et Tegn at bede Madame at opgive Partiet.

Men ladende, som om hun ikke bemærkede det, sagde hun stedse smilende:

»Hvorledes, var Hr. de Buckingham saaret i Hjertet? Jeg har indtil dette Øjeblik troet, at et Hjertesaar ikke kunde helbredes.«

»Ak, Madame,« svarede de Wardes smilende, »det tror Damerne allesammen, og det er det, der giver dem en saa stor Overvægt over os.«

Guiche forholdt sig tavs.

Madame syntes at vente, at han skulde komme hende til Hjælp.

Monsieur var ubestemt.

Madame gav Samtalen en anden Retning.

Dette er, som man véd, en Ret for Fyrsterne, som Etiketten byder at respektere.

Den øvrige Del af Samtalen blev ført med meget Maadehold; de fornemste Skuespillere havde udspillet deres Roller.

Madame tog tidlig bort, og Monsieur, der ønskede at tale med hende, bød hende Armen.

Guiche gjorde et Skridt henimod de Wardes, der stod midt i en stor Klynge.

Han lagde herved sit Ønske for Dagen at tale med ham. De Wardes gav ham ved et Nik til Kende, at han havde forstaaet ham.

Efter at have forladt dem, han talte med, nærmede de Wardes sig Guiche, og de gav sig nu til at spadsere frem og tilbage i Salen.

»De har haft en god Tilbagerejse, min kære de Wardes,« sagde Greven.

»En fortræffelig, som De sér,« svarede Greven.

»Og De er endnu stedse munter?«

»Mere end nogen Sinde.«

»Men hvad nyt bringer De med Dem?«

»Intet paa Ære! Jeg venter at høre noget her.«

»De har dog sét Folk i Boulogne, en af vore Venner.«

»Ah, det er sandt, Hr. de Bragelonne.«

»Netop.«

»Der rejste i en Mission til Kong Karl.«

»Ganske rigtig. Nu, har han ikke sagt Dem, eller har De ikke sagt ham . . .«

»Jeg maa tilstaa, at jeg ikke husker, hvad

jeg har sagt ham, derimod véd jeg, hvad jeg ikke har sagt ham.«

De Wardes var Finheden selv. Han mærkede meget godt af Guiches kolde, afmaalte Væsen, at Samtalen tog en ubehagelig Vending, og besluttede at være paa sin Post.

»Hvad er da det, om jeg maa spørge, som De ikke har sagt ham?« spurgte Guiche.

»Ih, Historien med la Vallière.«

»La Vallière! . . . Hvad skal det sige? Og hvad er det for en mærkelig Historie, som De har kendt i Boulogne, medens Bragelonne der kom herfra, eller jeg, ikke vidste noget af den?«

»Hvorledes! jeg kommer fra et Sted, der ligger tredsindstyve Mil herfra, medens De ikke har været udenfor Fontainebleau og med egne Øjne har kunnet sé, hvad Rygtet har fortalt mig. Og De siger for fuldt Alvor, at De ikke véd det. O, Greve, De er ubarmhjertig.«

»Som De vil, de Wardes, men jeg gentager, jeg véd intet.«

»Nuvel,« vedblev de Wardes, »siden det falder os saa vanskeligt at komme til Forstaaelse med Hensyn til la Vallière og Bragelonne, saa lad os tale om Deres personlige Anliggender.«

»Men jeg har ingen personlige Anliggender,« svarede Guiche. »Jeg haaber ikke, at De har sagt noget til Bragelonne om mig, som De ikke kunde gentage for mig?«

»Nej. Men sér De, Guiche, lige saa uvidende som jeg er om visse Ting, lige saa godt underrettet er jeg om andre. Hvis det for Eksempel gjaldt om at fortælle Dem om Hr. de Buckinghams Forbindelser i Paris, kunde jeg,

da jeg har gjort hele Rejsen i Hertugens Selskab, fortælle Dem de interessanteste Ting. Ønsker De at høre det!«

»Nej, jeg forsikrer Dem,« udbrød Guiche med et Smil paa Læberne, skønt han troede, at han skulde opgive Aanden, »nej, jeg forsikrer Dem, at det aldeles ikke vilde røre mig; med Hensyn til mine egne Affærer er jeg af Is. Derimod er det ganske anderledes, naar Talen er om en fraværende Ven, om en Ven, der ved sin Afrejse har overdraget os at varetage hans Interesser; hvad hans Affærer angaar, er jeg Fyr og Flamme, de Wardes.«

»Jeg forstaar Dem, Hr. de Guiche; men hvad De end siger, kan der for Øjeblikket ikke være Tale mellem os om Bragelonne eller denne unge ubetydelige Pige, som man kalder la Vallière.«

I det samme gik nogle unge Hofmænd gennem Salen. De havde hørt de sidste Ord og blev staaende, saa at de ligeledes kom til at høre den følgende Ordveksel.

De Wardes bemærkede dem og vedblev højt:

»Ja, hvis la Vallière var en Kokette som Madame, hvis Koketterier, som jeg forøvrigt gerne vil tro er meget uskyldige, først har faaet Hr. de Buckingham sendt til England og dernæst Dem jaget i Landflygtighed, thi De lod Dem fange af hendes Koketteri, ikke sandt, min Herre?«

Adelsmændene nærmede sig med Saint-Aignan i Spidsen og Manicamp bagefter.

»Ja, hvad skal man sige?« svarede Guiche leende, »jeg er en Nar, det er almindelig bekendt. Jeg tog en Spøg for Alvor og lod mig forvise. Men jeg har indsét min Vildfarelse og faaet Tilladelse til at vende tilbage; jeg lo-

vede den Gang mig selv at helbredes for den Fejl og som De sér, er jeg bleven saa godt helbredet for den, at jeg nu lér over det samme, der for fire Dage siden knuste mit Hjerte. Men Raoul, han elsker, er genelsket og lér ikke ad de Rygter, der kan forstyrre hans Lykke, Rygter, for hvilke De har gjort Dem til Tolk, skønt De ligesom jeg, Greve, som disse Herrer og alle Mennesker véd, at disse Rygter ikke er andet end Bagvaskelse.«

»Bagvaskelse!« raabte de Wardes, rasende over at sé sig drevet i Fælden ved Guiches Koldblodighed.

»Javist, Bagvaskelse. For Pokker, her er hans Brev, hvori han fortæller mig, at De har talt ilde om Frøken de la Vallière, og hvori han spørger mig, om det, De har sagt om den unge Pige, er sandt. Skal jeg gøre disse Herrer til Dommere, de Wardes?«

De Wardes saa' sig om for at vide, om han kunde vente nogen Understøttelse, men ved Tanken om, at de Wardes direkte eller indirekte kunde have fornærmet hende, der var Hoffets Afgud, rystede alle paa Hovedet og de Wardes saa' kun Folk, der var beredte til at give ham Uret.

»Mine Herrer,« sagde de Guiche, »finder De, at jeg har handlet urigtigt i at forsvare Frøken de la Vallière? I saa Fald tager jeg de saarende Ord tilbage, som jeg mulig har sagt Hr. de Wardes.«

»For Fanden, nej,« sagde Saint-Aignan, »Frøken de la Vallière er en Engel.«

»Den personificerede Dyd og Renhed,« tilføjede Manicamp.

»De sér, Hr. de Wardes,« vedblev Guiche,

»at jeg ikke er alene om at forsvare det stakkels Barn. Mine Herrer, jeg beder Dem om at lade os være alene. - De sér selv, at man umulig kan være roligere, end vi er.«

Hofmændene, der hellere end gerne vilde fjerne sig, gik bort igennem forskellige Døre.

De to unge Mænd blev alene tilbage.

»Tal nu, min kære de Wardes, tal,« sagde de Guiche.

»Jeg er slaaet.«

»Ja, men ikke nok.«

»For Fanden for Øjeblikket kunde det dog være nok; efter den Aften, jeg nylig har haft, konvenerer det mig ikke at faa en til, jeg har mistet altfor meget Blod i Boulogne, ved den mindste Anstrengelse vil mine Saar atter bryde op og De vilde blive altfor let færdig med mig.«

»De er en Usling, hvis De ikke slaas med mig. Og jeg angiver Dem for Kongen som den, der har vægret sig ved at slaas efter at have fornærmet la Vallière.«

»Ah!« udbrød de Wardes, »De er virkelig farlig, min skikkelige Herre. Gør mine Ben stærke eller lad Dem aarelade, for at Partiet kan blive lige.«

»Nej, jeg har et bedre Forslag at gøre.«

»Tal.«

»Vi stiger begge til Hest og veksler tre Pistolskud. De skyder først. Jeg har sét Dem i Galop skyde en Svale. Nægt det ikke, jeg har selv sét det.«

»Jeg tror, at De har Ret,« sagde de Wardes, »og paa den Maade er der Mulighed for, at jeg dræber Dem.«

»De vilde i Sandhed gøre mig en stor Tjeneste.«

»Jeg skal gøre mit bedste.«

»Det er altsaa en Aftale? Deres Haand.«

»Her er den . . . men paa én Betingelse.«

»Den er?«

»At De sværger ikke at sige eller lade andre sige noget til Kongen herom.«

»Det sværger jeg.«

»Jeg gaar for at hente min Hest.«

»Og jeg min.«

»Hvor skal vi tage hen?«

»Ud paa Sletten, jeg kender et ypperligt Sted.«

Sjette Kapitel.

Kampen.

De Wardes og Guiche valgte hver sin Hest. Derpaa sadlede de dem selv.

De Wardes havde ingen Pistoler, hvorimod Guiche havde to Par, som han hentede, og efter at have ladet dem lod han de Wardes vælge, hvilke han vilde have.

De Wardes valgte de Pistoler, hvormed han havde skudt over tyve Gange, de samme, som Guiche havde sét ham skyde Svaler med i Flugten.

De to Modstandere begav sig paa Vejen.

Himlen var aldeles bedækket af Skyer, og der faldt enkelte tunge Draaber.

Paa samme Tid udsendte Hegnene, Blomsterne og Træerne en aromatisk Duft.

Paa Vejen sagde de Wardes:

»Og nu, min kære Greve, lad mig nu sige Dem, at jeg ikke har ladet mig føre bag Ly-

set. De er eller vil blive Madames Elsker. Jeg har opdaget Hemmeligheden, som De er bange for, at jeg skal udsprede. De vil dræbe mig for at sikre Dem min Tavshed, det er ganske ligefrem og i Deres Sted vilde jeg gøre det samme.«

Guiche bøjede Hovedet.

»Men,« vedblev de Wardes triumferende, »vogt Dem, min kære Ven, at De ikke ved at forfølge Vildsvinet ophidser det, ved at forcere Ræven gør man den saa vild som en Jaguar. Jeg vil altsaa, hvis De hidser mig, forsvare mig til Døden.«

»Det er Deres Ret.«

»Ja, men tag Dem i Agt, jeg vil gøre en Del ondt; De gætter saaledes nok til en Begyndelse, at jeg ikke har været saa dum at gemme min, eller rettere sagt Deres Hemmelighed i mit Hjerte. Jeg har en Ven, en kløgtig Ven — De kender ham — hvem jeg har meddelt min Hemmelighed, hvis De dræber mig, maa De derfor vide, at min Død ikke vil gavne Dem synderlig, medens derimod, hvis jeg dræber Dem — og alt er jo muligt — De forstaar mig?«

»O, min Herre,« raabte Guiche rasende, »De skal ikke saaledes gøre Regning paa min Død; af disse to haaber jeg at skulle dræbe den ene straks og den anden ved første Lejlighed.«

De Wardes svarede kun med en saa djævelsk Latter, at en overtroisk Mand vilde være bleven forskrækket derover.

Men Guiche var ikke modtagelig for saadanne Indtryk.

»Saa vidt jeg san sé, er vi nu paa Stedet, Hr. de Wardes,« sagde han; »jeg beder Dem

derfor at fjerne Dem, med mindre De ønsker, at jeg skal gøre det.«

»Nej,« svarede de Wardes, »jeg er henrykt over at kunne spare Dem den Ulejlighed.«

Og han satte sin Hest i Galop; efter at have gennemskaaret Sletten i hele dens Udstrækning, tog han Post lige overfor det Sted, hvor Guiche havde gjort Holdt.

Guiche rørte sig ikke af Stedet.

I en Afstand af omtrent hundrede Skridt var de to Modstandere aldeles usynlige for hinanden.

Et Minut forløb i den dybeste Tavshed.

Derefter hørtes begge at spænde Hanen paa deres Pistoler.

Følgende den almindelige Taktik satte Guiche sin Hest i Galop, overbevist om, at han vilde finde en dobbelt Sikkerhed i den bølgende Bevægelse og det hurtige Ridt.

Han styrede Kursen lige mod det Sted, hvor hans Modstander efter hans Mening maatte befinde sig.

Han ventede at møde de Wardes paa Halvvejen, men tog fejl.

Han red derfor videre i den Formening, at de Wardes ventede ham.

Men da han havde tilbagelagt de to Trediedele af Vejen, blev Sletten pludselig oplyst og en Kugle gennemborede hvinende Fjeren paa hans Hat.

Næsten samtidig og ligesom om Ilden af det første Skud havde tjent til at lyse for det andet, lød nok et Skud og en anden Kugle gennemborede Hovedet paa Guiches Hest lidt nedenfor Øret.

Dyret faldt og trak Guiche med sig.

Da han atter var kommet paa Benene, tog han sine Pistoler og skred henimod det Sted, hvor han ved Glimtet af Skuddene havde sét de Wardes.

De Wardes saa' ham komme farende som en Stormvind. Kuglen var nede i Løbet. Ladede han slet, udsatte han sig for at tabe sit sidste Skud; ladede han godt, spildte han Tiden eller rettere sagt sit Liv.

Han lod sin Hest gaa lidt til Siden.

Guiche forandrede ligeledes Kursen og i samme Øjeblik, som Hesten atter stod stille, gik Skuddet af og bortførte de Wardes Hat.

De Wardes indsaa' at han havde vundet et Øjeblik, og benyttede det til at blive færdig med at lade sin Pistol.

Da Guiche saa' at hans Modstander ikke var falden, bortkastede han den unyttige Pistol og gik løs paa de Wardes med den anden halvt hævet.

Men da han havde gjort tre Skridt, tog de Wardes ham paa Kornet og fyrede.

Et forbitret Brøl besvarede Skudet; Grevens Arm sænkedes.

Pistolen faldt ham ud af Haanden.

De Wardes saa' Greven bukke sig, tage Pistolen op med den venstre Haand og atter skride fremad.

Faren var overhængende.

»Jeg er fortabt,« mumlede de Wardes, han er ikke dødelig saaret.«

Men ligesom Guiche tog Sigte paa de Wardes, styrtede han om, udstødende et smertelig Suk, og rullede hen for Fødderne af de Wardes' Hest.

»Saa af Sted,« mumlede denne.

Og samlende Tømmerne sporede han sin Hest.

Hesten satte over det livløse Legeme og bragte hurtig de Wardes tilbage til Slottet.

Efter sin Ankomst dertil begyndte de Wardes at tænke mere over det Forefaldne.

I sin Utaalmodighed efter at forlade Valpladsen havde han glemt at forvisse sig, om Guiche var død.

Men hvis han kun var saaret, hvorfor da lade sig udraabe for ubarmhjertig og uædel.

Denne Betragtning gjorde Udslaget.

De Wardes spurgte efter Manicamp.

Han erfarede, at Manicamp havde spurgt efter Guiche, og da han ikke kunde træffe ham, var gaaet til Sengs.

De Wardes vækkede den Sovende og fortalte ham Affæren, som Manicamp hørte paa uden at sige et Ord, men med et Ansigt, der røbede en stedse stigende Energi, som man skulde troet hans Ansigt ude af Stand til at udtrykke.

Da de Wardes var færdig, sagde Manicamp blot:

»Af Sted!«

Undervejs gav de Wardes en udførlig Beretning om det passerede, og Manicamps Ansigt formørkedes mere og mere.

»Altsaa,« sagde han, da de Wardes tav, »tror De, at han er død?«

»Ja, desværre.«

Og De har duelleret uden Sekundanter?«

»Det var hans Villie.«

»Det er sælsomt.«

Man begyndte nu at kunne skimte den aabne Plads og paa denne den døde Hest.

Til højre for Hesten laa den stakkels Greve paa Maven i Græsset, badet i sit Blod.

Han var bleven liggende paa det samme Sted, hvor han var falden, og syntes ikke at have rørt sig.

Manicamp kastede sig paa Knæ, løftede Greven op og fandt ham kold og badet i Blod.

Han lod ham atter falde.

Derpaa søgte han omkring ham, til han fandt Guiches Pistol.

»Gudsdød!« udbrød han, idet han atter rejste sig saa bleg som et Spøgelse med Pistolen i Haanden, »De tog ikke fejl, han er ganske rigtig død.«

»Død!« gentog de Wardes.

»Ja, og hans Pistol er ladt,« tilføjede Manicamp, idet han med Fingeren følte paa Fænghulspanden. »Hør, Hr. de Wardes, De har baaret Dem galt ad ved at føre mig herhen, alt Blodet er steget mig til Hovedet, og jeg er en Smule fortumlet, og jeg tror paa Ære, at jeg, siden Lejligheden tilbyder sig, skyder Dem en Kugle for Panden. Hr. de Wardes, befal Deres Sjæl i Guds Vold.«

»Vil De myrde mig?«

»Uden Samvittighedsnag, i det mindste for Øjeblikket.«

»Er De Adelsmand?«

»Man har været Page og altsaa aflagt sine Prøver.«

»Lad mig da forsvare mit Liv.«

»Javist, for at De kunde behandle mig paa samme Maade som den stakkels de Guiche.«

Med disse Ord hævede Manicammp sin Pistol og sigtede paa de Wardes Bryst.

Under det Minuts skrækkelige Tavshed, der nu paafulgte, hørtes et Suk.

»O,« raabte de Wardes, »han lever, han lever! Hjælp mig, Guiche, man vil myrde mig.«

Manicamp fo'r tilbage, og midt imellem de to unge Mennesker rejste Greven sig med Besvær paa den ene Arm.

Manicamp kastede Pistolen fra sig og ilte hen til sin Ven, udstødende Glædesskrig.

»Hvad fejler De?« spurgte han og hvor hvorledes er De blevet saaret?«

Guiche pegede paa sin lemlæstede Haand og sit blodige Bryst.

»Greve!« raabte de Wardes, »man beskylder mig for at have snigmyrdet Dem, tal, jeg besværger Dem, sig, at jeg har kæmpet ærligt.«

»Det er sandt,« sagde den Saarede, »Hr. de Wardes har kæmpet ærligt, og den, der siger andet, vil faa en Fjende i mig.«

»Naa, min Herre,« sagde Manicamp, »hjælp mig først med at bære den skikkelige Fyr, saa skal jeg bagefter give Dem al den Oprejsning, De forlanger.«

De to unge Mennesker vilde bære Guiche, men han erklærede sig stærk nok til at gaa, Kuglen havde knust Ringfingeren og den lille Finger og var derpaa gledet af paa et Ribben uden at trænge ind i Brystet. Det var derfor mere Smerten end Saarets Farlighed, der havde berøvet Guiche Bevidstheden.

Manicamp og de Wardes understøttede ham hver paa sin Side og førte ham saaledes til Fontainebleau.

Syvende Kapitel.

Kongens Soupér.

Kongen var imidlertid gaaet til Bords, og de faa til Taflet Indbudne havde paa et Vink af ham taget Plads.

Skønt Etiketten i denne Epoke langt fra var saa indviklet, som den senere blev, havde det franske Hof dog aldeles brudt med de patriarkalske Traditioner fra Henrik den Fjerdes Tid, hvilket Ludvig den Trettende lidt efter lidt havde ombyttet med et stift Ceremoniel.

Kongen spiste altsaa ved et lille Bord, der ligesom en Præsidents Pult ragede op over de andre Borde; vi har sagt et lille Bord, men skynder os med at tilføje, at dette lille Bord imidlertid var det største af alle Bordene.

Desuden fandtes der paa det den største Overflødighed af Retter; Vildt, Frugt, Kød og Gemyse.

Kongen, der var ung og kraftig, en stor Jæger og hengiven til alle stærke Legemsøvelser, havde som alle Bourbonner en god Appetit.

Kongen begyndte med flere Supper, mellem hvilke han drak et Glas gammel Vin.

Han spiste hurtigt og meget graadigt.

Porthos, der af Ærbødighed havde ventet paa et Albuestød af d'Artagnan, vendte sig, da han saa' Kongen tage saaledes fat, om til Musketeren og sagde hviskende:

»Jeg tror, at man kan begynde, Hans Majestæt giver et godt Eksempel, sé blot.«

»Lad blot ikke være med at spise,« svarede d'Artagnan, »derved vilde De fortørne Hans Majestæt. Kongen plejer at sige, at den, der spiser meget, ogsaa er en god Arbejder, og

han holder ikke af, at man er smaatærnet ved hans Bord.«

Fra dette Øjeblik spiste Porthos med en sand Begejstring.

Kongen saa' fra Tid til anden paa Selskabet, og da han var en Kender, forstod han at paaskønne sin Gæsts Bestræbelser.

»Hr. du Vallon,« sagde han.

Porthos var netop i Færd med en Hare, hvoraf han allerede havde slugt den halve Ryg.

Ved at høre sit Navn nævne fo'r han sammen og sank alt, hvad han havde i Munden.

»Sire,« sagde Porthos med en Stemme, der var halv kvalt, men dog temmelig forstaaelig.

»Ræk Hr. du Vallon denne Lammefilét, sagde Kongen; »holder De af Kød af tamme Dyr, Hr. du Vallon?«

»Sire, jeg holder af alt,« svarede Porthos.

Porthos modtog Fadet med Lammefiléten og lagde en Del deraf paa sin Tallerken.

»Nu?« spurgte Kongen.

»Fortrinlig,« svarede Porthos rolig.

»Har man saa gode Beder paa Deres Egn, Hr. du Vallon?« spurgte Kongen.

»Sire,« svarede Porthos, »jeg tror, at i min Egn som overalt er Kongens det bedste, men forresten spiser jeg ikke Beder paa den Maade som Deres Majestæt.«

»Ah! hvorledes spiser De dem da?«

»I Almindelighed lader jeg et Lam stege helt.«

»Helt?«

»Ja, Sire. Min Kok — Skælmen er en Tysker, Sire — stopper det omtalte Lam med Medisterpølser fra Strasborg, med Kødpølser fra Troyas og Lærker fra Pithiviers, derpaa tager han Benene ud af Beden og lader den beholde Skin-

det, der danner en stegt Skorpe udenom Dyret; naar man nu trancherer det, flyder der ud af det en rosenrød Jus, der er behagelig baade for Øjet og Ganen.«

Og Porthos smækkede med Tungen.

Kongen tog nu fat paa Biretterne, men tabte ikke Porthos af Syne, som vedblev at arbejde af alle Kræfter.

»De har en ypperlig Appetit, Hr. du Vallon, og er en ypperlig Bordfælle,« sagde Kongen.

»Hvis Deres Majestæt en Gang skulde komme til Pierrefonds, skal vi to alene gøre det af med med en Bede, thi De mangler heller ikke Appetit.«

D'Artagnan stødte Porthos paa Foden under Bordet.

Porthos rødmede.

»Da jeg var i den lykkelige Alder, hvori Deres Majestæt er,« sagde Porthos for at gøre sin Bommert god, »stod jeg ved Musketererne, og ingen kunde mætte mig. Deres Majestæt har, som jeg før bemærkede, en god Appetit, men De vælger med altfor megen Smag til at kunne kaldes en stor Spiser.«

Kongen syntes henrykt over sin Modstanders Belevenhed.

»Smag engang paa denne Kreme,« sagde han til Porthos.

»Sire,« svarede Porthos, »Deres Majestæt er saa naadig imod mig, at jeg vil tale ganske oprigtig.«

»Tal, Hr. du Vallon, tal.«

»Nuvel, Sire, hvad Bagværk angaar, holder jeg kun af Postejer, og saa maa de endda være kompakte, alt dette Skum oppuster min Mave

og indtager en Plads, der synes mig altfor kostbar til at anvendes saa slet. «

»Mine Herrer,« sagde Kongen og pegede paa Porthos, »der sér De en virkelig gastronomisk Typus. Saaledes spiste vore Fædre, der forstod sig paa at spise,« tilføjede Hans Majestæt, »medens vi ikke har mere Appetit end Bier.«

Med disse Ord tog han et Fad med Fjerkræ og Skinke.

Porthos angreb en Terrin med Agerhøns og Vagteler.

Mundskænken fyldte Hans Majestæts Glas.

»Giv Hr. du Vallon af min Vin,« sagde Kongen. Det var en af de største Æresbevisninger Kongen kunde vise en af sine Gæster.

D'Artagnan stødte til sin Vens Knæ.

»Hører De,« hviskede d'Artagnan.

»Ja, jeg tror, at jeg er en Smule i Kridthuset,« svarede Porthos, gyngende sig paa sin Stol.

»Ja, De har Vinden med Dem. Ja, ja!«

Kongen og Porthos vedblev saaledes at spise til de øvrige Tilstedeværendes store Tilfredshed, af hvilke nogle havde forsøgt at kappes med dem, men havde maattet holde op paa Halvvejen.

Kongen blev rød i Ansigtet, hvilket tydede paa, at han begyndte at blive mæt.

Paa dette Stadium blev Ludvig den Fjortende indesluttet og tavs i Stedet for munter og oprømt.

Porthos derimod blev meddelsom og lystig.

D'Artagnans Fod maatte mere end en Gang advare ham.

Desserten serveredes.

Kongen tænkte ikke mere paa Porthos; han saa' hyppig om til Døren og spurgte flere Gan-

ge, hvorfor Hr. de Saint-Aïgnan blev saa længe borte.

Endelig viste Saint-Aignan sig, ligesom Hans Majestæt sukkende blev færdig med en Krukke syltede Blommer.

Kongens Øjne fik paa én Gang Liv.

Greven nærmede sig Kongens Bord, og Ludvig rejste sig.

Alle stod op, selv Porthos, der netop var bleven færdig med en Mandelkage. Aftensmaaltidet var forbi.

Kongen tog Saint-Aignan under Armen og gik med ham ind i et andet Værelse.

»Hvad har opholdt Dem, Greve?« spurgte Kongen.

»Jeg ventede paa Svar, Sire,« svarede Greven.

»Hun var altsaa længe om at svare paa min Billet?«

»Sire, Deres Majestæt havde været saa naadig at skrive paa Vers, og Frøken de La Valliére vilde betale Kongen med samme Mønt, det vil sige med Guld.«

»Vers, Saint-Aignan!« — raabte Kongen henrykt. »Giv hid, giv hid.«

Og Ludvig brød Seglet paa en Billet, der virkelig indeholdt Vers, som Historien har opbevaret os, men som røbede mere god Villie end Evne.

Imidlertid henrykte de Kongen, der lagde sin Glæde for Dagen paa den utvetydigste Maade; men den almindelige Tavshed gjorde Ludvig opmærksom paa, at hans Glæde let kunde give Anledning til Snak.

Han stak derfor Billetten i Lommen, traadte atter ind til sine Gæster og sagde:

»Hr. du Vallon, det har glædet mig meget

at sé Dem, og jeg haaber, at det ikke bliver sidste Gang.«

Porthos bukkede, ligesom den rhodiske Kolos kunde have gjort, og trak sig baglæns tilbage.

»Hr. d'Artagnan, vent paa mine Befalinger i Galleriet,« vedblev Kongen, »jeg takker Dem, fordi De har gjort mig bekendt med Hr. du Vallon.

Mine Herrer, jeg tager tilbage i Morgen til Paris i Anledning af den spanske og hollandske Gesandts Afrejse.

Vi sés altsaa i Morgen.«

I et Øjeblik var Salen tom.

Kongen tog Saint-Aignan under Armen og lod ham læse La Valliéres Vers.

»Hvorledes finder Du dem?«

»Charmante, Sire.«

»De fortryller mig virkelig ogsaa, og jeg vil straks svare.«

»O, Sire, — straks — lige efter Aftensmaden — Det vil anstrenge Deres Majestæt.«

»Jeg tror, Du har Ret — aandelig Anstrengelse oven paa Maden er skadelig.«

»Især at digte; for Øjeblikket maa Frøken de La Valliére desuden være optaget af andre Ting, ligesom alle Damerne.«

»Hvorfor?«

»Paa Grund af det, der er passeret den stakkels Guiche.«

»O, min Gud! er der hændet Guiche en Ulykke?«

»Ja, Sire, han har mistet en Haand, faaet et Hul i Brystet og ligger for Døden.«

»Gode Gud! Hvem har sagt Dem det?«

»Manicamp har for et Øjeblik siden bragt

ham til en Læge i Fontainebleau og derfra har Rygtet udbredt sig.«

»Stakkels Guiche! men hvorledes er det gaaet til?«

»Ja, Sire, det er Sagen, hvorledes er det gaaet til? Man siger ved en Jagt.«

»I Aften?«

»Ja.«

»Hvem var med Hr. Guiche paa denne Jagt?«

»Det véd jeg ikke, Sire, — men Hr. de Manicamp véd det, eller maa i alt Fald vide det.«

»De skjuler noget for mig, Saint-Aignan.«

»Nej, Sire, intet.«

»Saa forklar mig, hvorledes det er gaaet til; var det en Musket, der sprang?«

»Maaske. Nej, Sire, naar jeg tænker mig om, kan det ikke være det, thi man fandt ved Siden af Hr. de Guiche hans Pistol, der endnu var ladt.«

»Hans Pistol? Men jeg tror ikke, at man gaar paa Jagt med Pistoler.«

»Man fortæller endvidere, Sire, at de Guiches Hest er bleven dræbt og at dens Lig endnu ligger i Skoven.«

»Hans Hest? Guiche taget paa Jagt til Hest? jeg forstaar ikke det mindste af, hvad De fortæller mig, Saint-Aignan. Hvor er Historien passeret?«

»I Rochinskoven, Sire, i Runddelen.«

»Godt, kald paa Hr. d'Artagnan.«

Saint-Aignan adlød, og Musketeren traadte ind.

»Hr. d'Artagnan,« sagde Kongen, »De gaar gennem den lille Dør ved Løntrappen.«

»Ja, Sire.«

»De stiger til Hest og rider til Runddelen i Rochinskoven. Kender De Stedet?«

»Jeg har duelleret der to Gange.«

»Hvad for noget?« udbrød Kongen bestyrtet over dette Svar.

»Paa Hr. Kardinal Richelieus Tid, Sire,« svarede d'Artagnan med sin sædvanlige Rolighed.

»Det er en anden Sag, min Herre. De rider altsaa derhen og undersøger omhyggeligt Lokaliteterne. En Mand er bleven saaret der, og De vil finde en dræbt Hest. De skal sige mig Deres Mening om denne Begivenhed.«

»Godt, Sire.«

»Jeg behøver vel ikke at sige, at jeg vil have Deres Mening og ikke en andens at vide.«

»De skal have den inden en Time, Sire.«

»Jeg forbyder Dem at tale med hvem som helst.«

»Undtagen med den, der giver mig en Lygte,« bemærkede d'Artagnan.

»Javel,« svarede Kongen leende over denne Frihed, som han ikke taalte af andre end sin Musketerkaptajn.

D'Artagnan gik bort ad Løntrappen.

»Kald nu paa min Læge,« sagde Ludvig.

Ti Minutter efter indfandt Kongens Læge sig ganske forpustet.

»Min Herre,« sagde Kongen, »De følger med Hr. de Saint-Aignan og aflægger mig Regnskab for den Syges Tilstand, som De vil finde i det Hus, hvorhen jeg beder Dem at begive Dem.«

Lægen adlød uden Indvending, saaledes som man paa den Tid alt begyndte at adlyde Ludvig den Fjortende, og gik ud foran Saint-Aignan.

»Og De, Saint-Aignan, send mig Manicamp,

førend Lægen har faaet Lejlighed til at tale med ham.

Derpaa gik Saint-Aignan ligeledes.

D'Artagnan begav sig til Runddelen i Rochinskoven og undersøgte Stedet omhyggeligt. En halv Time efter vendte han tilbage til Kongen for at aflægge Beretning.

Han meddelte, at der sikkert havde fundet en Duel Sted til Hest, da der var Mærker af to Heste i Jorden, den ene Hest var bleven dræbt, den havde Grammonternes Vaaben paa Saddelhylstrene; desuden havde d'Artagnan fundet en Pistol, hvorpaa Fæstet var ganske blodigt, hvilket tydede paa, at Haanden, der havde holdt den, var saaret.

»Desuden, Sire,« sluttede d'Artagnan, »var der to Blodpletter med et Mellemrum af halvtredie Fod. Ved den ene af dem var Græsset oprevet af en krampagtig Haand, paa den anden var det trykket fladt af Legemets Vægt.«

»Stakkels Guiche!« udbrød Kongen.

»Ah, det har været Hr. de Guiche,« bemærkede Musketeren rolig, »jeg havde nok en Anelse derom, men vovede ikke at tale derom til Deres Majestæt.«

»Og De tror, at han er haardt saaret?«

»Meget haardt, eftersom han er falden straks og bleven længe liggende paa samme Sted; imidlertid har han dog kunnet gaa, da han begav sig bort derfra, understøttet af to Venner.«

»De har altsaa mødt ham, da han vendte tilbage?«

»Nej, men jeg saa Sporene af tre Mænd, han til Højre og han til Venstre er gaaet let og sikkert, medens han i Midten har haft en vaklende Gang; forresten var deres Gang betegnet af Blod.«

»Og nu, min Herre, sig mig saa lidt om Guiches Modstander.«

»O, Sire, jeg kender ham ikke.«

»Og De sér dog saa godt?«

»Ja, Sire, jeg sér alt, men jeg siger ikke alt, hvad jeg sér, og siden den stakkels Djævel er sluppet bort, maa jeg tage mig den Frihed at sige Deres Majestæt, at jeg ikke vil angive ham.«

»Den, der duellerer er imidlertid en Forbryder, min Herre.«

»Ikke i mine Øjne, Sire,« svarede d'Artagnan koldt.

»Min Herre!« udbrød Kongen, »véd De ogsaa, hvad De siger?«

»Meget godt, Sire, men sér De, i mine Øjne er en Mand, der slaas godt, en brav Mand. det er nu min Mening; at De har en anden, er naturligt, da De er Herren.«

»Hr. d'Artagnan, jeg har imidlertid befalet.«

D'Artagnan afbrød Kongen med en ærbødig Gestus og sagde:

»De har befalet mig at gaa og søge Oplysninger om en Strid, Sire, og dem har De faaet. Befaler De mig at arrestere Guiches Modstander, skal jeg adlyde, men befal mig ikke at angive ham, thi deri adlyder jeg ikke.«

»Nuvel, arrester ham saa.«

»Nævn mig ham, Sire.«

Ludvig stampede i Gulvet.

Efter et Øjebliks Betænkning sagde han:

»De har ti, tyve, hundrede Gange Ret.«

»Det er ogsaa min Mening, Sire, det glæder mig, at det tillige er Deres Majestæts.«

»Et Ord endnu, hvem er kommet de Guiche til Hjælp?«

»Det véd jeg ikke.«

»Men De talte om to Mænd — der var altsaa en Sekundant?«

»Nej, der var ingen Sekundant.«

»Hvilket Bevis har De for det?«

»Det bedste; under Duellen var Regnen hørt op, og Jorden, der endnu ikke havde kunnet suge den, bleven fugtig, saa at Skridtene har efterladt dybe Spor; men efter Duellen, medens Hr. de Guiche laa og var besvimet, er Jorden tørret, og Fodtrinene har efterladt mindre dybe Spor.«

Ludvig klappede beundrende i Hænderne.

»Hr. d'Artagnan,« sagde han, »De er i Sandhed den dygtigste Mand i mit Rige.«

I det samme viste Manicamp og Saint-Aignan sig i Døren.

Ottende Kapitel.

Hvori d'Artagnan erkender, at han havde taget fejl, og at det var Manicamp, der havde Ret.

Kongen gav Musketeren og Saint-Aignan et Tegn. Det var bydende og sagde: Hvis I har Eders Liv kært, saa tier I.

D'Artagnan trak sig tilbage til en Krog af Kabinettet.

Saint-Aignan, Favoriten, lænede sig derimod til Ryggen af Kongens Stol.

Manicamp nærmede sig med et Smil paa Læberne for at gøre sin Reverents for Kongen.

Kongen besvarede hans Hilsen med et Nik.

»God Aften, Hr. de Manicamp,« sagde han.

»Deres Majestæt har gjort mig den Ære at lade mig kalde til Dem.« sagde Manicamp.

»Ja, for at høre af Dem de nærmere Enkelt-

heder ved den Ulykke, der er tilstødt Grev de Guiche.«

»O, Sire, det er en sørgelig Historie.«

»De var til Stede?«

»Ikke saa ganske, Sire.«

»Men De ankom dog til Skuepladsen for Begivenheden kort efter, at den var passeret.«

»Ganske rigtig, Sire, omtrent en halv Time efter.«

»Hvor fandt Ulykken Sted?«

»Jeg tror, Sire, at Stedet kaldes Runddelen i Rochinskoven.«

»Nuvel, fortæl mig, hvad De véd om denne Ulykke, Hr. Manicamp, fortæl.«

Manicamp saa' sig om, men han opdagede ikke andre end d'Artagnan, der rolig lænede sig til Panelet, og Saint-Aignan, med hvem han var kommet, og som med et smilende Ansigt støttede sig til Kongens Stol.

Han bestemte sig derfor til at tale.

»Deres Majestæt,« sagde han, »kan ikke være uvidende om, at sligt ofte finder Sted under Jagten.«

»Ah!« sagde Kongen, »det er altsaa paa Jagten, at Ulykken er hændet?«

»Ja, desværre Sire.«

Kongen tav et Øjeblik.

»Paa Jagten efter hvilket Dyr?« spurgte han.

»Efter et Vildsvin, Sire.«

»Men hvorledes er det dog faldet Guiche ind at gaa ganske alene paa Vildsvinejagt? det kan passe sig for Bønder og Folk, der ikke som Marechal de Grammont har Hunde og Jægere til at jage med som Adelsmand.«

Manicamp trak paa Skuldrene og svarede højtideligt:

»Ungdommen er ubesindig.«

»Naa, videre!« sagde Kongen.

»Saa meget er ialtfald vist,« vedblev Manicamp, forsigtig vejende hvert Ord, »at den stakkels Guiche gik ganske alene paa Jagten.«

»Ganske alene! Nej, vil man sé, det er en dejlig Jæger! Han véd altsaa ikke, at Vildsvinet øjeblikkelig farer løs paa sin Angriber?«

»Det var netop det, der skete.«

»Guiche maa altsaa have haft i Sinde at tage Livet af sig; jeg har sét ham jage og véd, at han er en meget dygtig Jæger. Det er allerede farligt nok at skyde Vildsvin med Geværer, men en simpel Pistol!«

Manicamp fo'r sammen.

»Luksuspistoler, der kan være fortræffelige i en Duel med et Menneske, men ikke med et Vildsvin, for Fanden! Videre!«

Under denne Beretning blev Saint-Aignan, der maaske vilde have givet Manicamp et Tegn til ikke at forsnakke sig, holdt i Tømme af Kongens Blik.

Hvad d'Artagnan angaar, da var Tavshedens Statue i Athen mere støjende og udtryksfuld end han.

Manicamp kløede sig bag Øret.

»Det er sandt,« sagde han, »det var en stor Uforsigtighed.«

»Hvorledes forklarer De Dem det, Hr. Manicamp?«

»Sire, hvad der er skét, er skét.«

»Ah! De er Fatalist?«

Manicamp var særdeles ilde til Mode.

»Jeg er vred paa Dem, Hr. Manicamp,« sagde Kongen.

»Paa mig, Sire!«

»Ja. Hvorfor har De, der er en Ven af Guiche og vidste, at han var i Stand til at begaa saadanne Daarskaber, ikke holdt ham tilbage?«

Manicamp vidste ikke mere enten ud eller ind; Kongens Tone røbede ikke, at han just var synderlig stærk i Troen.

Men paa den anden Side var den heller ikke streng.

Den var mere spottende end truende.

»Og man siger,« vedblev Kongen, »at Hr. de Guiches Hest er fundet død?«

»Ja, Sire.«

»Har det forundret Dem?«

»Nej, Sire. Paa den sidste Jagt fik Hr. de Saint-Maure, som Deres Majestæt vil mindes, en Hest dræbt under sig paa samme Maade.«

»Ja, men Maven blev sønderreven paa den.«

»Ganske vist, Sire.«

»Hvis det var gaaet Guiches Hest som Hr. de Saint-Maures, skulde det aldeles ikke have forundret mig.«

Manicamp gjorde store Øjne.

»Men hvad der forundrer mig,« vedblev Kongen, »er, at Guiches Hest har faaet Hovedet knust i Stedet for Bugen sønderreven.«

Manicamp rødmede.

»Saa maa Hesten være styrtet,« svarede Manicamp, »og Vildsvinet, De forstaar nok, Sire, Vildsvinet . . .«

»Ja, jeg forstaar det meget godt for Hestens Vedkommende, men nu for Rytterens?«

»Nu, det er ganske simpelt; Vildsvinet har vendt sig fra Hesten til Rytteren og knust Guiches Haand i det samme, som han vilde affyre sit andet Skud paa det, og derefter har

det med Huggetænderne gennemboret hans Bryst.«

»Det er i Sandhed meget sandsynligt, Hr. de Manicamp, De fortæller ganske fortræffeligt.«

»Kongen er altfor naadig,« sagde Manicamp med et overordentlig forlegent Buk.

»Men fra i Dag af forbyder jeg mine Adelsmænd at gaa paa Parforcejagt. For Pokker! saa maa man meget hellere give dem Lov til at duellere.«

Manicamp fo'r sammen og gjorde Mine til at fjerne sig.

»Har Kongen mere at befale?« spurgte han.

»Nej, jeg er tilfreds,« svarede Ludvig, »men De maa ikke gaa endnu, Hr. de Manicamp, jeg har noget at tale med Dem om.«

I det samme løftede Dørvogteren Forhænget og meldte Kongens Læge.

»Ah!« udbrød Ludvig, »der er Hr. Valot, som kommer ligefra Hr. de Guiche. Nu kan vi faa noget at høre om den Saarede.«

Manicamp følte sig mere ilde til Mode end nogen Sinde.

Hr. Valot traadte ind.

»Nu, Hr. Valot,« sagde Kongen, »har De adlydt min Befaling?«

»Ja, Sire.«

»De har begivet Dem til Deres Kollega i Fontainebleau?«

»Ja, Sire.«

»Og De har hos ham truffet Hr. de Guiche.«

»Jeg traf dèr Hr. de Guiche.«

»Vildsvinet havde vel ikke slugt ham?«

»Hvilket Vildsvin?«

»Det Vildsvin, der har saaret ham.«

»Er Hr. de Guiche bleven saaret af et Vildsvin?«

»Saa fortæller man i det mindste.«

»Det er snarere en Krybskytte . . .«

»Hvorledes, en Krybskytte?«

»Eller en skinsyg Ægtemand eller en krænket Elsker, der for at hævne sig har skudt ham.«

»Men hvad er det dog, De siger, Hr. Valot? Har Hr. de Guiche da ikke faaet sine Saar ved at forsvare sig mod et Vildsvin?«

»Hr. de Guiches Saar skriver sig fra en Pistolkugle, der har knust Ringfingeren og den lille Finger paa hans højre Haand og derpaa taget Plads mellem Ribbenene.«

»Gode Gud!« udbrød Kongen alvorlig, »det har De ikke talt et Ord om, Hr. de Manicamp.«

»Sire.«

»Hvad skal det sige med dette Vildsvin, denne natlige Jagt? Naa, tal.«

»O, Sire!«

»Det lader til, at De har Ret,« sagde Kongen, vendende sig om til sin Musketérkaptajn, »og at der har fundet en Duel Sted.«

Kongen havde mere end nogen anden denne de stores Gave at ydmyge sine Undermænd.

Manicamp saa' bebrejdende paa Musketeren.

D'Artagnan forstod dette Blik, men vilde ikke lade en Anklage sidde paa sig.

Han traadte et Skridt nærmere.

»Sire,« sagde han, »Deres Majestæt har befalet mig at undersøge Rochinskoven og sige Dem, hvad der efter mit Skønnende var passeret dèr. Jeg har meddelt Dem mine Iagttagelser uden at angive nogen. Det er Deres Majestæt, der selv først har nævnt Hr. Grev de Guiche.«

»Godt, godt, min Herre,« sagde Kongen stolt; »De har gjort Deres Pligt og jeg er tilfreds med Dem, det maa være Dem nok. Men De, Hr. de Manicamp, har ikke gjort Deres, thi De har løjet for mig.«

»Løjet, Sire! Det er haardt sagt.«

»Kan De finde nogen anden Betegnelse derfor?«

Manicamp bukkede blegnende.

D'Artagnan gjorde atter et Skridt fremad, bestemt paa at træde imellem, hvis Kongens Vrede skulde overskride visse Grænser.

»De sér, min Herre,« vedblev Kongen, »at det ikke nytter at nægte Tingen længere. Hr. de Guiche har duelleret.«

»Jeg nægter det ikke, Sire, og det vilde have været ædelt handlet af Deres Majestæt ikke at tvinge en Adelsmand til at lyve.«

»Tvinge! Hvem har tvunget Dem?«

»Hr. de Guiche er min Ven, Sire. Deres Majestæt har forbudt Dueller under Dødsstraf. En Løgn kan frelse min Ven og jeg lyver.«

»Godt,« mumlede d'Artagnan, »det er en brav Karl!«

»I Stedet for at lyve skulde De have forhindret Duellen, min Herre,« vedblev Kongen. »Men jeg vil aabne Dem en Udvej til at gøre alt godt igen.«

»Hvis det er en, der sømmer sig for en Adelsmand, griber jeg den med begge Hænder, Sire.«

»Hr. de Guiches Modstanders Navn?«

»O,« mumlede d'Artagnan, »skal vi nu have en Fortsættelse af Ludvig den Trettende . . .«

»Jeg kender ham ikke, Sire.«

»Bravo!« udbrød d'Artagnan.

»Aflever Deres Kaarde til Kaptajnen, Hr. de Manicamp.«

Manicamp bukkede ærbødigt, spændte smilende sin Kaarde af og rakte den til Musketeren.

Derpaa vendte han sig til Kongen og sagde:

»Sire, jeg har gjort, hvad min Samvittighed bød mig at gøre, men jeg haaber, at Deres Majestæt vil tilgive mig, naar De hører, at det gjaldt en Dames Ære.«

»En Dames?« spurgte Kongen urolig.

»Ja, Sire.«

»En Dame har foranlediget denne Duel?«

Manicamp bukkede.

Kongen rejste sig og gik hen til Manicamp.

»Hvis det er en Person af Betydenhed, skal jeg ikke beklage mig over, at De har været saa hensynsfuld, tværtimod.«

»Sire, alt hvad der staar i Forbindelse med Kongens eller Kongens Broders Hus, er af Betydenhed i mine Øjne.«

»Min Broders Hus,« gentog Ludvig den Fjortende tøvende ». . . Aarsagen til Duellen er en til min Broders Hofetat hørende Dame?«

»Eller til Madames.«

»Ah, Madames.«

»Ja, Sire.«

»Og denne Dame er?«

»Hofdame hos Hendes kongelige Højhed, Hertuginden af Orleans.«

»For hvem Hr. de Guiche har duelleret, siger De?«

»Ja, og denne Gang lyver jeg ikke.«

Ludvig saa' forlegen ud.

»Mine Herrer,« sagde han, vendende sig om til de Tilstedeværende, »vær saa god at fjerne Dem et Øjeblik, jeg ønsker at være alene med

Hr. de Manicamp. Jeg véd, at han har værdifulde Oplysninger at give mig med Hensyn til sin Retfærdiggørelse og som han ikke vover at give i Vidners Overværelse . . Tag Deres Kaarde igen, Hr. de Manicamp.«

Manicamp spændte sin Kaarde om sig.

»Den Skælm har Aandsnærværelse,« mumlede Musketeren, idet han tog Saint-Aignan under Armen og trak sig tilbage med ham.

Valot gik foran Kaptajnen og Favoriten.

Kongen og Manicamp blev alene tilbage i Kabinettet.

Kongen gik selv hen til Døren og forvissede sig om, at ingen kunde høre dem, hvorpaa han vendte tilbage og stillede sig lige overfor Manicamp.

»De sagde altsaa, at Talen var om en af min Svigerindes Hofdamer og at den omtalte Person, Guiches Modstander, kort sagt den Mand, som De ikke vil nævne, har fornærmet en af Madames Damer.«

»Ja, Sire, Frøken de la Vallière.«

»Ah!« udbrød Kongen heftig bevæget, skønt han var belavet paa at høre dette Navn; »ah! det er Frøken de la Vallière, som man har fornærmet.«

»Jeg vil just ikke paastaa, Sire, at man har fornærmet hende.«

»Men hvad er det da?«

»Jeg siger, at man har omtalt hende paa en temmelig upassende Maade.«

»Man har omtalt Frøken de la Vallière paa en upassende Maade, og De nægter at sige mig Navnet paa den uforskammede?«

»Jeg troede, at det var en Aftale, Sire, og at

Deres Majestæt havde opgivet at tvinge mig til at være Angiver.«

»Det er rigtigt, De har Ret,« svarede Kongen roligere; »jeg vil desuden tidsnok faa Navnet at vide paa ham, som det er min Pligt at straffe. Men lad mig saa høre, hvad man har sagt om Frøken de la Vallière.«

»Gætter Deres Majestæt det ikke?«

»Jeg?«

»Deres Majestæt véd nok, hvilket Slags Spøg unge Mennesker kan tillade sig.«

»Man har formodentlig sagt, at hun elskede en eller anden?« bemærkede Kongen tøvende.

»Formodentlig.«

»Men det forekommer mig, at Frøken de la Vallière har Lov til at elske hvem hun vil,« sagde Kongen.

»Det er netop det, som Guiche paastod.«

»Og det er derfor, at han har duelleret?«

»Ja, Sire, alene af den Grund.«

Kongen rødmede.

»Véd De mere?« spurgte han.

»Hvad befaler Kongen, at jeg skal vide?«

»Nu, for Eksempel Navnet paa den Mand, som la Vallière elsker og som Guiches Modstander vilde nægte hende Ret til at elske.«

»Sire, jeg véd intet og har intet hørt; men jeg ansér Guiche for en ædel Mand, og naar han et Øjeblik har indtaget la Vallières Beskytters Plads, er det skét, fordi denne Beskytter stod altfor højt til selv at overtage hendes Forsvar.«

Disse Ord var temmelig tydelige og fik derfor Kongen til at rødme, men denne Gang af Glæde.

Han slog Manicamp let paa Skulderen og sagde:

»Naa, Hr. de Manicamp, De er ikke blot en klog Fyr, men ogsaa en brav Adelsmand, og jeg er særdeles tilfreds med Deres Ven Guiche; sig ham det.«

»Altsaa tilgiver Deres Majestæt mig?«

»Aldeles.«

»Og jeg er fri?«

Kongen rakte smilende Manicamp sin Haand. Manicamp greb og kyssede den.

»Nuvel, kald nu Hr. d'Artagnan tilbage; jeg haaber, at De ikke mere er bange for ham.«

»O, Sire, naar jeg er vis paa min Konges Naade, frygter jeg ikke for noget.«

»Saa kald paa ham,« sagde Kongen.

Manicamp aabnede Døren og sagde:

»Mine Herrer, Kongen befaler Dem at komme ind.«

D'Artagnan, Saint-Aignan og Valot traadte atter indenfor.

»Mine Herrer,« sagde Kongen, »jeg har ladet Dem kalde tilbage for at sige Dem, at Hr. de Manicamps Forklaring har tilfredsstillet mig i et og alt.«

D'Artagnan laante Valot og Saint-Aignan et Blik, der tydelig sagde:

»Nu, hvad sagde jeg?«

Manicamp trak sig baglænds tilbage.

Kongen vendte sig nu til de tre andre og sagde:

»Hr. d'Artagnan.«

»Sire.«

»Sig mig en Gang, hvorledes det kan være, at De, der i Almindelighed har saa gode Øjne, har kunnet tage saaledes fejl?«

»Har jeg taget fejl, Sire?«

»Javist.«

»Naar Deres Majestæt siger det, maa det jo være sandt, men i hvilken Henseende, om jeg maa spørge?«

»Ih, med Hensyn til Tildragelsen i Rochinskoven. De har sét Spor af to Heste og to Mænd og opsnuset de nærmere Omstændigheder ved en Duel. Men intet af alt dette har været Tilfældet, det er lutter Illusion.«

»Ah!« udbrød d'Artagnan.

»Guiche har kæmpet mēd et Vildsvin, det er det hele, men det lader rigtignok til, at det har været en langvarig og frygtelig Kamp.«

»Ah!« gentog d'Artagnan.

»Naar jeg tænker paa, at jeg et Øjeblik har kunnet fæste Lid til en saadan Historie? Men De talte med saa megen Sikkerhed.«

»Jeg maa virkelig have været blind, Sire,« sagde d'Artagnan med en Munterhed, der henrykkede Kongen.

»De indrømmer det altsaa?«

»Om jeg gør, Sire!«

»Saa at De nu sér Sagen . . .«

»I et ganske andet Lys end for en halv Time siden.«

»Men hvorledes forklarer De denne Fejltagelse?«

»O, meget simpelt, Sire; for en halv Time siden kom jeg tilbage fra Rochinskoven, hvor jeg ikke havde andet end en simpel Staldlygte til at lyse mig med . . .«

»Medens De nu? . . .«

»Medens jeg nu har alle Lysene i Deres Kabinet og desuden begge Kongens Øjne, der lyser som to Sole.«

Kongen gav sig til at le og Saint-Aignan brast i en Skoggerlatter.

»Det gaar Hr. Valot ligedan,« vedblev d'Artagnan; »han har bildt sig ind, ikke blot at Hr. de Guiche er bleven saaret af en Kugle, men endogsaa at han har trukket en Kugle ud af hans Bryst.«

»Ja, jeg tilstaar det,« sagde Valot.

»Ja, det troede De, ikke sandt?« vedblev d'Artagnan.

»Det vil sige,« svarede Valot, »jeg har ikke alene troet det, men jeg vil endnu i dette Øjeblik gøre min Ed derpaa.«

»Nuvel, min kære Doktor, De har drømt det.«

»Har jeg drømt?«

»Hr. de Guiches Saar er en Drøm! Kuglen er en Drøm! Tal derfor ikke derom, hvis De vil lyde mig.«

»Det er et godt Raad, d'Artagnan giver Dem,« sagde Kongen. »Tal ikke til nogen om Deres Drøm, Hr. Valot, og De skal ikke komme til at fortryde det, det giver jeg Dem mit Ord paa. God Nat, mine Herrer. O, det er en farlig Historie at gaa paa Jagt efter Vildsvin!«

»Ja,« gentog d'Artagnan lydelig, »det er det!«

Og han blev ved at gentage det gennem alle de Værelser, han passerede.

Niende Kapitel.

Rejsen.

Den følgende Dag, der var bestemt til Afrejsen, gik Kongen paa Slaget elleve ned ad den store Trappe med Dronningerne og Madame for at stige ind i sin med seks Heste for-

spændte Vogn, der holdt ved Foden af Trappen.

Hele Hoffet ventede rejseklædt i Hesteskoen; de mange opsadlede Heste, forspændte Vogne samt Herrer og Damer, der var omgivne af deres Tjenere og Pager, frembød et glimrende Skue.

Kongen steg ind i sin Vogn med de to Dronninger.

Madame og Monsieur gjorde lige saa.

Kongens Vogn kørte forrest, derefter Madames og endelig alle de andre efter vedkommendes Rang.

Det var varmt i Vejret; den Smule Blæst, der om Morgenen havde afkølet Luften, lagde sig snart.

Madame var den første, der beklagede sig over Varmen.

Monsieur kastede sig tilbage i Vognen, som om han var i Begreb med at besvime, og overøste sig med lugtende Vande, idet han udstødte dybe Sukke.

Med sin mest elskværdige Mine sagde Madame:

»I Sandhed, min Herre, jeg havde troet, at De vilde været saa galant i denne Varme at lade mig beholde min Vogn for mig selv og gøre Turen til Hest.«

»Til Hest!« udbrød Prinsen med en Forskrækkelse, der røbede, hvor langt han var fra at finde Smag i denne Plan, »til Hest! Men hvad tænker De paa, Madame, jeg vilde blive aldeles skoldet i denne Varme.«

Med disse Ord lukkede han Øjnene ligesom en Døende, der drager det sidste Suk.

Madame strakte sig magelig i det andet Hjør-

ne af Vognen og lukkede ligeledes Øjnene, ikke for at sove, men for at kunne tænke uforstyrret.

Imidlertid plagedes Kongen af en levende Uro.

Da han kørte forrest, kunde han ikke se Hofdamernes Vogne, der kom sidst.

Desuden maatte han besvare den unge Dronnings evige Spørgsmaal, der, lykkelig over at have sin kære Mand, som hun, glemmende Etiketten, udtrykte sig, hos sig, var lutter Ømhed og Opmærksomhed af Frygt for, at man skulde tage ham fra hende eller han selv skulde faa Lyst til at forlade hende.

Anna af Østerrig, der ikke havde andet at tænke paa end sine Smerter i Brystet, gættede meget godt Kongens Utaalmodighed, men fandt en ondskabsfuld Glæde i at pine ham ved at tiltale ham, hver Gang han faldt i Tanker og begyndte at beskæftige sig med sin hemmelige Kærlighed.

Dronningens Ømhed og Anna af Østerrigs Drilleri blev til sidst utaalelige for Kongen, der ikke vidste, hvorledes han skulde dæmpe sit Hjertes Slag.

Først klagede han over Heden, hvilket var en Begyndelse til andre Klager.

Men det gjordes med altfor megen Behændighed, til at Marie Theresia ikke skulde have anet Hensigten dermed.

Tagende Ludvigs Ord bogstavelig begyndte hun at vifte ham med sine Strudsfjer.

Men da Heden var gaaet over, klagede Kongen over Krampe og Uro i Benene, og da Vognen netop i det samme standsede for at bede, sagde Dronningen:

»Skal jeg stige ned med Dem? Jeg har den

samme Fornemmelse i mine Ben. Lad os spadsere lidt, vi kan da atter indtage vore Pladser, naar Vognen indhenter os.«

Kongen kunde ikke godt undslaa sig, følgelig steg han ud af Vognen, gav Dronningen Armen og vandrede fremad med hende, medens der blev skiftet Heste.

Dronningen mærkede snart, at Spadsereturen behagede Kongen lige saa lidt som Køreturen, hvorfor hun opfordrede ham til atter at stige til Vogns.

Kongen førte hende til Vogntrinet, men fulgte hende ikke ind i Vognen. Han traadte et Par Skridt tilbage og søgte at finde den af Vognene, der interesserede ham mest.

Ved Døren i den sjette viste la Vallières blege Ansigt sig.

Medens Kongen blev staaende ubevægelig, hensunken i Tanker og uden at lægge Mærke til, at alt var færdigt til at fortsætte Rejsen og at man kun ventede paa ham, hørte han et Par Skridt fra sig en Stemme, der tiltalte ham ærbødigt. Det var Hr. de Malicorne i fuldstændig Staldmesterdragt og førende to Heste ved sin venstre Haand.

»Deres Majestæt har forlangt en Hest,« sagde han.

»En Hest! Har De en af mine Heste?« spurgte Kongen, bestræbende sig for at genkende denne Adelsmand, hvis Ansigt endnu ikke var ham bekendt.

»Sire,« svarede Malicorne, »jeg har i alt Fald en Hest til Deres Majestæts Tjeneste.«

Dyret var prægtigt og kongeligt udstyret.

»Men det er ikke en af mine Heste, min Herre,« bemærkede Kongen.

»Sire, det er en af Hans kongelige Højheds. Men Hans kongelige Højhed rider ikke, naar det er saa varmt.«

Kongen gav intet Svar, men traadte ilsomt hen til Hesten, der stampede utaalmodig i Jorden.

Malicorne vilde holde Stigbøjlen for ham. men han sad allerede i Sadlen.

Dette heldige Tilfælde gengav Kongen hans Munterhed; han red smilende hen til Dronningernes Vogn, der ventede paa ham, og sagde trods Marie Theresias forskrækkede Ansigt:

»Jeg har fundet denne Hest og benytter mig af den. Jeg var nær ved at kvæles af Varmen. Farvel saa længe, mine Damer.«

Derpaa bukkede han med Anstand og var inden et Sekund forsvundet.

Anna af Østerrig heldede sig ud af Vognen for at følge ham med Øjnene, han red ikke langt, thi da han naaede den sjette Vogn, lod han sin Hest gaa i Skridt og tog sin Hat af.

Han hilste paa la Vallière, der ved at sé ham udstødte et svagt Skrig af Overraskelse og samtidig rødmede af Glæde.

Montalais, som sad i det andet Hjørne af Vognen, nejede dybt for Kongen.

Som klog Kvinde lod hun derpaa, som om hun var aldeles optaget af Beskuelsen af Landskabet, og trak sig tilbage til det venstre Hjørne af Vognen.

»Ak, min Frøken,« tog Kongen endelig Ordet, »nu hører den landlige Frihed op; Deres Tjeneste hos Madame vil blive strengere og vi vil ikke sés saa ofte.«

»Deres Majestæt,« svarede Louise, »holder altfor meget af Madame, til at De ikke skulde

besøge hende ofte, og naar Deres Majestæt gaar gennem Værelset . . .«

»Ah!« udbrød Kongen ømt og sagte, »at faa et Glimt af hinanden er ikke det samme som at sés, og dog synes det at være nok for Dem.«

Louise gav intet Svar, men kvalte et Suk.

»De har et stort Herredømme over Dem selv,« sagde Kongen.

La Vallière smilte melankolsk.

»Elsk med lige saa megen Styrke,« vedblev Ludvig, »og jeg vil velsigne Gud, fordi han har givet Dem den.«

La Vallière sagde intet, men saa' kærligt paa Kongen.

Ludvig fo'r med Haanden over Panden.

»O,« sagde han, »De sér altsaa ikke, at Deres Tavshed knuser mit Hjerte! O, Frøken, det vilde være ubarmhjertigt af Dem, hvis De ikke vilde være bestandig i Deres Følelser.«

»O, Sire,« svarede la Vallière, De tager fejl, naar jeg elsker, er det for hele Livet.«

»Naar De elsker!« udbrød Ludvig smertelig, »De elsker altsaa ikke?«

Hun skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

»Der sér De, at jeg har Ret til at beskylde Dem,« sagde Kongen; »De sér selv, at De er ubestandig, lunefuld, maaske koket. O, min Gud! min Gud!«

»O nej, berolige Dem, Sire, nej! nej! nej!«

»Lov mig da, at De altid vil være den samme mod mig.«

»O, altid, Sire!«

»At De ikke ved Haardhed vil knuse mit Hjerte.«

»Nej, o nej!«

»Nuvel! jeg holder af Løfter. Lov mig, eller

rettere sværg mig til, at hvis vi i det Liv, som vi nu vil begynde, et Liv, der vil blive fuldt af Ofre, Sorger, Fortrædeligheder og Misforstaaelser, lov mig, at hvis vi har taget fejl, misforstaaet hinanden, gjort hinanden Uret, og det er en Forbrydelse i Kærlighed, sværg mig, Louise! . . .«

Hun skjalv i sin Sjæls Inderste; det var første Gang, at hendes kongelige Elsker havde udtalt hendes Navn saaledes.

Ludvig tog sin Handske af og rakte Haanden ind i Vognen.

»Sværg mig,« vedblev han, »at vi aldrig vil lade Solen gaa ned over vor Vrede, men at i det mindste et Par Linier fra den ene skal trøste den anden.«

La Vallière tog sin Elskers brændende Haand mellem sine to kolde Hænder og trykkede den svagt.

Hun havde svoret.

»Vend tilbage til Dronningerne, Sire,« sagde hun derpaa, »jeg aner en Storm derfra, der truer mit Hjerte.«

Ludvig adlød, bukkede for Frøken de Montalais og red bort i Galop for at støde til Dronningernes Vogn.

— — —

Da Kongen var kommet til Paris, begav han sig i Raadet og arbejdede en Del af Dagen. Dronningen blev paa sine Værelser sammen med Dronningemoderen og brast i Graad, efter at have sagt Farvel til Kongen.

»Ak, Moder,« udbrød hun, »Kongen elsker mig ikke mere. Min Gud, hvad skal der blive af mig?«

»Kongen tilhører hele sit Land, mit Barn.«

»Og derfor tilhører han ikke længere mig. Jeg vil som saa mange Dronninger blive forladt og glemt, medens Kærlighed, Hæder og Ære falder i andres Lod. O, Moder, Kongen er saa smuk! Hvor mange vil ikke sige ham, at de elsker ham, hvor mange maa ikke elske ham?

»Det er sjeldent, at Kvinderne elsker Manden i Kongen. Men skulde det hænde — hvorom jeg tvivler — saa vær snarere glad over, Marie, at disse Kvinder virkelig elsker Deres Mand. For det første bidrager en Maitresses oprigtige Kærlighed til hurtig at kølne Elskerens, og desuden taber Maitressen ved sin Kærlighed Herredømmet over sin Elsker, hos hvem hun hverken bryder sig om Magt eller Rigdom, men kun om Kærlighed. Ønsk derfor, at Kongen ikke elsker særdeles, men Maitressen meget.«

»Det er sandt, det er sandt, jeg véd ikke, hvad jeg siger . . . Og dog er det en frygtelig Lidelse, som jeg ikke kan udholde. Oh, hvis jeg nogen Sinde fik at vide, at Kongen havde Børn. vilde jeg dø!«

»Marie! Marie!« sagde Dronningemoderen smilende og tog den unge Dronnings Haand, »læg Mærke til, hvad jeg nu vil sige Dem, og lad det være Dem en Trøst for bestandig: Kongen kan ikke faa en Dauphin uden Dem, hvorimod De kan faa en uden ham.«

Med disse Ord, der ledsagedes af en udtryksfuld Latter, forlod Dronningemoderen sin Svigerdatter for at gaa Madame i Møde, hvis Ankomst nylig var bleven meldt af en Page.

Madame havde knap givet sig Tid til at klæde sig om. Hendes Ansigt røbede, at der var noget i Gære.

»Jeg er kommet for at sé, om Deres Majestæter er meget udmattede efter Rejsen,« sagde hun.

»Aldeles ikke,« svarede Dronningemoderen.

»En Smule,« sagde Marie Theresia.

»Jeg, mine Damer, har egentlig lidt mest af Ærgrelse.«

»Hvor over?« spurgte Anna af Østerrig.

»Over, at Kongen udmattede sig saaledes ved at ride.«

»Det har Kongen godt af.«

»Jeg raadede ham selv dertil,« bemærkede Marie Therisia blegnende.

Madame svarede intet hertil, men smilede paa sin ejendommelige Maade; pludselig gav hun Samtalen en anden Retning og sagde:

»Har De hørt den skrækkelige Nyhed?«

»Ak ja, Hr. de Guiches Saar.«

»Og som alle andre tilskriver De det et Uheld paa Jagten?«

»Ih, javist,« svarede begge Dronningerne, der begyndte at blive opmærksomme.

Madame traadte nærmere.

»Han har duelleret,« hviskede hun.

»Ah!« sagde Anna af Østerrig strengt, thi det Ord Duel, der havde været Kontreband i Frankrig siden hendes Ankomst dertil, havde en styg Klang i hendes Øren.

»En ulykkelig Duel, der nær havde kostet Monsieur to af hans bedste Venner og Kongen to af hans bedste Tjenere.«

»Hvor over er denne Duel kommet?« spurgte den unge Dronning, drevet af et hemmeligt Instinkt.

»Over Koketteri,« svarede Madame triumferende. »Herrerne har disputeret om en Dames

Dyd. Den ene fandt, at Pallas var Intet ved Siden af hende, den anden paastod, at denne Dame lignede Venus i dennes Forhold til Mars, og derpaa har de kæmpet som Hektor og Achilles.«

»Venus, i hendes Forhold til Mars,« mumlede den unge Dronning.

»Hvem er denne Dame?« spurgte Anna af Østerrig ligefrem. »Det forekommer mig, at De sagde, at det var en Hofdame?«

»Sagde jeg det?« spurgte Madame.

»Ja, jeg tror endogsaa, at De nævnte hendes Navn. Det er Frøken de la Vallière!« udbrød Dronningemoderen.

»Min Gud! ja, det er denne lille grimme Person.«

»Jeg troede, at hun var forlovet med en Adelsmand, der, saa vidt jeg véd, hverken er Hr. de Guiche eller Hr. de Wardes.«

»Det er muligt, Madame.«

Den unge Dronning tog et Broderi og betragtede det med en paatagen Rolighed, der modsagdes af hendes rystende Hænder.

»Jeg kan ikke faa andet ud heraf, end at det er en farlig Person, denne la Vallière,« bemærkede Dronningemoderen.

Madame spidsede Øren.

»Er det ikke ogsaa Deres Mening?« vedblev Anna af Østerrig. »Tilskriver De ikke hende Grunden til denne Strid og Duellen?«

Madame svarede med en Gestus, der hverken var bekræftende eller benægtende.

»Jeg ønsker ikke, at man ved mit Hof saaledes bringer Mændene i Harnisk mod hinandn,« sagde Anna af Østerrig flegmatisk. »Sligt kunde være gavnligt paa en Tid, da den adsplit-

tede Adel ikke havde andet Foreningspunkt end Galanteriet. Men nu er der Gud være lovet kun én Herre i Frankrig, der raader uindskrænket over enhvers Arm og Hoved. Jeg vil ikke taale, at man berøver min Søn en af hans Tjenere.«

Hun vendte sig om til den unge Dronning og sagde:

»Hvad skal vi gøre med denne La Vallière?«

»La Vallière?« svarede Dronningen med forstilt Overraskelse, »jeg kender ikke det Navn.«

Dette Svar ledsagedes af et af disse isnende Smil, der kun sés paa kongelige Læber.

»Det er en af mine Hofdamer,« svarede Madame nejende.

»I saa Fald,« sagde Marie Theresia i samme Tone, »er det Deres Sag, Søster . . . og ikke vor.«

»Man kunde sende den unge Pige tilbage til hendes Hjemstavn og give hende en Pension,« bemærkede Marie Theresia blidt.

»Af min Kasse?« raabte Madame heftig.

»Nej, nej, Madame,« faldt Anna af Østerrig hende i Talen, »ingen Skandale, om De behager. Kongen holder ikke af, at man taler ilde om Damer. Lad det ordnes som en Familiesag. Vær saa god, Madame, at lade den unge Pige kalde hertil, og gaa De et Øjeblik ind paa Deres Værelse, min Datter.«

Den gamle Dronnings Bønner var Befalinger. Marie Thereria rejste sig for at gaa ind paa sine Værelser og Madame for at lade La Vallière hente af en Page.

Tiende Kapitel.

Den første Uenighed.

La Vallière traadte ind til Dronningemoderen uden at have den fjerneste Anelse om, at der blev opspundet et farligt Komplot mod hende. Hun troede, at Talen var om Tjenesten, og ved saadanne Lejligheder havde Dronningemoderen aldrig været slem mod hende. Forresten stod hun jo ikke umiddelbart under Anna af Østerrig.

Hun nærmede sig altsaa Dronningemoderen med det venlige Smil, der udgjorde hendes fornemste Skønhed.

Da hun imidlertid ikke var kommet nær nok, gav Anna af Østerrig hende et Tegn til at komme hen til hendes Stol.

Madame vendte nu tilbage og satte sig med et fuldkommen roligt Ansigt ved Siden af sin Svigermoder og tog fat paa det af Marie Theresia paabegyndte Arbejde.

La Vallière, der havde ventet at modtage en Ordre, betragtede nysgerrig, om ikke ængstelig de to Fyrstinders Ansigter.

»Frøken,« sagde Dronningemoderen pludselig uden at tænke paa at dæmpe sin spanske Accent, hvilket hun aldrig undlod at gøre, uden naar hun var vred, »kom lidt her hen, for at vi kan passiare om Dem, siden hele Verden gør det.«

»Om mig!« udbrød La Vallière blegnende.

»Spil kun den Uvidende, min Smukke; kender De Duellen mellem de Herrer de Guiche og de Wardes?«

»Min Gud, Madame, jeg hørte i Gaar tale

derom,« svarede La Vallière og foldede sine Hænder.

»Og De har ikke i Forvejen haft en Anelse derom?«

»Jeg har været aldeles ubekendt dermed, Madame.«

»At benægte haardnakket er en temmelig forslidt Maade at forsvare sig paa, som De, Frøken, der er et godt Hoved, bør undgaa. Kom med noget andet.«

»Min Gud, Madame, Deres Majestæt forfærder mig med denne kolde Mine. Skulde jeg være saa ulykkelig at have paadraget mig Deres Unaade?«

Madame gav sig til at le. La Vallière saa' forbavset paa hende.

Anna vedblev:

»Min Unaade! . . . Paadraget Dem min Unaade, det er ikke Deres Mening, Frøken de La Vallière, jeg maa tænke paa Folk for at lade Dem falde i Unaade hos mig. Paa Dem tænker jeg kun, fordi man taler en Smule for meget om Dem og jeg holder ikke af, at man taler om Damerne ved mit Hof.«

»Jeg forstaar ikke, i hvilken Henseende man kan beskæftige sig med mig,« svarede La Vallière forskrækket. »Deres Majestæt bør sige mig det, De fordømmer mig, førend De har givet mig Lejlighed til at retfærdiggøre mig.«

»Ih!« udbrød Anna af Østerrig, »hør hvilke smukke Talemaader, Madame. Man mærker nok, min Skønne, at vi omgaas meget med kronede Hoveder.«

La Vallière følte sig saaret paa det dybeste og blev, ikke blegere, men saa hvid som en Lilie; hendes Kræfter svigtede hende ganske.

»Jeg vilde blot sige Dem,« vedblev Dronningen foragteligt, »at hvis De vedbliver at nære saadanne Følelser, vil De ydmyge os Kvinder i den Grad, at vi vil have Skam af at vise os i Selskab med Dem. Apropos, De er nok forlovet, Frøken, efter hvad jeg har hørt.«

La Vallière pressede Haanden mod sit Hjerte.

»Ja, Madame.«

»Hvad hedder Deres Forlovede?«

»Hr. Vicomte de Bragelonne.«

»Hvor er denne Vicomte de Bragelonne?« vedblev Dronningen.

»I England,« sagde Madame, »hvorhen Rygtet om Frøkenens Lykke snart vil naa.«

»O Gud!« mumlede La Vallière tilintetgjort.

»Nu, Frøken,« sagde Anna af Østerrig, »han skal blive kaldt tilbage og derpaa skal De blive sendt et eller andet Sted hen, hvor De vil faa Ro til moden Eftertanke. Eftertanke beroliger det oprørte Blod og forjager Ungdommens Illusioner. Jeg antager, at De har forstaaet mig.«

»Madame, Madame!«

»Ikke et Ord.«

»Madame, jeg er uskyldig i alt, hvad Deres Majestæt bebrejder mig. Sé, hvor fortvivlet jeg er, Madame. Jeg elsker og ærer Deres Majestæt.«

»Ingen Komedie, om De behager, eller jeg skal sørge for dens Opløsning, gaa tilbage til Deres Værelser og mærk Dem, hvad jeg har sagt.«

»Madame,« sagde La Vallière til Hertuginden af Orleans og tog hendes Hænder, »De er saa god, bed for mig.«

»Jeg?« sagde denne med en fornærmelig Glæde, »jeg god . . . O, Frøken, det mener De ikke et Ord af.«

Og hun stødte den unge Piges Haand bort.

I Stedet for at falde aldeles sammen, som de to Fyrstinder maaske havde ventet af hendes Bleghed og Taarer, genvandt hun paa en Gang hele sin Rolighed og Værdighed, nejede dybt og forlod Værelset.

— — —

Klokken var syv om Aftenen og Kongen havde nylig spist Vesperkost. Han spildte ikke Tiden; da Maaltidet var forbi og Forretningerne endte, tog han Saint-Aignan under Armen og befalede ham at føre ham til La Vallières Værelse.

Hofmanden udstødte et Skrig af Overraskelse.

»Nu, hvad er der paa Færde? spurgte Kongen. »En Gang skal dog være den første.«

»Men alle Mennesker kan sé Dem komme og gaa. Jeg synes, at et Paaskud . . .«

»Ingen Paaskud! ingen Venten! — Jeg har faaet nok af al denne Hemmelighedsfuldhed; jeg indsér ikke, at der kan være noget vanærende for Kongen af Frankrig i at underholde sig med en forstandig Pige. — Skam faa den, som tænker ilde derom!«

Saint-Aignan gav intet Svar; han gik ned ad Trappen foran Kongen og skred slukøret over Gaarden.

Saint-Aignan vilde nemlig gerne staa sig godt med Madame og de to Dronninger, men han vilde heller ikke mishage Frøken de La Vallière, og under disse Omstændigheder var det næsten umuligt at støde an.

Men nu vendte den unge Dronnings, Dronningemoderens og selv Madames Vinduer ud til Hofdamernes Gaard. At blive sét visende Vej for Kongen var det samme som at bryde med

tre mægtige Fyrstinder, tre indflydelsesrige Kvinder.

Hans Kval fik imidlertid en Ende, Gaarden blev passeret. Ikke et Gardin blev trukket i Vejret, intet Vindue aabnedes.

Ved Døren vilde Saint-Aignan liste bort, men Kongen holdt ham tilbage.

Da Monarken traadte ind, blev den unge Pige netop færdig med at tørre sine Øjne; hun gjorde det saa hurtigt, at Kongen bemærkede det.

Som ivrig Elsker udspurgte han hende og trængte ind paa hende.

»Jeg fejler intet, Sire,« svarede hun.

»Men De græder jo.«

»O, nej, Sire.«

»Sé en Gang, Saint-Aignan, tager jeg fejl?«

Saint-Aignan kunde ikke undgaa at svare, men var i stor Forlegenhed med, hvad han skulde sige.

»Deres Øjne er røde, Frøken,« sagde Kongen.

»Det er Støvet paa Vejene, Sire.«

»Nej, nej, De har ikke dette tilfredse Udtryk, der gør Dem saa smuk og tiltrækkende. De sér ikke paa mig.«

»Sire!«

»Hvad siger jeg? De undgaar mine Blikke.«

Hun vendte virkelig Hovedet om.

»Men i Himlens Navn hvad er det da?« raabte Ludvig, hvis Blod var kommet i Kog.

Disse Suk og Taarer, der i Begyndelsen havde rørt og senere forskrækket Ludvig den Fjortende, irriterede ham nu.

Han kunde ikke taale Opposition i nogen som helst Skikkelse.

Han blev skarp og nærgaaende i sine Ytringer.

Det var en ny Smerte for den unge Pige.

Kongen begyndte ligefrem at anklage hende.

La Vallière prøvede ikke en Gang paa at forsvare sig, hun hørte paa alle hans Beskyldninger uden at svare anderledes end med en Hovedrysten og uden at sige andet end de to Ord:

»Min Gud! min Gud!«

Kongen blev mere og mere opbragt.

Han vendte sig om for at gaa, men standsede atter.

Den unge Pige havde ikke sét op, skønt Lyden af Skridt maatte sige hende, at hendes Elsker fjernede sig.

Han standsede et Øjeblik foran hende med korslagte Arme.

»Endnu en Gang spørger jeg Dem, Frøken, om De vil tale,« sagde han. »Vil De ikke sige mig en Grund til denne Forandring?«

Sandheden svævede alt La Vallière paa Læberne. Hun gjorde en Bevægelse, ligesom hun vilde aabne Armene, men hendes Mund forblev lukket og hun lod atter Armene synke. Det stakkels Barn havde ikke endnu været ulykkelig nok til at vove et saadant Skridt.

»Jeg véd intet,« stammede hun.

»O, det er mere end Koketteri,« raabte Kongen, »det er mere end Lune, det er Forræderi.«

Og han fo'r ud af Værelset som en Fortvivlet.

Saint-Aignan fulgte ham inderlig glad.

Ludvig standsede paa Trappen og sagde, idet han holdt sig fast ved Rækværket:

»Sér Du, jeg er bleven holdt skammelig for Nar.«

»Hvorledes det, Sire?« spurgte Favoriten.

»Guiche har duelleret for Vicomten af Bragelonne. Og denne Bragelonne!«

»Nu?«

»Hun elsker ham endnu stedse. Jeg vilde i Sandhed dø af Skam, Saint-Aignan, hvis der om tre Dage endnu var et Gran af Kærlighed tilbage i mit Hjerte.«

Og Ludvig den Fjortende fortsatte Vejen til sine Værelser.

Ulykkeligvis gik det ikke saa heldigt paa Tilbagevejen som paa Henvejen.

Et Gardin blev trukket i Vejret og bag det viste Madame sig.

Madame havde sét Kongen komme fra Hofdamernes Værelser.

Hun rejste sig hurtigt, da Kongen var passeret, og forlod skyndsomst sit Værelse, hvorpaa hun ilede ned ad den Trappe, der førte til det Værelse, som Kongen nylig havde forladt.

Efter Kongens Bortgang havde La Vallière rejst sig op og rakt Armene ud, ligesom hun vilde følge efter ham og standse ham, men da Døren lukkedes efter ham og hans Skridt tabte sig paa Trapperne, havde hun netop saa mange Kræfter, at hun kunde slæbe sig hen til sit Krucifix. Her blev hun liggende, tilintetgjort og overvældet af sin Smerte, uden at tænke paa andet end denne Smerte, som hun forøvrigt kun instinktmæssig fattede.

Midt under disse forvirrede Tanker hørte La Vallière Døren gaa; hun fo'r sammen og vendte sig om i den Tro, at det var Kongen, der kom tilbage.

Men hun tog fejl, det var Madame.

Hvad brød hun sig om Madame. Hun lagde

atter Hovedet paa sin Bedepult. Det var Madame, ophidset og truende.

»Min Frøken,« sagde Prinsessen, standsende for La Vallière, »jeg indrømmer, at det er meget smukt at knæle, bede og være andægtig, men af lutter Underkastelse under Himlens Konge maa De ikke glemme at adlyde Jordens Fyrster.«

La Vallière løftede med Besvær sit Hoved i Vejret til Tegn paa sin Ærbødighed.

»Dronningen paalagde Dem,« vedblev Madame, »at tage Dem i Agt, for at ingen skulde udsprede Rygter om Dem.«

La Vallière saa' spørgende paa hende.

»Nu,« vedblev Madame, »der er i dette Øjeblik gaaet en Person fra Dem, hvis Nærværelse er en Anklage. Mit Hus, der er den første kongelige Prinsesses, maa ikke give Hoffet et slet Eksempel. De vilde foranledige dette slette Eksempel. Jeg erklærer Dem derfor, Frøken, under fire Øjne — thi jeg vil ikke ydmyge Dem — at De fra dette Øjeblik af er fri og at De kan vende tilbage til Deres Fru Moder i Blois.«

La Vallière kunde ikke falde lavere eller lide mere, end hun alt led.

»Har De forstaaet mig?« spurgte Madame.

En Gysen gennemfo'r La Vallière.

Da Ofret ikke gav noget andet Tegn paa Liv, forlod Madame Stuen.

La Vallières første Følelse var Fortvivlelse, men den veg snart Pladsen for hendes sædvanlige Resignation.

En Straale af Haab listede sig ind i hendes Hjerte, ligesom en Solstraale i en stakkels Fanges Fængsel.

Hun hensatte sig i Tankerne paa Fontainebleausvejen og saa' Kongen ridende ved hendes Vogn, talende til hende om sin Kærlighed og lod hende sværge, at Solen aldrig skulde gaa ned over deres Vrede. Det var Kongen, der havde fundet her paa, der havde ladet hende sværge og selv svoret. Kongen kunde derfor umulig bryde det Løfte, som hun havde forlangt, med mindre han var en Despot, der fordrede Kærlighed, ligesom han fordrede Lydighed, med mindre han var en Ligegyldig, der lod sig standse paa Vejen af den første Hindring.

Klokken var knap halv elleve.

Han vilde enten komme selv, eller skrive hende til, eller sende Saint-Aignan til hende.

O, hvis han kom, vilde hun tilgive ham alt, hvad han havde gjort hende, og elske ham endnu mere.

La Vallière ventede altsaa.

Hun sagde til sig selv, at hun havde endnu en Time at haabe i; indtil Midnat kunde Kongen komme, skrive eller sende en anden, først naar Midnat var forbi, var al Venten forgæves og alt Haab forbi.

Saa længe nogen rørte sig i Paladset, troede det stakkels Barn, at hun var Anledningen dertil, naar der gik nogen i Gaarden, troede hun, at det var et Bud fra Kongen.

Minutterne gik langsomt og dog flygtede de altfor hurtigt.

Klokken slog tre Kvarter og endelig tolv.

Med Klokkens sidste Slag slukkedes det sidste Lys og med dette forsvandt det sidste Haab.

Kongen havde altsaa bedraget hende og først brudt den Ed, han samme Dag havde aflagt;

Hvad havde hun nu tilbage paa Jorden, da Kongen havde forladt hende?

Hun tænkte paa Gud.

»Min Gud!« sagde hun, »sig mig, hvad jeg skal gøre, af Dig venter og maa jeg vente alt.«

Og hun saa' paa sit Krucifiks og kyssede dets Fødder.

»Det er en Herre,« sagde hun, »som aldrig glemmer eller forlader dem, der ikke forlader og glemmer ham, kun ham alene burde man hengive sig til.«

Da hendes Knæ svigtede hende, lagde hun sig helt ned paa Bedeskamlens Trin og ventede med Hovedet støttet til Korset paa det første Dagskær.

Da det begyndte at gry ad Dag, rejste hun sig med en vis Kraft, kyssede den guddommelige Martyrs Fødder og forlod sit Værelse, med Hovedet skjult i en Kappe.

Hun naaede Udfaldsdøren paa samme Tid, som Musketérronden aabnede Porten for at indlade den første Kommando Svejtsere.

Snigende sig mellem Soldaterne kom hun ud paa Gaden, førend Anføreren for Patrouillen havde tænkt paa at spørge sig selv, hvem denne unge Dame var, der forlod Palæet saa tidlig om Morgenen.

La Vallière fulgte bag efter Patrouillen.

Patrouillen drog til højre gennem Gaden Saint-Honoré, medens la Vallière maskinmæssigt drejede af til venstre.

Hendes Beslutning var tagen, hendes Plan lagt; hun vilde gaa til Karmeliterinderne i Chaillot, hvis Priorinde stod i et Ry for Strenghed, der bragte Hoffets verdsligsindede Damer til at skælve.

La Vallière havde aldrig sét Paris, hun var aldrig gaaet ud til Fods og vilde ikke en Gang i en roligere Sindsstemning have fundet Vej.

Hun havde hørt sige, at Chaillot laa ved Seinen, og hun styrede Kursen ad Seinen til.

Hun naaede snart Kajerne.

Hun gik hurtigt til. Det var knap, at hun en Gang imellem mærkede noget til den Forvridning, der i hendes Ungdom havde bragt hende til at halte.

La Vallière ilede afsted lige til Grèvepladsen.

Fra Tid til anden standsede hun, lagde Haanden paa Hjertet og lænede sig til et Hus for at faa Vejret, hvorpaa hun drog videre hurtigere end før.

Idet la Vallière drejede ind paa Grévepladsen, befandt hun sig ligefor tre halvnøgne, vaklende Mænd, der kom op af en i Havnen fortøjet Baad.

Denne Baad var ladet med Vin og det var tydeligt, at de havde gjort Ladningen Ære.

De sang hver i sin Tonart, da de paa én Gang stødte paa den unge Pige.

La Vallière standsede.

Ved Synet af den elegante Dame gjorde Mændene Holdt, tog hinanden i Hænderne og omringede la Vallière.

La Vallière gjorde flere Forsøg paa at flygte, men forgæves. Hendes Ben vaklede under hende, hun mærkede, at hun skulde til at falde, og udstødte et Rædselskrig.

Men i samme Øjeblik aabnedes Kredsen ligesom ved et Trylleslag.

En Musketerofficer stod ligefor den unge Pige med rynket Pande og hævet Hoved.

Svirebrødrene flygtede ved Synet af Uniformen.

»*Mordioux!*« udbrød Officeren, »men det er jo Frøken de la Vallière!«

Fortumlet af, hvad der nys havde tildraget sig, og forbavset over at høre sit Navn udtale, saa' la Vallière op og genkendte d'Artagnan.

»De vil beskytte mig, Hr. d'Artagnan, ikke sandt?« udbrød hun bønlig.

»Javist vil jeg beskytte Dem, men hvor vil De hen paa denne Tid?«

»Til Chaillot.«

»De gaar denne Vej til Chaillot; De vender jo Ryggen dertil, Frøken.«

»Saa vær saa god at vise mig den rigtige Vej, min Herre, og at følge mig et lille Stykke.«

»Gerne.«

Og han bød hende sin Arm.

La Vallière tog imod den og gik hurtigt videre.

Denne Ilen skjulte imidlertid en stor Svaghed; d'Artagnan mærkede det og foreslog la Vallière at hvile, men hun afslog det.

»De véd formodentlig ikke, hvor Chaillot ligger?« sagde d'Artagnan.

»Nej, jeg véd det ikke.«

»Der er meget langt dertil.«

»Gør intet.«

»Der er i det mindste en Mil.«

»Jeg kan godt gaa en Mil.«

D'Artagnan sagde intet, han mærkede, at det var hendes faste Beslutning.

Han mere bar end ledsagede la Vallière.

Endelig fik de Øje paa Højene.

»Til hilket Hus skal De, Frøken?« spurgte d'Artagnan.

»Til Karmeliterindeklosteret, min Herre.«

»Til Karmeliterindeklosteret?« gentog d'Artagnan forbavset.

»Ja, og modtag nu min Tak og mit Farvel.«

»Til Karmeliterindeklosteret! Deres Farvel! De gaar altsaa i Kloster?« udbrød d'Artagnan.

»Ja, min Herre.«

»De!!!«

I dette De, hvorefter vi har sat tre Udraabstegn for at gøre det saa udtryksfuldt som mulig, laa der et helt Digt; det vakte paa én Gang hos la Vallière hendes gamle Minder fra Blois og hendes nye fra Fontainebleau, det sagde: De, der kunde være lykkelig med Raoul og mægtig med Ludvig, De vil gaa i Kloster!

»Ja, min Herre,« svarede hun, »jeg vil indvi mig til Herrens Tjeneste og forsage Verden.«

»Men tager De ikke fejl af Deres Kald, skuffer De Dem ikke med Hensyn til, hvad der er Guds Vilje?«

»Nej, thi det er jo Gud, der har ladet mig møde Dem. Uden Dem vilde jeg være bukket under for Træthed, men siden Gud har sendt Dem paa min Vej, maa det være hans Vilje, at jeg skal naa Maalet. Nu, min Herre, besværger jeg Dem ved den Medlidenhed, man skylder Ulykken, ved Deres Højmodighed og Ære som Adelsmand at love mig én Ting.«

»Det er?«

»Sværg mig, Hr. d'Artagnan, at De ikke vil sige Kongen, at De har sét mig, og at jeg er i Karmeliterindeklosteret.«

D'Artagnan rystede paa Hovedet.

»Nej,« sagde han, »det sværger jeg ikke.«

»Hvorfor?«

»Fordi jeg kender Kongen og Dem, fordi jeg kender mig selv og hele Menneskeslægten, — nej, det sværger jeg aldrig.«

»Saa forbander jeg Dem!« raabte la Vallière med en Energi, som man skulde have ansét hende for ude af Stand til at vise, »i Stedet for at jeg ellers vilde have velsignet Dem til mine Dages Ende, thi De gør mig til det elendigste af alle Mennesker!«

D'Artagnan kunde ikke modstaa længere, thi han saa' af hele hendes Væsen, at Modstand vilde dræbe hende.

»Lad det da ske, som De ønsker,« sagde han; »vær rolig, Frøken, jeg skal ikke sige noget til Kongen.«

»O, tak, tak,« udbrød la Vallière, »De er den ædleste af alle Mænd.«

Og i sin Glæde greb hun d'Artagnans Hænder og trykkede dem mellem sine.

Han følte sig rørt.

»*Mordioux!*« mumlede han, »hun begynder, hvor de andre ender, det er rørende.«

La Vallière, der i sin Smerte var faldet om paa en Sten, rejste sig nu og fortsatte Vejen til Karmeliterindernes Kloster, som man skimtede i det svage Dagskær.

Da d'Artagnan var bleven alene, tænkte han nøjere over, hvad der nys var passeret.

»Hvor skal jeg nu gaa hen? — Ih, naar alt kommer til alt, til Paris, det er det bedste Sted. Men jeg maa skynde mig. Men for at skynde mig er fire Ben bedre end to, og uheldigvis har jeg for Øjeblikket kun to Ben. Men det er sandt, der er jo en Musketérpost ved

Barrieren la Conference, hvor jeg vil finde ti Heste for én.«

Overensstemmende med denne Beslutning, gik d'Artagnan ned ad Højen til Posten, hvor han tog den bedste Traver, han kunde faa fat i. I ti Minutter naaede han Palæet.

D'Artagnan spurgte om Kongen.

Kongen havde lagt sig til sædvanlig Tid, efter at have arbejdet med Hr. Colbert, og sov efter al Sandsynlighed endnu.

»Naa, hun har sagt sandt,« sagde han, »Kongen er uvidende om det hele; hvis han vidste blot Halvdelen af, hvad der er passeret, vilde der i dette Øjeblik blive vendt op og ned paa Palais-Royal.«

Ellevte Kapitel.

Ambassadørerne.

Da Kongen kom tilbage fra Hofdameværelset, traf han hos sig Hr. Colbert, der ventede for at modtage de fornødne Ordrer for den følgende Dag, paa hvilken den hollandske og spanske Gesandt skulde have Audiens.

Ludvig den Fjortende havde vigtige Grunde til at være misfornøjet med Holland.

Staterne havde mere end én Gang brugt Omveje i deres Forhold til Frankrig og uden at frygte for et Brud opgav de endnu en Gang Alliancen med den meget kristelige Konge for at indlede alle Slags Intriger med Spanien.

Ved sin Regerings Tiltrædelse, det vil sige ved Mazarins Død, havde Ludvig den Fjortende fundet dette politiske Spørgsmaal uafgjort.

Det var vanskeligt at løse for en ung Mand, men da hele Nationen den Gang gik op i Kon-

gen, var Legemet beredt til at udføre, hvad Hovedet besluttede.

Endnu ophidset af den Strid, han havde haft med La Vallière, gik han op og ned i sit Kabinet, meget forhippet paa at finde en Anledning til at bryde løs, efter at han havde holdt sig saa længe.

Da Colbert saa' Kongen træde ind, begreb han med et Øjekast Situationen og gættede Monarkens Stemning.

Da Herren forlangte at vide, hvad han skulde sige den følgende Dag, begyndte Underintendanten med at finde det besynderligt, at Hans Majestæt ikke var bleven underrettet om Sagernes Stilling af Hr. Fouquet.

»Hr. Fouquet,« sagde han, »er bedst inde i hele denne hollandske Affære. Korrespondancen føres direkte af ham.«

Kongen, der var vant til at høre Hr. Colbert hugge ud paa Hr. Fouquet, svarede intet til dette Udfald, men nøjedes med at høre.

Colbert bemærkede Virkningen af sine Ord og skyndte sig at gøre sin Uforsigtighed god igen ved at sige, at Hr. Fouquet alligevel ikke var saa skyldig, som han ved første Øjekast syntes at være, efter som han for Øjeblikket havde meget at tage vare paa.

Kongen saa' op.

»Hvad har han at tage vare paa?« spurgte han.

»Man siger, at han er forelsket.«

»Forelsket! i hvem?«

»Jeg har hørt nævne . . .«

»Hvilket?«

»Et Navn.«

»Og det er?«

»Jeg tror, at det er en af Madames Hofdamer.«

Kongen fo'r sammen.

»De véd mere, end De vil sige, Hr. Colbert,« mumlede han.

»O, Sire, jeg forsikrer Dem.«

»Men Madames Damer er jo bekendte nok, og ved at nævne dem allesammen vil De nok komme paa den, De mener.«

»Det vilde være til ingen Nytte, Sire. Naar Talen er om Navnene paa kompromitterede Damer, er min Hukommelse ligesom et Jernskrin, hvis Nøgle jeg har tabt.«

En Sky lagde sig over Kongens Pande, men da han vilde give sig Udseende af at være Herre over sig selv, rystede han paa Hovedet og sagde:

»Lad os komme til den hollandske Sag.«

»Først og fremmest, Sire, naar vil Deres Majestæt modtage Gesandterne?«

»Tidlig.«

»Klokken Elleve?«

»Det er for silde . . . Klokken ni.«

»Det er temmelig tidlig.«

»Mellem Venner har det ikke noget at betyde; med Venner kan man gøre, hvad man vil, og lige over for Fjender er det jo det heldigste, hvis de føler sig stødte. Jeg tilstaar, at jeg slet ikke vilde have noget imod at blive færdig med alle disse Sumpfugle, der trætter mig med deres Skrig.«

»Sire, Deres Majestæts Villie skal ske. Altsaa Klokken ni. Jeg skal give de fornødne Ordrer. Skal det være en højtidelig Audiens?«

»Nej, jeg vil lade det komme til en Forklaring mellem os og ikke sætte Sagen paa Spid-

sen, som det altid sker, naar der er mange til Stede; men paa samme Tid vil jeg vide, hvad jeg har at holde mig til, for at jeg ikke skal begynde forfra igen.«

»Deres Majestæt vil behage at bestemme, hvilke Personer der skal være til Stede ved denne Audiens.«

»Jeg skal opsætte en Liste over dem. . . .«

Kongen faldt i Tanker, men de drejede sig langt fra om Listen. Uret slog halv tolv.

Fyrstens Ansigt bar Spor af en frygtelig Kamp mellem Stolthed og Kærlighed.

Samtalen havde tildels forjaget Ludvigs Ophidselse. La Vallières blege, lidende Ansigt talte et ganske andet Sprog til hans Indbildningskraft.

Han overvejede i nogen Tid ved sig selv, om han skulde gaa tilbage til La Vallière eller ej, men da Colbert i al Ærbødighed havde forlangt Listen, rødmede Kongen over, at han kunde tænke paa Kærlighed, naar Forretninger kaldte ham.

Han dikterede altsaa: Dronningemoderen, Dronningen, Madame, Fru de Motteville, Frøken de Châtillon og Fru de Navailles. Og af Herrer: Monsieur, Hr. Prinsen, Hr. de Grammont, Hr. de Manicamp, Hr. de Saint-Aignan og de tjenstgørende Officerer.

»Ministrene,« bemærkede Colbert.

»Det følger af sig selv, og Sekretærerne ligeledes.«

»Jeg skal træffe alle fornødne Forberedelser, Sire.«

Klokken slog i det samme tolv.

Den stakkels La Vallière hentæredes i dette Øjeblik af Sorg og Kummer.

Kongens Kavalerer traadte ind for at være til Stede ved hans Afklædning. Dronningen havde ventet ham i en hel Time.

Ludvig begav sig sukkende til hende, men medens han sukkede, lykønskede han sig dog til sit Mod. Det glædede ham, at han var lige saa bestemt i Kærlighed som i Politik.

Paa lidt nær havde d'Artagnan erfaret alt, hvad vi nu har fortalt, thi han talte blandt sine Venner alle Hoffets Betjente, der var stolte af at blive hilste af Musketérkaptajnen, thi Musketerernes Kaptajn var en Magt; afsét fra Ærgerrigheden var de desuden stolte af at blive ansete for noget af en Mand, der var saa tapper som d'Artagnan.

D'Artagnan lod sig saaledes hver Morgen fortælle, hvad han ikke havde kunnet sé eller faa at vide den foregaaende Aften, efter som han ikke var alle Steds nærværende.

Han kendte følgelig Sammenkomsten med Colbert og Gesandternes til om Morgenen fastsatte Audiens.

Kongen vaagnede meget tidlig, hvilket viste, at han ogsaa havde sovet meget daarlig. Omtrent Klokken syv aabnede han sagte sin Dør.

D'Artagnan var paa sin Post.

Hans Majestæt var bleg og syntes at være udmattet, for Resten var han ikke rigtig paaklædt endnu.

»Lad Hr. de Saint-Aignan kalde,« sagde han.

Saint-Aignan skyndte sig til Kongen.

Et Øjeblik efter gik Kongen og Saint-Aignan ud, Kongen foran.

D'Artagnan stod ved det Vindue, der vendte ud til Gaarden, og behøvede ikke at flytte sig for at følge Kongen med Øjnene. Man skulde

næsten have troet, at han i Forvejen havde aanet, hvorhen Kongen vilde begive sig.

Kongen gik til Hofdamernes Værelser.

Saint-Aignan fulgte ham lige som den foregaaende Dag, rigtignok en Smule mindre urolig, thi han haabede, at ingen andre end han og Kongen af Slottets høje Beboere var oppe Klokken syv om Morgenen.

Da Kongen traadte ind til La Vallière og fandt Værelset tomt og Sengen urørt, begyndte han at blive bange og kaldte paa Montalais.

Montalais ilte til og hendes Forbavselse var lige saa stor som Kongens.

Alt, hvad hun kunde sige til Hans Majestæt, var, at det var forekommet hende, at hun havde hørt La Vallière græde en Del af Natten, men da hun vidste, at Hans Majestæt var kommet tilbage, havde hun ikke vovet at forhøre sig.

»Men,« spurgte Kongen, »hvorhen tror De, at hun har begivet sig?«

»Sire,« svarede Montalais, »Louise er meget sentimental, jeg har ofte sét hende staa op ved Daggry og gaa ned i Haven, maaske er hun ogsaa der i Dag.«

Kongen fandt dette rimeligt og gik straks ned for at søge efter Flygtningen.

D'Artagnan saa' ham komme ud, bleg og talende ivrigt med sin Ledsager.

Han tog Vejen til Haven.

Saint-Aignan fulgte ham ganske forpustet.

Et Kvarter senere kom Kongen atter til Syne, han havde søgt alle Vegne og var ganske aandeløs.

Saint-Aignan fulgte ham, viftende sig med sin Hat og udspørgende den første den bedste Tjener, kort alle, som han mødte.

Imidlertid var Klokken blevet otte.

Paa denne Tid plejede Kongen i Almindelighed at spise Frokost.

I Etikettens Lovbog var det blevet fastsat, at Kongen altid skulde være sulten Klokken otte.

Han lod servere for sig paa et lille Bord i sit Soveværelse og spiste hurtigt.

Saint-Aignan, fra hvem han ikke vilde skilles, holdt hans Serviet.

Derpaa gav han nogle Militære Audiens.

Under denne Audiens sendte han Saint-Aignan paa Opdagelser.

Medens Kongen stadig tænkte paa det samme, var ængstelig til Mode og ventede paa, at Saint-Aignan skulde komme tilbage, blev Klokken ni.

Paa Slaget ni traadte han ind i sit store Kabinet.

Ved Urets første Slag indfandt Ambassadørerne sig ligeledes.

Ved det sidste Slag kom Dronningerne og Madame.

Der var tre Gesandter fra Holland og to fra Spanien.

Kongen saa' flygtigt paa dem og bukkede.

I dette Øjeblik kom Saint-Aignan til.

Dennes Indtrædelse var af langt større Interesse for Kongen end Gesandternes, hvor mange de end var, og fra hvilket Land de end kom.

Derfor gjorde Kongen ogsaa uden at bryde sig om noget andet et spørgende Tegn til Saint-Aignan, som denne besvarede afgjort benægtende.

Kongen var nær ved at tabe hele Modet; men da Dronningerne, de Store og Gesandterne havde deres Øjne fæstede paa ham, gjorde han

en voldsom Anstrengelse og opfordrede de sidste til at tale.

En af de spanske Ambassadører holdt nu en lang Tale, hvori han roste Fordelene ved en spansk Alliance.

Kongen afbrød ham med de Ord:

»Jeg haaber, min Herre, at det, der er godt for Frankrig, maa være meget godt for Spanien.«

Disse Ord og især den afgørende Maade, hvorpaa de blev udtalte, bragte Ambassadøren til at blegne og de to Dronninger til at rødme, hvilke som Spanierinder følte sig krænkede ved dette Svar i deres Familie- og Nationalstolthed.

Den hollandske Ambassadør tog nu Ordet og beklagede, at Kongen var indtaget mod hans Lands Regering.

Kongen afbrød ham og sagde:

»Min Herre, det er besynderligt, at De beklager Dem, medens det er mig, der har Grund til at beklage mig, og dog gør jeg det ikke, som De sér.«

»Beklage, Sire!« spurgte Hollænderen, »over hvilken Fornærmelse?«

Medens Hollænderen talte nærmede d'Artagnan, der havde Saint-Aignan paa sin venstre Side, sig denne og sagde med en Stemme, der var beregnet paa at høres af Kongen:

»Kender De Nyheden, Greve?«

»Hvilken Nyhed?« spurgte Saint-Aignan.

»Ih, den med La Vallière.«

Kongen fo'r sammen og gjorde uvilkaarlig et Skridt hen imod de to Herrer.

»Hvad er der da hændet La Vallière?« spurgte Saint-Aignan.

»Det stakkels Barn er gaaet i Kloster,« svarede d'Artagnan.

»I Kloster!« udbrød Saint-Aignan.

»I Kloster!« raabte Kongen.

Han fattede sig imidlertid øjeblikkelig, men vedblev at lytte.

»Hvilket Kloster?« spurgte Saint-Aignan.

»Karmeliterindernes i Chaillot.«

»Hvor Fanden véd De det fra?«

»Fra hende selv.«

»Har De sét hende?«

»Jeg har selv fulgt hende dertil.«

Kongen hørte hvert Ord, det kogte inden i ham.

»Men hvor til denne Flugt?« spurgte Saint-Aignan videre.

»Den stakkels Pige er i Gaar blevet forjaget fra Hoffet,« svarede d'Artagnan.

Han havde aldrig saa snart sagt dette, førend Kongen nærmede sig Kaptajnen og udbrød:

»Hvem siger, at La Vallière er gaaet i Kloster?«

»Hr. d'Artagnan,« svarede Favoriten.

»Er det sandt, hvad De siger?« vedblev Kongen, vendende sig til Musketéren.

»Fuldkommen sandt.«

Kongen knyttede Haanden og blegnede.

»De føjede noget mere til, Hr. d'Artagnan,« sagde han.

»Det husker jeg ikke, Sire.«

»De sagde, at Frøken de La Vallière var bleven jaget bort fra Hoffet.«

»Ja, Sire.«

»Er det ogsaa sandt?«

»Forhør Dem selv, Sire.«

»Hos hvem?«

»O,« svarede d'Artagnan tilbageholdende.

Kongen sprang op, glemmende Ambassadører, Ministre, Hofmænd og Politik.

Dronningemoderen rejste sig, hun havde hørt alt, og hvad hun ikke havde hørt, havde hun gættet.

Madame, der var nær ved at besvime af Vrede og Skræk, forsøgte ligeledes at rejse sig, men faldt tilbage i Stolen.

»Mine Herrer,« sagde Kongen, »Audiensen er forbi, jeg skal lade Spanien og Holland meddele mit Svar, eller rettere sagt min Villie.«

Og med en bydende Gestus affærdigede han Ambassadørerne.

»Vogt Dem, min Søn,« sagde Dronningemoderen harmfuld, »tag Dem i Agt, jeg synes ikke, at De er Herre over Dem selv.«

»O, Madame,« brølte den unge Løve med en rasende Gebærde, »er jeg ikke Herre over mig selv, lover jeg Dem, at jeg skal blive det over dem, der fornærmer mig; følg med mig, Hr. d'Artagnan.«

Og han forlod Salen under almindelig Forbavselse og Skræk.

Kongen gik ned ad Trappen og lavede sig til at gaa over Gaarden.

»Sire,« sagde d'Artagnan, »Deres Majestæt tager fejl af Vejen.«

»Nej, jeg vil til Stalden.«

»Behøves ikke, Sire, jeg har to Heste parat til Deres Majestæt.«

Kongen svarede kun med et Blik, men dette Blik lovede mere, end tre d'Artagnaners Ærgerrighed kunde have vovet at haabe.

Manicamp og Malicorne havde uopfordrede fulgt Kongen og d'Artagnan.

Det var to meget kløgtige Mænd; kun kom Malicorne ofte for tidlig paa Grund af sin Ærgerrighed, medens Manicamp ofte kom for silde af Dovenskab.

Denne Gang kom de tilpas.

Fem Heste stod opsadlede.

De to besteges af Kongen og d'Artagnan, de to af Manicamp og Malicorne.

En Rideknægt sprang op paa den femte.

Hele Kavalkaden satte af Sted i Galop.

Hestene løb ikke, de fløj.

Ti Minutter efter Afrejsen ankom Truppen i en Støvsky til Chaillot.

Kongen kastede sig bogstavelig af Hesten. Men hvor hurtig han end var i sine Bevægelser, fandt han dog d'Artagnan staaende ved Siden af Hesten og holdende dens Tømme.

Kongen takkede Musketeren med en Gebærde og kastede Tømmen til Rideknægten.

Derpaa ilte han ind i Vestibu'en, stødte heftig Døren op og traadte ind i Talevære'set.

Manicamp, Malicorne og Rideknægten blev uden for, hvorimod d'Artagnan fulgte med ham.

Det første, Kongen saa' ved sin Indtrædelse i Taleværelset, var Louise, ikke knælende, men liggende ved Foden af et stort Stenkrucifix.

Den unge Pige laa paa det fugtige Flisegulv, næsten usynlig i den mørke Sal, der kun fik sit Lys gennem et snevert, tilgittret Vindue, som oven i Købet helt skjultes af Slyngplanter.

Hun var alene, livløs og kold som den Sten, hvorpaa hendes Legeme hvilede.

Da Kongen saa' hende saa'edes, troede han, at hun var død, og udstødte et frygteligt Skrig, der fik d'Artagnan til at ile t'l.

Kongen havde allerede slaaet Armen om hen-

de. D'Artagnan hjalp Kongen at løfte den stakkels Pige i Vejret.

Kongen tog hende nu ganske i sine Arme og opvarmede hendes Hænder og kolde Tindinger med sine Kys.

D'Artagnan gav sig til at ringe af alle Kræfter.

Karmeliterinderne ilede nu til fra alle Sider.

De hellige Damer udstødte Rædselsskrig ved Synet af disse Mænd, der holdt en Kvinde i deres Arme.

Priorinden kom ogsaa tililende.

Men som Verdensdame genkendte hun ved første Øjekast Kongen paa den Ærbødighed, de Tilstedeværende viste ham, samt af den Herskermine, hvormed han satte alt paa den anden Ende.

Ved Synet af Kongen trak hun sig tilbage til sine Værelser for at undgaa at kompromittere sin Værdighed.

Men hun lod Nonnerne bringe alle Slags lugtende Vande osv. osv. og befalede desuden, at Porten skulde lukkes.

Det var paa høje Tid, thi Kongen blev støjende og fortvivlet i sin Smerte.

Kongen syntes bestemt paa at ville lade sin Læge hente, da La Vallière atter kom til sig selv.

Idet hun aabnede Øjnene, var det første, hun bemærkede, den foran hende knælende Konge. Formodentlig kendte hun ham ikke, thi hun udstødte et smerteligt Suk.

Ludvig slugte hende med Øjnene.

Endelig standsede hendes ustadige Blik ved Kongen.

Hun genkendte ham og gjorde en Anstrengelse for at rive sig ud af hans Arme.

»O,« mumlede hun, »Ofret er altsaa ikke fuldbragt endnu!«

»Nej, nej!« raabte Kongen, »og det skal heller ikke blive det, det sværger jeg.«

Hun rejste sig med Møje op.

»Og dog maa det ske,« svarede hun; »det maa, stands mig ikke.«

»Jeg skulde lade Dem ofre Dem!« udbrød Ludvig. »Aldrig! aldrig!«

»Godt!« mumlede d'Artagnan, »det er nok bedst at gaa sin Vej. Naar de begynder at tale, maa man forskaane dem for Tilhørere.«

D'Artagnan gik og de to Elskende blev alene tilbage.

»Sire,« vedblev La Vallière, »jeg beder Dem, ikke et Ord mere. Forspild ikke den eneste Fremtid, som jeg tør haabe paa, nemlig min Sjæls Frelse, og Deres egen, det vil sige Deres Hæder, for en Grilles Skyld.«

»En Grille!« udbrød Ludvig.

»O Sire, jeg læser nu tydeligt i Deres Hjerte,« svarede La Vallière. »De kan ikke elske én, som De har behandlet saa grusomt i Nat, som Tilfældet har været med mig.«

»Hvad er det, De siger? Forklar Dem.«

»Hvad forlangte De af mig i Gaar Morges? At jeg skulde elske Dem. Og hvad lovede De mig til Gengæld? Aldrig at lade en Nat gaa hen uden at forsone Dem med mig, naar De havde været vred paa mig.«

»O, tilgiv mig, tilgiv mig, Louise! Jeg har været gal af Skinsyge.«

»Sire, Skinsyge er en slet Tanke, der kommer igen ligesom Klinten, naar man har hug-

get den om, De vil atter blive skinsyg og tilsidst tage Livet af mig. Vær medlidende og lad mig dø.«

»En Ytring endnu som denne, Frøken, og De vil sé mig dø for Deres Fødder.«

»Nej, nej, Sire, jeg kender bedre mig selv. Tro mig, og De vil ikke gaa til Grunde for en Ulykkelig, der foragtes af hele Verden.«

»Man har jaget Dem bort!« udbrød Kongen.

»Paa den haanligste Maade, Sire. De sér, at jeg ikke har anden Beskytter end Gud, ingen anden Trøst end Bønnen og intet andet Tilflugtsted end Klostret.«

»De skal have mit Palads. O, frygt intet, Louise; de, der har jaget Dem bort i Gaar, skal i Morgen skælve for Dem, hvad siger jeg, i Morgen? Allerede denne Morgen har jeg truet og skændt, jeg kan udsende Lynet, som jeg endnu holder i min Haand. Louise, Louise! De skal blive frygtelig hævnet. Deres Taarer skal blive betalt med Blod. Nævn mig blot Deres Fjender.«

»Aldrig, aldrig!«

»Hvorledes vil De da have, at jeg skal ramme dem?«

»Sire, De, som De skulde ramme, vilde faa Deres Haand til at fare tilbage. O, Sire, jeg beder Dem endnu en Gang, om at fjerne Dem, Roligheden paa dette Sted har allerede styrket mig, jeg føler mig mere rolig under Guds Varetægt; Gud er en Beskytter, lige over for hvem al menneskelig Ondskab bliver til intet. Sire, endnu en Gang, lad mig alene med Gud.«

»Regner De da mine Taarer og Sorger for intet?«

»For Guds Skyld, Sire, tal ikke saaledes til

mig! Jeg behøver alt mit Mod for at fuldbringe Ofret.«

»Louise, Louise, jeg bønfalder Dig! Befal, hævn Dig eller tilgiv, men forlad mig ikke!«

»Ak, vi maa skilles, Sire!«

»Men saa elsker Du mig altsaa ikke?«

»Jo, det véd Gud, jeg gør.«

»Det er ikke sandt.«

»O, Sire, hvis jeg ikke elskede Dem, vilde jeg lade Dem gøre, som De vilde, vilde jeg lade Dem hævne mig og til Gengæld for den Fornærmelse, man har tilføjet mig, modtage den Oprejsning, De foreslaar mig. Men, som De sér, vil jeg ikke en Gang have den Oprejsning, der ligger i Deres Kærlighed, som dog er mit Liv, efter som jeg vilde dø, da jeg troede, at De ikke mere elskede mig.«

»Javel, nu véd jeg, at De er den helligste og tilbedelsesværdigste af alle Kvinder. Ingen fortjener som De ikke alene min Kærlighed og Agtelse, men alles, og derfor skal heller ingen blive elsket som De. Louise, ingen skal faa det Herredømme over mig som De. Ja, jeg sværger det, jeg vilde i dette Øjeblik knuse Verden som et Glas, hvis det generede mig. De befaler mig at tilgive, velan, jeg vil tilgive. De vil herske ved Blidhed og Mildhed, og jeg skal være blid og mild. Sig mig blot, hvorledes jeg skal være, og jeg skal adlyde.«

Og han kastede sig for hendes Fødder og kyssede hendes Knæ i et Overmaal af Glæde og Lykke.

»O, Sire, Sire, er alt dette ikke en Drøm?«

»Hvorfor en Drøm?«

»Fordi jeg ikke kan vende tilbage til Hoffet.

Hvorledes skal jeg, der er jaget bort, faa Dem at sé?«

»Jeg vil tvinge Madame til at tilbagekalde Fordømmelsesdommen.«

»Tvinge hende! O, nej, nej!«

»De har Ret, jeg vil tage hende med det gode.«

Louise rystede paa Hovedet.

»Jeg vil bede hende, hvis det skulde behøves,« vedblev Ludvig. »Vil De saa tro paa min Kærlighed?«

Louise saa' op.

»O, for min Skyld maa De aldrig ydmyge Dem, lad mig saa før dø.«

Ludvig faldt i Tanker.

»Jeg vil elske lige saa højt, som De har elsket,« sagde han, »og lide lige saa meget, som De har lidt, det skal være min Straf. Lad os nu ikke tænke mere herpaa, Frøken, men være store som vor Smerte og stærke som vor Kærlighed.«

Med disse Ord tog han hende i sine Arme.

»Min eneste, mit Liv, følg mig!« sagde han.

Hun gjorde en sidste Anstrengelse, i hvilken hun koncentrerede ikke hele sin Vilje, thi den var allerede overvunden, men alle sine Kræfter.

»Nej,« svarede hun med svag Stemme, »nej, jeg vilde dø af Skam.«

»Nej, De skal vende tilbage som en Dronning. Ingen anden end d'Artagnan véd, at De har forladt Paladset.«

»Han har altsaa ogsaa forraadt mig?«

»Hvorledes det?«

»Han havde svoret . . .«

»Jeg havde svoret ikke at sige noget til Kongen,« tog d'Artagnan nu Ordet, idet han stak sit Hoved ind ad Døren, »og jeg har holdt mit

Ord, thi jeg har sagt det til Hr. de Saint-Aignan. Det er ikke min Skyld, at Kongen har hørt det, ikke sandt, Sire?«

»Det er sandt, tilgiv ham,« sagde Kongen.

La Vallière smilte og rakte Musketeren sin fine, hvide Haand.

»Hr. d'Artagnan,« sagde Kongen henrykt, »lad hente en Vogn til Frøkenen.«

»Vognen venter udenfor, Sire,« svarede Kaptajnen.

»O, det er et Mønster paa Tjenere!« udbrød Kongen.

»Det har Du været længe om at opdage,« mumlede d'Artagnan, der alligevel følte sig smigret af Lovtalen.

Ludvig førte den unge Dame bort, løftede hende op i Vognen og lod d'Artagnan tage Plads hos hende.

Selv steg han til Hest og red tilbage til Palais-Royal. Straks efter sin Ankomst dertil lod han Madame anmode om et Øjebliks Samtale.

Tolvte Kapitel.

Hos Madame.

Af den Maade, hvorpaa Kongen havde affærdiget Gesandterne, havde de mindst klartseende sluttet, at det vilde komme til Krig.

Selve Gesandterne, der ikke var nøje bekendte med Hoffets indre Anliggender, havde opfattet som møntet paa sig den berømte Ytring: Er jeg ikke Herre over mig selv, skal jeg blive det over dem, der fornærmer mig.

Til Held for Frankrig og Holland var Colbert fulgt efter dem for at give dem nogle Op-

lysninger; men Dronningerne og Madame, der havde hørt de truende Ord, var gaaede bort med Frygt og Ærgrelse.

Madame lukkede sig inde paa sit Værelse, lod Montalais kalde og udspurgte hende i en nogenlunde ligegyldig Tone om, hvad der var passeret.

Netop som Montalais sluttede sin Beretning, viste Malicorne sig hos Madame for at bede Prinsessen om Audiens.

Madame blev forvirret ved Meldingen om sin Svogers Besøg, hun havde ikke ventet det saa snart, og navnlig var hun ikke belavet paa et direkte Skridt af Ludvig.

Men Madame var ikke af dem, der gyste tilbage, hun havde tværtimod den modsatte Fejl eller Dyd.

Fem Minutter efter kom Kongen op ad Trappen.

Han var svedt efter Ridtet. Hans tilstøvede Dragt kontrasterede med Madames elegante Toilet.

Ludvig satte sig uden videre ned, hvorpaa Montalais forsvandt.

Madame tog Plads lige overfor Kongen.

Kongen, der var aaben og gik lige til Maalet, sagde:

»Søster, hvorfor har De afskediget Frøken de la Vallière?«

»Fordi hun mishagede mig,« svarede Madame tørt.

Kongen blev purpurrød i Hovedet og hans Øjne funklede med en Ild, som Madame med alt sit Mod havde ondt ved at udholde.

Han beherskede sig imidlertid og vedblev:

»En Dame, der er saa god som De, min Sø-

ster, maa have meget stærke Grunde til at banlyse og vanære ikke blot en ung Pige, men hele hendes Familie. De véd godt, at jeg som Chef for Frankrigs Adel staar alle til Ansvar for Familiernes Ære. De jager Frøken de la Vallière eller enhver anden bort . . .«

Madame trak paa Skuldrene.

»Eller enhver anden, jeg gentager det,« vedblev Kongen, »og da De herved vanærer denne Person, forlanger jeg en Forklaring af Dem, for at jeg kan bekræfte eller ophæve Deres Dom.«

»Ophæve min Dom?« udbrød Madame stolt. »Hvorledes! naar jeg har bortjaget en af mine Terner, vilde De befale mig at tage hende i Tjeneste igen.«

Kongen tav.

»Det vilde være mere end et Misbrug af Deres Magt, Sire, det vilde være en Plumphed. Som Kvinde vilde jeg gøre Oprør mod en saadan Voldshandling; jeg vilde ikke længere være en Prinsesse af Deres Blod, en Kongedatter, men den usleste Skabning og ringere end den bortjagne Tjenestepige.«

Kongen sprang rasende op.

»De har intet Hjerte i Brystet,« raabte han; »naar De behandler mig saaledes, vil jeg behandle Dem med samme Strenghed.«

En Kugle, der har forvildet sig i et Slag, rammer undertiden. Den Ytring, Kongen uden at tænke videre derved havde ladet falde, slog Madame og tilintetgjorde hende et Øjeblik; hun kunde en Gang vente, at han vilde tage Repressalier.

»Forklar Dem da, Sire,« sagde hun.

»Jeg spørger Dem, Madame, hvad Frøken de la Vallière har gjort Dem.«

»Hun er den mest drevne Mester i at spille Intriger, som jeg kender; hun har faaet to Venner til at slaas, hun har bragt sig selv i Folkemunde paa en saadan Maade, at hele Hoffet rynker Panden blot ved at høre hendes Navn.«

»Hun! hun!« sagde Kongen.

»Under sit blide, skinhellige Ydre,« vedblev Madame, »skjuler hun en listig og træsk Aand.«

»Hun!«

»De kan tage fejl, Sire, men jeg kender hende; hun er i Stand til at yppe Klammeri mellem de bedste Venner og Paarørende. De sér jo, at hun allerede har gjort os to uenige.«

»Det benægter jeg,« sagde Kongen.

»Tænk Dem om, Sire; vi levede i den bedste Forstaaelse med hinanden, lige til hun ved sine Rænker og Klager indtog Dem mod mig.«

»Jeg sværger Dem til,« svarede Kongen, »at hun aldrig har ladet et bittert Ord falde, at hun har forbudt mig at true nogen, og at De ikke har nogen mere hengiven og ærbødig Veninde end hende.«

»Veninde?« gentog Madame foragtelig.

»Naa, naa, Henriette, lad Deres Hjerte tale, husk paa, at De har elsket mig, glem ikke, at Menneskene bør være lige saa barmhjertige som Vorherre. Vær ikke ubøjelig mod andre, men tilgiv la Vallière.«

»Jeg kan ikke, hun har fornærmet mig.«

»Men mig, mig!«

»Jeg vil gøre alt for Dem, Sire, undtagen det.«

»Vær medlidende, Søster, det er første Gang, jeg beder Dem om noget, jeg sætter udelukkende mit Haab til Dem, Søster.«

»O, Sire, De græder!«

»Ja, af Forbitrelse og Ydmygelse. Jeg vil hele mit Liv hade dette Øjeblik, da jeg, Kongen, har været nødt til at nedlade mig til at bede. De har i et Sekund ladet mig lide mere, min Søster, end jeg havde ventet mig i mit Livs haardeste Øjeblikke.«

Med disse Ord rejste Kongen sig og gav sine Taarer, der virkelig var Vredens og Skammens Taarer, frit Løb.

Madame blev ikke rørt, thi selv de bedste Kvinder kender ikke til Medlidenhed, naar deres Stolthed er sat i Bevægelse, men hun blev bange for, at disse Taarer skulde forjage enhver menneskelig Følelse fra Kongens Hjerte.

»Befal, Sire,« sagde hun; »siden De foretrækker min Ydmygelse for Deres egen, skønt min vil blive offentlig, medens ingen andre end jeg er Vidne til Deres, saa tal og jeg skal adlyde Kongen.«

Han gav intet Svar. Han havde grebet Madames Haand og bedækkede den med Kys.

»Altsaa,« sagde han, »vil De atter tage den stakkels Pige til Naade og tilgive hende.«

»Jeg skal beholde hende i mit Hus.«

»Nej, De skal skænke hende Deres Venskab, min kære Søster, og De vil behandle hende godt for min Skyld, ikke sandt, Henriette?«

»Jeg skal behandle hende som en Pige, der tilhører Dem.«

Kongen rejste sig atter. Ved denne uoverlagte Ytring havde Madame forskertset det fortjenstlige i sit Offer. Kongen skyldte hende ikke mere noget.

Dødelig fornærmet svarede han:

»Tak, Madame, jeg skal evig mindes den Tjeneste, De har vist mig.«

Derpaa bukkede han stift og gik bort.

Madame var ikke slet, hun var kun opbragt.

Kongen var ikke dum, han var kun forelsket.

De havde næppe sluttet denne Overenskomst, der førte til la Vallières Tilbagekaldelse, førend de begge søgte at drage Fordel af Handelen.

Kongen vilde sé la Vallière hvert Øjeblik paa Dagen.

Madame, der følte Kongens Vrede, vilde ikke opgive la Vallière uden Kamp.

Hun lagde derfor Kongen Vanskeligheder i Vejen ved hvert Skridt.

For at blive samlet med sin Elskerinde maatte Kongen nemlig gøre Kur til sin Svigerinde.

Herpaa havde Madame begrundet sin Politik.

Da hun havde valgt en til at hjælpe sig, og dette Valg var faldet paa Montalais, fandt Kongen sig bevogtet, hver Gang han besøgte Madame. Man forlod ham ikke et Øjeblik.

Efter otte Dages Forløb var det kommet saa vidt, at Kongen ikke mere kunde sé paa la Vallière, uden at møde et mistroisk Blik.

Naar en Spadseretur blev foreslaaet, havde Madame straks for at undgaa en Gentagelse af Scenen i Regnvejret eller under den kongelige Eg, en Upasselighed paa rede Haand; hun kunde følgelig ikke gaa ud og hendes Hofdamer maatte ogsaa blive hjemme.

Om et natligt Besøg kunde der endnu mindre være Tale.

Kongen var nær ved at gaa fra Forstanden ved at tænke paa Udveje, men da han

hverken betroede sig til Malicorne eller d'Artagnan, fandt han ingen Udvej.

Malicorne lod rigtignok nu og da et Vink falde for at opmuntre Kongen til en fuldstændig Fortrolighed.

En Aften for Eksempel, da Kongen gik gennem Haven og melankolsk saa' op til Madames Vinduer, stødte Malicorne mod en Stige, der laa under en Buksbomhæk, og sagde til Manicamp, der gik ved Siden af ham bagefter Kongen, men som hverken havde stødt mod noget eller sét noget:

»Saa' De ikke, at jeg stødte mod en Stige, hvorover jeg nær var faldet?«

»Nej,« svarede Manicamp distræt som altid, »men, som det lader til, faldt De ikke.«

»Lige meget, det er derfor lige farligt at henkaste Stiger saaledes.«

»Ja, man kan let komme til Skade ved dem, især naar man er distræt.«

»Det just ikke, jeg mener, at det er farligt at kaste Stiger saa nær ved Hofdamernes Vinduer.«

Ludvig skjalv umærkelig.

»Hvorledes det?« spurgte Manicamp.

Kongen spidsede Øren.

»Denne Stige,« vedblev Malicorne, »er for Eksempel nitten Fod, netop Højden op til Vinduesgesimsen.«

I Stedet for at svare faldt Manicamp atter i Tanker.

»Spørg mig om, hvilke Vinduer jeg mener,« hviskede Malicorne til ham.

»Men hvad er det for Vinduer, hvorom De taler?« spurgte Manicamp højt.

»Madames.«

»O!«

»Jeg siger ikke, at nogen vil vove paa at stige op til Madame, men i Madames Kabinet, der kun ved en tynd Væg er skilt fra hendes Sovekammer, ligger Frøknerne de la Vallière og de Montalais, der er to smukke Piger. Sé, nu aabner Frøken de la Vallière netop sit Vindue; ah! en dristig Elsker kunde med Lethed faa et Stævnemøde med hende, hvis han havde en Anelse om denne atten Fods Stige, der netop naar til Gesimsen.«

Ikke et Ord af denne Samtale var undgaaet Kongen.

Malicorne havde endogsaa bemærket, at Kongen havde sagtnet sin Gang for at give ham Tid til at fuldende.

Ankommen til Døren lod han alle gaa med Undtagelse af Malicorne.

Kongen vendte sig om til Malicorne, der ærbødig ventede paa, at Kongen skulde tale til ham.

»Hvad var det, De nylig talte om en Stige, Hr. Malicorne?« spurgte han.

»Jeg, Sire, talte jeg om en Stige?«

Og Malicorne saa' op mod Himlen, ligesom for at huske sig om.

»Ja, om en Stige paa nitten Fod.«

»Ah! ja, det er rigtigt, Sire; men det var Hr. de Manicamp, jeg talte til, og jeg vilde have tiet, hvis jeg havde vidst, at Deres Majestæt kunde høre os.«

»Hvor er denne Stige?«

»Ønsker Deres Majestæt at sé den?«

»Ja.«

»Intet er lettere, den er her i Buskadset, Sire.«

»Vis mig den.«

Malicorne vendte sig om og førte Kongen til Stigen.

»Træk den lidt frem.«

Malicorne lagde Stigen i Gangen.

Kongen gik langs med den.

»Hm!« sagde han ». . . De siger, at den er nitten Fod?«

»Ja, Sire.«

»Nitten Fod er meget, jeg tror ikke, at den er saa lang.«

»Skønt jeg véd, hvor sikkert Deres Majestæts Øje er, vil jeg dog indgaa et Væddemaal derom.«

Kongen rystede paa Hovedet.

»Der gives et ufejlbarligt Middel til at komme til Vished derom,« sagde Malicorne.

»Og det er?«

»Enhver véd, at der er atten Fod til Stueetagen i Palaiet.«

»Det er sandt.«

»Nuvel, Sire, ved at stille Stigen op ad Muren vil man kunne bedømme dens Længde.«

»De har Ret.«

Malicorne løftede Stigen i Vejret saa let, som om den havde været en Fjer, og stillede den op mod Muren.

Han eller rettere Tilfældet valgte netop Vinduet i la Vallières Kabinet til Eksperimentet.

Stigen naaede akkurat til Gesimsen, det vil sige, næsten til Vindueskarmen, saa at et Menneske, der stod paa det næstsidste Trin, et Menneske af Middelhøjde, som Kongen var, med Lethed kunde tale med Værelsets Beboere eller rettere sagt Beboersker.

Stigen var næppe stillet op, førend Kongen

begyndte at stige op ad Trinene, medens Malicorne holdt paa Stigen; men han var ikke kommen Halvvejen op, førend en Svejtserpatrouille kom til Syne i Haven og styrede lige løs paa Stigen.

Kongen steg hurtigt ned og skjulte sig i en Busk.

Malicorne indsaa', at han maatte opofre sig. Hvis han ogsaa skjulte sig, vilde man søge, til man fandt enten ham eller Kongen, eller maaske dem begge to.

Saa var det bedre, at han alene blev funden.

Altsaa skjulte Malicorne sig saa daarligt, at han blev arresteret ganske alene.

Han blev nu bragt i Vagten, hvor han navngav sig og blev genkendt.

Malicorne appellerede imidlertid til d'Artagnan, der ilte ham til Hjælp.

Disse to skarpsindige Hoveder gjorde sig forgæves Umage for at besmykke Eventyret. Malicorne havde ingen anden Udvej end at gaa for at have villet trænge ind til Frøken de Montalais.

Madame var ubøjelig, dels fordi det var strafværdigt af Hr. Malicorne, hvis han virkelig ved Nattetid havde villet trænge ind til hende gennem Vinduet for at besøge Montalais, dels fordi, hvis Malicorne i Stedet for at handle for egen Regning var optraadt som Mellemmand mellem la Vallière og en Person, som hun ikke vilde nævne, hans Forbrydelse var endnu meget større, da han ikke kunde undskylde sig med Kærligheden, der undskylder alt.

Madame gjorde derfor et frygteligt Spektakel og fik Malicorne afskediget af Monsieurs Tjeneste.

Montalais var rasende og vilde straks hævne sig. Men Malicorne gjorde hende opmærksom paa, at Kongens Protektion opvejede hele Verdens Unaade, og at det var smukt at lide for sin Konge.

Malicorne havde Ret og var saa heldig at bringe Montalais over til sin Mening, skønt hun var Fruentimmer.

Vi iler med at bemærke, at Kongen gjorde sit for at trøste dem.

Først lod han Malicorne udbetale halvtredsindstyve tusinde Livres som Skadeserstatning for det Embede, han havde mistet.

Derpaa anbragte han ham ved sin egen Hofetat, lykkelig over at kunne hævne sig saaledes paa Madame for alt, hvad hun havde ladet ham og la Vallière gaa igennem.

Men da den stakkels Elsker ikke længere havde Malicorne til at maale Stiger for sig, var han aldeles forknyt.

Der var ingen Udsigt for ham til nogen Sinde at kunne nærme sig la Vallière saa længe hun blev i Palais-Royal.

Alle Verdens Æresposter og Penge kunde ikke hjælpe her.

Heldigvis vaagede Malicorne.

Han indrettede det saaledes, at han mødte Montalais, der rigtignok paa sin Side gjorde alt for at møde Malicorne.

»Hvad bestiller De om Natten hos Madame?« spurgte han den unge Pige.

»Om Natten sover jeg,« svarede hun.

»Hvad for noget, sover De?«

»Javist.«

»Men det er meget urigtigt at sove; det er

upassende at sove, naar man har en Sorg som Deres.«

»Hvilken Sorg har jeg da?«

»Er De ikke fortvivlet over min Fraværelse?«

»Nej, thi De har jo faaet halvtredsindstyve tusinde Livres og en Ansættelse hos Kongen.«

»Lige meget, De er meget bedrøvet over, at De ikke længere kan sé mig som tidligere, og navnlig er De fortvivlet over, at jeg har mistet Madames Tillid, ikke sandt?«

»Ja, det er meget sandt.«

»Nu, denne Bedrøvelse forhindrer Dem i at sove om Natten, De hulker og sukker og snyder Deres Næse med megen Larm, og det ti Gange i Minuttet.«

»Men, min kære Malicorne, Madame taaler ikke den mindste Støj hos sig.«

»For Pokker det véd jeg nok, og derfor vil hun skynde sig med at jage Dem paa Porten.«

»Jeg forstaar Dem. Men hvad vil der saa ske?«

»Det, at la Vallière, naar hun er blevet skilt fra Dem, vil sukke og jamre for to.«

»Saa vil man lægge hende i et andet Værelse.«

»Ganske rigtig.«

»Ja, men i hvilket?«

»Hvilket Værelse det end bliver, vil det altid være bedre end Madames.«

»Det er sandt.«

»Nu begynd paa Deres Jeremiader i Nat.«

»Jeg skal ikke undlade det.«

»Giv La Vallière Parolen.«

»Frygt ikke, hun græder nok sagte.«

»Saa lad hende græde højt.«

Dermed skiltes de.

Trettende Kapitel.

Synet.

Det Montalais givne Raad meddeltes La Vallière, der erkendte, at det ikke var blottet for Visdom, og som efter nogen Modstand, der snarere skrev sig fra Frygtsomhed end fra Ligegyldighed, besluttede at bringe det i Udførelse.

Denne Historie med de to Damer, der med deres Græden og Lamenteren forstyrrede Madames Nattero var Malicornes Mesterværk.

Da intet er saa sandt som det Usandsynlige og saa naturligt som det romantiske, lykkedes dette Tusind og én Nats Eventyr fuldkommen hos Madame.

Først fjernede hun Montalais.

Tre Dage eller rettere tre Nætter efter gjorde hun det samme med La Vallière.

Den sidste fik et Værelse i Mansardetagen oven over Kavalerernes Værelser.

Nu kunde Malicorne bringe sin Plan til Udførelse.

Denne Plan gik ud paa følgende: under La Vallières Værelse var der to tomme Værelser, som var bestemt for Grev de Guiche, der laa syg i Fontainebleau. Disse to Værelser skulde Saint-Aignan overtage. Ved at hugge Hul i Gulvet i La Vallières Værelse kunde man danne en Forbindelse mellem de to Værelser, saa at Kongen, naar han besøgte Saint-Aignan, kunde stige op til La Vallière.

Malicorne betroede Saint-Aignan sin Plan, denne fortalte det videre til Kongen.

Kongen blev henrykt.

For at faa Arbejdet udført, uden at nogen mærkede det, var det nødvendigt, at hele Hoffet

blev fjernet fire og tyve Timer. Kongen fik da arrangeret en Udflugt til til Saint-Germain, hvor der skulde overnattes og spise Frokost næste Dag.

Imidlertid fik Malicorne fat i en Tømmermand, som straks gav sig i Lag med Arbejdet.

Da Hullet var gjort, krøb Tømmermanden op gennem det og befandt sig i La Vallières Værelse.

Derpaa dannede han af selve Bræderne i Gulvet en Lem, der passede saa fuldkommen i Aabningen, at selv det skarpeste Øje ikke kunde opdage den. Desuden blev Lemmen skjult af et Skærmbræt.

Malicorne havde forudsét alt. Et Haandtag og to Hængsler, der i Forvejen var købt, blev anbragt paa Lemmen.

En af de samme Vindeltrapper, der den Gang begyndte at komme i Brug, blev købt af den snilde Malicorne og betalt med to tusind Livres.

Den var større, end den behøvede at være, men Tømmermanden afhuggede et Par Trin, hvorpaa den passede nøjagtig.

Denne Stige blev fastgjort til Muren.

Forneden befæstedes den til Gulvet i Grevens Værelse, saa at Kongen og hele hans Raad kunde have steget op og ned ad den uden at nære Frygt.

Da Hoffet Klokken to kom tilbage til Palais-Royal, gik La Vallière op paa sit Værelse. Alt var paa sin Plads og ikke den mindste Spaan røbede, at hendes Værelses Hellighed var bleven krænket.

Tømmermanden fik fire og tyve Louisdorer og gik bort ude af sig selv af Glæde, da det

var lige saa meget, som han ellers plejede af fortjene i seks Maaneder.

Ingen havde den fjerneste Anelse om, hvad der var foregaaet neden under Frøken de La Vallières Værelse.

Men den anden Dags Aften, da La Vallière havde forladt Madame og kom tilbage til sit Værelse, hørtes en svag Støj i Baggrunden af dette.

Hun saa' sig forbavset om. Larmen begyndte atter.

»Hvem er det?« spurgte hun forskrækket.

»Mig,« svarede Kongens velbekendte Stemme.

»De? . . . De?« udbrød den unge Pige, der et Øjeblik troede, at hun drømte. »Men hvor er De, Sire?«

»Her,« svarede Kongen, idet han skød en af Skærmbrættets Fløje til Side og viste sig som en Skygge i Baggrunden af Værelset.

La Vallière udstødte et Skrig og faldt skælvende om paa en Stol.

Kongen traadte ærbødig nærmere.

Men La Valliére kom sig snart af sin Overraskelse ved at sé, at det virkelig var Kongen.

Da han mærkede, at det, der især foruroligede La Vallière, var den Maade, hvorpaa han var kommet ind til hende, forklarede han hende Sammenhængen med den af Skærmbrættet skjulte Stige og forsikrede, at han ikke var noget overnaturligt Syn.

»O, Sire,« svarede La Vallière, idet hun smilende rystede sit blonde Hoved, »hvad enten De er nærværende eller fraværende, staar De altid for min Tanke.«

»Hvad skal det sige, Louise?«

»O, det véd De meget godt, Sire; der gaar

intet Øjeblik, uden at den stakkels Pige, hvis Hemmelighed De opdagede i Fontainebleau og som De hentede tilbage fra Korsets Fod, tænker paa Dem.«

»Louise, De bringer mig ud af mig selv af Glæde og Lykke.«

La Vallière smilte bedrøvet og vedblev:

»Men, Sire, har De betænkt, at Deres snilde Opfindelse ikke kan være os til nogen Nytte?«

»Og hvorfor? Tal, jeg venter.«

»Fordi dette Værelse ikke er sikret mod Undersøgelse, Sire, Madame kan tilfældig komme herind; mine Kammerater kommer her hvert Øjeblik, at lukke Døren af indvendig vilde være at angive mig lige saa aabenbart, som om jeg skrev udenpaa: Kom ikke ind, Kongen er her. Selv i dette Øjeblik, Sire, er der intet til Hinder for, at Døren gaar op og Deres Majestæt bliver sét hos mig.«

»I saa Fald,« svarede Kongen leende, »vilde jeg blive antaget for et Spøgelse, thi ingen kan sige, ad hvilken Vej jeg er kommet herind. Det er kun Spøgelser, der gaar igennem Mure og Lofter.«

»O, Sire, betænk, hvilken Skandale det vilde afstedkomme! Noget sligt vil man aldrig have hørt om Hofdamer, stakkels Skabninger, som Bagtalelsen ikke plejer at skaane.«

»Og hvad slutter De af alt dette, min kære Louise? . . . Naa, tal, forklar Dem.«

»At Deres Majestæt maa, tilgiv mig, det er et haardt Ord . . .«

Ludvig smilte.

»Naa,« sagde han.

»At Deres Majestæt maa fjerne Stigen, thi

at blive overrasket her, Sire, vilde være en større Ulykke end den Lykke at sés her.«

»Nuvel, kære Louise,« svarede Kongen kærlig, »i Stedet for at borttage denne Stige, ad hvilken jeg begiver mig til Dem, er der et langt simplere Middel, hvorpaa De ikke har tænkt.«

»Et Middel . . .«

»Ja. O, De elsker mig ikke saaledes, som jeg elsker Dem, Louise, siden jeg er mere opfindsom end De.«

Hun saa' paa ham. Ludvig gav hende Haanden, som hun trykkede svagt.

»De siger,« vedblev Kongen, »at jeg vilde blive overrasket ved at komme her, hvor enhver efter Behag kan træde ind.«

»Ja, Sire, selv i dette Øjeblik skælver jeg ved Tanken derom.«

»Godt, men De vilde ikke blive overrasket ved at gaa ned ad Stigen til det neden under liggende Værelse.«

»Sire, Sire, hvad er det, De siger?« udbrød La Vallière forskrækket.

»De forstaar mig ikke, Louise, efter som De straks bliver vred. Først og fremmest, véd De, hvem der bor neden under?«

»Hr. Grev de Guiche.«

»Nej, Hr. de Saint-Aignan.«

»Virkelig!« udbrød La Vallière.

Dette Ord, der undslap den unge Pige i hendes Glæde, henrykte Kongen.

»Ja, Saint-Aignan, vor Ven,« sagde han.

»Men Sire,« vedblev La Vallière, »jeg kan lige saa lidt begive mig til Hr. de Saint-Aignan som til Hr. Grev de Guiche.«

»Hvorfor kan De ikke det, Louise?«

»Det er umuligt, umuligt!«

»Det forekommer mig, Louise, at man under Kongens Beskyttelse kan gøre alt.«

»Under Kongens Beskyttelse,« gentog hun med et kærligt Blik.

»O, De tror mig, ikke sandt?«

»Naar De ikke er til Stede, Sire, tror jeg Dem, men naar De er her, naar De taler til mig, naar jeg sér Dem, tror jeg ikke mere noget.«

»Min Gud, hvad skal jeg gøre for at berolige Dem?«

»Jeg véd nok, at det er meget uærbødigt at at tvivle saaledes om Kongen, men for mig er De ikke Kongen.«

»Det haaber jeg, Gud være lovet, ogsaa. Hør, vilde en tredies Nærværelse berolige Dem?«

»Ja, Hr. de Saint-Aignans Nærværelse.«

»De knuser i Sandhed mit Hjerte, Louise, med en saadan Mistanke.«

La Vallière svarede intet, men saa' paa Ludvig med sit klare Blik, der gik lige til Hjertet, og hviskede:

»Ak! ak! det er ikke Dem, jeg nærer Mistillid til og mistænker.«

»Lad gaa da,« sagde Kongen sukkende, »jeg lover Dem, at Hr. de Saint-Aignan, der er saa heldig at indgyde Dem Tillid, altid skal være til Stede ved vore Sammenkomster.«

»Virkelig, Sire?«

»Paa min Ære som Adelsmand, og De paa Deres Side . . .«

»Vent lidt, jeg er ikke færdig.«

»Er der mere endnu, Louise?«

»O, javist, De maa ikke blive saa hurtig træt, thi vi er ikke færdige endnu, Sire.«

»Nu, saa knus da mit Hjerte aldeles.«

»De indsér nok, Sire, at disse Sammenkomster i det mindste i Hr. de Saint-Aignans Øjne maa have en rimelig Grund.«

»En rimelig Grund?« gentog Kongen mildt bebrejdende.

»Javist, tænk Dem om, Sire.«

»O, De er saa overordentlig fintfølende, men tro mig, jeg nærer intet højere Ønske end at maale mig med Dem i dette Punkt. Nuvel, Louise, det skal ske, som De ønsker. Vore Sammenkomster skal have en rimelig Grund, som jeg allerede har fundet.«

»Altsaa, Sire . . . ?« sagde La Vallière smilende.

»I Morgen, hvis De behager . . .«

»I Morgen?«

»Mener De, at det er for silde?« udbrød Kongen og trykkede La Vallières brændende Haand mellem sine Hænder.

I dette Øjeblik hørtes Skridt i Korridoren.

»Sire, Sire,« udbrød La Vallière, »der kommer nogen, hører De? Jeg beder Dem, Sire, fly, fly!«

I et Spring var Kongen bag Skærmbrættet.

Det var paa høje Tid; idet Kongen trak Fløjen til Side, gik Døren op og Montalais viste sig.

Hun traadte inden for uden Ceremonier.

Den listige vidste godt, at det at banke paa Døren var det samme som at vise La Vallière en fornærmelig Mistillid.

Hun traadte altsaa ind og efter med et flygtigt Øjekast at have sét to Stole tæt ved hinanden brugte hun saa megen Tid til at lukke Døren, der gjorde sig rebelsk, at Kongen fik Tid til at aabne Falddøren og stige ned til Saint-Aignan.

En Larm, umærkelig for ethvert mindre skarpt Øre end Montalais', underrettede hende om Fyrstens Forsvinden, hun fik nu heldig Døren lukket og nærmede sig La Vallière.

»Lad os tale et alvorligt Ord med hinanden, Louise,« sagde hun.

Louise, der endnu var ganske bevæget, hørte med en hemmelig Rædsel Ordet alvorligt, hvorpaa Montalais med Forsæt havde lagt Eftertryk.

»Min Gud, min kære Aure,« mumlede hun, »hvad er der nu igen?«

»Det er det, min kære Veninde, at man nærer Mistanke til alt.«

»Til hvilket?«

»Behøver jeg at forklare mig tydeligere, forstaar Du ikke, hvad jeg mener? Du maa have lagt Mærke til Madames Vægelsindethed i de sidste Dage, Du har jo sét, hvorledes hun snart har villet have Dig i sin Nærhed, snart har sendt Dig bort og snart atter ladet Dig komme.«

»Naturligvis har jeg bemærket det.«

»Nuvel, det lader til, at Madame har faaet tilstrækkelige Oplysninger, thi hun er gaaet lige til Sagen, efter at hun ikke havde mere i Frankrig at modsætte den Strøm, der gennembryder alle Hindringer; Du véd nok, hvad jeg mener med Strømmen.«

La Vallière skjulte sit Ansigt i Hænderne.

»Jeg mener,« vedblev Montalais ubarmhjertig, »den Strøm, der har sprængt Porten til Karmeliterklosteret i Chaillot og sat sig ud over Hoffets Fordomme baade i Fontainebleau og i Paris.«

»Ak! ak!« mumlede La Vallière, medens Taarerne piblede frem mellem hendes Fingre.

»O, tag ikke saaledes paa Vej, Du har ikke hørt det halve endnu.«

»Min Gud!« udbrød den unge Pige angst, »hvad er der da mere?«

»Hør mig. Da Madame ikke har flere Hjælpetropper i Frankrig, thi hun har sukcessivt benyttet de to Dronninger, Monsieur og hele Hoffet, er hun kommet i Tanker om en vis Person, der har Rettigheder over Dig.«

La Vallière blev saa bleg som en Marmorstatue.

»Denne Person,« vedblev Montalais, »er for Øjeblikket ikke i Paris.«

»O, min Gud!« mumlede Louise.

»Denne Person er, om jeg ikke tager fejl, i England.«

»Ja, ja,« sukkede La Vallière halvt tilintetgjort.

»Sig mig en Gang, befinder denne Person sig ikke ved Karl den Andens Hof?«

»Jo.«

»Nuvel, i Aften er et Brev afgaaet fra Madames Kabinet til St. James og Kureren har faaet Ordre til at ride direkte til Hampton-Court, der, som det lader til, er et kongeligt Slot en tolv Mil fra London.«

»Ja, og saa?«

»Da Madame nu skriver regelmæssig til London hver fjortende Dag og den sædvanlige Kurer er afgaaet først for tre Dage siden, har jeg troet, at hun har maattet have en særdeles Grund til at gribe Pennen; Madame er, som Du véd, doven til at skrive.«

»Ja, ja.«

»Der er noget, der siger mig, at dette Brev handler om Dig.«

»Om mig,« gentog den ulykkelige Pige mekanisk.

»Jeg saa' Brevet ligge uforseglet paa Madames Skrivebord og tror at have læst i det . . .«

»Du tror at have læst . . .«

»Bragelonnes Navn.«

La Vallière rejste sig i den største Bevægelse.

»Montalais,« sagde hun sukkende, »alle Ungdommens og Uskyldighedens smilende Drømme er allerede forsvundne. Jeg har intet mere at skjule for Dig eller nogen. Mit Liv er som en opslaaet Bog, hvori hele Verden kan læse, lige fra Kongen til den første den bedste. Aure, min kære Aure, hvad skal jeg gøre, hvad skal der blive af mig?«

Montalais flyttede sig nærmere.

»Nu, overvej Sagen,« sagde hun.

»Nuvel, jeg elsker ikke Hr. de Bragelonne, naar jeg siger, at jeg ikke elsker ham, mener jeg, at jeg elsker ham, som den ømmeste Søster kan elske en kær Broder, men det er ikke det, han forlanger af mig, og som jeg har lovet ham.«

»Du elsker kort og godt Kongen,« sagde Montalais, »og det er en gód Undskyldning.«

»Ja, jeg elsker Kongen,« mumlede den unge Pige med dump Stemme, »og jeg har dyrt betalt Retten til at udtale disse Ord. Nuvel, tal Montalais, hvad kan Du gøre for eller imod mig i den Stilling, hvori jeg befinder mig?«

»Tal tydeligere.«

»Hvad skal jeg sige?«

»Det er altsaa intet særdeles?«

»Nej,« svarede Louise forbavset.

»Godt! saa er det altsaa blot et Raad, Du forlanger af mig?«

»Ja.«

»Det er en delikat Sag,« svarede Montalais.

»Nej, der er intet delikat deri. Skal jeg ægte ham for at holde det Løfte, jeg har givet ham? Skal jeg vedblive at lytte til Kongens Ord?«

»Du bringer mig virkelig i en vanskelig Stilling,« sagde Montalais smilende; »Du spørger mig, om Du skal ægte Raoul, hvis Veninde jeg er, og hvem jeg vil fornærme dødelig, naar jeg udtaler mig imod ham. Du taler fremdeles om ikke mere at lytte til Kongen, hvis Undersaat jeg er og som jeg vilde fornærme ved at give Dig et vist Raad. Louise, Louise, det er virkelig en slem Knibe, hvori Du bringer mig.«

»Du har ikke forstaaet mig, Aure,« sagde La Vallière, stødt over Montalais' spottende Tone, »naar jeg taler om at ægte Hr. de Bragelonne, er det, fordi jeg kan gøre det uden i nogen Henseende at mishage ham, men af samme Grund maa jeg, hvis jeg hører Kongen, gøre ham til Eneherre over noget, der ganske vist er uden Værdi, men som ved Kærligheden faar et vist Skin deraf. Det, jeg beder Dig om, er derfor at vise mig en Maade, hvorpaa jeg med Ære kan drage mig ud enten af det ene eller det andet, eller rettere sagt, jeg spørger Dig om, hvilket jeg med mest Ære kan trække mig ud af.«

»Min kære Louise,« svarede Montalais efter et Øjebliks Tavshed, »Du har givet et højtideligt Løfte og er en Pige med Æresfølelse, naar Du altsaa, efter at have indgaaet en saadan Forpligtelse, befinder Dig i Forlegenhed, er det ikke en Fremmeds Raad — og for et elskende Hjerte er enhver fremmed — det er

ikke, siger jeg, mit Raad, der skal drage Dig ud af Forlegenheden. Jeg vil altsaa ikke give Dig noget, saa meget mere som jeg i dit Sted vilde være endnu mere forlegen før end efter Raadet. Alt, hvad jeg kan gøre, er at gentage, hvad jeg alt har sagt: ønsker Du, at jeg skal hjælpe Dig?«

»Ja.«

»Nuvel, det er det hele. Sig mig, hvori Du ønsker, at jeg skal hjælpe Dig! Sig mig for hvem og mod hvem?«

»Men sig Du mig først,« sagde La Vallière og trykkede sin Venindes Haand, »for hvem eller mod hvem Du erklærer Dig?«

»For Dig, hvis Du virkelig er min Veninde.«

»Er Du ikke Madames Fortrolige?«

»En Grund mere til at kunne gavne Dig; hvis jeg ikke fik noget at vide fra den Kant, kunde jeg jo ikke hjælpe Dig og Du vilde altsaa ikke drage nogen Nytte af mit Bekendtskab.«

»Altsaa vedbliver Du paa samme Tid at være Madames Veninde?«

»Naturligvis. Har Du noget derimod?«

»Nej,« svarede La Vallière tankefuld, thi denne kyniske Oprigtighed forekom hende at være en Fornærmelse mod Kvinden og en Uret mod Veninden.

»Nu, det vilde ogsaa være meget dumt af Dig,« sagde Montalais.

»Du vil altsaa staa mig bi?«

»Af al Magt, især hvis Du vil gøre ligesaa mod mig.«

»Man skulde tro, at Du ikke kendte mig,« sagde La Vallière og saa' forbavset paa Montalais.

»Siden vi er kommet til Hoffet, min kære Louise, har vi forandret os saa meget.«

»Hvorledes det?«

»Det er ganske simpelt, var Du maaske i Blois Frankrigs anden Dronning?«

La Vallière bøjede Hovedet og gav sig til at græde.

Montalais laante hende et ubeskriveligt Blik og mumlede:

»Stakkels Pige! Stakkels Konge!«

Derpaa kyssede hun Louise paa Panden og vendte tilbage til sit Værelse, hvor Malicorne ventede paa hende.

Fjortende Kapitel.

Portrætet.

I den Sygdom, man kalder Kærlighed, følger Anfaldene i Begyndelsen efter hinanden med stedse kortere Mellemrum.

Senere bliver Mellemrummene større, alt som Helbredelsen skrider fremad.

Efter at have slaaet dette fast som en almindelig Grundsætning, fortsætter vi vor Fortælling.

Da La Vallière den følgende Dag, der af Kongen var bestemt til den første Sammenkomst hos Saint-Aignan, aabnede sit Skærmbræt, fandt hun paa Gulvet en Billet, skreven med Kongens Haand.

Denne Billet var kommen op gennem Falddøren.

Det var en af Malicornes Idéer. Da han saa, hvor nyttig Saint-Aignan vilde blive Kongen ved sin Lejlighed, ønskede han ikke, at Hof-

manden ogsaa skulde blive uundværlig som Sendebud og havde af egen Magtfuldkommenhed indrettet denne Post.

La Vallière slugte begærlig Billetten, der fastsatte Klokken to om Eftermiddagen til Sammenkomsten og tillige underrettede hende om, hvorledes hun skulde løfte Lemmen i Gulvet.

»Sørg for, at De bliver smuk,« tilføjede Brevets Efterskrift.

Disse sidste Ord forbavsede, men beroligede tillige den unge Pige.

Tiden gik langsomt, men endelig kom da den bestemte Time.

Ligesaa punktlig som Præstinden Hero løftede Louise ved Urets sidste Slag Lemmen og traf paa de første Trin Kongen, der ærbødig ventede paa hende for at give hende Haanden.

Denne Opmærksomhed rørte hende dybt.

Ved Foden af Stigen traf de Elskende Greven, der smilende og med et dybt Buk takkede La Vallière for den Ære, hun viste ham.

Derpaa vendte han sig til Kongen og sagde:

»Sire, vor Mand er kommen.«

La Vallière saa' urolig paa Kongen.

»Min Frøken,« sagde Kongen, »naar jeg har bedt Dem om at komme herned, har jeg haft en egennyttig Hensigt dermed. Jeg har bestilt en fortræffelig Maler herhid, der træffer Ligheden særdeles godt, og som jeg ønsker, at De vil tillade at male Dem. Forøvrigt skal Portrætet blive hos Dem, hvis De absolut forlanger det.«

La Vallière rødmede.

»Som De sér,« sagde Kongen, »vil vi ikke en Gang blive tre, men fire. Naar vi ikke kan

være alene, maa vi for mig gerne være saa mange, det skal være.«

La Vallière trykkede svagt sin kongelige Elskers Haand.

»Lad os gaa ind i det andet Værelse, hvis Deres Majestæt saa synes,« sagde Saint-Aignan.

Derpaa aabnede han Døren og lod sine Gæster gaa foran.

Kongen gik bagefter La Vallière og slugte med Øjnene hendes hvide Hals.

La Vallière bar en staalgraa, tyk Silkekjole og en Haarpynt af Stenkulsperler, der fremhævede hendes hvide Hud. I Haanden holdt hun en Buket af bengalske Roser, blandt hvilke udmærkede sig en Haarlemmer Tulipan, der havde kostet Kongen fem tusind Livres.

Denne Buket havde Ludvig stukket La Vallière i Haanden, da han hilste paa hende.

I det Værelse, hvori Saint-Aignan havde ført dem ind, befandt sig en ung Mand med smukke sorte Øjne og langt brunt Haar.

Det var Maleren. Hans Lærred og Palet var færdig.

Han bukkede for Frøken de La Vallière med en Kunstners Nysgerrighed, der studerer sin Model, histe paa Kongen, som om han ikke kendte ham og som han vilde have hilst paa enhver anden Adelsmand.

Derpaa førte han Frøken de la Vallière hen til den for hende bestemte Stol og opfordrede hende til at tage Plads.

Den unge Pige satte sig gratiøst og lagde Benene paa en Pude, hvorpaa Maleren bad hende at vælge en Genstand til at sé paa.

Ludvig satte sig smilende paa Puden ved sin Elskerindes Fødder.

Idet de sad saaledes, hun lænende sig tilbage i Stolen med Blomsterne i Haanden og han seende op til hende og slugende hende med Øjnene, dannede de en fortryllende Gruppe, som Kunstneren betragtede i flere Minutter med Tilfredshed, medens Saint-Aignan betragtede den med Misundelse.

Maleren gjorde hurtig sit Udkast og begyndte derpaa at male det smukke poetiske Ansigt med de blide Øjne og de rosenrøde Kinder.

Imidlertid talte de to Elskende lidt med hinanden og saa' meget paa hinanden, undertiden blev deres Øjekast saa smægtende, at Maleren maatte standse sit Arbejde for ikke at fremstille en Erycine i Stedet for en la Vallière.

Ludvig berusedes af Kærlighed, la Vallière af Lykke og Saint-Aignan af Ærgerrighed.

Maleren samlede Minder til sin Alderdom.

Paa denne Maade forløb to Timer, og da Klokken slog fire, rejste la Vallière sig og gav Kongen et Tegn.

Ludvig stod op, nærmede sig Maleriet og sagde nogle smigrende Ord til Kunstneren.

Saint-Aignan roste Ligheden.

La Vallière takkede rødmende Maleren og gik ind i det andet Værelse, hvorhen Kongen fulgte hende efter at have kaldt paa Saint-Aignan.

»I Morgen, ikke sandt?« sagde han til la Vallière.

»Tænk paa, Sire, at man sikkert vil komme til mig og ikke finde mig.«

»Nu?«

»Hvad skal der saa blive af mig?«

»De er meget frygtsom, Louise.«

»Men hvis Madame nu lod mig kalde?«

»O,« svarede Kongen, »vil der ikke komme en Dag, da De selv vil opfordre mig til at trodse alt for ikke mere at forlade Dem.«

»Hvis jeg nogen Sinde gør det, Sire, maa jeg være gaaet fra Forstanden,« svarede Louise, »og De vil ikke tro mig.«

»I Morgen, Louise.«

La Vallière sukkede og svarede:

»I Morgen da, Sire, siden De vil det.«

Med disse Ord steg hun let op ad Stigen og forsvandt for sin Elskers Øjne.

»Nu, Sire . . .« sagde Saint-Aignan, da hun var gaaet.

»I Gaar ansaa' jeg mig for den lykkeligste af alle Mænd, Saint-Aignan.«

»Og maaske Deres Majestæt i Dag ansér Dem for den ulykkeligste?« spurgte Saint-Aignan smilende.

»Nej, men denne Kærlighed er en uudslukkelig Tørst, jeg drikker forgæves de Vanddraaber, som din Opfindsomhed forskaffer mig, jo mere jeg drikker, jo tørstigere bliver jeg.«

»Det er til Dels Deres egen Skyld, Sire, Deres Majestæt har selv skabt Stillingen som den er.«

»Du har Ret.«

»I saadanne Tilfælde, Sire, maa man for at være lykkelig tro sig tilfreds og vente.«

»Vente! Du kender altsaa Betydningen af det Ord?«

»Naa, naa, Sire, bliv ikke utrøstelig. Jeg skal anstrenge mig, som jeg hidtil har gjort.«

Kongen rystede fortvivlet paa Hovedet.

»Er De allerede misfornøjet, Sire?«

»Javist, min kære Saint-Aignan, men anstreng din Opfindsomhed.«

»Jeg lover det, Sire, det er alt, hvad jeg kan gøre.«

Da Kongen ikke kunde sé Originalen, vilde han sé Portrættet. Han angav Maleren nogle Forandringer, som han ønskede, og gik derpaa.

Saint-Aignan lod nu Kunstneren gaa.

Et Øjeblik efter stak Malicorne sit Hoved ind ad Døren.

Saint-Aignan tog imod ham med aabne Arme, men dog med en vis Nedslagethed.

Den Sky, der var gaaet for den kongelige Sol, skjulte nu ogsaa dens trofaste Drabant.

Malicorne bemærkede øjeblikkelig Grevens daarlige Humør.

»O, hvor De sér sort ud, Hr. Greve,« sagde han.

»Jeg har Grund nok dertil, min kære Hr. Malicorne; hvad tror De vel, Kongen er ikke fornøjet.«

»Ikke fornøjet med sin Stige?«

»O, nej, Stigen synes han tværtimod godt om.«

»Det er vel altsaa Værelsernes Dekoration, der ikke er efter hans Smag?«

»O, det har han slet ikke tænkt paa. Nej, det, der har mishaget Kongen, er . . .«

»Jeg skal sige Dem det, Hr. Greve, det er at skulle være Fjerdemand ved et Stævnemøde. Har De ikke gættet det, Hr. Greve?«

»Hvorledes skulde jeg have gættet det, kære Hr. Malicorne, da jeg ikke har gjort andet end bogstavelig følge Kongens Instruks?«

»Vilde Kongen da virkelig af al Magt have Dem til Stede?«

»Ja.«

»Og Hans Majestæt vilde ogsaa have Hr. Maleren, som jeg mødte nedenfor, med?«

»Ja, Hr. Malicorne, ja.«

»Saa forstaar jeg paa Ære nok, at Hans Majestæt har været misfornøjet.«

»Misfornøjet med, at hans Befalinger er blevne adlydte punktlig? Det forstaar jeg ikke.«

Malicorne kløede sig bag Øret.

»Naar havde Kongen sagt, at han vilde komme til Dem?« spurgte han.

»Klokken to.«

»Og De var til Stede for at vente paa Kongen?«

»Lige fra Klokken halv to.«

»Ah! virkelig!«

»For Fanden! det vilde have klædt mig godt at lade Kongen vente.«

Trods den Ærbødighed, Malicorne nærede for Saint-Aignan, kunde han dog ikke lade være at trække paa Skuldrene.

»Havde Kongen ogsaa bestilt Maleren til Klokken to?«

»Nej, men jeg havde ham parat fra Klokken tolv. De indsér nok, at det er bedre, at en Maler venter to Timer end Kongen et Minut.«

Malicorne lo ved sig selv.

»Hør, Hr. Malicorne,« sagde Saint-Aignan, »le mindre ad mig, men tal mere til mig.«

»Ønsker De det?«

»Jeg bønfalder Dem derom.«

»Nuvel, Hr. Greve, hvis De ønsker, at Kongen skal blive mere fornøjet, saa den første Gang, han kommer her . . .«

»Han kommer i Morgen.«

»Nuvel, hvis De ønsker, at Kongen skal blive mere fornøjet i Morgen.«

»*Ventre saint-gris!* som hans Bedstefader sagde, om jeg ønsker det. Det tror jeg!«

»Saa giv Dem noget at bestille indenfor, saa snart Kongen kommer, men det maa være med noget, der ikke kan opsættes.«

»O! o!«

»I tyve Minutter.«

»Lade Kongen være alene i tyve Minutter!« udbrød Saint-Aignan forskrækket.

»Naa, lad, som om jeg slet intet har sagt,« svarede Malicorne og nærmede sig Døren.

»Nej, nej, min kære Hr. Malicorne, bliv tværtimod ved, jeg begynder at forstaa Dem, og Maleren, Maleren . . .«

»O, lad ham komme en halv Time for silde.«

»En halv Time.«

»Ja.«

»Jeg skal gøre, som De siger, min kære Herre.«

»Og jeg tror, at De vil staa Dem vel derved; tillader De, at jeg hører ind til Dem i Morgen?«

»Naturligvis.«

»Jeg har den Ære at anbefale mig, Hr. de Saint-Aignan.«

Og Malicorne gik baglæns ud af Døren.

»I Sandhed, den Krabat har mere Forstand end jeg,« mumlede Saint-Aignan.

Femtende Kapitel.

Saint-Aignan følger Malicornes Raad.

Kongen holdt Øje med la Vallières Portræt med en Omhu, der skrev sig lige saa meget

fra Ønsket om, at det maatte komme til at ligne, som fra hans Hensigt at trække Portræteringen ud saa længe som mulig.

Man skulde sé ham følge Penselen, afvente Virkningen af en Farve og tilraade Maleren enkelte Forandringer, hvori denne ærbødig samtykkede.

Naar Maleren efter Malicornes Raad kom lidt for silde og Saint-Aignan havde fjernet sig et Øjeblik, skulde man have sét — men ingen saa' det — den betydningsfulde Tavshed, der i et Suk forenede to Sjæle, som forstod hinanden og kun længtes efter Ro.

Minutterne forløb som ved et Trylleri.

Der hørtes en Støj i Forværelset, Maleren traadte ind, Saint-Aignan vendte tilbage, gørende mange Undskyldninger. Kongen begyndte at tale, la Vallière gav hurtige Svar og deres Øjne underettede Saint-Aignan om, at de i hans Fraværelse havde levet et Aarhundrede.

La Vallières Frygt blev ikke stadfæstet.

Ingen anede, at hun forlod sit Værelse en to, tre Timer om Dagen. Hun lod, som om hendes Helbred vaklede. De, der indfandt sig hos hende, bankede paa, førend de traadte ind. Den snilde Malicorne havde opfundet en Mekanisme, hvorved la Vallière i Saint-Aignans Værelse underrettedes om de Besøg, man vilde aflægge i det Værelse, hun sædvanlig beboede.

Uden at have Fortrolige vendte hun saaledes tilbage til sit Kammer og førte alle paa Vildspor ved at vise sig, og om det ogsaa varede noget længe, inden det skete, tilintetgjorde hun dog de mest haardnakkede Tvivleres Mistanke.

Malicorne havde spurgt Saint-Aignan om,

hvorledes det var gaaet Dagen efter, og denne havde maattet tilstaa, at Kongen havde været i et fortræffeligt Humør.

»Man maa fordoble Dosis'en, men umærkelig,« svarede Malicorne; »pas blot paa, naar man ønsker det.«

Man ønskede det saa meget, at en Aften, den fjerde Dag, da Maleren pakkede sine Sager sammen, uden at Saint-Aignan var kommet tilbage, og denne netop i det samme indfandt sig, saa' han en fortrædelig Sky lejre sig paa la Vallières Ansigt. Kongen var mindre tilbageholdende og lagde sin Ærgrelse for Dagen ved en meget betydningsfuld Trækken paa Skuldrene.

La Vallière rødmede.

»Bravo!« tænkte Saint-Aignan, »Hr. Malicorne vil blive fornøjet i Aften.«

Malicorne blev virkelig henrykt.

»Det er aldeles indlysende,« sagde han til Greven, »at Frøken de la Vallière havde haabet, at De vilde være bleven i det mindste ti Minutter til borte.«

»Og Kongen en halv Time, min kære Hr. Malicorne.«

»De maatte være en daarlig kongelig Embedsmand,« bemærkede denne, »hvis De nægtede Hans Majestæt denne halve Time.«

»Men Maleren,« indvendte Saint-Aignan.

»Ham paatager jeg mig,« svarede Malicorne, »lad mig blot tage Ansigtet og Omstændigheder med paa Raad; naar Troldmændene tager Solens, Maanens og Stjernernes Højde, lader jeg mig nøje med at sé, om Øjnene er omgivne af en sort Ring, eller om Munden beskriver en konvex eller en konkav Bue.«

»Saa anstil da Deres Observationer.«

»Vær ikke bange.«

Den snilde Malicorne havde god Lejlighed til at observere.

Den samme Aften besøgte Kongen nemlig Madame med Dronningerne; han sukkede saa dybt og betragtede la Vallière med saa smægtende Øjne, at Malicorne sagde til Montalais:

»I Morgen.«

Og han opsøgte Maleren i hans Hus i Gaden des Jardins Saint-Paul for at bede ham udsætte Sammenkomsten i to Dage.

Saint-Aignan var ikke paa sit Værelse, da la Vallière, der allerede var fortrolig med Etagen nedenunder, løftede Lemmen i Gulvet op og steg ned.

Som sædvanlig ventede Kongen hende paa Trappen med en Buket i Haanden; da han saa' hende, tog han hende i sine Arme.

La Vallière saa' sig ganske forskrækket om, men da hun ikke saa' andre end Kongen, sagde hun intet.

De tog Plads.

Ludvig laa ved Siden af de Hynder, hvorpaa hun sad med Hovedet hvilende paa sin Elskerindes Knæ, og betragtede hende, og ligesom om Øjeblikket nu var kommet, da intet kunde stille sig mellem dem, slugte hun ham med Øjnene.

Fra hendes blide, uskyldige Øjne udstraalede en Ild, der elektriserede hendes kongelige Elskers Hjerte.

Kongen, der var aldeles beruset af Salighed, ventede hvert Øjeblik at sé Maleren eller Saint-Aignan træde ind og gjorde derfor undertiden Forsøg paa at fly Fristelsen.

Men Døren aabnedes hverken for Saint-Aig-

nan eller Maleren. En hemmelighedsfuld og vellystig Tavshed, der endog strakte sig til Fuglene i deres forgyldte Bure, herskede overalt.

Kongen var overvunden, han drejede Hovedet og trykkede sin brændende Mund paa la Vallières Hænder; hun tabte Besindelsen og trykkede sine skælvende Hænder mod sin Elskers Læber.

Ludvig rejste sig, saa at hans Pande befandt sig i Højde med den unge Piges Læber, der i sin Ekstase flygtigt kyssede det duftende Haar, der berørte hendes Kinder.

Kongen tog hende i sine Arme og uden at hun gjorde Modstand, vekslede de det første Kys.

Hverken Maleren eller Saint-Aignan lod sig sé den Dag.

En vedvarende Støj i Etagen ovenpaa vakte først la Vallières Opmærksomhed, uden dog at vække hende aldeles.

Men da Støjen vedvarede, rejste hun sig forskrækket og udbrød:

»Der er nogen ovenpaa, der venter paa mig! Ludvig! Ludvig! hører De ikke?«

»Ih! er De ikke den, jeg venter?« sagde Kongen ømt; »hvem andre kan ellers vente Dem?«

Men hun rystede paa Hovedet.

Larmen begyndte atter.

»Jeg hører Montalais' Stemme,« sagde hun.

Og hun gik hurtig op ad Trappen.

Kongen fulgte efter hende, da han ikke kunde bekvemme sig til at skilles fra hende, og kyssede hendes Haand og Sømmen af hendes Kjole.

»Ja, ja,« gentog la Vallière, der allerede befandt sig halvt ovenfor Lemmen, »ja, det er

Montalais' Stemme, der kalder, der maa være hændet noget af Vigtighed.«

»Saa gaa da, min Elskede,« sagde Kongen, »og kom snart igen.«

»Ikke i Dag! Farvel! Farvel!«

Hun bukkede sig for endnu en Gang at kysse sin Elsker og forsvandt.

Montalais ventede virkelig ganske bleg og forstyrret.

»Skynd Dig, skynd Dig,« sagde hun, »han kommer.«

»Hvem? Hvem kommer?«

»Han. Det anede mig nok.«

»Men hvem mener Du dog? Du er nær ved at tage Livet af mig.«

»Raoul,« mumlede Montalais.

»Ja, mig,« sagde en munter Stemme paa de øverste Trin af Hovedtrappen.

La Vallière udstødte et frygteligt Skrig og segnede om.

»Her er jeg, her er jeg, kære Louise,« sagde Raoul og ilte til.

»O, jeg vidste nok, at De elskede mig endnu.«

La Vallière gjorde en Bevægelse, der røbede Skræk, hun anstrengte sig for at tale, men kunde kun fremstamme et eneste Ord.

»N e j! n e j!« sagde hun og faldt tilbage i Montalais' Arme, mumlende:

»Kom mig ikke nær!«

Montalais gav Raoul, der var bleven staaende ligesom forstenet i Døren, et Tegn til ikke at komme nærmere.

Derpaa kastede hun Blikket paa Skærmbrættet og tilføjede:

»O, den uforsigtige! Falddøren er ikke en Gang lukket!«

Hun gik hen for at skyde Skærmbrættet for og lukke Lemmen.

Men op af denne fo'r Kongen, der havde hørt la Vallières Skrig og nu kom hende til Hjælp.

Han knælede foran hende og gjorde Montalais, der var nær ved at gaa fra Sands og Samling, en Mængde Spørgsmaal.

I det samme, Kongen faldt paa Knæ, hørtes et Skrig og en Larm af Skridt i Korridoren. Kongen vilde ile til for at se, hvem det var, der havde skreget.

Montalais søgte at holde ham tilbage, men forgæves.

Kongen fo'r hen til Døren, men Raoul var allerede langt borte, saa at Kongen kun saa' en Skygge, der forsvandt i Omdrejningen af Korridoren.

Sekstende Kapitel.

To gamle Venner.

Medens enhver ved Hoffet tænkte paa sine egne Sager, sneg en Mand sig bag om Grèvepladsen ind i et Hus, der allerede er os bekendt.

Hovedindgangen til dette Hus var fra Baudoyerpladsen.

Det var paa alle Sider omgivet af Haver og Butikerne i Gaden Saint-Jean.

Den nysomtalte Mand gik med faste Skridt, skønt han ikke længere var i sin første Ungdom. Hvo, der saa' hans lange Kaarde, kunde ikke tage fejl af Eventyreren, og naar man saa' hans opadstrøgne Knebelsbart og fine Hud,

kom man snart paa det rene med, at hans Eventyr maatte være af galant Natur.

I det samme, som Kavalléren traadte ind i Huset, slog Klokken otte paa Saint-Gervais.

Ti Minutter efter bankede en Dame, der ledsagedes af en bevæbnet Tjener, paa den samme Dør, som en gammel Pige straks aabnede.

Idet Damen traadte indenfor, slog hun sit Slør tilbage. Hun var ikke længere en Skønhed, men endnu en Kvinde, hun var ikke længere ung, men førte sig med Anstand og Ynde.

Da hun betraadte Forhallen, kom den ovenbeskrevne Kavallér hende i Møde og rakte hende Haanden.

»God Dag, kære Hertuginde,« sagde han.

»God Dag, min kære Aramis,« svarede Hertuginden.

Han førte hende til en elegant møbleret Salon, hvis høje Vinduer belystes af den nedgaaede Sols sidste Straaler.

De tog Plads ved hinandens Side.

Ingen af dem tænkte paa at forlange Lys.

Aramis bøjede sig ned over Hertugindens Haand og kyssede den galant.

»De havde vist nogen Møje med at faa mig opspurgt?« spurgte han.

»Ja,« svarede hun, »men jeg vidste, at De var en Ven af Hr. Fouquet, og søgte Dem derfor hos ham.«

»En Ven! O, det er for meget sagt, Madame,« udbrød Chevalieren. »Jeg er en stakkels Præst, der bliver protegeret af denne ædelmodige Beskytter, det er det eneste Forhold, der er mellem Hr. Fouquet og mig.«

»Har han ikke gjort Dem til Biskop?«

»Jo, Hertuginde.«

»Det er altsaa Deres Retræte, smukke Musketer.«

»Ja, ligesom politiske Intriger er din,« tænkte Aramis. — »De erkyndigede Dem altsaa hos Hr. Fouquet?«

»Ja. De havde været med ham i Fontainebleau og gjort en lille Rejse til Deres Bispedømme, Belle-Isle-en-Mer, tror jeg?«

»Nej, Frue, nej,« sagde Aramis, »mit Bispedømme er Vannes.«

»Det var ogsaa det, jeg mente. Jeg troede blot, at Belle-Isle-en-Mer . . .«

»Det er en af Hr. Fouquets Ejendomme.«

»Ah, man har fortalt mig, at Belle-Isle var befæstet, og jeg véd jo, at De er Krigsmand, min Ven.«

»Sligt har jeg lagt paa Hylden fra det Øjeblik, jeg traadte ind i den gejstlige Stand,« sagde Aramis stødt.

»Godt . . . Jeg fik altsaa at vide, at De var kommet tilbage fra Vannes, og sendte Bud til en af vore Venner, Hr. Grev de la Fère.«

»Ah!«

»Han er diskret og lod mig svare, at han ikke kendte Deres Adresse.«

»Han er altid den gamle Athos,« tænkte Biskoppen, »hvad der er godt, vedbliver at være det.«

»De véd nok, at jeg ikke kan vise mig her, og at Dronningemoderen endnu stedse har noget mod mig.«

»Javist, det forbavser mig.«

»O, det har sine Grunde, men lad os ikke tale derom. Jeg er nødt til at skjule mig, og det var derfor en Lykke, at jeg mødte Hr.

d'Artagnan, en af Deres gamle Venner, ikke sandt?«

»En af mine nuværende Venner, Hertuginde.«

»Han gav mig Underretning og viste mig til Hr. de Baisemeaux, Guvernøren i Bastillen.«

Aramis fo'r sammen og hans Øjne skød Lyn, der trods Mørket ikke kunde skjules for hans Veninde.

»Hr. de Baisemeaux,« sagde han, »hvorfor har d'Artagnan vist Dem til ham?«

»Det véd jeg ikke.«

»Hvad skal det betyde?« sagde Biskoppen, samlende sine Aandskræfter for værdig at bestaa Kampen.

»Hr. de Baisemeaux er en af Deres Klienter,« sagde Hr. d'Artagnan. »Og man kender altid en Kreditors saa vel som en Debitors Adresse.«

»Det er sandt. — Baisemeaux opgav Dem altsaa . . .«

»Saint-Mandé, hvorhen jeg sendte et Brev til Dem.«

»Som jeg har her og som er mig dyrebart,« sagde Aramis, »eftersom jeg skylder det den Fornøjelse at sé Dem.«

Glad over at være kommet saa let over alle Vanskelighederne, trak Hertuginden Vejret lettere.

Dette var derimod ikke Tilfældet med Aramis.

»Vi var altsaa ved Besøget hos Baisemeaux?« sagde han.

»Nej,« svarede hun leende, »vi var komne længere.«

»Ved Deres Nag til Dronningemoderen da.«

»Endnu længere,« sagde hun.

»Naa, saa fortæl,« afbrød Aramis hende hurtig. »Jeg hører Dem med Opmærksomhed.«

»Det er ganske simpelt,« vedblev Hertuginden, tagende sit Parti. »De véd jo, at jeg lever sammen med Hr. de Laicques?«

»Ja, min Frue.«

»I Bryssel.«

»Ja.«

»Véd De, at mine Børn har ødelagt og plyndret mig?«

»Ak, hvilken Ulykke, Hertuginde!«

»Det er afskyeligt, jeg har maattet bruge hele min Opfindsomhed for at leve og især for ikke at vegetere.«

»Det forstaar sig.«

»Jeg maatte tilfredsstille mit Had og hjælpe mine Venner, og jeg manglede baade Kredit og Beskyttere.«

»De, der har protegeret saa mange!« bemærkede Aramis.

»Saaledes gaar det stedse, Chevalier. Jeg besøgte imidlertid Kongen af Spanien.«

»Ah!«

»Der havde udnævnt en Jesuiter General, som det er Skik og Brug.«

»Ah! saa det er Skik og Brug?«

»Véd De ikke det?«

»Om Forladelse, jeg var adspredt.«

»Nuvel. Jeg besøgte altsaa Kongen af Spanien. Han vilde gerne gøre noget for mig; men kunde ikke. Han gav imidlertid mig og Laicques Anbefalingsbreve til Flandern og lod mig anvise en Pension paa Jesuiterordenens Kasse. Og efter Ordenens Statuter skulde jeg gøre Tjenester til Gengæld . . . Som De véd, er det Reglen.«

»Det vidste jeg ikke.«

Fru de Chevreuse tav for at betragte Aramis, men det var aldeles mørkt.

»Jo, det er Reglen,« vedblev hun. »Det maatte altsaa have Udseende af, at jeg gjorde nogen Nytte. Jeg foreslog at rejse for Ordenen og blev ansat mellem de rejsende Medlemmer. De forstaar nok, at det blot var et Paaskud, en Formalitet.«

»Meget godt.«

»Paa denne Maade hævede jeg min Pension, hvilket var meget behageligt.«

»Min Gud, Hertuginde, det, De dèr siger, er et Dolkestik for mig. De være nødt til at tage mod Pension af Jesuiterne.«

»Nej, Chevalier, af Spanien.«

»De maa dog indrømme mig, Hertuginde, at det kommer ud paa ét.«

»Nej, nej, paa ingen Maade.«

»Men har De ikke noget tilbage af hele Deres store Formue?«

»Dampierre, det er det hele.«

»Det er altid noget.«

»Ja, men det er forgældet.«

»Og Dronningemoderen saa' ganske rolig til?« spurgte Aramis.

»Ja, hun har glemt alt.«

»Saa vidt jeg véd, Hertuginde, har De gjort Skridt for at blive taget til Naade igen.«

»Ja, men mærkeligt nok har den lille Konge arvet den Antipati, som hans kære Fader nærede for min Person. Ja, De vil svare mig, at jeg hører til de Kvinder, som man hader, og ikke mere til dem, som man elsker.«

»Jeg beder Dem, kære Hertuginde, lad os skynde os at komme til det, der har ført Dem

herhen, thi jeg tror, at vi kan være hinanden nyttige.«

»Det samme har jeg tænkt. Men jeg har nu fortalt Dem min Historie, De har ikke fortalt mig Deres. Man har fortalt mig, at De udsteder Ordrer med en Hemmelighedsfuldhed og ophøjet Majestæt, saa at man almindelig ansér Dem for Ordenens nylig afdøde Chefs Efterfølger.«

Aramis rødmede af Utaalmodighed. Hertuginden vedblev:

»Jeg forhørte mig hos Kongen af Spanien, der opklarede min Tvivl i den Henseende. Enhver Jesuiter General maa ved sin Udnævnelse være en Spanier, efter Ordenens Statuter. De er ingen Spanier og er ikke bleven udnævnt af Kongen af Spanien.«

Aramis svarede kun:

»Der sér De, Hertuginde, at De tog fejl, siden Kongen af Spanien har sagt Dem det.«

»Ja, kære Aramis, men der er noget andet, som jeg har tænkt.«

»Og det er?«

»Kan De Spansk?«

»Enhver Franskmand, der har gjort Fronden med, kan Spansk.«

»Har De opholdt Dem i Flandern?«

»Tre Aar.«

»Og i Madrid?«

»Femten Maaneder.«

»De kan altsaa blive naturaliseret som Spanier, naar De ønsker det.«

»Tror De?« spurgte Aramis med en Troskyldighed, der førte Hertuginden bag Lyset.

»Javist . . . To Aars Ophold i Landet og Kendskab til Sproget er absolut nødvendige Be-

tingelser. De har levet der tre og et halvt Aar . . . . altsaa femten Maaneder længere, end der behøves.«

»Hvor vil De hen med alt dette, kære Veninde?«

»Jeg vil blot sige, at jeg staar mig godt med Kongen af Spanien.«

»Og jeg ikke ilde,« tænkte Aramis.

»Vil De,« vedblev Hertuginden, »have, at jeg skal bede Kongen om Posten som Jesuitergeneral til Dem?«

»Nej, tak, Hertuginde.«

Hun tav.

»Han er udnævnt,« tænkte hun.

»Naar De saaledes giver mig Afslag,« vedblev Fru de Chevreuse, »taber jeg Modet til at bede Dem for mig selv.«

»O, gør det, gør det.«

»Det nytter ikke, naar De ikke har Magt til at bevilge min Bøn.«

»Bed alligevel, hvor lidt jeg end formaar.«

»Jeg trænger til en Sum Penge for at lade Dampierre reparere.«

»Ah,« svarede Aramis koldt, »Penge? . . . Lad høre, Hertuginde, hvor mange skulde det være?«

»O, en rund Sum.«

»Saa meget værre . . . De véd, at jeg er ikke rig.«

»De, nej, men Ordenen. Hvis De havde været General . . .«

»Men De véd, at jeg ikke er det . . .«

»Men saa har De en Ven, der maa være rig: Hr. Fouquet.«

»Hr. Fouquet! Han er mere end halvt ødelagt, Frue.«

»Man har rigtignok sagt det, men jeg har ikke villet tro det.«

»Hvorfor, Hertuginde?«

»Fordi jeg har nogle Breve fra Kardinal Mazarin, det vil sige, Laicques har dem, der giver besynderlige Oplysninger.«

»Hvorom?«

»Med Hensyn til Salget af Statsindtægter, Optagelsen af Laan og jeg husker ikke mere alt det. Saa meget er i alt Fald vist, at Underintendanten i Følge de af Mazarin underskrevne Breve skulde have taget en tredive Millioner af Statens Penge. Det er en alvorlig Sag.«

Aramis borede Neglene ind i sin Haand.

»Hvorledes! De har saadanne Breve,« sagde han, »og har ikke talt derom til Hr. Fouquet?«

»Aa,« svarede Hertuginden, »slige Ting er en Reserve, som man gemmer tilsidst. Naar Tiden kommer, tager man dem frem af Skabet.«

»Tiden er altsaa nu kommet?« spurgte Aramis.

»Ja, min Bedste.«

»Vil De vise Hr. Fouquet disse Breve?«

»Jeg vil hellere tale med Dem derom.«

»De maa trænge meget til Penge, stakkels Veninde, siden De, der nærede en saadan Ringeagt for Hr. de Mazarin, kan tænke paa slige Ting.«

»Ja, jeg trænger virkelig til Penge.«

»Og desuden,« vedblev Aramis koldt, »maa det have kostet Dem megen Overvindelse at beslutte Dem til denne Udvej. Den er skrækkelig.«

»O, hvis jeg havde villet gøre Ondt og ikke Godt,« sagde Fru de Chevreuse, »saa vilde jeg i Stedet for at henvende mig til Ordenens Ge-

neral eller til Hr. Fouquet om de fem hundrede tusind Livres, hvortil jeg trænger, have opsøgt min gamle Veninde, Dronningemoderen; hendes Ægtefælles, Signor Mazarinis Breve vilde have skaffet mig Adgang og jeg vilde have bedt hende om denne Bagatel med de Ord: Jeg ønsker at have den Ære at modtage Deres Majestæt paa Dampierre; tillad mig at sætte det i Stand.«

Aramis gav intet Svar.

»Det er en Snare,« tænkte Biskoppen, »det er ikke muligt, at Anna af Østerrig skulde lytte til et saadant Fruentimmer.«

»Nu!« sagde Hertuginden.

»Det vilde forundre mig meget, min Frue, hvis Hr. Fouquet for Øjeblikket havde fem hundrede tusind Livres til sin Raadighed.«

»Saa lad os ikke tale mere derom,« sagde Hertuginden, »Dampierre faar da at blive istandsat, som det bedst kan.«

»O, hvad det angaar, vil De ikke komme i Forlegenhed.«

»Jeg er aldrig i Forlegenhed.«

»Dronningen vil sikkert gøre det for Dem, som Overintendanten ikke kan.«

»Javist . . . . Sig mig en Gang, hvad mener De, om jeg for Eksempel selv talte med Hr. Fouquet om disse Breve?«

»De maa i saa Henseende gøre, hvad De finder for godt, Hertuginde, men enten føler Hr. Fouquet sig skyldig eller ogsaa gør han det ikke; er han det, vil han tage denne Trudsel meget ilde op.«

»De ræsonnerer bestandig som en Engel.«

Hertuginden rejste sig.

»De vil altsaa angive Hr. Fouquet for Dronningen?« sagde Aramis.

»Angive! . . . O, hvilket afskyeligt Ord. Jeg vil ikke angive, min kære Ven; jeg tager Parti mod Hr. Fouquet, det er det hele. Og er jeg først atter taget til Naade af Dronningemoderen, kan jeg blive farlig.«

»De er i Deres gode Ret, Hertuginde.«

»Og jeg vil bruge den, kære Ven.«

»De véd vel, at Hr. Fouquet staar sig godt med Kongen af Spanien, Hertuginde?«

»O, jeg formoder det.«

»Hvis De, som De siger, vil begynde en Partikrig, vil Hr. Fouquet gøre det samme.«

»Hvad mener De?«

»Han vil være i sin gode Ret dertil, ikke sandt?«

»Ganske vist.«

»Og da han staar sig godt med Spanien, vil han benytte Venskabet med det som et Vaaben.«

»De mener, at han ogsaa vil staa sig godt med Jesuitergeneralen, min kære Aramis.«

»Det kunde hændes, Hertuginde.«

»Og at jeg da vil miste min Pension derfra.«

»Jeg er meget bange derfor.«

»Man vil vide at trøste sig. Hvad skulde Fru de Chevreuse frygte for, min Bedste, naar hun er sluppet vel fra Richelieu, Fronden og Landflygtighed?«

»Det er sandt, men saa vil De have noget andet at frygte for.«

»Hvad skulde det være?« spurgte Hertuginden forstilt Overraskelse og Skræk.

»De maa vide, at naar man en Gang er optaget i Ordenen, er det vanskeligt at træde ud af den igen. De Hemmeligheder, hvormed man er bleven bekendt, gemmer i sig Spiren til Ulykke for den, der røber dem.«

Hertuginden betænkte sig et Øjeblik.

»Det er alvorligere,« sagde hun, »og jeg skal overveje det.«

Trods Mørket følte Aramis, at hans Veninde fæstede et brændende Blik paa ham.

»Lad os rekapitulere Sagen,« sagde Aramis, der nu var paa sin Post og stak Haanden ind under sin Frakke, hvor han havde en Dolk skjult.

»Ja lad os det; god Regning gør gode Venner.«

»Inddragelsen af Deres og maaske ogsaa Laicques' Pension . . . «

»Udgør tredsindstyve tusind Livres; var det ikke det, De mente?«

»Netop, og jeg tænker paa, hvad De vil stille derimod.«

»De fem hundrede tusind Livres, som jeg vil faa af Dronningen.«

»Eller som De ikke vil faa.«

»Jeg kender et Middel til at faa dem,« sagde Hertuginden glemmende sig selv.

Disse Ord fik Chevalieren til at spidse Øren.

»Hør, Hertuginde,« sagde han, »skal jeg sige Dem, hvorfor jeg ikke vil købe Deres Breve?«

»Sig frem.«

»De er falske.«

»Passiar.«

»Jovist, thi det vilde virkelig være mere end besynderligt, om De, der ved Mazarin var bleven uenig med Dronningen, skulde have vedligeholdt en intim Forbindelse med ham; det vilde røbe Lidenskab, Spioneri . . . ja, jeg vil ikke en Gang sige, hvad jeg tænker.«

»Sig det kun.«

»Føjelighed.«

»Det er altsammen sandt, men det, der staar i Brevene, er lige saa sandt.«

»Jeg sværger Dem til, Hertuginde, at De ikke vil faa nogen Nytte af dem hos Dronningen.«

»O, jeg kan faa Nytte af alt hos Dronningen.«

»Godt!« tænkte Aramis, »saa syng da, lille Spætte, hvisl, Slange.«

Hertuginden havde talt sit sidste Ord, gjorde et Par Skridt henimod Døren og vinkede ad sin store Lakaj, der atter tog Musketten, og forlod Huset, hvor to gode Venner ikke var blevet enige, fordi de forstod hinanden alt for godt.

Syttende Kapitel.

Hvori man sér, at den Handel, der ikke sluttes med én, kan komme i Stand med en anden.

Efter at have forladt Aramis begav Fru Hertuginden af Chevreuse sig til Colbert.

Fru de Chevreuse var altfor indviet i den natlige Politik til at være uvidende om, at en Minister aldrig nægter sig hjemme, selv i sin private Bolig, for unge og smukke Damer, der er bange for Kontorstøvet, eller for gamle, kloge Damer, der frygter Ministeriernes indiskrete Ekko.

I Forstuen modtoges Hertuginden af en Tjener, og det meget slet. Efter at have sét hendes Ansigt gjorde han hende opmærksom paa, at man paa en saadan Tid og naar man var i den Alder ikke forstyrrede Hr. Colbert i hans Arbejde.

Men uden at blive vred skrev Fru de Chevreuse paa et Blad af sine Tabletter sit Navn,

der saa mange Gange havde skurret ubehageligt i Ludvig den Trettendes og den store Kardinals Øren.

Hun gav Tjeneren Papiret uden at sige et Ord, men med en saa bydende Mine, at Fyren, der havde en god Næse, lugtede Prinsessen, bøjede Hovedet og skyndte sig til Hr. Colbert.

Det er vel overflødigt at bemærke, at Ministeren udstødte et svagt Skrig, da han aabnede Papiret, og at dette Skrig tilstrækkelig oplyste Tjeneren om Vigtigheden af det hemmelighedsfulde Besøg, hvorfor han ilede tilbage for at hente Hertuginden.

Hertuginden standsede paa Dørtærskelen for at tage den, med hvem hun havde at gøre, rigtig i Øjesyn.

»Hvad forskaffer mig Æren af Deres Besøg, Frue?« spurgte Finansintendanten.

»Det, at jeg trænger til Dem, min Herre,« svarede Hertuginden, »og De til mig.«

»Den første Del af Deres Svar glæder mig særdeles, Frue; hvad derimod den anden angaar. . . .«

Fru de Chevreuse satte sig paa den Stol, som Colbert skød frem til hende.

»De er Finansintendant, Hr. Colbert?«

»Ja, Frue.«

»Og De aspirerer til at blive Overintendant?«

»Frue!«

»Nægt det ikke! Det vilde blot forlænge vor Samtale til ingen Nytte.«

»Hvor meget jeg endogsaa ønsker at vise mig forekommende mod en Dame af Deres Fortjenester, min Frue, vil dog intet faa mig til at tilstaa, at jeg arbejder paa at fortrænge min Foresatte.«

»Jeg har ikke talt om at fortrænge, Hr. Colbert. Har jeg maaske nævnt det Ord? Jeg tror det ikke. Ordet afløse er ikke saa stødende. Jeg paastaar altsaa, at De aspirerer til at afløse Hr. Fouquet.«

»Jeg kan forsikre Dem, min Frue, at jeg aldrig vil styrte Hr. Fouquet.«

»Nuvel, Hr. Colbert, siden De haardnakket vedbliver at give den Tilbageholdne mod mig, lige som De var uvidende om, at jeg hedder Fru de Chevreuse og at jeg er gammel, det vil sige, at De har at gøre med en Kvinde, der har kæmpet paa Politikens Gebet med Hr. de Richelieu og som ingen Tid har at spilde, da De, siger jeg, begaar denne Uklogskab, vil jeg henvende mig til Folk, der har mere Forstand og er mere ivrige efter at gøre deres Lykke.«

»Naa, naa, min Frue, De maa være lidt overbærende.«

»Vil De da samtykke i at afløse Hr. Fouquet?«

»Ja, hvis Kongen ønsker det.«

»Atter en overflødig Bemærkning, thi det er jo soleklart, at naar De ikke endnu har faaet Hr. Fouquet jaget paa Døren, er det, fordi De ikke har kunnet gøre det. Jeg maatte være en stor Tosse, hvis jeg kom til Dem uden at bringe Dem, hvad De mangler.«

»Det gør mig ondt, at jeg ikke kan føje Dem, Frue,« svarede Colbert efter en Pavse, under hvilken Hertuginden fuldstændig havde gennemskuet hans Forstillelse; »men jeg maa underrette Dem om, at den ene Angivelse har afløst den anden mod Hr. Fouquet i seks Aar, uden at Hr. Overintendanten er bleven rokket et Haarsbred.«

»Det er tidsnok, Hr. Colbert. De, der gjorde disse Angivelser, hed ikke Fru de Chevreuse og havde ikke saadanne Beviser som seks Breve fra Hr. de Mazarin, der godtgør den omhandlede Overtrædelse.«

»Overtrædelse!«

»Eller Forbrydelse, hvis De synes bedre derom.«

»En Forbrydelse! begaaet af Hr. Fouquet?«

»Netop . . .«

»En Forbrydelse?«

»Det glæder mig, at det gør nogen Virkning paa Dem.«

»O, det kommer af, at der ligger saa meget i det Ord, min Frue.«

»Der ligger i det en Bestalling som Overintendant for Finanserne for Dem og Landflygtighed eller Indespærring i Bastillen for Hr. Fouquet.«

»Tilgiv mig, Fru Hertuginde, det er næsten en Umulighed, at Hr. Fouquet skulde blive landsforvist; fængsles og falde i Unaade er allerede særdeles meget.«

»O, jeg véd, hvad jeg siger,« svarede Fru de Chevreuse koldt. »Jeg lever ikke saa langt fra Paris, at jeg ikke skulde vide, hvad der foregaar der. Kongen ynder ikke Hr. Fouquet og vilde gerne styrte ham, naar man blot giver ham Lejlighed dertil.«

»Men det maa være en god Lejlighed.«

»Den er god nok, saa god, at jeg vurderer den til fem hundrede tusind Livres.«

»Hvorledes det?« spurgte Colbert.

»Jeg mener, min Herre, at jeg ikke vil give denne Lejlighed i Deres Haand uden mod en Erstatning af fem hundrede tusind Livres.«

»Meget vel, Frue, jeg forstaar Dem. Men da De har sat en Pris derpaa, saa lad os sé den omtalte Genstand.«

»Det er seks Breve fra Mazarin, som jeg alt har sagt Dem, Autografer, der sandelig ikke vilde være for dyre, hvis de paa en uforkastelig Maade godtgjorde, at Hr. Fouquet har tilegnet sig store Summer, der var lagt til Side.«

»Paa en uforkastelig Maade,« sagde Colbert med glædestraalende Øjne.

»Ja, ønsker De at læse Brevene?«

»Af mit ganske Hjerte. I Kopi naturligvis.«

»Ja, naturligvis.«

Hertuginden fremtog fra sin Barm en lille Pakke, der var bleven trykket flad af det Fløjels Liv.

»Læs,« sagde hun.

Colbert kastede sig begærlig over Papirerne og slugte dem.

»Bravo!« udbrød han.

»Det er tydeligt, ikke sandt?«

»Ja, Frue, ja, Hr. Mazarin har givet Hr. Fouquet Penge, som denne skulde have beholdt, men hvilke Penge?«

»Rigtig, hvilke Penge? Hvis vi blev enige, skal jeg til disse seks Breve føje et syvende, der vil give Dem alle fornødne Oplysninger.«

Colbert grundede.

»Hvor meget byder De mig?« spurgte Hertuginden.

»To hundrede tusind Livres.«

Hertuginden lo ham lige op i Øjnene, men pludselig sagde hun:

»Stop lidt.«

»Samtykker De?«

»Endnu ikke. Jeg har et andet Forslag.«

»Lad høre.«

»De giver mig tre hundrede tusind Livres.«

»Nej! nej!«

»O, De har Deres Frihed, men for Resten er jeg ikke færdig endnu.«

»Er der mere endnu? De er slem, Fru Hertuginde.«

»Ikke saa slem, som De tror, det er ikke Penge, jeg forlanger af Dem.«

»Hvad da?«

»En Tjeneste; De véd, at jeg altid har elsket Dronningen ømt.«

»Nu?«

»Jeg vilde have en Sammenkomst med Hendes Majestæt.«

»Hendes Majestæt tager ikke mere mod nogen, Frue. Hun er meget syg, De véd nok, at hendes Anfald gentages hyppigere.«

»Hvis De skaffer mig Adgang til Hendes Majestæt, lader jeg mig nøje med tre hundrede tusind Livres, hvis ikke beholder jeg mine Breve, med mindre De straks vil give mig fem hundrede tusind Livres.«

Med disse Ord rejste den gamle Hertuginde sig, medens Colbert blev staaende ganske forvirret.

Det var umuligt at tinge mere, men ved ikke at gøre det udsatte han sig for at tabe umaadeligt.

»Jeg skal have den Fornøjelse at udbetale Dem hundrede tusind Daler, min Frue,« sagde han.

Intendanten kradsede nogle Ord paa et Stykke Papir, som han rakte Hertuginden.

»De er betalt,« sagde han.

Hertuginden aabnede det øverste af sit Kjo-

leliv og fremtog fra sit rødlige Bryst en lille Pakke Papirer, der var sammenbundet med et farvet Baand. Huden, der var bleven irriteret ved Gnidningen og Fremtagningen af Papirerne, viste sig uden Sky for Intendantens Øjne. Disse besynderlige Forberedelser satte denne i en stærk Spænding.

»Sé, her er Hr. Mazarins virkelige Breve,« sagde hun. »Nu har De dem, og hvad mere er, Hertuginden af Chevreuse har klædt sig af i Deres Nærværelse, som om De kunde have været . . . jeg vil ikke nævne Navne, der kunde gøre Dem stolt eller skinsyg. Deres Lykke er nu gjort, Hr. Colbert,« vedblev hun og hægtede hurtig sin Kjole, »følg mig til Dronningen.«

»Nej, Frue. Hvis De igen skulde paadrage Dem Hendes Majestæts Unaade og det blev bekendt i Palais-Royal, at jeg havde indført Dem, vilde Dronningen aldrig i sit Liv tilgive mig. Nej. Der er Folk paa Slottet, der er mig hengivne, de kan skaffe Dem ind uden at kompromittere mig.«

»Som De vil, naar jeg blot kommer ind.«

»Hvorledes kalder De de hellige Damer i Brygge, der helbreder Syge?«

»Beguiner.«

»De maa udgive Dem for en Beguine.«

»Godt; men jeg vil ikke udsættes for, at man nægter mig Adgang.«

»Det bliver Deres Sag, Frue. Jeg skal anmode den første Kammertjener hos Hendes Majestæts opvartende Kavaler om at lade en Beguine komme ind, der kender et probat Middel til at lindre Hendes Majestæts Smerter. De bringer mit Brev og sørger selv for Midlet og

den fornødne Forklaring. Jeg vedkender mig Beguinen, men fornægter Fru de Chevreuse.«

»Det skal De have Lov til.«

»Her er Deres Introduktionsbrev, Frue.«

Attende Kapitel.

Hos Dronningemoderen.

Dronningemoderen befandt sig i sit Sovekammer i Palais-Royal med Fru de Motteville og Senno·a Molina. Men havde ventet at sé Kongen om Aftenen, men han var ikke kommet; i sin Utaalmodighed havde Dronningen flere Gange ladet høre til ham.

Vejret syntes at bebude en Storm. Hofmændene og Damerne undgik hinanden i Forværelserne og Korridorerne for ikke at tale om kompromitterende Ting.

Monsieur havde været paa Jagt fra om Morgenen med Kongen.

Madame blev hos sig selv, surmulende ad alle.

Efter at Dronningemoderen havde bedt paa Latin, passiarede hun med sine to Veninder paa Spansk.

Fru de Motteville, der godt forstod dette Sprog, svarede paa Fransk.

Da de tre Damer havde brugt alle Forstillelsens og Høflighedens Talemaader for at sige, at Kongen fik Dronningen, Dronningemoderen og hele sin Familie til at dø af Sorg, og efter at man i velvalgte Udtryk havde udslynget alle mulige Forbandelser mod Frøken de La Vallière, sluttede Dronningemoderen med følgende Ord, der røbede hendes Tanker og Karakter:

»*Estos hijos!*« sagde hun til Molina.

Det vil sige: de Børn! et betydningsfuldt Ord i en Moders Mund, et skrækkeligt i en Dronnings som Anna af Østerrigs, der skjulte saa mærkelige Hemmeligheder i sin Sjæl.

»Ja,« svarede Molina, »de Børn! for hvem Moderen opofrer sig.«

»For hvem,« vedblev Dronningen, »en Moder har opofret alt.«

Hun tav. Det forekom hende, idet hun saa' paa Ludvig den Trettendes Portræt, at der endnu var Liv i hendes Gemals døde Øjne. Portrætet talte ikke, det truede. En dyb Tavshed fulgte efter Dronningens sidste Ord.

Molina gav sig til at rode op i en stor Kurv mellem Baand og Kniplinger.

Fru de Motteville, der havde bemærket det Blik, som Anna vekslede med sin Fortrolige, slog som diskret Kone Øjnene ned og lyttede af alle Kræfter. Hun hørte kun et betydningsfuldt Hm fra den spanske Duenna og et Suk fra Dronningen.

Derpaa saa' hun op.

»Lider De?« spurgte hun.

»Nej, Motteville, nej, hvorfor spørger Du om det?«

»Deres Majestæt sukkede.«

»Du har virkelig Ret, ja, jeg lider lidt.«

Dronningen følte i det samme en stikkende Smerte i sit Hjerte; hun blegnede og faldt tilbage i Stolen, mumlende:

»Mine Draaber!«

»Straks, straks!« sagde Molina og gik uden at skynde sig hen til et Skab, hvoraf hun tog en stor Flakon af Bjergkrystal, som hun rakte sin Herskerinde.

Denne lugtede flere Gange dertil og mum-

lede: »Det er paa den Maade, at Herren vil dræbe mig. Hans hellige Villie ske!«

»Har Deres Majestæt det nu godt?« spurgte Fru de Motteville.

»Bedre.«

Og Dronningen lagde Fingeren paa Læben ligesom for at paabyde sin Favoritinde Diskretion.

»Det er besynderligt,« sagde Fru de Motteville efter en Pavse.

»Hvad er det, der er besynderligt?« spurgte Dronningen.

»Mindes Deres Majestæt den Dag, da De første Gang følte denne Smerte?«

»Jeg mindes, at det var en meget sørgelig Dag, Motteville.«

»Den Dag havde ikke altid været sørgelig for Deres Majestæt.«

»Hvorledes det?«

»Tre og tyve Aar tidligere blev Deres berømmelige Søn, Hans Majestæt den regerende Konge, født i den samme Time.«

Dronningen udstødte et Skrig og skjulte Ansigtet i Hænderne.

Var det Erindringen om Fortiden eller et nyt Anfald af Smerte?

Molina laante Fru de Motteville et næsten rarende Blik, og den værdige Kone, der ikke havde forstaaet noget, vilde netop til at spørge, da Dronningen pludselig hævede Hovedet og sagde:

»Den femte September! ja, min Sygdom begyndte den femte September, der en Gang bragte stor Glæde, en anden Gang stor Sorg, den sidste,« tilføjede hun sagte, »som et Sonoffer for en altfor stor Glæde.«

Fra dette Øjeblik blev Anna af Østerrig sid-

dende og stirrede mørkt hen for sig, med nedhængende Hænder.

»Det er paa Tiden at gaa i Seng,« sagde Molina.

»Straks, Molina.«

»Lad os forlade Dronningen,« vedblev den haardnakkede Spanierinde.

Fru de Motteville stod op; store Taarer randt langsomt ned ad Dronningens blege Kinder.

Molina fæstede sine sorte Øjne skarpt paa Anna af Østerrig.

»Ja, ja,« sagde Dronningen pludselig, »forlad os, Motteville, god Nat.«

Det Ord skurrede ubehageligt i den franske Favoritindes Øren. Det tydede paa Tilværelsen af en Hemmelighed og at en Person var tilovers paa det interessanteste Stadium af Samtalen.

»Kan Deres Majestæt lade sig nøje med Molina?« spurgte den franske Dame.

»Ja,« svarede Spanierinden, hvorpaa Fru de Motteville nejede.

I det samme aabnede en gammel Kammerjomfru i samme Dragt som den, hvori hun var kommet til Hoffet fra Spanien i 1620, Døren og udbrød glad, idet hun uden videre nærmede sig Gruppen:

»Lægemidlet! Lægemidlet!«

»Hvilket Lægemiddel, Chica?« spurgte Anna af Østerrig.

»Mod Deres Majestæts Sygdom,« svarede denne.

»Hvem bringer det?« spurgte Fru de Motteville ivrigt, »Hr. Vallot?«

»Nej, en Dame fra Flandern.«

»En Dame fra Flandern, en Spanierinde?« spurgte Dronningen.

»Det véd jeg ikke.«

»Hvem har sendt hende?«

»Hr. Colbert.«

»Hendes Navn?«

»Det har hun ikke sagt.«

»Hendes Stilling?«

»Den vil hun selv sige.«

»Sé efter, Molina!« udbrød Dronningen.

»Det behøves ikke,« svarede pludselig en paa en Gang fast og blid Stemme bag Dørforhænget, en Stemme, der bragte Dronningen til at gyse og de andre Damer til at fare sammen.

I det samme kom en maskeret Kvinde til Syne.

Førend Dronningen kunde sige et Ord, sagde den ubekendte Dame:

»Jeg er Nonne fra Brygge og bringer virkelig det Lægemiddel, der kan helbrede Deres Majestæt.«

Alle tav, Beguinen rørte sig ikke af Stedet.

»Tal,« sagde Dronningen.

»Naar vi er alene,« svarede Beguinen.

Anna af Østerrig gav sine Damer et Tegn, hvorpaa de trak sig tilbage.

Beguinen gjorde nu et Par Skridt hen imod Dronningen og nejede underdanig.

Dronningen betragtede med Mistillid denne Kvinde, der saa' saa stift paa hende gennem Hullerne i Masken.

»Dronningen af Frankrig maa være meget syg,« sagde Anna af Østerrig, »siden det har rygtet sig til Nonneklostret i Brygge.«

»Deres Majestæts Sygdom er, Gud være lovet, ikke uhelbredelig.«

»Hvorledes har De faaet at vide, at jeg er lidende?«

»Deres Majestæt har Venner i Flandern.«

»Og Vennerne har sendt Dem?«

»Ja, min Frue.«

»Sig mig, hvem det er.«

»Det er umuligt, Madame, og til ingen Nytte, siden Deres Majestæt ikke allerede er falden paa, hvem det er.«

Anna af Østerrig saa' op og søgte at opdage, hvem det var, der talte saa fortrolig.

Paa en Gang sagde hun:

»Min Frue, De véd nok, at man ikke taler til kongelige Personer med Maske for Ansigtet.«

»Jeg har gjort det Løfte, Madame, at yde Bedrøvede eller Syge Hjælp uden at lade dem sé mit Ansigt. Jeg kunde have skaffet baade Deres Legeme og Sjæl Lindring, men siden Deres Majestæt forbyder mig det, vil jeg trække mig tilbage. Farvel, Madame, Farvel.«

Den Ydmyghed og Blidhed, hvormed disse Ord udtaltes, afvæbnede Dronningens Vrede og Mistillid uden dog at formindske hendes Nysgerrighed.

»De har Ret,« sagde hun, »det sømmer sig ikke for Folk, der lider, at kaste Vrag paa den Trøst, Gud sender dem. Tal, Frue, og kan De, som De siger, skaffe mit Legeme Lindring . . . Jeg tror desværre, at Gud snart vil prøve det haardt.«

»Lad os tale lidt om Sjælen, om De behager,« sagde Beguinen, »om Sjælen, som jeg er vis paa, ogsaa maa lide.«

»Min Sjæl? . . .«

»Der gives en usynlig Kræft, Dronning, der lader Huden beholde sin Hvidhed. Lægen, som

bøjer sig over den Syges Bryst, hører den ikke fortære Musklerne; hverken Staal eller Ild har nogen Sinde faaet Bugt med den; den har sit Sæde i Tankerne, i Hjertet; er det ikke denne Kræft, hvoraf De lider, Madame?«

Anna løftede langsomt sin Arm, der var lige saa blændende hvid og velskabt som i hendes Ungdom.

»De Onder, hvorom De taler,« sagde hun, »følger nødvendig med vort, Jordens Stores Liv, men naar de er altfor tunge, regner Herren os dem til Gode paa Dommens Dag. Da afryster vi Byrden og Hemmelighederne. Men glem ikke, at Herren afpasser Prøvelserne efter sine Skabningers Kræfter, og mine Kræfter kan godt slaa til til Byrden.«

»Jeg finder Dem modig som altid mod Deres Fjender, Madame, og ikke tillidsfuld mod Deres Venner.«

»Dronninger har ikke Venner; hvis De ikke har andet at sige mig, hvis De føler Dem inspireret af Gud som en Profetinde, saa gaa Deres Vej, thi jeg er bange for Fremtiden.«

»Jeg vilde snarere have troet, at De var bange for Fortiden,« svarede Beguinen.

Næppe havde hun udtalt, førend Dronningen rettede sig i Sædet og udbrød i en kort, bydende Tone:

»Tal! tal! forklar Dem tydeligt, fuldstændigt og hurtigt, eller . . .«

»Tru ikke, Dronning,« sagde Beguinen blidt; »jeg er kommen til Dem fuld af Ærbødighed og Medlidenhed, jeg er sendt af en Veninde.«

»Saa vis det da! Trøst mig i Stedet for at opirre mig.«

»Det er mig en let Sag og Deres Majestæt skal da sé, om man er Deres Veninde.«

»Lad høre.«

»Hvilken Ulykke er hændet Deres Majestæt i de sidste tre og tyve Aar?«

»Ih . . . store Ulykker; har jeg ikke mistet Kongen?«

»Jeg taler ikke om den Slags Ulykker; jeg mener, om siden . . . Kongens Fødsel . . . en Indiskretion af en Veninde har foraarsaget Dem nogen Smerte.«

»Jeg forstaar Dem ikke,« svarede Dronningen og knugede Hænderne sammen for at skjule sin Bevægelse.

»Jeg skal forklare mig tydeligere. Deres Majestæt husker nok, at Kongen er født den 5. September 1638 et Kvarter over elleve.«

»Ja,« stammede Dronningen.

»Klokken halv tolv,« vedblev Beguinen, »var Dauphin allerede døbt af Hans Højærværdighed Biskoppen af Meaux i Kongens og Deres egen Nærværelse og anerkendt som Arving til Frankrigs Krone. Kongen begav sig til Kapellet i det gamle Slot i Saint-Germain for at høre Tedeum.«

»Det er fuldkommen rigtigt,« mumlede Dronningen.

»Deres Majestæt havde født i Overværelse af den afdøde Monsieur, Prinserne og Hoffets Damer. Kongens Læge Bouvard og Kirurgen Honoré befandt sig i Forværelset, Deres Majestæt sov omtrent til Klokken syv, ikke sandt?«

»Ganske vist; men det, De dèr fortæller mig, er noget, som hele Verden véd lige saa godt som De og jeg.«

»Jeg kommer nu til noget, som faa véd, Ma-

dame. Faa, siger jeg, ak, jeg kunde før sige to, thi af de fem, der fordum vidste det, er nu de tre hensovede. Kongen hviler hos sine Fædre, Jordemoderen Peronne fulgte snart efter og Kammertjener Laporte er allerede glemt.«

Dronningen aabnede Munden for at svare.

»Klokken var otte,« vedblev Beguinen, »og Kongen spiste til Aften med et glad Sind; han saa' ikke andet end glade Ansigter rundt om sig, Folket brølte under Balkonen, og Svejtserne, Musketererne og Garderne strejfede om i Byen, baarne i Triumf af de glædedrukne Studenter.

Pludselig udstødte Deres Majestæt et gennemtrængende Skrig og Péronne ilte hen til Deres Seng.

Lægerne spiste i en afsides liggende Sal. Paladset var næsten øde, der fandtes hverken Skildvagter eller Gardere.

Efter at Jordemoderen havde undersøgt Deres Majestæts Tilstand, gav hun et højt Skrig fra sig, tog Dem, der led frygteligt, i sine Arme og sendte Laporte til Kongen for at sige ham, at Hendes Majestæt Dronningen ønskede at sé ham hos sig.

Som De véd, Madame, var Laporte en koldblodig og klog Mand. Han nærmede sig ikke Kongen med forskrækket Ansigt, og for Resten var det heller ikke nogen skrækkelig Nyhed, der ventede Kongen.

Laporte traadte smilende hen til Kongens Stol og sagde:

»Sire, Dronningen vilde føle sig meget lykkelig ved at sé Deres Majestæt.«

Kongen forlod muntert Bordet og sagde, som om han kunde have været Henrik den Fjerde:

»Mine Herrer, jeg vil sé til min Kone.«

Han kom til Dem, Madame, ligesom Péronne rakte ham en anden Prins, der var smuk og stærk som den første, med de Ord:

»Sire, Gud vil ikke have, at Frankrigs Trone skal gaa over til Spindesiden.«

I sin første Bevægelse tog Kongen Barnet og raabte:

»Jeg takker Dig, min Gud!«

Beguinen tav, da hun saa', hvor meget Dronningen led. Anna af Østerrig havde kastet sig tilbage i Stolen og lyttede aandeløs, medens hendes Læber bevægede sig krampagtig i en Bøn til Gud eller en Forbandelse mod dette Fruentimmer.

»O, tro ikke, at Dronningen var en slet Moder,« udbrød Beguinen, »fordi der kun blev én Dauphin i Frankrig og fordi hun lod dette Barn leve fjernt fra Tronen. O nej, der er Folk, der véd, hvor mange Taarer hun har udgydt, der er Folk, der har haft Lejlighed til at tælle de brændende Kys, hun gav den stakkels Skabning til Gengæld for det elendige, dunkle Liv, hvortil Statshensyn fordømte Ludvig den Fjortendes Tvillingbroder.«

»Min Gud! min Gud!« mumlede Dronningen svag.

»Det er bekendt,« vedblev Beguinen, »at Kongen, da han saa', at han havde to Sønner, der var lige gamle og havde de samme Fordringer, skjalv for Frankrigs Rolighed. Man véd, at Hr. Kardinal Richelieu blev spurgt til Raads af Ludvig den Trettende og efter en Times Raadslagning i Hans Majestæts Kabinet udtaltes følgende Dom:

»Der er født en Konge til at sukcedere De-

res Majestæt, Gud har ladet en anden føde til at sukcedere den første, men for Øjeblikket har vi kun Brug for den først fødte; lad os skjule den anden for Frankrig, ligesom Gud havde skjult ham for selve hans Forældre.

Een Prins sikrer Staten Fred og Rolighed. To Medbejlere er det samme som Borgerkrig og Anarki.

Dronningen rejste sig heftig, bleg og med knyttede Hænder.

»De véd altfor meget,« sagde hun med hul Stemme, »siden De er bekendt med Statshemmeligheder. De Venner, af hvem De har faaet dette at vide, er nederdrægtige, falske Venner, og De er Deres Medskyldige i den Forbrydelse, der begaas i Dag. Og nu — bort med Masken, eller jeg lader Dem arrestere af min Gardekaptajn. O! . . . denne Hemmelighed indjager mig ikke Angst! De skal komme til at give mig den tilbage. Hverken Hemmeligheden eller Livet tilhører Dem mere fra dette Øjeblik af.«

Anna af Østerrig gjorde et Skridt henimod Beguinen.

»Saa erfar da,« sagde denne, »Deres forladte Venners Troskab og Diskretion.«

Med disse Ord rev hun Masken af.

»Fru de Chevreuse!« udbrød Dronningen.

»Den eneste, der foruden Deres Majestæt kender Hemmeligheden.«

»Ak!« mumlede Anna af Østerrig, »omfavn mig, Hertuginde. O, det er at dræbe sine Venner at lege saaledes med deres dødeligste Sorger.«

Og læggende sit Hoved paa den gamle Her-

tugindes Skulder udgød Dronningen en rigelig Strøm af Taarer.

»Hvor De er ung endnu!« sagde denne med hul Stemme, »De græder!«

Dronningen saa' stolt paa Fru de Chevreuse.

»Jeg tror,« sagde hun, »at De brugte Ordet lykkelig om mig. Hidtil, Hertuginde, havde jeg ansét det for en Umulighed, at et menneskeligt Væsen kunde føle sig mindre lykkelig end Dronningen af Frankrig.«

»De har i Sandhed været en Smertens Moder, Madame. Men naar vi fraregner disse store Ulykker, hvorom vi, to gamle Veninder, som Mændenes Ondskab havde skilt ad, nylig talte, har De Glæder, der rigtignok ikke er meget store, men misundes af denne Verden.«

»Og de er?« spurgte Anna af Østerrig bittert. »Hvorledes kan De, Hertuginde, udtale Ordet Glæde, som nylig indrømmede, at baade mit Legeme og min Sjæl trænger til Lægemidler.«

Fru de Chevreuse betænkte sig et Øjeblik.

»Hvor der er stor Forskel paa Konger og andre Mennesker!« mumlede hun.

»Hvad vil De sige dermed?«

»Jeg vil sige, at de staar saa højt over Hoben, at de glemmer, hvilke Fornødenheder andre har. Det gaar dem som den afrikanske Bjergbeboer, der i sin Overflødighed af Vand ikke kan forstaa, at Beboerne af Sletten er nær ved at dø af Tørst og Sult.«

Dronningen rødmede svagt, hun havde forstaaet hende.

»Véd De vel,« sagde hun, »at det er ikke smukt, at man saaledes har slaaet Haanden af Dem.«

»O, Madame, Kongen har jo, efter hvad man siger, arvet sin Faders Had til mig. Kongen vilde jage mig paa Døren, hvis han vidste, at jeg var i Palais-Royal.«

»Jeg vil ikke sige, at Kongen er gunstig stemt mod Dem, Hertuginde,« svarede Dronningen, »men jeg kunde . . . i al Hemmelighed . . .«

Hertuginden smilte foragtelig, hvilket gjorde Dronningen noget forlegen.

»For Resten,« skyndte hun sig at tilføje, »har De gjort meget vel i at komme her.«

»Ak, Madame.«

»Om det saa kun var for at gøre os den Glæde at modsige Rygtet om Deres Død.«

»Har man virkelig sagt, at jeg var død?«

»Ja, alle Vegne.«

»Mine Børn har dog ikke anlagt Sorg.«

»O, Hertuginde, De véd nok, at Hoffet rejser meget, vi sér ikke synderligt til de Herrer de Luynes og meget undgaar vor Opmærksomhed i det bevægede Liv, som vi bestandig fører.«

»Deres Majestæt kunde umulig fæste Lid til Rygtet om min Død.«

»Hvorfor ikke? Ak, vi er alle dødelige; sér De ikke, at jeg, Deres yngre Søster, som vi sagde i gamle Dage, nærmer mig Graven med stærke Skridt?«

»Hvis Deres Majestæt havde troet, at jeg var død, maatte det forbavse Dem meget, at De ikke havde hørt fra mig.«

»Døden kommer ofte meget pludselig, Hertuginde.«

»O, Deres Majestæt, Sjæle, der er betyngede med saadanne Hemmeligheder som de, vi nylig talte om, har altid en Trang til at meddele sig, som først maa tilfredsstilles. Blandt de For-

beredelser, der maa træffes for Evigheden, hører Ordningen af ens Papirer.«

Dronningen fo'r sammen.

»Deres Majestæt,« sagde Hertuginden, »skal faa sikker Efterretning om min Dødsdag.«

»Hvorledes det?«

»Fordi Deres Majestæt Dagen efter vil modtage i firedobbelt Kuvert alt, hvad der er blevet tilbage af vor i sin Tid saa hemmelighedsfulde Korrespondance.«

»Har De ikke brændt den?« raabte Anna forskrækket.

»O, kære Majestæt,« svarede Hertuginden, »kun Forrædere brænder en kongelig Korrespondance.«

»Forrædere!«

»Javist, eller rettere sagt de lader, som om de brænder den, men beholder eller sælger den.«

»Min Gud!«

»De trofaste gemmer derimod omhyggelig saadanne Skatte, indtil de en Dag opsøger Deres Dronning og siger til hende: Madame, jeg bliver gammel og føler mig syg; jeg tror, at jeg snart vil dø, og der er Fare for, at Deres Majestæts Hemmelighed kan blive røbet, tag derfor disse farlige Papirer og brænd dem selv.«

»Farlige Papirer? Hvad er det for nogle?«

»Hvad mig angaar, har jeg rigtignok kun ét, men det er meget farligt.«

»O, Hertuginde, tal, tal!«

»Det er den Billet, der er dateret Tirsdag den 2. August 1644, hvori De beder mig at tage til Noisy-le-Sec for at sé til det kære ulykkelige Barn. Disse Ord er skrevne med Deres egen Haand, Madame.«

Der indtraadte et Øjebliks Tavshed; Dron-

ningen sonderede Afgrunden, medens Fru de Chevreuse lagde sin Snare.

»Ja, ulykkelig, meget ulykkelig!« mumlede Anna af Østerrig, »hvilket sørgeligt Liv har det stakkels Barn ført for at ende saa grusomt!«

»Er han død!« raabte Hertuginden med uforstilt Nysgerrighed.

»Ja, død forglemt og ubekendt, henvisnet som en Blomst, der gives af en Elsker og gemmes i en Skuffe for at skjules for hele Verden.«

»Død!« gentog Hertuginden med en Modløshed, der vilde have glædet Dronningen, hvis den ikke havde været blandet med en Smule Tvivl. »Død i Noisy-le-Sec?«

»Javist, i Armene paa hans Hovmester, den retskafne Tjener, der ikke længe overlevede ham.«

»Det er let at forklare, det er saa tungt at bære paa en saadan Hemmelighed.«

Dronningen gjorde sig ikke den Ulejlighed at udforske det ironiske i denne Ytring. Fru de Chevreuse vedblev:

»Nuvel, Madame, for nogle Aar siden forhørte jeg mig selv i Noisy-le-Sec om det ulykkelige Barns Skæbne. Man fortalte mig, at han ikke antoges for død, og derfor kunde jeg ikke straks dele Deres Majestæts Bedrøvelse. Havde jeg kunnet ane det, skulde sandelig aldrig nogen Allusion af mig til denne sørgelige Begivenhed have oprippet Deres Majestæts Saar.«

»De siger, at Barnet ikke antages for at være død i Noisy?«

»Ja, Madame.«

»Hvad sagde man da om det?«

»Man sagde . . . men man tog uden Tvivl fejl.«

»Sig det alligevel.«

»Man sagde, at en Aften i 1645 var en smuk og majestætisk Dame — at hun var det, kunde man sé trods Masken og den Kappe, hvori hun var indhyllet — en Dame af Stand, af meget høj Stand uden Tvivl, var kommet kørende til Omdrejningen af Veien, det samme Sted, hvor jeg, som De véd, modtog Efterretning om den unge Prins, naar Deres Majestæt havde sendt mig derhen.«

»Nu?«

»Og at Hovmesteren havde bragt Barnet til denne Dame.«

»Og saa?«

»Dagen efter forlod Hovmesteren og Barnet Egnen.«

»Der sér De! Der er noget sandt deri, eftersom det stakkels Barn virkelig døde af et af disse Lynglmt, der efter Lægernes Mening gør, at Børns Liv til det syvende Aar hænger i en Traad.«

»O, hvad Deres Majestæt siger, er sandt, det véd ingen bedre end De, Madame, og ingen kan tro det mere end jeg. Men hør en Gang hvor besynderligt . . .«

»Hvad mon der nu er?« tænkte Dronningen.

»Den Person, der havde fortalt mig alt dette og forhørt sig om Barnets Befindende . . .«

»Har De betroet en saadan Hemmelighed til andre? O, Hertuginde!«

»Det var en, der var stum som Deres Majestæt og som jeg selv, lad os sætte, at det er mig selv, Madame; da denne Person, siger jeg, nogle Maaneder efter kom til Touraine . . .«

»Til Touraine!«

»Genkendte han Hovmesteren og Barnet, om Forladelse, troede han at genkende dem, og de levede begge muntre og lykkelige, den ene i en kraftig Alderdom, den anden i en blomstrende Ungdom. Døm nu selv om Betydningen af de Rygter, der gaar. Men jeg trætter Deres Majestæt. Det er imidlertid ikke min Hensigt og jeg vil forlade Dem, idet jeg gentager Forsikringen om min Ærbødighed og Hengivenhed.«

»Bliv, Hertuginde, lad os tale lidt om Dem.«

»Om mig! O, Madame, sé ikke saa lavt.«

»Hvorfor? Er De ikke min ældste Veninde? Er De maaske vred paa mig, Hertuginde?«

»Jeg, vred, min Gud, hvorfor? Vilde jeg være kommen til Deres Majestæt, hvis jeg havde haft Grund til at være vred paa Dem?«

»Vi bliver gamle, Hertuginde, og maa slutte os sammen mod Døden, som truer os.«

»De er altfor venlig mod mig, Madame.«

»Ingen har nogen Sinde elsket og tjent mig som De, Hertuginde.«

»Husker Deres Majestæt det endnu?«

»Altid. Giv mig et Bevis paa Deres Venskab, Hertuginde.«

»O, jeg tilhører Deres Majestæt med Liv og Sjæl.«

»Naa, Beviset.«

»Hvori skal det bestaa?«

»Forlang noget af mig.«

»Forlange . . .«

»O, jeg véd, at De er det mest uegennyttige Menneske, der kan tænkes.«

»Ros mig ikke for meget, Madame,« sagde Hertuginden urolig.

»Jeg vil aldrig kunne rose Dem saa meget, som De fortjener.«

»Alderen og Sorger forandrer en meget, Madame.«

»Gud give De havde Ret, Hertuginde.«

»Hvorfor det?«

»Jo, den fordums Hertuginde, den smukke, stolte, tilbedte Chevreuse vilde have svaret mig utaknemmelig: Jeg forlanger intet af Dem. Derfor velsigner jeg Ulykkerne, hvis De har haft saadanne, siden de har forandret Dem, og nu vil De maaske svare mig: Jeg modtager Deres Tilbud.«

Hertuginden smilte venligt.

»Tal, min Kære,« sagde Dronningen, »hvad ønsker De?«

»Jeg maa altsaa tale rentud . . .«

»Uden Betænkning.«

»Nuvel, Deres Majestæt kunde berede mig en usigelig, en uforlignelig Glæde.«

»Lad høre,« sagde Dronningen noget koldere. »Men glem for alting ikke, min gode Chevreuse, at jeg er i Sønnens Magt, ligesom jeg i gamle Dage var i Mandens.«

»Jeg skal skaane Dem, kære Dronning.«

»Kald mig Anna, ligesom i gamle Dage, det vil være et behageligt Ekko fra vor skønne Ungdom.«

»Som De vil. Nuvel, min tilbedte Herskerinde, min elskede Anna . . .«

»Kan Du endnu Spansk?«

»Ja.«

»Saa tal Spansk til mig.«

»Gør mig den Ære at tilbringe nogle Dage paa Dampierre.«

»Er det det hele?« udbrød Dronningen forbavset.

»Ja.«

»Ikke andet end det?«

»Gode Gud! Mener De, at det ikke er den største Velgerning, hvorom jeg kunde bede Dem? Er det saaledes, kender De mig ikke mere. Gaar De ind derpaa?«

»Ja, af mit ganske Hjerte.«

»O, tak!«

»Og det skulde glæde mig,« vedblev Dronningen mistænksom, »om min Nærværelse kunde gavne Dem i nogen Henseende.«

»Gavne mig!« udbrød Hertuginden leende, »o, nej, nej, men glæde mig, ja, tusinde Gange ja, det er altsaa et Ord?«

»Ja.«

Hertuginden greb Dronningens smukke Haand og bedækkede den med Kys.

»Hun er i Grunden en god Kone,« tænkte Dronningen, »og en ædel Sjæl.«

»Vil Deres Majestæt give mig fjorten Dage?« vedblev Hertuginden.

»Ganske vist, men hvorfor?«

»Fordi ingen, saa længe jeg var i Unaade, vilde laane mig de hundrede tusinde Daler, som jeg behøver for at istandsætte Dampierre,« svarede Hertuginden. »Men naar man hører, at det er for at modtage Deres Majestæt, vil alle Parises Kasser staa aabne for mig.«

»Ah! . . .« sagde Dronningen og rystede sagte paa Hovedet. »Hundrede tusinde Daler! Behøves der saa meget til at istandsætte Dampierre?«

»Ja, ikke en Skilling mindre.«

»Og ingen vil laane Dem dem?«

»Ingen.«

»Saa skal jeg, Hertuginde, hvis De ønsker det.«

»O, jeg vilde aldrig have vovet.«

»Deri har De Uret.«

»Virkelig?«

»Paa mit Ord som Dronning . . . Hundrede tusinde Daler er virkelig ikke meget.«

»Nej, ikke sandt?«

»Nej. O, jeg véd, at De aldrig har ladet Dem Deres Tjenester betale med, hvad de var værd. Flyt det Bord hen til mig, Hertuginde, at jeg kan udstede Dem en Anvisning paa Hr. Colbert, nej, paa Hr. Fouquet, han er mere galant.«

»Betaler han?«

»Gør han det ikke, skal jeg, men det vilde være første Gang, at han nægtede mig det.«

Dronningen skrev, gav Hertuginden Anvisningen og lod hende gaa efter at have omfavnet hende muntert.

Nittende Kapitel.

Hos Fouquet.

Vi vender tilbage til Saint-Mandé, hvor Overintendanten som sædvanlig modtager sit udsøgte Selskab af Epikuræere.

I den senere Tid er Mesteren bleven haardt prøvet. Ministerens Ulykke virker tilbage paa enhver. De store og muntre Samlinger finder ikke mere Sted. Fouquet har som Grund hertil anført Finanserne.

Hr. Vatel anspænder alle sine Evner for at vedligeholde Husets gode Rygte. Ikke desto-

mindre beklager Gartnerne, der forsyner Køkkenet, sig over den langsomme Betaling. Leverandørerne af de spanske Vine sender ofte Regninger, der ikke bliver betalte. Fiskerne, som Overintendanten lønner paa Normandiets Kyster, lader sig forstaa med, at hvis de fik deres Penge, kunde de trække sig tilbage fra Søen.

Tiden gik imidlertid denne Aften i Munterhed og Glæde. Mod Sædvane forlod Overintendanten ikke Bordet før Desserten.

Han var lutter Smil mod sine Venner.

Paa én Gang rullede en Vogn ind i Gaarden.

Fouquet spidsede Øren og drejede Hovedet om mod Forværelset. Det forekom ham, at han hørte Skridt dèr.

Instinktmæssig trak han sin Fod, paa hvilken Fru de Bellière i de sidste to Timer havde støttet sin, til sig.

»Hr. d'Herblay, Biskop af Vannes!« raabte Tjeneren.

Og Aramis' alvorlige og tankefulde Ansigt viste sig i Døren mellem Levningerne af to Guirlander, der nylig var brændte over af Flammen fra en Lampe.

Fouquet vilde have udstødt et Glædesskrig ved at sé en ny Ven, hvis Aramis' kolde Ansigt og adspredte Blik ikke havde gengivet ham hele hans Koldblodighed.

»Vil De dele Desserten med os?« spurgte han. »Men er De ikke bange for al den Støj, vi gør?«

»Deres Ekscellense,« svarede Aramis ærbødig, »jeg vil begynde med en Undskyldning, fordi jeg forstyrrer Deres muntre Selskab, og

derefter udbede mig et Øjebliks Audiens siden i Anledning af Forretninger.«

Da det Ord Forretninger fik nogle af Epikuræerne til at spidse Øren, rejste Fouquet sig.

»Forretninger gaar foran alt, Hr. d'Herblay,« sagde han, »og vi maa endda prise os lykkelige, naar de først kommer mod Enden af Maaltidet.«

Med disse Ord gav han Haanden til Fru de Bellière, der saa' ængstelig paa ham, førte hende ind i den nærmeste Salon og betroede hende til de fornuftigste af Selskabet.

Derpaa tog han Aramis under Armen og begav sig til sit Kabinet med ham.

Da de var komne derind, glemte Aramis Etiketten og Ærbødigheden og satte sig.

»Kan De gætte, hvem jeg har sét i Aften?« spurgte han.

»Hver Gang De begynder saaledes, Chevalier, er jeg vis paa at faa noget ubehageligt at høre.«

»Denne Gang vil De i alt Fald ikke blive skuffet, min kære Ven,« svarede Aramis.

»Pin mig ikke for længe,« sagde Fouquet flegmatisk.

»Nuvel da, jeg har sét Fru de Chevreuse.«

»Den gamle Hertuginde?«

»Ja.«

»Eller hendes Skygge?«

»Nej, en gammel Ulvinde.«

»Uden Tænder?«

»Det er muligt, men ikke uden Kløer.«

»Nu, hvorfor er hun vred paa mig? Jeg er ikke gerrig mod Fruentimmer, der ikke er snerpede.«

»Fru de Chevreuse véd meget godt, at De

ikke er gerrig, eftersom hun vil afpresse Dem Penge.«

»Under hvilket Paaskud?«

»O, Paaskud mangler hun aldrig. Hendes er følgende.«

»Jeg hører.«

»Det lader til, at Hertuginden har flere Breve fra Hr. de Mazarin.«

»Det forundrer mig ikke, Prælaten holdt meget af det smukke Køn.«

»Ja, men disse Breve skal ikke staa i Forbindelse med Prælatens Kærlighedshandler. Man siger, at de handler om Finanssager.«

»Det er mindre interessant.«

»Har De ikke en Anelse om, hvad jeg mener?«

»Aldeles ikke.«

»Skulde De aldrig have hørt Tale om en Beskyldning for Understæb?«

»Hundrede Gange! tusinde Gange! Siden jeg kom til Forretningerne, har jeg ikke hørt tale om andet, min kære d'Herblay. Det er, ligesom naar man bebrejder Dem, Biskoppen, at De er ugudelig, eller Dem, Musketeren, at De er fejg, det, man altid beskylder en Finansminister for, er, at han bestjæler Finanserne.«

»Godt, men lad os holde os til et bestemt Spørgsmaal, thi det gør Hr. de Mazarin, efter hvad Hertuginden siger.«

»Lad høre da, hvad han skriver.«

»Han taler om en Bagatel paa tretten Millioner, hvis Anvendelse De skulde være meget i Forlegenhed med at bevise.«

»Tretten Millioner!« udbrød Overintendanten, strækkende sig i sin Stol for bedre at sé op i Loftet. »Tretten Millioner! . . . ah, for Fan-

den, jeg leder efter dem mellem alle dem, som man beskylder mig for at have stjaalet.«

»Spøg ikke, min kære Herre, Sagen er alvorlig. Det er vist, at Hertuginden har Brevene, og at de maa være gode, eftersom hun vilde sælge dem for fem hundrede tusinde Livres.«

»For den Pris kan man faa en meget smuk Bagvaskelse i Stand,« svarede Fouquet. »Men jeg véd, hvad De vil sige.«

Og Fouquet lo hjertelig.

»Saa meget desbedre,« sagde Aramis lidt beroliget.

»Jeg mindes nu Historien med disse tretten Millioner. Ja, rigtig, nu har jeg det.«

»De gør mig ganske glad, lad høre.«

»Tænk Dem, min Kære, Signor Mazarini — Gud glæde hans Sjæl — tjente en Gang disse tretten Millioner ved en Afstaaelse af Land; han lod dem indføre blandt Indtægterne, sendte dem til mig og lod dem derpaa udbetale i Krigsomkostninger.«

»Godt, saa kan man jo gøre Rede for deres Anvendelse.«

»Nej, Kardinalen lod dem anbringe i mit Navn og sendte mig en Kvittering.«

»Har De denne Kvittering?«

»Javist,« sagde Fouquet, rejste sig rolig og gik hen til sit store Ibenholts Skrivebord.

»Hvad jeg især beundrer hos Dem,« sagde Aramis henrykt, »er først Deres Hukommelse, dernæst Deres Koldblodighed, og endelig den strenge Orden, der hersker i Deres, Poetens, Administration.«

»Ja,« svarede Frouquet, »det er af lutter Dovenskab, at jeg er saa ordentlig, for at jeg kan undgaa at søge; jeg véd derfor, at Hr. Mazarins

Kvittering ligger i den tredie Skuffe med Bogstavet M., jeg aabner Skuffen og har straks det omtalte Papir. Jeg vilde kunne finde det om Natten i Mørke.«

Og han greb med sikker Haand mellem de i Skuffen liggende Papirer.

»Hvad mere er,« vedblev han, »jeg husker dette Papir saa godt, som om jeg saa' det for mine Øjne, det er tykt, lidt forkrøllet og makuleret, thi Mazarin havde slaaet en Blækklat paa Datoen. Nu, det dumme Papir kan nok mærke, at man tænker paa det, og skjuler sig derfor.«

Overintendanten saa' ned i Skuffen.

Aramis havde rejst sig.

»Det er besynderligt,« sagde Fouquet.

»Deres Hukommelse slaar Dem fejl, min kære Herre, søg i en anden Pakke.«

»Det er til ingen Nytte, jeg har aldrig taget fejl; ingen anden end jeg ordner den Slags Papirer og ingen har noget at gøre i denne Skuffe, hvortil jeg, som De sér, har ladet gøre en Laas, hvis Hemmelighed kun jeg alene kender.«

»Hvad slutter De da heraf?« spurgte Aramis ængstelig.

»At Mazarins Kvittering er bleven mig frastjaalen. Fru de Chevreuse havde Ret, Chevalier, jeg har begaaet Underslæb med offentlige Penge, jeg har bestjaalet Statskassen for tretten Millioner, jeg er en Tyv, Hr. d'Herblay.«

»Min Herre, min Herre! bliv ikke heftig!«

»Da synes jeg dog, at Sagen nok fortjener det, Chevalier. Deres Ven Hr. Overintendanten vil følge sin Kollega Enguerrand de Marigny og sin Forgænger Semblancay til Montfaucon.«

»O,« sagde Aramis smilende, »det gaar ikke saa rask.«

»Hvorledes, ikke saa rask! Hvad tror De da, at Fru de Chevreuse har foretaget med de omtalte Breve; thi jeg forudsætter, at De ikke har villet indlade Dem med hende.«

»Ganske rigtig, jeg afslog det rent ud. Jeg antager, at hun har solgt dem til Hr. Colbert.«

»Sér De!«

»Jeg sagde antager, men jeg kunde gerne sige, at jeg er vis derpaa, thi jeg lod hende udspionere, og da hun forlod mig, gik hun først hjem, men begav sig derpaa gennem en Bagdør til Intendantens Bolig i Gaden Croix-des-Petits-Champs.«

»Det vil altsaa komme til Proces; Skandale og Vanære vil styrte ind over mig som et Lyn fra klar Himmel.«

Aramis nærmede sig Fouquet, der sad og skjalv i sin Stol ved Siden af de aabne Skuffer, slog ham paa Skulderen og sagde kærlig:

»Glem ikke, at Hr. Fouquets Stilling ikke kan sammenlignes med Semblancays eller Marignys.«

»Min Gud, hvorfor?«

»Fordi disse Ministre blev dømt og Dommen fuldbyrdet, medens dette ikke kan ske med Dem.«

»Endnu en Gang hvorfor? En Bedrager er til alle Tider en Forbryder.«

»De Forbrydere, der kan finde et Asyl, er aldrig i Fare.«

»Jeg skulde flygte?«

»Jeg taler ikke til Dem om det; De glemmer, at den Slags Processer anhængiggører for Parlamentet, instrueres af Generalprokurøren og at

De er Generalprokurør. De sér altsaa, at hvis De ikke vil fordømme Dem selv . . .«

»O!« raabte Fouquet pludselig og slog i Bordet med Haanden.

»Hvad er det?«

»Jeg er ikke længere Generalprokurør.«

»Siden naar?«

»Fire eller fem Timer.«

»Hør,« sagde Aramis koldt, »jeg tror, at De har mistet Deres Forstand, min Ven, fat Dem.«

»Som jeg siger Dem,« svarede Fouquet, »har én, der var sendt af mine Venner, budt mig fjorten hundrede tusind Livres for min Post og jeg har solgt den.«

Aramis var som lynslaaet, hans kloge, spodske Ansigt røbede den største Forfærdelse, hvilket gjorde langt dybere Indtryk paa Overintendanten end Alverdens Skrig og Skraal.

»De trængte altsaa meget til Penge?« sagde han endelig.

»Ja, for at afgøre en Æresgæld.«

»Det er ganske vist et smukt Træk,« sagde Aramis, »og det koster Dem?«

»Netop de fjorten hundrede tusind Livres, jeg har faaet for mit Embede.«

»O, uforsigtige Ven! hvorledes kunde De saaledes straks uden at betænke Dem, modtage dem?«

»Jeg har ikke modtaget dem endnu, men det vil ske i Morgen.«

»Det er altsaa ikke sket endnu?«

»Det er saa godt som sket, efter som jeg har givet en Anvisning paa min Kasse, hvori Køberens Penge vil blive indbetalt Klokken seks.«

»Gud være lovet!« udbrød Aramis og klappede i Hænderne, »der er intet tabt, siden De ikke har faaet Pengene. De skal faa de fjorten hundrede tusind Livres af mig Klokken tre Kvarter til tolv.«

»Et Øjeblik, et Øjeblik, jeg skal skrive under i Dag Klokken seks.«

»O, jeg svarer Dem for, at De skal ikke skrive under.«

»Jeg har givet mit Ord, Chevalier.«

»Saa kan De tage det tilbage igen, det er det hele.«

»O, hvad er det, De siger?« udbrød Fouquet, »tage sit Ord tilbage, naar man hedder Fouquet?«

Aramis besvarede Ministerens næsten strenge Blik med et fortvivlet Blik.

»De vil altsaa i Morgen fuldbyrde Salget af dette Embede, der forsvarede Dem mod alle Deres Fjender?«

»Ja, jeg vil.«

»De vil overgive Dem med Hænder og Fødder bundne af en falsk Æresfølelse, som selv de samvittighedsfuldeste Kasuister vilde foragte.«

»Jeg skriver under.«

Aramis sukkede dybt og saa' sig utaalmodigt om, som om han kunde have Lyst til at slaa et eller andet i Stykker.«

»Vi har et Middel endnu,« sagde han, »og jeg haaber, at De ikke vil undslaa Dem for at bruge det.«

»Nej, ganske sikkert, hvis det er hæderligt . . . som jo for Resten alt, hvad De foreslaar, min Ven, er.«

»Jeg kan ikke tænke mig noget hæderligere,

end at Deres Køber selv træder tilbage. Er det Deres Ven?«

»Ganske vist! . . . men . . .«

»Men! . . . Hvis De vil tillade mig at arrangere den Sag, vil jeg ikke opgive Haabet.«

»O, jeg overlader den ganske til Dem.«

»Hvem er det, De har at gøre med? Hvad er det for et Menneske?«

»Jeg véd ikke, om De kender noget til Parlamentet.«

»Saa temmelig. Det er maaske en Præsident.«

»Nej, kun en slet og ret Raadsherre.«

»Ah!«

»Der hedder Vanel.«

Aramis blev purpurrød.

»Vanel!« raabte han og rejste sig op, »Vanel! Marguerite Vanels Mand!«

»Netop.«

»Deres forrige Maitresses!«

»Ja, min Kære, hun har ønsket at blive Generalprokurørinde. Jeg skyldte den stakkels Vanel det, og jeg vinder dobbelt derved, eftersom jeg med det samme kan gøre hans Kone en Fornøjelse.«

Aramis gik hen til Fouquet og tog hans Haand.

»Kender De,« spurgte han rolig, »Navnet paa Fru Vanels nye Elsker?«

»Ah, har hun en ny Elsker, det vidste jeg ikke; nej, jeg véd paa min Ære ikke, hvad han hedder.«

»Han hedder Hr. Jean Baptiste Colbert, er Finansintendant og bor i Gaden Croix-des-Petits-Champs, hvorhen Fru de Chevreuse i Aften har begivet sig med de Breve af Mazarin, som hun vil sælge.«

»Min Gud!« mumlede Fouquet, tørrende Sveden af sin fugtige Pande, »min Gud!«

»Nu begynder De nok at forstaa det hele, ikke sandt?«

»Ja, at jeg er fortabt.«

»Finder De ikke, at det er Umagen værd at holde sit Ord en Smule mindre strengt end Regulus?«

»Nej,« svarede Fouquet.

»Disse halsstarrige Mennesker bærer sig altid saaledes ad, at man ikke kan andet end beundre dem,« mumlede Aramis.

Fouquet rakte ham Haanden.

Aramis smilte.

»De skal faa at sé, hvorledes vi redder os. Men lad os nu først og fremmest tale om Forretninger.«

Fouquet saa' forbavset paa ham.

»Har De ikke meddelt mig en vis Plan om en Fest i Vaux?«

»O!« udbrød Fouquet, »det var i den gode Tid!«

»En Fest, hvortil jeg tror, at Kongen selv havde indbudt sig.«

»Nej, min kære Prælat, en Fest, hvortil Hr. Colbert havde raadet Kongen at invitere sig.«

»Ah, rigtig, i den Tro, at en saadan Fest vilde ødelægge Dem.«

»Netop. I den gode Tid, som jeg før kaldte den, var jeg forfængelig nok til at vise mine Fjender mine rige Hjælpekilder; det morede mig at slaa dem med Rædsel ved at skabe Millioner dèr, hvor de kun havde sét en sandsynlig Bankerot. Men nu holder jeg strengt Regnskab med Staten, Kongen og mig selv, jeg vil blive gerrig og vise Verden, at jeg forstaar

at holde paa Penge. I Morgen sælger jeg mine Ekvipager og Heste.«

»I Morgen,« svarede Aramis rolig, »begynder De ufortøvet at beskæftige Dem med Festen i Vaux, der en Gang vil blive nævnt blandt Vidunderne fra Deres Tid.«

»De er gal, Chevalier d'Herblay.«

»Jeg! Det mener De ikke!«

»Men véd De, hvad den simpleste Fest i Vaux kan koste? Fire til fem Millioner.«

»Jeg taler ikke om den simpleste, min kære Overintendant.«

»Men en Fest for Kongen kan ikke være simpel,« svarede Fouquet, der misforstod Aaramis.

»Ganske rigtig, den maa være saa pragtfuld som mulig.«

»I saa Fald vil den koste mig ti til tolv Millioner.«

»Brug tyve, om det behøves,« sagde Aramis rolig.

»Hvorfra skal jeg tage dem?« spurgte Fouquet heftig.

»Det er min Sag, Hr. Overintendant, vær De ganske rolig. Pengene skal være til Deres Raadighed, førend De er bleven færdig med Planen til Deres Fest.«

»Chevalier! Chevalier!« sagde Fouquet greben af Svimmel, »hvor fører De mig hen?«

»Paa den anden Side af det Svælg, hvori De var lige ved at falde,« svarede Biskoppen af Vannes. »Tag fat i denne Kappe og vær ikke bange.«

»Hvorfor har De ikke sagt mig det tidligere, Aramis? Der var en Tid, da De kunde have reddet mig med en Million, medens nu . . .«

»Medens jeg nu vil give tyve,« faldt Præla-

ten ham i Talen. Det er for Resten ganske simpelt, den Dag, De taler om, havde jeg ikke den Million, der udfordredes, til min Raadighed, hvorimod jeg i Dag med Lethed kan opdrive de fornødne tyve Millioner.«

»Gud høre Dem og redde mig!«

Aramis smilte paa sin besynderlige Maade og sagde:

»Gud hører mig altid, men det kommer maaske af, at jeg beder ham meget højt.«

»Jeg overgiver mig ganske til Dem,« mumlede Fouquet.

»O, jeg mener det ikke saaledes. Det er mig, der tilhører Dem. De skal anordne hele Festen. Kun . . .«

»Kun?« sagde Fouquet.

»Nu, jeg forbeholder mig kun at vaage over Udførelsen.«

»Hvorledes det?«

»Jeg mener, at De for den Dag skal gøre mig til en Majordomus, en Overhushovmester, et Slags Faktotum, der har alle Nøglerne i Forvaring. De udsteder naturligvis alle Ordrer, men til mig, gennem hvem de naar til deres Bestemmelsessted. Forstaar De?«

»Nej, jeg forstaar det ikke.«

»Men De gaar ind derpaa?«

»Om jeg gør, min Ven?«

»Det er alt, hvad der behøves, tak; opsæt nu Deres Liste over dem, der skal inviteres.«

»Men hvem skal jeg invitere?«

»Hele Verden!«

Tyvende Kapitel.

Hvori det forekommer Forfatteren at være paa Tiden at vende tilbage til Vicomten af Bragelonne.

Vi beder Læseren begive sig med os til Raoul de Bragelonne paa det Punkt, hvor vi sidst forlod ham.

Fortvivlet, forfærdet eller rettere sagt halv afsindig, flygtede han efter det Optrin, hvis Slutning han havde sét hos la Vallière. — Kongen, Montalais, Louise, dennes Smerte, Montalais' Forskrækkelse og Kongens Forbitrelse, alt spaaede ham en Ulykke. Men hvilken?

Kommen tilbage fra London, fordi man havde forberedt ham paa en Fare, traf han straks Skinnet af denne Fare. Var det ikke tilstrækkeligt for en Elsker? Jo, ganske vist, men det var ikke nok for et ædelt Hjerte.

Imidlertid søgte Raoul ikke Forklaring dèr, hvor skinsyge eller mindre frygtsomme Elskere straks søger den; han begav sig ikke til sin Forlovede, sigende: »Louise, elsker De mig ikke mere? Elsker De en anden, Louise?« Hans Mod og Venskab var lige saa stort som hans Kærlighed; selv en Slave af sit Ord og stolende paa andres, sagde Raoul til sig selv: »Guiche har skrevet mig til og advarer mig; Guiche véd noget, jeg vil spørge ham om, hvad han véd, og fortælle ham, hvad jeg har sét.«

Han behøvede ikke at gaa langt. Guiche, der for to Dage siden var bleven bragt fra Fontainebleau til Paris, begyndte at komme sig af sit Saar og spadserede lidt omkring i sit Værelse.

Han udstødte et Glædesskrig, da Raoul traadte ind.

Raoul blev meget bedrøvet ved at sé Guiche saa bleg, mager og nedslaaet. Et Par Ord og en Bevægelse af den Saarede for at fjerne Raouls Arm var tilstrækkelige til at gøre denne bekendt med Sandheden.

»Ah,« sagde Raoul, sættende sig ved Siden af sin Ven, »man elsker og dør.«

»Nej, nej,« svarede Guiche smilende, »man dør ikke, eftersom jeg jo er paa Benene og trykker Dem i mine Arme.«

»Ah, jeg forstaar Dem.«

»Og jeg forstaar ogsaa Dem. De tror, at jeg er ulykkelig, Raoul.«

»Ak!«

»Nej. Jeg er det lykkeligste Menneske af Verden. Mit Legeme lider, men ikke mit Hjerte og min Sjæl. Naar De blot vidste! . . . O, jeg er det lykkeligste Menneske af Verden!«

»Saa meget bedre! saa meget bedre!« svarede Raoul, »gid det blot maa vare ved!«

»Min Lykke vil først ophøre med min Død, Raoul.«

»Hvad Dem angaar, nærer jeg ingen Tvivl, men hun . . .«

»Hør, min Ven, jeg elsker hende . . . fordi . . . Men De hører mig jo ikke!«

»Om Forladelse.«

»De er saa tankefuld.«

»Javist, først og fremmest har Deres Sundhed . . .«

»Min kære Ven,« afbrød de Guiche ham, »lad os først beskæftige os med Dem.«

»Tak, jeg har Hastværk . . . er nær ved at forgaa af Utaalmodighed . . . jeg har tilbagelagt

Vejen fra London hertil i mindre end den halve Tid af den, som Statskurérerne i Almindelighed bruger. Nu, hvad vilde De?«

»Ikke andet, min Ven, end faa Dem til at komme tilbage.«

»Nuvel, her er jeg.«

»Det er godt.«

»Jeg antager, at der maa være noget endnu.«

»Nej, paa min Ære!«

»De kan ikke have tilintetgjort mine Forhaabninger, udsat mig for Kongens Unaade ved mod hans Befaling at vende tilbage og gydt Skinsyge i mit Hjerte, for blot at sige mig: Det er godt, sov kun rolig.«

»Jeg siger ikke, at De skal sove rolig, Raoul, men forstaa mig vel, jeg hverken kan eller vil sige andet.«

»O, min Ven, hvem antager De mig for?«

»Hvorledes?«

»Hvis De véd noget, hvorfor skjuler De det da for mig? Véd De intet, hvorfor da advare mig?«

»Det er sandt, jeg har handlet urigtigt. O, jeg fortryder det oprigtig, Raoul. Det er saa let at skrive til en Ven: Kom! Men at sé denne Ven for sine Øjne, skælvende for et Ord, som man ikke vover at sige ham!«

»Vov det kun! Jeg er modig, om De end ikke er det!« udbrød Raoul fortvivlet.

»Min kære Raoul, lad andre oplyse Dem, hvis de vil eller kan; det var min Pligt at advare Dem, og det har jeg gjort. Tag Dem nu selv af Deres Sager.«

»Ak, De er ikke min Ven, naar De taler saaledes til mig,« svarede den unge Mand fortvivlet. »Den første, jeg udspørger, kan være

en ildesindet eller en Nar. I første Tilfælde vil han lyve for at pine mig, i sidste vil det være værre endnu. Ak, Guiche, inden to Timer vil jeg have hørt ti Løgne og faaet ti Dueller. Frels mig! Er det ikke det bedste at kende sin Ulykke?«

»Men jeg véd intet, siger jeg Dem! Jeg har været saaret og ligget af Feber, jeg havde mistet Forstanden. Men for Pokker, vi behøver jo ikke at gaa saa langt. Er ikke d'Artagnan Deres Ven?«

»O, det er sandt, det er sandt!«

»Saa gaa til ham. Han vil kunne give Dem Lys i Sagen.«

I det samme traadte en Tjener ind.

»Hvad er der?« spurgte Guiche.

»Man venter Hr. Greven i Porcelænskabinettet.«

»Godt. Tillader De, kære Raoul.«

»Jeg vilde tilbyde Dem min Arm, Guiche, hvis jeg ikke havde en Formodning om, at den ventende er en Dame.«

»Jeg tror, at De gætter rigtig, min Ven,« svarede Guiche smilende.

Og han forlod Raoul.

Denne blev tilbage ubevægelig og tilintetgjort. Men han fattede sig snart og havde allerede atter optaget Traaden i sine Tanker, da han pludselig troede at høre Montalais' Stemme i Porcelænskabinettet.

»Hun!« udbrød han. »Ja, det er hendes Stemme. »O, hun kunde sige mig Sandheden, men skal jeg udspørge hende her? Hun skiuler sig endogsaa for mig; hun kommer uden Tvivl fra Madame. Jeg vil besøge hende paa hendes Værelse. Hun skal forklare mig Grun-

den til hendes Forskrækkelse og Flugt, hun skal sige mig alt . . . naar Hr. d'Artagnan, der véd alt, har styrket mit Mod. Madame . . . en Kokette! . . . Nuvel ja, en Kokette, men som elsker i sine gode Øjeblikke, en Kokette, der har sine Luner, men som faar Guiche til at sige, at han er det lykkeligste Menneske.«

Han skyndte sig bort fra Grevens Værelse og begav sig til d'Artagnan.

Kaptajnen havde Tjeneste; han sad i sin store Lænestol, med Kaarden mellem Benene, og læste, snoende sin Knebelsbart.

D'Artagnan brummede af Glæde, da han fik Øje paa sin Vens Søn.

»Raoul, min Dreng,« sagde han, »hvorledes er det gaaet til, at Kongen har kaldt Dig tilbage?«

Disse Ord skurrede fælt i den unge Mands Øren; han satte sig og svarede:

»Det véd jeg paa min Ære ikke. Hvad jeg véd, er, at jeg er kommet tilbage.«

»Hm!« sagde d'Artagnan og lagde sit Brev sammen med et alvorligt Blik paa Raoul.

»Hvad er det, Du siger, min Dreng? Kongen har ikke kaldt Dig tilbage, men Du er kommet alligevel? Det forstaar jeg ikke rigtig.«

Raoul blegnede og drejede forlegen sin Hat mellem Hænderne.

»Hvilket Fandens Ansigt Du sætter op, hvilken dræbende Konversation? Lærer man sligt i England? For Fanden, jeg har ogsaa været i England, men er kommet tilbage saa munter om en Bogfinke. Vil Du tale?«

»Jeg har meget at sige.«

»Ah! hvorledes befinder din Fader sig?«

»Tilgiv mig, kære Ven, derom vilde jeg spørge Dem.«

D'Artagnan saa' endnu skarpere paa ham.

»Du har Sorger,« sagde han.

»Ih, det véd De jo godt, Hr. d'Artagnan.«

»Jeg?«

»Javist. O, spil ikke den forbavsede.«

»Det gør jeg heller ikke, min Ven.«

»Kære Kaptajn, jeg véd meget vel, at De er min Overmand baade i aandelig og i legemlig Henseende. For Øjeblikket, sér De, staar hverken min Forstand eller min Arm mig bi; foragt mig ikke, men hjælp mig. Med ét Ord jeg er det elendigste af alle levende Væsener.«

»O, hvorfor det?« spurgte d'Artagnan med et venligt Smil.

»Fordi Frøken de la Vallière bedrager mig.«

D'Artagnan forandrede ikke en Mine, idet han svarede:

»Bedrager hun Dig? Det er stærke Ord! Hvem har sagt Dig det?«

»Alle Mennesker.«

»Ah! naar alle Mennesker siger det, maa der være noget sandt deri. Jeg for mit Vedkommende tror, at der er Ild, naar jeg sér Røg. Det er latterligt, men alligevel Tilfældet.«

Raoul slog sig fortvivlet for Panden.

»Det er til at miste Livet over!« raabte han.

Han gjorde et Skridt henimod Døren.

»Hvor gaar Du hen?« spurgte d'Artagnan.

»Jeg vil opsøge en af mine Venner, som vil sige mig Sandheden.«

»Hvem skal det være?«

»Et Fruentimmer.«

»Frøken de la Vallière selv, ikke sandt?« sagde d'Artagnan smilende. »O, det er et yp-

perligt Indfald; dèr vil Du finde den Trøst, Du søger, thi hun vil ikke tale ondt om sig selv.«

»De tager fejl, min Herre,« svarede Raoul, »den Kvinde, til hvem jeg vil henvende mig, vil fortælle mig ondt nok.«

»Jeg vædder, at det er Montalais.«

»Ganske rigtig.«

Pludselig blev Døren aabnet og en Musketer traadte ind. Han gik hen til d'Artagnan og sagde:

»Kaptajn, Frøken de Montalais vilde gerne tale med Dem.«

»Med mig?« mumlede d'Artagnan. »Lad hende komme ind, og jeg skal nok faa at sé, om det er med mig, hun vil tale.«

Den snilde Kaptajn havde lugtet Lunten.

Idet Montalais traadte ind, fik hun Øje paa Raoul og udbrød:

»Min Herre, min Herre! Om Forladelse, Hr. d'Artagnan.«

»Jeg tilgiver Dem, Frøken,« svarede d'Artagnan, »jeg véd, at de, der søger mig i min Alder, trænger meget til mig.«

»Jeg søgte Hr. de Bragelonne,« svarede Montalais.

»Hvor det træffer sig heldigt! Han søgte ogsaa Dem. Vil Du ikke følge med Frøkenen?«

»Med største Fornøjelse!«

»Saa gaa!«

Og han stødte blidt Raoul ud af Stuen, derpaa tog han Montalais' Haand og hviskede:

»Vær en god Pige og skaan dem begge to.«

»O,« svarede hun i samme Tone, »det er ikke mig, der vil tale med ham.«

»Hvem er det da?«

»Det er Madame, der lader ham hente.«

»Ah, det er Madame!« udbrød d'Artagnan ». . . Om en Time vil den stakkels Fyr være helbredet.«

»Eller død,« tilføjede Montalais medlidende. »Farvel, Hr. d'Artagnan.«

Hun skyndte sig efter Raoul, der ventede paa hende langt fra Døren meget urolig over denne Dialog, der ikke lovede noget godt.

Saa snart Raoul igen mødte Montalais, kyssede han hende heftig paa Haanden.

»Naa, naa,« sagde den unge Pige bedrøvet, »De spilder Deres Kys. Kære Hr. Raoul, jeg kan endog indestaa Dem for, at de ikke vil bringe Dem Renter.«

»Hvorledes? . . . Forklar mig, kære Aure.«

»Madame vil forklare Dem alt. Det er til hende, jeg fører Dem.«

Montalais skred videre med hurtige Skridt, fulgt af Raoul, der lignede en Forbryder, som føres til Retterstedet.

Raoul blev straks ført ind i Madames Kabinet.

Henriette sad, yndigere end nogen Sinde, i en halvt liggende Stilling i en Lænestol, med sine smaa Fødder paa en broderet Fløjels Pude, og legede med en lille Kat.

Madame tænkte og det dybt og vaagnede først ved Montalais' og Raouls Stemme af sine Drømme.

»Deres Højhed har ladet mig kalde,« sagde Raoul.

Madame rystede paa Hovedet, som om hun vaagnede op.

»God Dag, Hr. de Bragelonne,« sagde hun,

»ja, jeg har ladet Dem kalde, De er altsaa kommet tilbage fra England?«

»Til Deres kongelige Højheds Tjeneste.«

»Tak. Forlad os, Montalais.«

Montalais gik.

»De har vel nok nogle Minutter at skænke mig, Hr. de Bragelonne?«

»Hele mit Liv tilhører Deres kongelige Højhed,« svarede Raoul ærbødig og ikke anende noget godt af Madames Høflighed, men for Resten ikke tagende sig det nær, da han var overbevist om, at hans og Madames Følelser var beslægtede.

»Hr. de Bragelonne,« sagde Prinsessen efter en Pavse, »er De kommet fornøjet tilbage?«

Bragelonne betragtede Madame Henriette, og da han saa', hvor bleg hun var af det, som hun gemte paa, men brændte af Længsel efter at sige, svarede han:

»Fornøjet! Hvormed vil De have, at jeg skal være fornøjet eller misfornøjet, Madame?«

»Ih, hvormed kan en Mand i Deres Alder og med Deres Ydre være fornøjet eller misfornøjet?«

»Hvor hun gaar lige til Maalet,« tænkte Raoul forskrækket, »hvad mon hun vil betro mig?«

Angst over, hvad han vilde faa at høre, og ønskende at udsætte det saa længselsfuldt ønskede, men saa frygtelige Øjeblik, da han vilde erfare alt, svarede han:

»Madame, jeg forlod en kær Ven sund og rask og har truffet ham syg.«

»De mener Hr. de Guiche,« svarede Madame Henriette med en uforstyrrelig Rolighed; »man siger, at han er en særdeles god Ven af Dem.«

»Ja, Madame.«

»Nu, det er sandt, han er bleven saaret, men har det bedre. O,« tilføjede hun hurtig, »Hr. de Guiche er ikke at beklage.«

Hun fattede sig imidlertid straks og vedblev:

»Eller er han maaske at beklage? Beklager han sig? Har han Sorg, som vi ikke kender?«

»Jeg taler kun om hans Saar, Madame.«

»Naa, thi for Resten synes Hr. de Guiche at være meget lykkelig, han er altid i godt Humør. Hør, Hr. de Bragelonne, jeg er vis paa, at De ogsaa vilde foretrække at blive saaret som han paa Legemet? . . . Hvad har et Saar paa Legemet at betyde?«

Raoul fo'r sammen.

»Madame,« sagde han, »De har noget at sige mig, men Deres medfødte Ædelmodighed gør det vanskeligt for Dem. Deres kongelige Høj hed kan imidlertid godt tale rent ud, jeg er stærk.«

Raoul skjalv mod sin Vilje, da han sagde dette.

»I Sandhed,« mumlede Prinsessen, »det er grusomt, men siden jeg har begyndt . . .«

»Ja, Madame, siden Deres Højhed har været saa naadig at begynde, saa vis mig ogsaa den Naade at fuldende.«

Henriette rejste sig hurtig og gik nogle Gange frem og tilbage i Stuen.

»Hvad sagde Hr. de Guiche til Dem?« spurgte hun pludselig.

»Intet, Madame.«

»Intet! han har intet sagt Dem? O, hvor det ligner ham! Og det kalder Folk Venskab! Men Hr. d'Artagnan, som De nylig har forladt, han har da fortalt Dem . . .«

»Lige saa lidt som Guiche, Madame.«

Henriette gjorde en utaalmodig Bevægelse.

»Hr. de Bragelonne,« sagde hun, »hvad Deres Venner ikke har villet gøre, vil jeg gøre for Dem, som jeg agter og elsker. Jeg skal vise mig som Deres sande Veninde. De er en brav Mand og jeg vil ikke have, at De skal være til Latter, om otte Dage vilde De blive foragtet.«

»Ah!« udbrød Raoul mere blaa end hvid i Ansigtet, »er det allerede kommet saa vidt?«

»Jeg sér, at De i det mindste gætter Sammenhængen,« sagde Prinsessen; »De er forlovet med Frøken de la Vallière, ikke sandt?«

»Jo, Madame.«

»Som saadan skylder jeg Dem en Forklaring, da jeg sent eller tidlig vil jage Frøken de La Vallière paa Døren . . .«

»Jage La Vallière paa Døren!« raabte Bragelonne.

»Javist. Tror De, at jeg altid vil give efter for Kongens Taarer og Jeremiader? Nej, mit Hus skal ikke længere være et Skalkeskjul for sligt.«

Og hun fortalte nu Raoul Scenen i Chaillot og Kongens Fortvivlelse, da han kom tilbage, hun fortalte ham om sin egen Overbærenhed og de skrækkelige Ord, hvormed hun, den fornærmede Prinsesse og krænkede Kokette, havde trodset Kongens Vrede.

Raoul bøjede Hovedet.

»Hvad mener De herom?« spurgte hun.

»Kongen elsker hende,« svarede Raoul.

»De sér ud, som om De mente, at hun ikke elskede ham.«

»Ak, Madame, jeg tænker paa den Tid, da hun endnu elskede mig.«

Henriette følte et Øjebliks Beundring for hans ædle Vantro; hun trak paa Skuldrene og vedblev:

»De tror mig ikke, De elsker hende og tvivler om, at hun elsker Kongen.«

»Indtil jeg sér Beviser derpaa. Om Forladelse, men sér De, jeg har hendes Ord og hun er en ædel Pige.«

»Beviser . . . Nuvel da, følg med!«

Prinsessen gik i Forvejen, førende Raoul over Gaarden til den Fløj, hvori La Vallière boede.

Madame Henriette havde valgt et meget belejligt Øjeblik til at udføre sin Plan, thi Slottet var ganske øde. Kongen, Hoffolkene og Damerne var taget til Saint-Germain, kun Madame Henriette, der vidste, at Raoul var kommet tilbage fra England, og tænkte paa den Fordel, hun kunde drage heraf, havde givet en Upasselighed til Paaskud for at blive hjemme.

Madame tog en Hovednøgle op af Lommen og aabnede sin Hofdames Dør.

Bragelonne kastede et Blik ind i Værelset og det Indtryk, som Synet af det gjorde paa ham, var en af de første Pinsler, der ventede ham.

Prinsessens øvede Øje saa', hvad der foregik i den unge Mands Hjerte.

»Véd De, hvor De er?« spurgte hun.

»Alt bringer mig til at tro, at jeg er i Froken de La Vallières Værelse.«

»Det er De.«

«Men jeg maa gøre Deres Højhed opmærksom paa, at dette Værelse kun er et Værelse og intet Bevis.«

»Vent lidt.«

Prinsessen gik med disse Ord hen til Foden af Sengen, skød Skærmbrættet til Side og sagde, idet hun bøjede sig ned til Gulvet:

»Sé her, buk Dem og løft selv denne Falddør op.«

»Falddør!« udbrød Raoul overrasket.

Raoul søgte forgæves efter en Revne, der kunde tyde paa en Aabning i Gulvet, eller en Ring, hvorved han kunde trække en Del af Gulvet i Vejret.

»Ah, det er sandt!« sagde Madame Henriette leende, »jeg glemte den skjulte Fjeder; paa det fjerde Bræt i Gulvet, hvor der er en Knast, skal man trykke, saaledes lyder Instruksen, gør det selv, Vicomte, her er det.«

Raoul trykkede ligbleg sin Tommelfinger paa det angivne Sted, hvorpaa Fjederen øjeblikkelig gav efter og Falddøren af sig selv hævede sig.

»Det er meget snildt,« sagde Prinsessen, »og man kan sé, at Arkitekten har forudsét, at det var en lille Haand, der skulde haandtere denne Fjeder; sé blot, hvor let Falddøren gaar op!«

»En Trappe!« raabte Raoul.

»Ja, og det en meget elegant,« vedblev Madame Henriette. »Sé, Vicomte, der er et Gelænder paa Trappen for at forebygge, at de fine Personer, der vover sig til at stige ned ad den, skal falde, derfor vil jeg ogsaa risikere det. Naa, følg mig, Vicomte, følg mig.«

Med disse Ord gik Madame først ned.

Raoul fulgte hende sukkende.

Da han var kommet ned ad Trappen, blev han staaende stum og tilintetgjort ved Synet af dette Værelse, hvor alt, Bøger, Blomster, Møbler, mindede ham om La Vallière.

En sidste Smerte ventede den stakkels Raoul,

Madame trak et Silkegardin til Side og bag dette saa' han La Vallières Portræt.

»Louise!« mumlede Bragelonne, »Louise, det er altsaa sandt? O, Du har aldrig elsket mig, thi Du har aldrig betragtet mig saaledes.«

Madame Henriette misundte næsten denne Smerte, skønt hun godt vidste, at hun ikke havde noget at misunde, da hun var elsket ligesaa højt af Guiche som La Vallière af Raoul.

Raoul opfangede Henriettes Blik.

»O, om Forladelse,« sagde han, »jeg burde være mere Herre over mig selv, jeg véd det, naar jeg befinder mig lige over for Deres Højhed. Men gid Gud aldrig maa lade Dem lide, hvad jeg lider i dette Øjeblik, thi da De er Kvinde, vilde De formodentlig ikke kunne udholde en saadan Smerte, Tilgiv mig, jeg er kun en fattig Adelsmand, medens De hører til de lykkelige, almægtige og udvalgte. Men jeg beder Dem, et Ord endnu.«

»Tal.«

»Er det en Indiskretion at spørge Dem om Hemmeligheden ved denne Trappe, Falddøren og Portrætet, hvilken Hemmelighed De jo har opdaget?«

»O, intet er simplere, jeg har, for at kunne passe bedre paa, en Hovednøgle til mine Hofdamers Værelser. Det forekom mig paafaldende, at La Vallière lukkede sig inde saa ofte, at Hr. de Saint-Aignan skiftede Lejlighed og at Kongen daglig besøgte Hr. de Saint-Aignan; endelig var det mig paafaldende, at alt dette var sket siden Deres Bortrejse. Jeg vil ikke holdes for Nar af Kongen og bruges som Skalkeskjul for hans Elskovshandeler, thi efter den grædende La Vallière vil han tage den leende Montalais og den syngende Tonnay-Charente,

og det er en uværdig Rolle for mig at spille. Jeg opdagede Hemmeligheden, men jeg saarer Dem, undskyld mig, men jeg havde en Pligt at opfylde, nu er det gjort, Stormen vil snart bryde ud, søg Ly for den.«

»De kan imidlertid ikke tro, Madame,« svarede Bragelonne med Fasthed, »at jeg uden at sige noget, vil finde mig i den Skam, der er overgaaet mig, og det Forræderi, hvorfor jeg er et Offer.«

»I den Henseende maa De gøre, hvad De finder for godt, Hr. Raoul, kun beder jeg Dem ikke at nævne den Kilde, hvorfra De har faaet Sandheden at vide. Det er alt, hvad jeg beder Dem om, det er den eneste Løn, jeg fordrer for den Tjeneste, jeg har vist Dem.«

»Deres kongelige Højhed paalægger mig altsaa intet andet Baand end ikke at kompromittere Dem?«

»Intet andet.«

»Jeg vil saa bede Deres kongelige Højhed om at tilstaa mig et Minuts Ophold her.«

»Uden mig?«

»O, nej, Madame. Det, jeg vil gøre, kan jeg meget godt gøre i Deres Nærværelse. Jeg beder Dem om ét Minut for at skrive et Par Ord til en.«

»Gør, som De vil, min Herre.«

Raoul havde allerede fremtaget sine Tabletter og hurtig skrevet følgende Ord paa et rent Blad:

»Hr. Greve,

Forbavses ikke over at finde her dette af mig underskrevne Papir, førend en af mine Venner, som jeg snarest mulig skal sende Dem, har forklaret Dem Anledningen til mit Besøg.

Vicomte de Bragelonne.«

Derpaa rullede han Papiret sammen og stak det ind i Nøglehullet i den Dør, der førte ind til de Elskendes Værelse, og overbevist om, at det absolut maatte falde Saint-Aignan i Øjnene, naar han kom hjem, ilede han efter Prinsessen, der allerede var oppe ad Trappen.

De skiltes ad paa Gangen, Raoul ladende, som om han takkede Prinsessen, og Henriette beklagende eller ladende, som om hun beklagede af sit ganske Hjerte den Ulykkelige, som hun nylig havde ladet lide saa frygtelig.

»O!« sagde hun, da hun saa' ham fjerne sig bleg og med Øjnene underløbne med Blod, »havde jeg kunnet ane det, vilde jeg have skjult Sandheden for det stakkels unge Menneske.«

En og tyvende Kapitel.

Porthos' Metode.

Formedelst Mængden af de Personer, som vi har indført i denne Historie, kan enhver kun vise sig efter sin Tur, og naar Fortællingens Krav fordrer det. Følgen heraf er, at vore Læsere ikke har haft Lejlighed til at mødes med vor Ven Porthos siden hans Tilbagekomst fra Fontainebleau.

Den Ære, Kongen havde vist ham, havde ikke forandret hans velvillige og sagtmodige Karaktér; kun bar han Hovedet noget højere end sædvanlig og der var noget majestætisk i hans Holdning, siden han havde nydt den Naade at spise ved Kongens Taffel.

Porthos vilde netop, efter at have spist til Middag, til at tage sig en Siesta, da hans Kammertjener underrettede ham om, at Hr. de Bragelonne ønskede at tale med ham.

Porthos gik ind i det tilstødende Værelse, hvor han traf sin unge Ven.

Raoul trykkede Porthos' Haand. Overrasket over hans Alvorlighed bød denne ham en Stol.

»Kære Hr. du Vallon,« sagde Raoul, »jeg vilde gerne bede Dem om en Tjeneste i Anledning af en Duel.«

»Godt, jeg er til Tjeneste,« svarede Porthos, »De vil slaas?«

»For enhver Pris.«

»Det er meget naturligt . . . Med hvem?«

»Med Hr. de Saint-Aignan.«

»Jeg kender ham . . . en prægtig Fyr, der var meget forekommende mod mig den Gang, jeg havde den Ære at spise hos Kongen. Jeg vil gengælde ham hans Forekommenhed, selv om det ikke var min Vane. Men lad mig nu høre dine Grunde.«

»Det vilde være for vidtløftigt at fortælle, men da det er nødvendigt at nævne en bestemt . . .«

»Ja, ja, for Fanden!«

»Da det, siger jeg, er nødvendigt at anføre en bestemt Grund, og da Sagen paa den anden Side har sine Vanskeligheder og fordrer den dybeste Hemmelighedsfuldhed . . .«

»O! o!«

»Maa De være saa god blot at sige Hr. de Saint-Aignan — og han vil nok forstaa det, — at han har fornærmet mig først ved at flytte.«

»Ved at flytte? Godt!« sagde Porthos og begyndte at tælle paa Fingrene. »Og saa?«

»Dernæst ved at lade gøre en Lem i sin nye Lejlighed . . .«

»Jeg forstaar,« sagde Porthos, »en Lem. For Fanden! det er alvorligt! Det er jo ligefrem, at De maa være rasende derover! Men for Fan-

den, hvorfor har den Karl ladet gøre Lemme uden at spørge Dem ad?«

»Min tredie og sidste Grund til at føle mig fornærmet,« vedblev Raoul, »er det Portræt, som Hr. de Saint-Aignan nok véd.«

»Hvad for noget, oven i Købet et Portræt! . . . Altsaa, en Flytning, en Lem og et Portræt! Men, min Ven,« vedblev Porthos, »alene én af disse Grunde var jo tilstrækkelig til at skære Halsen over paa alle Adelsmænd i Frankrig og Spanien, hvilket ikke vil sige saa lidt.«

»Altsaa er De nu tilstrækkelig underrettet, min Ven?«

»Jeg tager en ledig Hest med mig. Vælg Stedet til Mødet og medens De venter, saa stræk Dem dygtigt, det giver en udmærket Elasticitet.«

»Tak, jeg vil vente Dem i Vincennesskoven, i Nærheden af Minimes.«

»Hvor træffer man denne Hr. de Saint-Aignan?«

»I Palais-Royal.«

Porthos ringede paa Klokken. En Tjener traadte ind.

»Min Galladragt,« sagde han, »min egen og en Haandhest.«

Tjeneren bukkede og gik.

»Véd Deres Fader noget heraf?« spurgte Porthos.

»Nej, jeg vil skrive ham til.«

»Og d'Artagnan?«

»Hr. d'Artagnan heller ikke, han er saa fornuftig og vilde have fraraadet mig det.«

»Imidlertid er d'Artagnan en klog Mand,« svarede Porthos, der i sin Beskedenhed forbavsedes over, at man havde tænkt paa ham, saa længe der fandtes en d'Artagnan i Verden.

»Min kære Hr. du Vallon,« svarede Raoul,

»jeg beder Dem, gør mig ikke flere Spørgsmaal. Jeg har sagt alt, hvad jeg havde at sige, og venter nu blot paa, at det skal komme til Handling, en afgørende Handling, saaledes som De forstaar at forberede den. Derfor har jeg henvendt mig til Dem.«

»Og De skal blive fornøjet med mig,« sagde Porthos.

Raoul gik, mumlende glad:

»O, troløse, forræderiske Konge! Dig selv kan jeg ikke naa og ønsker det ikke en Gang, thi Kongerne er hellige; men din Ven og Medvider, den Usling, der repræsenterer Dig, skal betale din Forbrydelse! Jeg vil dræbe ham i Stedet for Dig, og saa vil vi tænke paa Louise.«

Porthos, som var meget tilfreds med at have faaet dette Hverv, der gjorde ham yngre, sparede en halv Time af den Tid, han ellers plejede at bruge, naar han gjorde stort Toilet.

Som Mand af Verden havde han først ladet sin Lakaj forhøre, om Hr. de Saint-Aignan var hjemme.

Man havde svaret, at Hr. Greven havde haft den Ære at ledsage Kongen til Saint-Germain, men at han for et Øjeblik siden var kommen tilbage.

Saint-Aignan havde netop ombyttet sin Kjole med Slobrokken, da Hr. Baron du Vallon de Bracieux de Pierrefonds blev meldt.

Porthos traadte ind.

Hr. de Saint-Aignan havde en Hofmands Hukommelse og genkendte ved første Øjekast Landsbyjunkeren, som Kongen havde været saa venlig imod i Fontainebleau. Han gik derfor Porthos i Møde med en Forekommenhed, som denne fandt ganske naturlig, han, der selv, naar

han indfandt sig hos en Modstander, udfoldede Høflighedens Banner.

Saint-Aignan lod Tjeneren, der havde meldt Porthos, hente en Stol, hvorpaa denne, der fandt denne Høflighed ganske i sin Orden, satte sig og hostede. Efter de sædvanlige høflige Talemaader sagde Greven:

»Hvilket heldigt Tilfælde kan jeg takke for Æren af Deres Besøg, Hr. Baron?«

»Hr. Greve, jeg kommer blot for at underrette Dem om, at De har fornærmet en af mine Venner grusomt.«

»Jeg, min Herre?« udbrød Saint-Aignan, »jeg har fornærmet en af Deres Venner? Hvem er det, om jeg maa spørge?«

»Hr. Raoul de Bragelonne.«

»Jeg skulde have fornærmet Hr. Raoul de Bragelonne!« raabte Saint-Aignan. »Det er i Sandhed ikke muligt, min Herre, thi Hr. de Bragelonne, som jeg kender meget lidt, jeg kunde gerne sige aldeles intet til, er i England, og jeg begriber ikke, hvorledes jeg skulde have fornærmet ham, som jeg ikke har sét i meget lang Tid.«

»Hr. de Bragelonne er i Paris, Hr. Greve,« svarede Porthos ubevægelig, »og hvad Fornærmelsen angaar, da svarer jeg Dem for, at det har sin Rigtighed dermed, for Resten kan De ikke være uvidende herom, efter som Hr. de Bragelonne har fortalt mig, at han har underrettet Dem derom i en Billet.«

»Jeg har ingen Billet faaet, min Herre, det giver jeg Dem mit Ord paa.«

»Det er meget besynderligt!« svarede Porthos, »og dog sagde Raoul . . .«

»Jeg skal straks overbevise Dem om, at jeg ikke har faaet nogen,« sagde Saint-Aignan.

Idet han vendte sig for at ringe paa Tjeneren, faldt hans Blik tilfældig paa Døren til det andet Værelse og han saa' da det famøse Papir, som Bragelonne havde stukket i Laasen.

»Hvad er det?« sagde han.

Porthos, der sad med Ryggen til det omtalte Værelse, vendte sig om.

»O! o!« udbrød han.

»En Billet i Nøglehullet!« raabte Saint-Aignan og tog Papiret.

»En Billet fra Hr. de Bragelonne,« udbrød han.

»Sér De, jeg havde Ret. O, naar jeg siger noget . . .«

»Bragt af Hr. de Bragelonne selv,« mumlede Greven blegnende. »Men det er skammeligt! Hvorledes er han kommet herind?«

Saint-Aignan knugede Billetten i Haanden efter at have læst den.

»Der stikker noget herunder,« mumlede han tankefuld.

Porthos overlod ham et Øjeblik til hans egne Betragtninger, derpaa sagde han:

»Hvis De saa synes, vil vi vende tilbage til vor Forretning.«

»Jeg tror nu at forstaa det hele af denne Billet, der er kommet her paa en saa besynderlig Maade. Hr. de Bragelonne bebuder mig en Vens Ankomst.«

»Jeg er hans Ven og det er altsaa min Ankomst, han bebuder Dem.«

»For at udfordre mig?«

»Netop.«

»Og han beklager sig over, at jeg har fornærmet ham?«

»Grusomt, dødeligt!«

»Paa hvilken Maade, om De behager, thi han gaar saa hemmelighedsfuldt til Værks, at jeg ikke begriber det mindste af det hele.«

»For det første, min Herre,« sagde Porthos, »er De flyttet.«

»Ja, det er sandt, jeg er flyttet,« gentog Saint-Aignan.

»De har tilstaaet, det er godt,« sagde Porthos, løftende en Finger i Vejret.

»Men, min Herre, hvorledes har min Flytning kunnet fornærme Hr. de Bragelonne? Naa, svar, thi jeg forstaar ikke det mindste at det, De siger.«

»Min Herre,« svarede Porthos alvorlig, »det er den første Ankepost, Hr. de Bragelonne har anført mod Dem, og han maa altsaa have følt sig fornærmet af den.«

»Men for Pokker!« udbrød Saint-Aignan, opirret af den andens Flegma, »har jeg nødig at spørge Hr. de Bragelonne, om jeg maa flytte eller ej? Det kan ikke være Deres Alvor, min Herre.«

»Jo, det er, min Herre, men De skal selv indrømme, at det ikke er noget i Sammenligning med den anden Ankepost.«

»Lad os høre den.«

Porthos satte et bistert Ansigt op og sagde:

»Lemmen, min Herre, hvad svarer De dertil?«

Saint-Aignan blev ligbleg og det gav et saadant Sæt i ham, at Porthos mærkede, at han var bleven truffet.

»Lemmen?« mumlede Saint-Aignan.

»Ja, min Herre, forklar Sammenhængen her-

med, hvis De kan,« sagde Porthos, rystende paa Hovedet.

Saint-Aignan slog Øjnene ned.

»O, jeg er røbet,« mumlede han, »man véd alt!«

»Man véd stedse alt,« svarede Porthos, der intet vidste.

»O, min Herre,« raabte Greven, »en saadan Hemmelighed maa ikke en Gang éns Skriftefader kende.«

»Hemmeligheden skal ikke komme videre.«

»Men, min Herre,« vedblev Saint-Aignan, »har Hr. de Bragelonne overvejet, for hvilken Fare han udsætter sig selv og andre ved at trænge ind i denne Hemmelighed?«

»Hr. de Bragelonne løber ingen Fare, min Herre, hvilket De med Guds Hjælp snart skal faa at sé.«

»Hør, min Herre, lad os neddysse denne Sag.«

»De glemmer Portrætet,« sagde Porthos med en Tordenstemme, der stivnede Blodet i Grevens Aarer.

Da det ikke var muligt at tage fejl af, at der sigtedes til La Vallières Portræt, gik der pludselig et Lys op for Saint-Aignan.

»O, min Herre,« udbrød han, »nu husker jeg, at Hr. de Bragelonne var forlovet med hende.«

Porthos paatog sig en imponerende, majestætisk Mine.

»Det vedkommer hverken mig eller Dem, om min Ven er forlovet eller ej med den, De nævner,« svarede han. »Det forundrer mig endogsaa, at De har ladet denne indiskrete Ytring falde. Den kan mulig skade Deres Sag, min Herre.«

»Min Herre, man kan ikke være mere forstandig, delikat og loyal end De. Jeg sér nu, hvorom Talen er.«

»Saa meget bedre!« sagde Porthos.

»Og,« vedblev Saint-Aignan, »De har meddelt mig det paa den sindrigste og hensynsfuldeste Maade. Jeg sér af Deres alvorlige, tankefulde Ansigt, at De fatter Situationens Alvor. Gaa derfor tilbage til Hr. de Bragelonne og tak ham fra mig, fordi han har valgt en Mand af Deres Fortjeneste til Mellemmand. De kan være overbevist om, at jeg fra min Side vil bevare en evig Erkendtlighed mod den, der med saa megen Klogskab og Snildhed har bilagt vor Tvist. Og siden Ulykken har villet, at denne Hemmelighed, der kan gøre den mest Ærgerriges Lykke, skal kendes af fire i Stedet for af tre, nuvel, saa glæder det mig at dele den med Dem, min Herre, glæder mig af mit inderste Hjerte. Fra dette Øjeblik kan De raade fuldstændig over mig, jeg er aldeles til Deres Tjeneste. Hvad kan jeg gøre for Dem, hvad skal jeg forlange? Tal, min Herre, tal.«

Og efter Datidens Hofmænds Skik rejste Saint-Aignan sig for at omfavne Porthos og trykke ham ømt i sine Arme.

Porthos fandt sig heri med en utrolig Flegma.

»Tal,« gentog Saint-Aignan, »hvad forlanger De?«

»Min Herre,« svarede Porthos, »jeg har en Hest nedenfor, gør mig den Fornøjelse at bestige den, den er fortræffelig og vil ingen Puds spille Dem.«

»Stige til Hest! hvorfor skulde jeg gøre det?« spurgte Saint-Aignan nysgerrig.

»Ih, for at følge med mig derhen, hvor Hr.

de Bragelonne venter paa os. Det er kun en lille Times Sag, min Herre«

»Men hvor venter Hr. de Bragelonne mig da?«

»Ved Minimes, i Vincennes.«

»Ah! skal det være Spøg?«

»Det tror jeg ikke.«

Og Porthos lagde sit Ansigt i de alleralvorligste Folder.

»Men Minimes er jo et Sted, hvor man mødes for at duellere!«

»Nu!«

»Hvad jeg har at gøre i Minimes?«

Porthos trak langsomt sin Kaarde og sagde:

»Her er Maalet paa min Vens Kaarde.«

»For Fanden! det Menneske er jo gal!« udbrød Saint-Aignan.

Porthos blev hed i Hovedet.

»Vil De følge med godvillig?«

»Men . . .«

»Ellers bortfører jeg Dem! Tag Dem i Agt!«

»Basque!« raabte Saint-Aignan.

Tjeneren traadte ind.

»Kongen har haft Bud efter Hr. Greven,« sagde Basque.

»Det er en anden Sag,« svarede Porthos, »Kongens Tjeneste gaar fremfor alt. Vi kan vente til i Aften, min Herre.«

Og hilsende Saint-Aignan med sin sædvanlige Høflighed forføjede Porthos sig bort.

Saint-Aignan saa' efter ham; derpaa iførte han sig hurtig sin Kjole og sin Vest og ilte ud, mumlende:

»Minimes! Minimes! . . . Vi vil sé, hvorledes Kongen vil optage denne Udfordring, der dog egentlig gælder ham.«

To og tyvende Kapitel.

Politik og Kærlighed.

Da Kongen kom tilbage efter den ovenfor omtalte Tur, fandt han Hr. Fouquet ventende paa sig.

Efter Kongen kom Hr. Colbert, der havde passet ham op paa Gangen og fulgte ham som hans skinsyge og aarvaagne Skygge, Hr. Colbert med sit firkantede Hoved og sine opknappede Klæder, der gav ham Lighed med en flandersk Stormand, som har drukket sig en Ølrus.

Fouquet forblev rolig ved Synet af sin Fjende og bevarede under hele det paafølgende Optrin sin Koldblodighed, noget, der er meget vanskeligt for en overlegen Natur, hvis Hjerte er opfyldt af Foragt, men som ikke en Gang vil vise denne Foragt af Frygt for derved at gøre sin Modstander altfor megen Ære.

»Sire,« sagde Colbert, »jeg sér af Deres Majestæts muntre Ansigt, at De har gjort en behagelig Tur.«

»Ja, ganske udmærket, Hr. Overintendant. De har tabt meget ved ikke at tage med os, Hr. Colbert, som jeg havde opfordret Dem til.«

»Jeg havde noget at bestille, Sire,« svarede Intendanten.

Fouquet saa' ikke en Gang til den Side, hvor Hr. Colbert stod.

»O, Landet, Hr. Colbert!« udbrød Kongen. »Min Gud! hvor jeg vilde ønske, at jeg altid kunde leve paa Landet, i den friske Luft, under de skyggefulde Træer!«

»Jeg haaber da ikke, at Deres Majestæt allerede er ked af Tronen,« sagde Fouquet.

»Nej, men de Kroner, der laves af Grønt, er meget behagelige.«

»I Sandhed, Sire, Deres Majestæt henrykker mig ved at tale saaledes. Jeg havde netop en Anmodning til Dem.«

»Fra hvem, Hr. Overintendant?«

»Fra Nymferne i Vaux.«

»Ah!« udbrød Ludvig den Fjortende.

»Kongen har været saa naadig at give mig et Løfte,« vedblev Fouquet.

»Ja, jeg mindes det.«

»Deres Majestæt véd,« vedblev Fouquet, »at jeg har bestemt mit Slot i Vaux til Modtagelsen af den elskværdigste Fyrste, den mægtigste Konge.«

»Jeg har lovet, min Herre,« sagde Ludvig den Fjortende smilende, »og en Konge gaar aldrig fra sit Ord.«

»Og jeg, Sire, kommer for at sige Deres Majestæt, at jeg er aldeles til Deres Tjeneste.«

»Lover De mig mange Vidundere, Hr. Overintendant?«

Ved disse Ord saa' Ludvig paa Colbert.

»Vidundere? o nej, Sire, sligt forpligter jeg mig ikke til; jeg haaber at kunne love Kongen en Smule Fornøjelse — maaske ogsaa en Smule Forglemmelse.«

Kongen havde imidlertid sat sig. Han vendte sig om til Fouquet og sagde:

»De inviterer os altsaa?«

»Ja, Sire, hvis det behager Deres Majestæt.«

»Til hvilken Dag?«

»Til den Dag, der maatte behage Dem, Sire.«

»Det er at tale som en Mand, der kan improvisere Fester ved et Trylleri, Hr. Fouquet. Jeg vilde ikke tage Munden saa fuld.«

»Deres Majestæt vil, naar det behager Dem, kunne gøre alt, hvad en Konge kan og bør gøre. Kongen af Frankrig har Tjenere, der er i Stand til alt, naar det gælder hans Tjeneste og Fornøjelser.«

Colbert gjorde sig Umage for at faa et Glimt af Fouquets Ansigt for at sé, om disse Ord maaske skrev sig fra en mindre fjendtlig Stemning. Fouquet havde ikke sét paa sin Fjende. Colbert eksisterede slet ikke for ham.

»Nu, om otte Dage da, hvis De synes,« sagde Kongen.

»Om otte Dage, Sire.«

»I Dag er det Tirsdag, hvad mener De om den følgende Søndag?«

»Den Opsættelse, Deres Majestæt er saa naadig at tilstaa mig, vil komme meget belejligt for mine Arkitekter med Hensyn til de Arbejder, de har for at more Kongen og hans Venner.«

»Siden De taler om mine Venner,« sagde Kongen, »hvad har De saa tænkt med Hensyn til dem?«

»Kongen er Herre over alt, Sire, Kongen opsætter sin Liste og giver sine Befalinger. Alle, som han viser den Naade at indbyde, er velkomne Gæster for mig.«

»Tak!« sagde Kongen, rørt over den ædle Tanke, der udtryktes med en ædel Stemme.

Fouquet tog nu Afsked med Ludvig den Fjortende efter at have talt nogle Ord med ham om Forretningssager.

Da han allerede havde naaet Døren, vendte han hurtig om og sagde til Kongen:

»Om Forladelse, Sire, om Forladelse.«

»Hvorfor beder De om Forladelse, min Herre?« spurgte Kongen mildt.

»For en grov Forseelse, som jeg har begaaet uden at mærke det.«

»En Forseelse? De! Jeg maa vel tilgive Dem, Hr. Fouquet. Mod hvad eller hvem har De forsét Dem?«

»Sire,« sagde Fouquet ligefrem, »siden De har været saa god at tilgive mig, vil det falde mig lettere at skrifte; jeg har i Morges solgt en af mine Embeder.«

»Et af Deres Embeder!« udbrød Kongen, »hvilket da?«

Colbert blev ligblaa.

»Det, Sire, der gav mig en stor Kappe og et strengt Udseende, Generalprokurørposten.«

Der undslap uvilkaarlig Kongen et Skrig, og han saa' paa Colbert.

Dennes Pande var badet i Sved, og han følte sig en Afmagt nær.

»Til hvem har De solgt denne Post, Hr. Fouquet?« spurgte Kongen.

Colbert holdt sig ved Kaminen.

»Til en Parlamentsraadsherre, Sire, der kalder sig Hr. Vanel.«

»Vanel?«

»En Ven af Hr. Intendant Colbert,« tilføjede Fouquet med en uforlignelig Nonchalance.

Derpaa bukkede Overintendanten atter for Kongen og forlod Kabinettet, halv Vejs hævnet ved Fyrstens Forbavselse og Yndlingens Ydmygelse.

Fouquet havde udleveret sine Vaaben, der var blevne opsamlede af Had og Skinsyge.

— — — — —

Kongen indbød Colbert til Festen i Vaux; denne takkede som en Mand, der er sikker i sin

Sag og modtog Indbydelsen med en Mine, som om han gjorde Kongen en Tjeneste dermed.

Ludvig den Fjortende var netop kommet til Saint-Aignans Navn paa Listen over dem, der skulde indbydes, da Dørvogteren meldte Grev de Saint-Aignan.

Ved den kongelige Merkurs Indtrædelse trak Colbert sig diskret tilbage.

Saint-Aignan havde forladt Ludvig den Fjortende for knap to Timer siden, men i denne sin første Kærlighedsrus, da Ludvig ikke havde Tanke for andet end la Vallière, maatte han tale om hende, og da Saint-Aignan var den eneste, med hvem han kunde tale aabenhjertig om hende, var han altsaa uundværlig.

»Ah, er det Dem, Greve!« udbrød han, da han fik Øje paa Saint-Aignan. »Det glæder mig at sé Dem, De er jo med paa Rejsen, ikke sandt?«

»Rejsen, Sire?« spurgte Saint-Aignan, »hvilken Rejse?«

»Den, som vi vil gøre for at overvære den Fest, som Hr. Fouquet vil give os i Vaux. Ja, Saint-Aignan, nu vil Du endelig faa en Fest at sé, en kongelig Fest, ved Siden af hvilken vore Adspredelser i Fontainebleau er rent Børneværk. Véd Du vel, at naar man faar at høre, at Hr. Fouquet vil modtage mig hos sig i Vaux paa Søndag otte Dage, vil man myrde hinanden for at blive inviteret til denne Fest! Endnu en Gang, Saint-Aignan, Du skal rejse med.«

»Ja, hvis jeg ikke inden den Tid har gjort en længere og mindre behagelig Rejse.«

»Hvilken mener Du?«

»Den over Styx, Sire.«

»Bah!« sagde Ludvig leende.

»Nej, det er mit Alvor, Sire,« svarede Saint-Aignan; »jeg har faaet en Indbydelse dertil af en saadan Beskaffenhed, at jeg virkelig ikke véd, hvorledes jeg skal bære mig ad for at afslaa den.«

»Jeg forstaar Dig ikke, min Kære.«

»Kender Deres Majestæt Hr. Baron du Vallon?«

»Om jeg gør! En af Kongens, min Faders gamle Tjenere og en fortræffelig Bordfælle! Thi Du mener vel ham, der spiste med os i Fontainebleau?«

»Netop. Men Deres Majestæt har glemt at føje til hans Egenskaber: en elskværdig Menneskedræber.«

»Har man hørt Mage?«

»Le ikke, Sire, hvad jeg siger, er den strengeste Sandhed.«

»Vil han lade Dig dræbe?«

»Det er for Øjeblikket den værdige Adelsmands Hensigt.«

»Hvad har Du da gjort ham?«

»Ham intet, men det lader til, at jeg har gjort en af hans Venner noget.«

»Det er ganske det samme, er hans Ven en af de fire Berømtheder?«

»Nej, han er Søn af en af de fire.«

»Naa, hvad har Du da gjort denne Søn?«

»For Pokker, jeg har hjulpet en med at tage hans Kæreste fra ham.«

»Og Du tilstaar det?«

»Det maa jeg nok, da det er sandt.«

»I saa Fald har Du Uret.«

»Ah, jeg har Uret?«

»Ja, og hvis han dræber Dig . . .«

»Nu?«

»Gør han fuldkommen rigtig.«

»Kongen har da intet andet at gøre end skyndsomst underskrive min Modstanders Benaadning; han venter mig ved Minimes for at dræbe mig.«

»Nu, hans Navn?«

»Er Vicomte de Bragelonne, Sire.«

»Vicomte de Bragelonne!« raabte Kongen, idet hans Munterhed pludselig forvandledes til den største Forbavselse.

Efter et Øjebliks Tavshed mumlede han, tørrende Sveden af sin Pande:

»Bragelonne, der er forlovet med . . .«

»Min Gud, ja, Bragelonne, der er forlovet med . . .«

»Han var jo i London!«

»Ja, men jeg kan svare Dem for, Sire, at han ikke er det længere.«

»Og han véd alt?«

»Ja, og mange andre Ting oven i Købet! Hvis Kongen vil læse denne Billet, som han har ladet mig tilstille . . .«

Og Saint-Aignan tog den os allerede bekendte Billet op af Lommen.

»Naar Deres Majestæt har læst den,« sagde han, »skal jeg have den Ære at fortælle Dem, hvorledes den er kommet mig i Hænde.«

Kongen læste i største Bevægelse og sagde straks:

»Nu?«

»Deres Majestæt kender jo en vis ciseleret Dørlaas i en vis Ibenholts Dør, der skiller et vist Værelse fra en vis blaa og hvid Helligdom?«

»Javist, det er Louises Boudoir.«

»Ja, Sire. Nu, i Nøglehullet paa denne Dør

har jeg fundet denne Billet. Hvem har stukket den dèr? Hr. de Bragelonne eller Djævelen. Da den imidlertid lugter af Ambra og ikke af Svovl, antager jeg, at det ikke har været Djævelen, men Hr. de Bragelonne.«

Ludvig bøjede Hovedet og lod til at være meget nedslaaet. Maaske følte han i dette Øjeblik noget som Samvittighedsnag.

»O!« udbrød han, »denne Hemmelighed er altsaa opdaget!«

»Jeg skal gøre mit bedste, Sire, for at denne Hemmelighed skal dø med den, der kender den,« svarede Saint-Aignan kækt.

»Hvem siger Dem,« vedblev Kongen, »at Hr. de Bragelonne har været i det omtalte Værelse?«

»Den Billet, som jeg har fundet i Nøglehullet, som jeg alt har haft den Ære at sige Deres Majestæt.«

»Hvem siger, at det er ham, der har sat den dèr?«

»Hvem anden end han vilde have vovet at paatage sig et saadant Hverv?«

»Du har Ret. Men hvorledes er han kommet ind til Dig?«

»Ja, det er et vigtigt Spørgsmaal, eftersom alle Døre har været lukkede og min Tjener Basque har haft Nøglerne i Lommen.«

»Man har bestukket din Tjener.«

»Det er umuligt, Sire.«

»Hvorfor er det umuligt?«

»Fordi, hvis man havde gjort det, vilde man ikke have styrtet den stakkels Karl, som man senere kunde faa Brug for, i Ulykke ved saa tydelig at vise, at man havde brugt ham.«

»Det er rigtigt! Saa er der kun én Gisning tilbage.«

»Lad mig høre, Sire, om det er den samme, som jeg har tænkt paa.«

»Hvad mener Du?«

»O, Sire, Deres Majestæt har en altfor skarp Forstand, til at De ikke skulde gætte det og derved spare mig den Forlegenhed at nævne Vedkommende.«

»Du har Ret, det maa være Madame.«

»Ah!« udbrød Saint-Aignan.

»Madame, som er bleven allarmeret af Flytningen.«

»Madame, som har Nøglen til sine Damers Værelser og som er mægtig nok til at opdage, hvad ingen uden De, Sire, eller hun vilde kunne opdage.«

»Hvorfor holder Madame med Bragelonne mod mig?«

»Hvorfor?« svarede Saint-Aignan, »Deres Majestæt glemmer nok, at Hr. Grev de Guiche er Vicomte de Bragelonnes intime Ven!«

»Jeg sér ikke nogen Forbindelse derimellem,« svarede Kongen.

»Om Forladelse, Sire,« sagde Saint-Aignan, »men jeg troede, at Hr. Greven var en særdeles god Ven af Madame.«

»Det er rigtigt,« sagde Kongen, »vi behøver ikke at lede længere, det er fra den Side, at Slaget er kommet.«

»Mener Kongen ikke, at vi for at afparere det maa føre et andet?«

»Jo, men ikke af det Slags, man giver hinanden i Vincennesskoven,« svarede Kongen.

»Deres Majestæt glemmer,« sagde Saint-Aignan, »at jeg er Adelsmand og at man har udfordret mig.«

»Det er ikke Dig, det gælder.«

»Men det er mig, man venter i Minimes, Sire, i over en Time; jeg bliver vanæret, hvis jeg ikke møder.«

»En Adelsmands første Pligt er Lydighed mod sin Konge.«

»Sire . . .«

»Jeg befaler Dig at blive! For Resten vil jeg have Lys i hele denne Sag, jeg vil vide, hvorledes man har turdet fordriste sig til at trænge ind i min Kærligheds Helligdom. Du skal ikke straffe dem, der har gjort det, Saint-Aignan, thi det er ikke din Ære, de har angrebet, men min.«

»Jeg beder Deres Majestæt om ikke at lade Deres Vrede gaa ud over Hr. de Bragelonne, der maaske har handlet uklogt, men ikke uloyalt i hele denne Sag.«

»Det er nok! Retfærdigheden skal ske Fyldest. Men ikke et Ord herom til Madame.«

»Jeg beder Dem endnu en Gang, Sire, at være overbærende.«

»Jeg har længe nok været overbærende, Greve,« svarede Ludvig den Fjortende med rynket Pande, »det er paa Tiden, at jeg viser visse Folk, at jeg er Herre i mit Hus.«

Kongen havde næppe udtalt, førend Dørvogteren traadte ind.

»Hvad er der?« spurgte Kongen, »hvorfor kommer De, naar jeg ikke har kaldet?«

»Sire,« svarede Dørvogteren, »Deres Majestæt har befalet mig én Gang for alle at lade Hr. Grev de la Fère passere, naar han havde noget at tale med Deres Majestæt.«

»Og saa?«

»Hr. Grev de la Fère venter udenfor.«

Kongen og Saint-Aignan vekslede ved disse Ord et Blik, hvori der laa mere Uro end Overraskelse. Ludvig betænkte sig et Øjeblik, men fattede straks efter en Beslutning og sagde til Saint-Aignan:

»Opsøg Louise og fortæl hende, hvad der er i Gære mod os; lad hende ikke forblive i Uvidenhed om, at Madame paany har begyndt sine Forfølgelser, og at hun har sat Folk i Bevægelse, der havde gjort bedre i at forblive neutrale.«

»Sire . . .«

»Hvis Louise bliver forskrækket,« vedblev Kongen, »saa berolig hende og sig hende, at Kongens Kærlighed er et uigennemtrængeligt Skjold. Hvis hun, hvad jeg dog helst vil tro ikke er Tilfældet, allerede véd alt og har været Genstand for Angreb, saa sig hende, Saint-Aignan,« tilføjede Kongen, »rystende af Vrede, »sig hende, at jeg i Stedet for at forsvare hende skal hævne hende og det paa en saadan Maade, at ingen for Fremtiden skal vove at løfte sine Øjne til hende.«

Saint-Aignan udtømte sig i Forsikringer om sin Hengivenhed, kyssede Kongens Haand og forlod Kabinettet straalende af Glæde.

Tre og tyvende Kapitel.

Kongen og Adelsmanden.

Ludvig fattede sig straks for at vise Hr. de La Fère et venligt Ansigt. Han forudsaa, at Grevens Besøg ikke var tilfældigt, og følte ubestemt Vigtigheden deraf.

Da den unge Konge havde forvisset sig om,

at hans Ydre var roligt, gav han Dørvogteren Ordre til at indføre Greven.

Et Par Minutter efter traadte Athos, klædt en galla og bærende de Ordener, som kun han havde Ret til at bære ved det franske Hof, ind med et saa højtideligt og alvorligt Ansigt, at Kongen straks saa, at han ikke havde taget fejl i sin Anelse.

Ludvig gjorde et Skridt henimod Greven og rakte ham smilende sin Haand, som Athos kyssede med Ærbødighed.

»Hr. Grev de La Fère,« sagde Kongen hurtigt, De kommer her saa sjeldent, at det er en hel Lykke at sé Dem.«

Athos svarede bukkende:

»Jeg vilde ønske, at jeg kunde have den Lykke altid at være hos Deres Majestæt.«

Dette Svar gaves i en saadan Tone, at det lød, som om han havde sagt:

»Jeg vilde ønske, at jeg var en af Kongens Raadgivere, for at jeg kunde spare ham for at begaa Fejl.«

Kongen følte Snerten og sagde, bestemt paa at bevare sin Rolighed lige over for denne Mand:

»Jeg sér, at De har noget at sige mig.«

»Ellers vilde jeg ikke have tilladt mig at fremstille mig for Deres Majestæt.«

»Skynd Dem at sige frem, min Herre, jeg længes efter at opfylde Deres Ønske.«

Kongen satte sig.

»Jeg er overbevist om,« svarede Athos lidt bevæget, »at Deres Majestæt vil give mig al mulig Oprejsning.«

»Ah!« sagde Kongen med en vis Stolthed, »De kommer for at forebringe en Klage.«

»Det bliver kun en Klage,« genmælede Athos,

»hvis Deres Majestæt . . . men hav den Godhed at undskylde mig, Sire, jeg vil optage Samtalen, hvor den begyndte.«

»Jeg venter.«

»Kongen vil mindes, at jeg paa den Tid, Hr. de Buckingham rejste herfra, havde den Ære at tale med Dem.«

»Ja, jeg husker det . . . men hvorom det var . . . har jeg glemt.«

Athos fo'r sammen.

»Jeg skal have den Ære at genkalde det i Kongens Hukommelse,« sagde han. »Jeg rettede en Anmodning til Deres Majestæt med Hensyn til det Giftermaal, som Hr. de Bragelonne vilde indgaa med Frøken de La Vallière. Kongen viste sig den Gang saa god og naadig mod mig og Hr. de Bragelonne,« vedblev Athos »at jeg ikke har glemt et eneste af de Ord, Hans Majestæt udtalte.«

»Og . . .« sagde Kongen.

»Og Kongen, hvem jeg bad om Frøken de La Vallière til Hr. de Bragelonne, nægtede mig det.«

»Det er sandt,« sagde Ludvig tørt.

»Idet han tilføjede,« skyndte Athos sig at tilføje, »at Bruden ingen Stilling havde i Verden.«

Ludvig betvang sin Utaalmodighed.

»At . . .« vedblev Athos, »hun havde liden Formue . . .«

Kongen lænede sig tilbage i sin Stol.

»Var af simpel Fødsel . . .«

Kongen gjorde en utaalmodig Bevægelse.

»Og ikke synderlig smuk,« tilføjede Athos ubarmhjertig.

Den sidste Pil traf Elskerens Hjerte haardest.

»Nuvel, ja, jeg har sagt alt det!«

»Og jeg takkede Deres Majestæt af mit ganske Hjerte, fordi Deres Ord røbede en for Bragelonne saa hædrende Interesse.«

»Mindes De ogsaa,« sagde Kongen, idet han lagde Eftertryk paa Ordene, »at De havde særdeles meget mod dette Parti?«

»Det er sandt, Sire.«

»Endelig husker jeg ogsaa, thi jeg har næsten ligesaa god en Hukommelse som De, at De sagde følgende Ord: »Jeg tror ikke, at Frøken de La Vallière elsker Hr. de Bragelonne.« Ikke sandt?«

Athos følte Snerten, men tabte ikke Modet.

»Sire,« svarede han, »jeg har allerede bedt Deres Majestæt tilgive mig, men der er visse Omstændigheder, der først vil blive forstaaelige ved Enden af denne Samtale.«

»Lad os da komme til Enden dermed.«

»Deres Majestæt sagde, at De vilde opsætte Giftermaalet af Hensyn til Hr. de Bragelonne.«

Kongen tav.

»I Dag er Hr. de Bragelonne saa ulykkelig, at han ikke længere kan opsætte at bede Deres Majestæt om et endeligt Svar. Skønt Frøken de La Vallière er uden Formue, Fødsel og Skønhed, er hun dog det eneste mulige Parti for Hr. de Bragelonne, thi han elsker den unge Pige.«

Kongen knugede sine Hænder.

»Betænker Kongen sig?« spurgte Greven med sin uforstyrrelige Rolighed.«

»Jeg betænker mig ikke . . . men nægter at give mit Samtykke,« svarede Kongen.

Athos betænkte sig et Øjeblik.

»Maaske det turde være os tilladt i al Underdanighed at spørge Deres Majestæt om Grunden til dette Afslag.«

»Grunden?... De tillader Dem at gøre Spørgs-

maal!« udbrød Kongen. »De har glemt, hvad der er Skik og Brug ved Hoffet, Hr. de La Fère. Der spørger man aldrig Kongen.«

»Det er sandt, Sire, men saa gør man sine Slutninger.«

»Hvad skal det sige?«

»Naar Undersaatten drager Slutninger, Sire, kommer det næsten altid af en Mangel paa Oprigtighed hos Kongen . . .«

»Min Herre!«

»Og en Mangel paa Tillid hos Undersaatten,« vedblev Athos uforfærdet.

»Jeg tror, at De glemmer Dem selv,« sagde Monarken, idet han mod sin Villie lod sig henrive til Vrede.

»Sire, jeg er nødt til at søge andet Steds det, som jeg troede at finde hos Deres Majestæt. I Stedet for at faa et Svar af Dem maa jeg selv give mig et.«

Kongen rejste sig.

»Hr. Greve,« sagde han, »jeg har skænket Dem den Tid, jeg havde til min Raadighed.«

Det var et Vink til at gaa.

»Sire,« svarede Greven, «jeg har endnu ikke sagt Kongen alt, hvad jeg er kommet for at sige ham, og det er saa sjeldent, at jeg sér Kongen, at jeg maa gribe Lejligheden. Jeg skal forklare mig. Hvis Deres Majestæt ved at nægte Hr. de Bragelonne Frøken de La Vallières Haand havde et andet Maal for Øje med Vicomtens Lykke . . .«

»Frøken de La Vallière elsker ikke Hr. de Bragelonne,« sagde Kongen med hul Stemme.

»Véd Kongen det?« spurgte Athos med et gennemborende Blik.

»Ja, jeg véd det.«

»Det kan da ikke have været længe, thi hvis Deres Majestæt havde vidst det, da jeg første Gang talte med Dem om denne Sag, vilde De sikkert have sagt mig det.«

»Jeg har kun i kort Tid vidst det.«

Athos tav et Øjeblik. Derpaa vedblev han:

»Sire, har De sendt Vicomte de Bragelonne til London, førend De blev Frøken de La Vallières Elsker eller efter at De var blevet det?«

Kongen der var meget opbragt, især fordi han følte den andens Overlegenhed, gjorde et Forsøg paa at affærdige Athos med en Gestus.

»Jeg maa sige Dem alt, Sire,« svarede Greven, »og gaar ikke herfra, førend jeg er bleven tilfredsstillet enten af Deres Majestæt eller af mig selv, nemlig hvis De beviser mig, at De har Ret, eller jeg beviser Dem, at De har Uret. O, De maa høre mig, Sire. Jeg er gammel. Jeg er en Adelsmand, der har udgydt mit Blod for Deres Fader og Dem uden nogen Sinde at have forlangt noget enten af Dem eller Deres Fader. Jeg har ikke begaaet Uret mod noget Menneske i denne Verden og har vist Kongen store Tjenester. De skal høre mig! Jeg er kommet for at forlange Regnskab af Dem for en af Deres Tjeneres Ære, som De har misbrugt ved en Løgn eller forraadt ved en Svaghed. Jeg véd, at disse Ord irriterer Deres Majestæt, men Kendsgerningerne dræber os alle. Jeg véd, at De tænker over, hvorledes De skal revse min Frimodighed, men jeg véd ogsaa, hvilken Straf jeg skal forlange af Gud over Dem, naar jeg fortæller ham Deres Mened og min Søns Ulykke.«

Kongen gik frem og tilbage med lange Skridt, med Haanden paa Brystet og lynende Øjne.

»Min Herre!« raabte han pludselig, »hvis jeg stod her som Konge for Dem, vilde De allerede være straffet, men jeg er kun et Menneske, og jeg har Ret til at elske dem, der elsker mig, en Lykke, der er saa sjælden i denne Verden!«

»De har ikke mere Ret hertil som Menneske end som Konge, Sire; hvis De havde handlet loyalt, havde De aabent sagt Hr. de Bragelonne, hvorledes det hængte sammen, i Stedet for at landsforvise ham.«

»Jeg tror i Sandhed, at jeg disputerer med Dem?« afbrød Ludvig den Fjortende ham med den Majestæt, som han alene forstod at lægge i sin Stemme og sit Blik.

»Jeg haabede, at De vilde svare mig,« sagde Greven.

»De skal snart faa mit Svar, min Herre!«

»De kender mine Tanker,« svarede Hr. de La Fère.

»De har glemt, at De talte til Kongen, min Herre. Det er en Forbrydelse!«

»De har glemt, at De har knust to Menneskers jordiske Lykke, det er en Dødssynd, Sire!«

»Gaa nu!«

»Ikke førend jeg har sagt til Dem: Søn af Ludvig den Trettende, De begynder Deres Regering paa en daarlig Maade, thi De begynder den med Rov og Uloyalitet. Min Familie og jeg er fritagne for at vise Dem den Kærlighed og Ærbødighed, som jeg har ladet min Søn sværge Dem i Saint-Denis' Gravhvælvinger, i Nærværelse af Deres ædle Forfædres dødelige Levninger. De er bleven vor Fjende, Sire, og for Fremtiden har vi ingen anden Herre end Gud. Vogt Dem!«

»De truer!«

»O nej,« svarede Athos bedrøvet, »jeg truer ligesaa lidt, som jeg nærer Frygt. Gud, hvorom jeg taler til Dem, Sire, hører mig; han véd, at jeg for at forsvare Deres Krones Ære endnu vilde udgyde alt det Blod, som tyve Aars Borgerkrige og Krige mod Udlandet har ladet mig beholde. Jeg kan altsaa forsikre Dem, at jeg truer Kongen, saa lidt som jeg truer Manden, men jeg siger til Dem: De mister to Tjenere, fordi De har myrdet Troen paa Menneskene i Faderens Hjerte og Kærligheden i Sønnens. Den ene tror ikke mere paa det kongelige Ord, den anden ikke paa Menneskenes Retskaffenhed og Kvindernes Uskyldighed. Den ene er død for Ærbødigheden, den anden for Lydigheden. Farvel!«

Med disse Ord brækkede Athos sin Kaarde over Knæet, lagde langsomt Stykkerne paa Gulvet og forlod Kabinettet med et Buk for Kongen, der var nær ved at kvæles af Raseri og Skam.

Ludvig blev siddende noget ved Bordet for at fatte sig, derpaa rejste han sig pludselig og ringede voldsomt.

»Opsøg Hr. d'Artagnan!« raabte han til den forfærdede Dørvogter.

— — —

Vore Læsere har uden Tvivl allerede gjort sig selv det Spørgsmaal, hvorledes det gik til, at Athos, om hvem de ikke har hørt Tale i lang Tid, indfandt sig saaledes i det rette Øjeblik hos Kongen. Vi skal overensstemmende med vor Pligt besvare dette Spørgsmaal.

Da Porthos forlod Palais-Royal, havde han begivet sig til Minimes og Vincennesskoven, hvor Raoul ventede paa ham, og fortalt denne sin

Samtale med Hr. de Saint-Aignan indtil de mindste Detailis, idet han sluttelig tilføjede, at den Omstændighed, at Kongen havde sendt Bud efter Yndlingen, formodentlig kun vilde medføre en øjeblikkelig Opsættelse, og at Saint-Aignan, naar han forlod Kongen, vilde ile med at efterkomme Raouls Opfordring.

Men Raoul, der ikke var saa lettroende som hans gamle Ven, sluttede af Porthos' Beretning, at naar Saint-Aignan kom til at tale med Kongen, vilde han fortælle denne alt og at Kongen i saa Fald vilde forbyde Saint-Aignan at møde til Duellen.

Som Følge af denne Anskuelse lod han Porthos blive tilbage for det lidet sandsynlige Tilfælde, at Saint-Aignan skulde indfinde sig, men paalagde ham dog udtrykkelig ikke at vente mere end én, i det højeste halvanden Time.

Dette afslog Porthos rentud og indrettede sig tvertimod i Minimes, som om han vilde blive der bestandig, idet han tog det Løfte af Raoul, at han vilde begive sig hjem fra sin Fader, for at Porthos' Tjener kunde vide, hvor han han kunde træffe ham, hvis Saint-Aignan skulde komme.

Bragelonne forlod derpaa Vincennes og begav sig lige til Athos, der havde været i Paris i to Dage.

Greven var allerede ved et Brev fra d'Artagnan bleven underrettet om Sagernes Stilling.

Efter at Athos havde trykket Raouls Haand og omfavnet ham, opfordrede han ham ved et Tegn til at tage Plads.

»Jeg véd, at De kommer til mig som til en Ven, Vicomte; sig mig, hvad der fører Dem herhen.«

Den unge Mand bukkede og begyndte sin Fortælling. Mere end en Gang i Løbet af denne kvalte Taarer hans Stemme. Imidlertid fuldendte han sin Beretning.

Athos vidste sandsynligvis allerede, hvorledes det var fat, da d'Artagnan, som bemærket, havde skrevet ham til, men da han lige til det sidste vilde bevare den Rolighed og Koldblodighed, der dannede den næsten overmenneskelige Side i hans Karakter, svarede han:

»Jeg tror ikke det mindste af, hvad De her har fortalt mig, Raoul; jeg deler ikke Deres Frygt, ikke fordi Folk, hvis Ord jeg stoler paa, allerede har talt til mig herom, men fordi jeg i min inderste Sjæl ansér det for en Umulighed, at Kongen kan have fornærmet en Adelsmand saaledes. Jeg indestaar for Kongen og skal skaffe Dem Beviser for, hvad jeg siger.«

Raoul, der lige som en drukken Mand vaklede mellem, hvad han havde sét med sine egne Øjne, og sin urokkelige Tillid til en Mand, der aldrig havde løjet, bukkede og svarede:

»Gaa, min Herre, jeg skal vente Dem her.«

Han satte sig og skjulte Hovedet i Hænderne. Athos klædte sig paa og gik.

Hvad der passerede hos Kongen, véd vi.

Da Athos kom tilbage, sad Raoul endnu i samme Stilling. Men da han hørte Døren gaa og sin Faders Skridt, saa' han op.

Athos var bleg og alvorlig; han gav sin Kappe og Hat til Tjeneren, affærdigede ham og satte sig hos Raoul.

»Nu, min Herre,« spurgte den unge Mand, »er De saa bleven overbevist?«

»Ja, Raoul, Kongen elsker Frøken de La Vallière.«

»Han tilstaar det altsaa?« raabte Raoul.

»Ganske ligefrem,« svarede Athos.

»Og hun?«

»Jeg har ikke sét hende.«

»Nej, men Kongen har talt til Dem om hende. Hvad siger han om hende?«

»Han siger, at hun elsker ham.«

»O, sér De, sér De, min Herre!«

»Tro mig, Raoul,« sagde Greven, »jeg har sagt Kongen alt, hvad De selv hunde have sagt ham, og jeg tror, at have sagt det paa en sømmelig, men bestemt Maade.«

»Hvad har De sagt ham, min Herre?«

»At alt er forbi mellem ham og os, Raoul, at De ikke længere stod i hans Tjeneste, og at jeg selv for Fremtiden vilde holde mig fjernt.«

Han rakte sin Haand ud mod Raoul og denne greb den hurtig.

»De er altsaa aldeles overbevist om, Hr. Greve, at Ulykken er uoprettelig?« spurgte den unge Mand.

Athos rystede paa Hovedet og mumlede:

»Stakkels Barn!«

»De antager, at jeg nærer Haab endnu,« sagde Raoul, »og beklager mig. Ja, sér De, det koster mig frygtelig Overvindelse at foragte, som jeg bør, hende, jeg har elsket saa højt.«

Athos saa' bedrøvet paa sin Søn. Raouls Ord var som talte ud af hans eget Hjerte.

I dette Øjeblik meldte Tjeneren Hr. d'Artagnan.

Dette Navn gjorde et højst forskelligt Indtryk paa Athos og Raoul.

Musketéren traadte ind med et ubestemt Smil paa Læberne. Raoul blev siddende, medens Athos gik sin Ven i Møde med et Udtryk i An-

sigtet, der ikke undgik Bragelonne. D'Artagnan blinkede til Athos og nærmede sig derpaa Raoul, hvem han tog i Haanden.

»Nu,« sagde han talende baade til Fader og Søn, »vi trøster nok Barnet, som det lader til.«

»Og De, der altid er det samme gode Menneske, kommer for at hjælpe mig med denne vanskelige Forretning,« sagde Athos.

Med disse Ord trykkede Athos d'Artagnans Haand. Efter hvad Raoul troede at bemærke, havde dette Haandtryk en anden Betydning end den, der laa i Ordene.

»Ja,« svarede Musketéren, »ja, jeg kommer derfor.«

»De er mig velkommen, Hr. Chevalier, ikke for den Trøst, De medbringer, men for Deres egen Skyld. Jeg er trøstet.«

Og han smilte, men det var et Smil, der var langt bedrøveligere end nogen af de Taarer, som d'Artagnan nogen Sinde havde sét flyde.

»Godt da!« sagde d'Artagnan.

»Netop som De kom,« vedblev Raoul, »var Hr. Greven i Færd med at fortælle mig sit Møde med Kongen. De tillader jo nok, at Greven vedbliver, ikke sandt?«

Og den unge Mands Øjne syntes at ville læse i Musketérens Hjerte.

»Hans Møde med Kongen?« spurgte d'Artagtagnan med en saa naturlig Stemme, at det ikke var muligt at tvivle om, at hans Forbavselse var virkelig. »De har altsaa talt med Kongen, Athos?«

Athos smilte og svarede:

»Ja, jeg har talt med ham.«

»Saa De vidste ikke, at Greven havde talt

med Hans Majestæt?« spurgte Raoul halvvejs beroliget.

»Nej, paa min Ære, om jeg vidste.«

»Saa er jeg roligere,« sagde Raoul.

»Roligere, hvorfor?« spurgte Athos.

»Tilgiv mig, min Herre,« sagde Raoul, »men da jeg kender Deres Venskab for mig, frygtede jeg for, at De maaske i temmelig stærke Udtryk havde fortalt Hans Majestæt min Smerte og Deres egen Forbittrelse, og at Kongen da —«

»Og at Kongen da?« gentog d'Artagnan, »naa bliv ved, Raoul.«

»Jeg beder ogsaa Dem at undskylde mig, Hr. d'Artagnan,« vedblev Raoul. »Jeg tilstaar, at jeg et Øjeblik skjalv for, at De ikke var kommet som Hr. d'Artagnan, men som Musketérkaptajn.«

»De er ikke rigtig klog, stakkels Raoul,« udbrød d'Artagnan med en Skoggerlatter, som en opmærksom Iagttager maaske kunde have ønsket mere oprigtig.

»Saa meget desto bedre,« sagde Raoul.

Det unge Menneske betragtede endnu en Gang opmærksomt de to Mænd, men hans Blik mødte Musketérens smilende Ansigt og Grev de La Fères rolige og venlige Aasyn.

»Hvor gaar De hen, Raoul?« spurgte den sidste, da han saa', at Bragelonne lavede sig til at gaa.

»Hjem, min Herre,« svarede denne.

»Saa kan man altsaa finde Dem her, Vicomte, hvis man skulde ønske at tale med Dem.«

»Ja, min Herre.«

Han indhyllede sig i sin Kappe, saaledes at hans bedrøvede Ansigt skjultes for de Forbigaaende, og begav sig til sit Logis.

Raoul havde naaet sit Hus uden at lægge Mærke til, gennem hvilke Gader han gik, og uden at vide, hvorledes han var kommet der; han stødte Døren op og gik op ad Trappen.

Som i de fleste af den Tids Huse var Trappen mørk. Raoul boede paa første Sal, han standsede og ringede.

Olivain lukkede op og skilte ham af med Kaarde og Kappe. Raoul aabnede selv Døren, der førte til Forværelset til en lille, for et Ungkarleværelse særdeles elegant møbleret Salon, som Olivain, der kendte sin Herres Smag, havde pyntet med Blomster, uden at tænke paa, om man lagde Mærke til denne Opmærksomhed eller ej.

I denne Stue fandtes et Portræt af La Vallière, som hun selv havde tegnet og foræret Raoul. Mod dette Portræt, der hang oven over en stor, med mørkt Damask betrukken Lænestol, rettede Raoul først sine Skridt.

Raoul gjorde for Resten ikke andet, end hvad han var vant til; hver Gang han kom hjem, var dette Portræt det første, hans Øjne søgte.

Medens han var tabt i Beskuelsen af det tilbedte Billede, gennemgik han i Tankerne alt, hvad han havde sagt og lidt, og efter en lang Pavse gentog han for tredie Gang:

»O, jeg ulykkelige!«

Han havde næppe udtalt disse Ord, førend et Suk lød bagved ham.

Han vendte sig hurtigt og saa i en Krog af Stuen en tilsløret Kvinde, der ved hans Indtrædelse havde skjult sig bag Døren og som han ikke havde bemærket, da han ikke havde vendt sig om.

Han gik hen imod denne Kvinde, hvis Nær-

værelse ikke var bleven ham meldt, og bukkede, da det bøjede Hoved paa en Gang hævede sig, Sløret blev trukket til Side og et blegt, sørgmodigt Ansigt kom til Syne.

Raoul fo'r tilbage, som om han havde sét et Spøgelse.

»Louise!« raabte han.

Frøken de La Vallière, thi det var hende, gjorde et Skridt fremad.

»Ja, Louise,« mumlede han.

Raoul havde imidlertid fattet sig.

»Er det Dem, Frøken?« sagde han og tilføjede med et ubeskriveligt Udtryk: »De her?«

»Ja, Raoul,« sagde den unge Pige, »ja, det er mig, jeg har ventet paa Dem.«

»Jeg beder om Forladelse, da jeg kom ind, vidste jeg ikke . . .«

»Nej, jeg havde paalagt Olivain at lade Dem være uvidende om . . .«

Hun betænkte sig, og da Raoul ikke svarede hende, indtraadte der et Øjebliks Tavshed, under hvilken man kunde have hørt de to Hjerter banke.

Louise brød først Tavsheden.

»Jeg havde noget at tale med Dem om, jeg maatte absolut sé Dem . . . alene . . . og jeg har ikke betænkt mig paa at gøre et Skridt, der maa blive en Hemmelighed, thi ingen undtagen De, Hr. de Bragelonne, vilde forstaa mig.«

»I Sandhed, Frøken,« stammede Raoul forstyrret, »trods den gode Mening, De har om mig, tilstaar jeg, at jeg . . .«

»Vil De vise mig den Velvillie at sætte Dem og høre mig?« sagde Louise, afbrydende ham.

Bragelonne betragtede hende et Øjeblik; der-

paa rystede han bedrøvet paa Hovedet og satte sig eller faldt rettere sagt om i Stolen.

»Tal,« sagde han.

Hun førte Lommetørklædet til Øjnene og borttørrede en oprørsk Taare, efter et Øjebliks Tavshed sagde hun:

»Vend ikke Deres gode, ærlige Øjne bort fra mig, De er ikke af de Mænd, der foragter en Kvinde, fordi hun har bortgivet sit Hjerte.«

Raoul tav og den unge Pige maatte vedblive.

»For lidt siden,« sagde hun, »kom Hr. de Saint-Aignan til mig fra Kongen.«

Ved disse Ord slog hun Øjnene ned.

Raoul vendte sine bort for ikke at sé noget.

»Hr. de Saint-Aignan kom til mig fra Kongen,« gentog hun, »og fortalte mig, at De vidste alt.«

Hun søgte at møde Raouls Øjne, men forgæves.

»Han fortalte mig, at De var meget vred paa mig, og det med god Grund.«

Denne Gang saa' Raoul paa den unge Pige og et foragteligt Smil krusede hans Læber.

»O,« vedblev hun, »jeg beder Dem, sig ikke, at De har næret nogen anden Følelse mod mig end Vrede. Vent, Raoul, til jeg har fortalt Dem alt, til jeg er færdig med mine Bekendelser.«

Raoul tvang sin Pande til at glattes.

»Først og fremmest,« sagde la Vallière, »beder jeg Dem med foldede Hænder og bøjet Hoved om Tilgivelse, Dem, den ædleste og højmodigste af alle Mænd. Har jeg end ladet Dem forblive i Uvidenhed om, hvad der foregik i mig, vilde jeg i det mindste aldrig have samtykket i at bedrage Dem. I lang Tid troede jeg, min Herre, at jeg elskede Dem over alt, og saa længe jeg

troede paa min Kærlighed til Dem, sagde jeg Dem, at jeg elskede Dem. Jeg elskede Dem i Blois. Kongen kom til Blois, jeg troede endnu, at jeg elskede Dem; jeg vilde have svoret derpaa for Alteret, men der kom en Tid, da jeg blev bragt ud af min Vildfarelse.«

»Nuvel, min Frøken, saa burde De den Dag, da De saa', at jeg endnu elskede Dem, have været saa oprigtig at sige mig, at De ikke elskede mig længere.«

»Jeg havde ikke Mod dertil, Raoul, jeg var fejg. Jeg kendte Dem saa godt, Raoul, og vidste saa godt, at De elskede mig, at jeg skjalv alene ved Tanken om den Sorg, som jeg vilde gøre Dem, og det er saa sandt, Raoul, at jeg i dette Øjeblik, da jeg taler til Dem, ikke har andet Forsvar end min Oprigtighed og ingen anden Sorg end den, jeg læser i Deres Øjne.«

Raoul forsøgte at smile.

»Nej,« sagde den unge Pige med Overbevisningens Varme, »fornærm mig ikke ved at forstille Dem for mig. De elskede mig, De bedrog ikke Dem selv, De løj ikke for Deres eget Hjerte, medens jeg, jeg! . . .«

Og hun faldt paa Knæ med opløftede Arme og bleg som et Lig.

»Medens De,« sagde Raoul, »sagde, at De elskede mig, skønt De elskede en anden.«

»Ja, desværre!« udbrød det stakkels Barn, »ja, jeg elsker en anden, og denne anden . . . min Gud, lad mig sige det, Raoul, thi det er min eneste Undskyldning, denne anden elsker jeg højere end mit Liv, højere end min Gud. Hvis han nogen Sinde ophører at elske mig, vil jeg dø af Sorg, medmindre Gud staar mig bi og er barmhjertig mod mig. Jeg er her,

Raoul, for at rette mig efter Deres Vilje, hvorledes den end monne være, for at dø, hvis De forlanger, at jeg skal dø; dræb mig derfor, Raoul, hvis De i Deres Hjerte tror, at jeg fortjener Døden.«

»Tag Dem i Agt, min Frøken,« svarede Raoul, »naar en Kvinde forlanger Døden, er det, fordi hun ikke har andet at give den forraadte Elsker end sit Blod.«

»De har Ret,« sagde hun.

Et dybt Suk undslap Raoul.

»Og De elsker uden at kunne glemme?« spurgte Raoul.

»Jeg elsker uden at ville glemme og ønsker aldrig at elske nogen anden,« svarede la Vallière.

»Godt,« vedblev Raoul, »De har virkelig sagt mig alt, hvad De havde at sige mig, og alt, hvad jeg kunde ønske at vide. Og nu, min Frøken, er det mig, der maa bede Dem om Tilgivelse, fordi jeg nær var bleven en Hindring for Deres Lykke; det er mig, der har haft Uret, mig, der, idet jeg skuffede mig selv, har hjulpet til at skuffe Dem. Jeg gentager det, min Frøken, jeg beder Dem om Forladelse.«

»De spotter mig!« udbrød hun, »o, De elsker mig som en kærlig Broder, lad mig beholde det Haab, Raoul.«

»Som en kærlig Broder? Skuf Dem ikke, Louise! Jeg elskede Dem som en Elsker, som en Ægtefælle, saa ømt, som en Mand kan elske. Jeg har elsket Dem i den Grad, Louise, at mit Hjerte er dødt og min Tro vakler, at alt paa Jorden og i Himlen er mig ligegyldigt.«

»Raoul, Raoul, min Ven, skaan mig, jeg be-

sværger Dem!« udbrød la Vallière. »O, hvis jeg havde vidst . . .«

»Det er for silde, Louise, De elsker og er lykkelig; jeg læser Deres Lykke gennem Deres Taarer. De har gjort mig til den usleste af alle Mænd, Louise, gaa, jeg beder Dem, Farvel, Farvel!«

Hun vilde tale, men han holdt Haanden for hendes Mund. Hun kyssede denne Haand og besvimede.

»Olivain,« sagde Raoul, »bær denne unge Dame ned i hendes Vogn, der holder nedenunder.«

Olivain løftede hende op, Raoul gjorde en Bevægelse, som for at ile hen til la Vallière og give hende det første og sidste Kys; men han standsede pludselig og sagde:

»Nej, denne Ejendom tilhører ikke mig, det er kun Kongen af Frankrig, der stjæler.«

Med disse Ord gik han ind i sit Kammer, medens Tjeneren bar den besvimede la Vallière ned.

Fire og tyvende Kapitel.

Hvad Raoul havde anet.

Da Raoul var gaaet, befandt Athos og d'Artagnan sig alene med hinanden.

Athos satte straks atter det samme alvorlige Ansigt op, som han havde haft ved d'Artagnans Ankomst.

»Nu, min kære Ven,« sagde han, »hvilken Efterretning bringer De mig?«

»For Fanden!« udbrød d'Artagnan.

»Jeg skal hjælpe Dem paa Gled, kære Ven. Kongen er rasende, ikke sandt?«

»Naar jeg skal være oprigtig, maa jeg tilstaa, at han rigtignok ikke er i godt Humør.«

»Og De kommer . . .«

»Fra ham, ja.«

»Altsaa for at arrestere mig.«

»De har truffet Hovedet paa Sømmet, min Ven.«

»Det ventede jeg . . . Lad os komme afsted.«

»For Fanden! hvor De har Hastværk!« udbrød d'Artagnan. »De maa sikkert have adskilligt at bringe i Orden, førend De saaledes forlader Deres Hjem.«

»Jeg? aldeles ikke.«

»Hvorledes?«

»Min Gud, nej. Som De véd, d'Artagnan, har jeg altid betragtet mig som en slet og ret Rejsende her paa Jorden, der var parat til at drage til Verdens Ende paa min Konges Befaling og til at forlade denne Verden paa min Guds Befaling. Man behøver ikke andet end en Vadsæk eller en Ligkiste. Jeg er lige saa beredt i Dag som altid, kære Ven. Før mig derfor bort.«

»Men Bragelonne . . .«

»Jeg har opdraget ham i mine egne Grundsætninger, og som De saa', gættede han, da han fik Øje paa Dem, øjeblikkelig Grunden til Deres Komme. Lad os komme afsted.«

»Lad os det,« svarede d'Artagnan rolig.

»Min Ven,« vedblev Greven, »da jeg har brækket min Kaarde hos Kongen og kastet Stykkerne for hans Fødder, antager jeg, at det fritager mig for at give Dem den.«

»De har Ret, og hvad Fanden vilde De desuden have, at jeg skulde stille op med Deres Kaarde?«

»Gaar man foran eller bagefter Dem?« spurgte Athos leende.

»Man gaar ved min Side,« sagde d'Artagnan.

Han tog med disse Ord Grevens Arm for at gaa ned ad Trappen.

Grimaud, der opholdt sig i Forværelset, saa' urolig efter dem. Han kendte altfor meget til Livet til ikke at nære en Mistanke om, at der maatte stikke noget herunder.

Grimaud fulgte de to Venner til Vognen. Athos steg først op, d'Artagnan fulgte ham uden at sige noget til Kusken. Ingen i Nabolaget lagde Mærke til dem. Da Vognen havde naaet Kajerne, sagde Athos:

»De fører mig til Bastillen, som jeg sér.«

»Jeg?« svarede d'Artagnan, »jeg fører Dem ikke andre Steder hen, end De selv vil.«

»Hvad mener De?« spurgte Greven overrasket.

»Ih,« svarede d'Artagnan, »De kan da nok begribe, min kære Greve, at jeg kun har paataget mig dette Hverv, for at De kunde handle ganske efter eget Godtbefindende. De har ikke kunnet antage, at jeg saaledes uden videre vilde lade Dem indespærre. Ellers havde jeg naturligvis overladt denne Sag til Hr. Gardekaptajnen.«

»Kære Ven,« sagde Athos og omfavnede d'Artagnan, »derpaa kender jeg Dem.«

»For Pokker! det forekommer mig at være ganske ligefrem. Kusken kører Dem til Barrieren Cours la Reine, hvor De vil finde en Hest, som jeg har befalet at holde parat til Dem, paa denne Hest tilbagelægger De tre Poststationer i ét Træk, og jeg skal nok sørge for ikke at vise mig hos Kongen og melde ham,

at De er rejst, førend det vil være en Umulighed at indhente Dem. Imidlertid vil De have naaet Havre og derfra England, hvor De tager Ophold i det smukke Hus, som min Ven Hr. Monck har foræret mig, ikke at tale om den Gæstfrihed, som Kong Karl selvfølgelig vil tilbyde Dem. Naa, hvad siger De om denne Plan?«

Athos rystede paa Hovedet og svarede smilende:

»Før mig til Bastillen.«

»Halsstarrige Menneske!« sagde d'Artagnan, »betænk dog . . .«

»Hvilket?«

»At De ikke mere er tyve Aar. Tro mig, min Ven, jeg dømmer efter mig selv. Et Fængsel er dræbende for Folk i vor Alder. Nej, nej, jeg vil ikke tillade, at De vansmægter i Fængsel. Alene Tanken derom gør mig ganske ør i Hovedet.«

»Kære Ven,« svarede Athos roligt, »jeg vilde ønske, at jeg kunde overbevise Dem om én Ting, at jeg nemlig ønsker at blive arresteret, at jeg sætter en Arrestation over alt.«

D'Artagnan trak paa Skuldrene.

»Hvad skal man sige?« vedblev Athos, »saaledes er det nu en Gang; selv om De lod mig gaa, vilde jeg selv melde mig som Fange. Jeg vil vise denne unge Mand, at hans Krones Glans blænder ham, at han kun er den første i Landet paa den Betingelse, at han tillige er den højmodigste og viseste. Lad ham straffe mig, kaste mig i Fængsel og pine mig! Han misbruger sin Magt, men han vil nok faa at vide, hvad Samvittighedsnag er for senere at lære at kende af Gud, hvad Straf er.«

»Min Ven,« sagde d'Artagnan, »jeg kender Dem saa godt, at jeg véd, at naar De har sagt Nej, saa mener De det. Jeg vil derfor ikke trænge mere ind paa Dem; De ønsker at blive bragt til Bastillen?«

»Ja.«

»Saa lad os da køre derhen! . . . Til Bastillen!« vedblev d'Artagnan, henvendende sig til Kusken.

Der blev ikke talt et Ord, medens Vognen kørte videre, hverken hurtigere eller langsommere.

Athos tog Musketerens Haand og sagde:

»Er De ikke ogsaa af den Mening, d'Artagnan, at Gud vil hævne mig?«

»Jo, og jeg kender Folk her i Verden, der vil hjælpe Gud,« svarede Kaptajnen.

Vognen havde imidlertid naaet Bastillens yderste Port, hvor den standsedes af en Skildvagt. D'Artagnan behøvede blot at sige et Ord og Vagten rullede videre.

Medens de kørte op ad den bedækkede Vej, der førte til Guvernementshuset, udbrød d'Artagnan, hvis Losseøjne saa' alt, pludselig:

»Ah, hvad er det, jeg sér dèr?«

»Nu, hvad sér De da, min Ven?« spurgte Athos roligt.

»En Vogn, skynd Dem lidt, saa vil De sé hvem der stiger ud af Vognen.«

En anden Skildvagt standsede i det samme d'Artagnan. De sædvanlige Formaliteter iagttoges. Athos saa' nu i hundrede Skridts Afstand den Mand, hans Ven havde gjort ham opmærksom paa.

Denne Mand steg virkelig ud af Vognen udenfor selve Guvernørens Port.

»Naa,« sagde d'Artagnan, »sér De ham?«

»Ja, det er en Mand i graa Klæder.«

»Athos, jeg vil vædde paa, at det er ham.«

»Hvem?«

»Aramis.«

»Aramis! Det er ikke muligt! Hvad gør han her?«

»Aa, han kender Guvernøren Baisemeaux,« svarede Musketeren skælmsk. »Vi kommer paa Ære meget belejligt.«

»Jeg beklager meget dette Møde; naar Aramis sér mig, vil det bedrøve ham dels at sé mig og dels at blive sét.«

»Jeg har saa mine egne Tanker, Athos, vi maa sé at forskaane Aramis for den Bedrøvelse, hvorom De taler.«

»Men hvorledes skal vi bære os ad dermed?«

»Lad mig om det, jeg vil lyve for to, det er noget, der er saa naturligt og falder saa let for en Gascogner.«

Athos smilte.

Vognen holdt nu paa det samme Sted, hvor den anden Vogn havde holdt, nemlig udenfor Guvernørens Dør.

De blev begge indladte og befandt sig snart i Guvernørens Spisestue, hvor det første Ansigt, d'Artagnan fik Øje paa, var Aramis', som sad Side om Side med Baisemeaux og ventede paa Ankomsten af et godt Maaltid, hvis Duft udbredte sig over hele Huset.

Gav d'Artagnan den overraskede, saa var det samme ikke Tilfældet med Aramis; ved Synet af sine to Venner blev han synlig bevæget.

»Ah!« udbrød Aramis, »ved hvilket Tilfælde? . . .«

»Det vilde vi netop spørge Dem om,« svarede d'Artagnan.

»Er vi maaske alle tre Fanger?« vedblev Aramis med en paatagen Munterhed.

»Ja, Murene lugter rigtignok forbandet af Fængselsluft,« sagde d'Artagnan. »De husker nok, Hr. de Baisemeaux, at De forleden Dag inviterede mig til Middag.«

»Jeg?« udbrød Baisemeaux.

»Ah! man skulde næsten tro, at De var falden ned fra Skyerne. Husker De ikke det?«

Baisemeaux blev baade bleg og rød, saa' paa Aramis, der ligeledes saa' paa ham, og stammede endelig:

»Jo, jo, jeg mindes det.«

»Det var hos Kongen, De fortalte mig, jeg husker ikke længere hvilken Historie om Deres Affærer med de Herrer Louvière og Tremblay.«

»Ah, ja, meget rigtigt.«

»Og om Hr. d'Herblays Godhed mod Dem.«

»Ah!« udbrød Aramis, visende den ulykkelige Guvernør det Hvide i sine Øjne.

Men denne afbrød Musketeren:

»Det er rigtigt, og De har Ret. Nu husker jeg det ganske tydeligt. Jeg beder tusinde Gange om Forladelse. Men læg vel Mærke til, min kære Hr. d'Artagnan, at De til enhver Tid, buden eller ubuden, er velkommen hos mig saa vel som Deres Ven, Hr. d'Herblay,« tilføjede han, vendende sig om til Aramis, »og Herren dèr,« sluttede han med et Buk for Athos.

»Det tænkte jeg nok,« svarede d'Artagnan, »og derfor er jeg ogsaa kommet. Da jeg ikke havde noget at bestille i Palais-Royal i Aften,

vilde jeg smage Deres Hverdagskost, paa Vejen hertil mødte jeg Hr. Greven.«

Athos bukkede.

»Hr. Greven, der kom lige fra Hans Majestæt, overbragte mig en Ordre, som fordrer hurtig Udførelse. Vi befandt os tæt herved og jeg fortsatte Vejen, om ikke for andet, saa for at trykke Deres Haand og forestille Dem Herren, om hvem De udtalte Dem saa fordelagtig hos Kongen den samme Aften, da . . .«

»Meget vel, meget vel! Hr. Grev de la Fère er mig særdeles velkommen.«

»Og han vil spise med Eder, ikke sandt, medens jeg Stakkel passer min Tjeneste? I er lykkelige!« tilføjede han sukkende.

»De forlader os altsaa,« udbrød Aramis.

»Hvad for noget! skal vi miste Dem?« spurgte den skikkelige Guvernør.

»Jeg forlanger blot en Time eller halvanden og skal være her igen til Desserten.«

»Vi vil vente paa Dem,« sagde Baisemeaux.

»Nej, det maa De ikke, saa bliver jeg vred.«

»Kommer De igen?« spurgte Athos tvivlende.

»Ganske vist,« svarede d'Artagnan og trykkede hans Haand, hvorpaa han tilføjede sagtere: »Vent paa mig, Athos, vær munter og tal fremfor alt for Guds Skyld ikke om Forretninger.«

Et nyt Haandtryk paalagde Greven at være diskret og uigennemtrængelig.

Baisemeaux fulgte d'Artagnan til Døren.

Ti Minutter efter d'Artagnans Bortgang tog de tre Herrer Plads ved et godt besat Bord.

Baisemeaux var den eneste, der spiste og drak overordentlig. Aramis viste intet fra sig

og smagte paa alt; efter Suppen og de tre første Retter rørte Athos intet mere.

Aramis spurgte uafladelig sig selv, ved hvilket besynderligt Træf Athos befandt sig hos Baisemeaux, naar d'Artagnan ikke var der længere, og hvorfor d'Artagnan ikke var blevet hos Athos.

Athos gennemskuede komplet Aramis og anede, at han havde en eller anden vigtig Plan for. Derpaa tænkte han paa sine egne Sager og gjorde sig selv det Spørgsmaal, hvorfor d'Artagnan havde forladt Bastillen i en saadan Fart, ladende en Fange tilbage saa daarlig indespærret.

Men vi vil nu følge med d'Artagnan, som, da han steg ind i Vognen, der havde bragt ham, raabte til Kudsken:

»Til Kongen, alt hvad Remme og Tøj kan holde.«

Da d'Artagnan ankom til Louvre, lod han sig melde hos Kongen og blev straks indladt.

»Er det gjort?« spurgte Kongen.

»Ja, Sire,« svarede Musketerkaptajnen højtidelig, »det er gjort.«

Kongen vidste ikke, hvad han skulde sige, men Stoltheden forbød ham at blive staaende herved. Naar en Konge har taget en Beslutning, selv om den er uretfærdig, maa han vise alle dem, der har set ham tage den, men især sig selv, at han gjorde Ret i at tage den. Der er et godt, næsten ufejlbarligt Middel til at opnaa dette, nemlig at søge at finde Fejl hos Offeret.

Ludvig, som var opdraget af Mazarin og Anna af Østerrig, forstod bedre end nogen anden Fyrste sin Kongemetier, hvilket han ved

denne Lejlighed søgte at vise. Efter et Øjebliks Tavshed, under hvilken han ved sig selv havde anstillet ovenstaaende Betragtninger, sagde han skødesløst:

»Hvad sagde Greven?«

»Intet, Sire.«

Kongen kastede stolt med Nakken og sagde:

»Jeg haaber, at Hr. Grev de la Fére ikke har fremturet i sin oprørske Rolle.«

»Først og fremmest, Sire, hvad kalder De oprørsk?« spurgte Musketeren rolig. »Er den Mand en Oprører i Kongens Øjne, der ikke alene lader sig indespærre i Bastillen, men endog sætter sig op mod dem, som ikke vil føre ham derhen?«

»Som ikke vilde føre ham derhen?« raabte Kongen. »Hvad hører jeg, Kaptajn? Er De bleven gal?«

»Det tror jeg ikke, Sire.«

»De taler om Folk, der ikke har villet arrestere Hr. de la Fére?....«

»Ja, Sire.«

»Men det er jo Dem, hvem jeg har givet dette Hverv!« udbrød Kongen.

»Ja, Sire, det er mig.«

»Og De siger, at De trods min Ordre har haft i Sinde ikke at arrestere den Mand, der har fornærmet mig?«

»Det var ganske vist min Hensigt, Sire.«

»O!«

»Jeg har endog foreslaaet ham at bestige en Hest, som jeg holdt i Beredskab til ham ved Barriéren la Conférence, for at Hr. Grev de la Fére kunde naa Havre og England.«

»De vilde altsaa forraade mig, min Herre?« raabte Kongen rasende.

»Fuldstændig.«

Der var intet at svare hertil. Kongen forbavsedes over at støde paa en saadan Modstand.

»De maa i det mindste have haft en Grund til at handle saaledes, Hr. d'Artagnan,« sagde Kongen majestætisk.

»Jeg har altid Grunde for min Handlemaade, Sire.«

»Og det er Deres Troskab, min Herre! Hvis det, De siger er sandt....«

»Hvad jeg siger, Sire, er altid sandt.....«

»Hvad vil De her? Tal!«

»Jeg er kommet for at sige til Kongen: Sire, Hr. de la Fére er i Bastillen...«

»Det er ikke Deres Skyld, som det lader til.«

»Det er sandt, Sire, men han er den nu engang, og derfor er det af Vigtighed at Deres Majestæt faar det at vide, og jeg kommer nu for ligeledes at lade mig arrestere.«

»De lade Dem arrestere?«

»Javist. Min Ven vil kede sig der, og jeg vil derfor foreslaa Deres Majestæt at tillade mig at holde ham med Selskab; Deres Majestæt behøver blot at sige et Ord, og jeg arresterer mig selv.«

Kongen fo'r hen til et Bord og tog en Pen for at skrive en Ordre til at arrestere d'Artagnan.

»Læg Mærke til, at det bliver for Livstid, min Herre,« raabte han truende.

»Det gør jeg ogsaa Regning paa,« svarede Musketeren, »thi naar De først har opført Dem saa net, vil De mangle Mod til nogen Sinde at sé mig i Øjnene.«

Kongen kastede heftigt Pennen fra sig.

»Gaa!« sagde han.

»Nej, Sire, med Deres Majestæts Tilladelse.«

»De skal have Deres Afsked, min Herre!« raabte Kongen.

»Sire, De véd, at min Afskedigelse ikke vil bedrøve mig, eftersom jeg selv bad derom i Blois den Dag, da Deres Majestæt nægtede Kong Karl den Million, som min Ven, Grev de la Fére gav ham.«

»Nu, saa skynd Dem.«

»Nej, Sire, thi her er ikke Tale om min Afsked. Deres Majestæt havde grebet Pennen for at sende mig i Bastillen, hvorfor har De forandret Mening?«

»D'Artagnan! gascogniske Hoved! Hvem er Konge, De eller jeg? Tal!«

»Det er De uheldigvis, Sire.«

»Hvorledes, uheldigvis.«

»Ja, Sire, thi hvis jeg var det...«

»Hvis De var det, vilde De billige Hr. d'Artagnans Opsætsighed, ikke sandt?«

»Jo, ganske vist.«

»Min Herre!« udbrød Kongen, »tror De, at De undskylder Deres Ven ved at overgaa ham i Uforskammethed?«

»O, Sire, jeg vil gaa meget videre end han,« vedblev d'Artagnan, »og det er Deres egen Skyld. Jeg vil sige Dem, hvad han ikke har sagt Dem, jeg vil sige Dem: — Sire, De har opofret hans Søn, og han har forsvaret sin Søn, De har opofret ham selv; han har talt til Dem i Ærens, Dydens og Religionens Navn, men De har stødt ham bort og kastet ham i Fængsel. Jeg vil være haardere end han, Sire, og sige: — Vælg selv, Sire, vil De have Venner eller Tjenere, Soldater eller Dansemestre, store

Mænd eller Harlekiner? Vil De have, at man skal elske Dem eller være bange for Dem? — Hvis De foretrækker Lavhed, Intriger og Fejghed, o, saa sig det blot, Sire, og vi vil forlade Dem, vi der er de eneste endnu levende Mønstre for gammeldags Tapperhed, vi, der maaske endog har overgaaet Fortidens store Mænd i Mod og Fortjeneste. Skynd Dem at gøre Deres Valg, Sire. Behold, hvad De har tilbage af store Mænd, Hofmænd vil De altid kunne faa nok af. Skynd Dem og send mig i Bastillen med min Ven, thi naar De ikke har forstaaet at høre paa Grev de la Fére, det vil sige Ærens Stemme, og d'Artagnan, Oprigtighedens og Frimodighedens Stemme, saa er De en slet Konge, og i Morgen vil De være en ussel Konge. De slette Konger afskyr man, de elendige jager man bort. Det var det, jeg havde at sige Dem, Sire, og det er Deres egen Skyld, at jeg er gaaet saa vidt.«

Kongen kastede sig ganske blaa i Ansigtet tilbage i sin Stol. Hvis Lynilden havde slaaet ned for hans Fødder, vilde det øjensynlig ikke have forbavset ham mere. Denne Oprigtighedens Stemme, som d'Artagnan kaldte det, havde gennemboret hans Hjerte ligesom et Sværd.

D'Artagnan havde sagt alt, hvad han havde at sige. Da han fattede Kongens Vrede, trak han sin Kaarde, nærmede sig ærbødig Ludvig og lagde den paa Bordet.

Men Kongen stødte rasende til Kaarden, der faldt paa Gulvet og rullede hen for d'Artagnans Fødder.

Trods sit Herredømme over sig selv blegnede d'Artagnan og sagde, rasende af Forbitrelse:

»En Konge kan lade en Soldat falde i Unaade, jage ham i Landflygtighed og dømme ham til Døden, men om han saa var hundrede Gange Konge, har han ikke Ret til at fornærme ham ved at vanære hans Sværd. Sire, en Konge af Frankrig har aldrig med Foragt stødt en saadan Mands Kaarde fra sig, som jeg er. Husk vel paa, Sire, at naar den er besudlet, har den ingen anden Skede end mit eller Deres Hjerte. Jeg vælger mit, Sire, hvorfor De kan takke Deres Gud og min Taalmodighed.«

Derpaa sprang han hen til sin Kaarde og udbrød:

»Mit Blod kommer over Deres Hoved, Sire!«

Og med Lynets Hurtighed satte han Kaardefæstet mod Gulvet og vendte Spidsen mod sit Bryst.

Men Kongen var endnu hurtigere end d'Artagnan, slyngede sin højre Arm om Musketerens Hals og med den venstre tagende Kaarden stak han den tavs i Skeden.

D'Artagnan, der endnu var meget bleg og rystede, lod Kongen gøre som han vilde.

Ludvig gik rørt hen til Bordet, tog Pennen og skrev nogle Linier, som han undertegnede og rakte d'Artagnan.

»Hvad er det for et Papir, Sire?« spurgte d'Artagnan.

»En Ordre til Hr. d'Artagnan om øjeblikkelig at sætte Hr. Grev de la Fére paa fri Fod.«

D'Artagnan greb Kongens Haand og kyssede den, derpaa lagde han Ordren sammen, stak den under sin Vams og gik.

Hverken Kongen eller Kaptajnen havde sagt et Ord.

»O, menneskelige Hjerte,« mumlede Ludvig,

da han var bleven alene, »naar skal jeg dog lære at læse i Dine Folder som i en Bog? Nej, jeg er ingen slet Konge, ingen elendig Konge, men jeg er endnu et Barn.«

— — — — —

D'Artagnan havde lovet Hr. de Baisemeaux at komme tilbage til Desserten, og han holdt Ord.

Man var ved de fine Vine og Likører, med hvilke Gouvernørens Kælder havde Ord for at være udmærket forsynet, da Musketerkaptajnens Sporer lød i Korridoren, og han selv viste sig i Døren.

Athos og Aramis havde spillet med Kortene under Bordet, hvorfor ingen af dem havde gennemskuet den anden. Da man havde spist, talte man meget om Bastillen, den sidste Rejse til Fontainebleau og den Fest, som Hr. Fouquet vilde give i Vaux.

D'Artagnan indtraf midt under Samtalen, endnu ganske bleg og bevæget af sin Samtale med Kongen. Baisemeaux skyndte sig med at bringe ham en Stol, D'Artagnan tog et Glas Vin og tømte det.

Da Athos mente, at det tilkom ham at give en Forklaring over, hvad der foregik, sagde han smilende:

»Sandheden, mine Herrer, er, at De, Aramis, nylig har spist til Aften med en Statsforbryder, og De, Hr. Baisemeaux, med Deres Fange.«

Baisemeaux udstødte et Udraab af Forundring.

Aramis paatog sig en deltagende Mine og sagde:

»O, min kære Athos, tilgiv mig, men det anede mig næsten, hvad der nu er blevet til-

Vished for mig. En eller anden dum Streg af Raoul og la Valliére, ikke sandt?«

»Ak,« sagde Baisemeaux.

»Og,« vedblev Aramis, »som stor Mand har De glemt, at der nu kun eksisterer Hofmænd, opsøgt Kongen og sagt ham Deres Mening?«

»De har gættet rigtigt, min Ven.«

»Altsaa,« sagde Baisemeaux, skælvende over at have spist fortroligt sammen med en Mand, der var falden i Unaade hos Hans Majestæt, »altsaa er Hr. Greven...«

»Min kære Gouvernør,« afbrød Athos ham, »min Ven, Hr. d'Artagnan, vil overrække Dem det Papir, der stikker frem af hans Vams og som sikkert er Ordren til at arrestere mig.«

Baisemeaux rakte Haanden frem med sin sædvanlige Høflighed.

D'Artagnan fremtog to Papirer, af hvilke han præsenterede Gouvernøren det ene. Baisemeaux aabnede det og læste halv højt, medens han betragtede Athos over Papiret:

»Ordre... til at indespærre i mit... Slot Bastillen.« Meget vel. »I mit Slot Bastillen... Hr. Grev de la Fére.« O, min Herre, det er en sørgelig Ære for mig at skulle have Dem hos mig.«

»Ikke engang en Dag, eller rettere sagt ikke engang en Nat,« sagde d'Artagnan, fremtagende den anden Ordre, thi denne Ordre anmoder Dem om øjeblikkelig at sætte Greven i Frihed.«

»Hvorledes?« udbrød Athos forbavset, »skænker Kongen mig Friheden?«

»Læs selv, kære Ven,« sagde d'Artagnan.

Athos tog Ordren og læste:

»De har haft en drøj Tur, ikke sandt? O, tilstaa det kun, min Ven.«

»Jeg, nej aldeles ikke!« svarede Musketeren leende, »Kongen gør alt, hvad jeg vil have.«

Aramis betragtede d'Artagnan og saa' at han løj. Men Baisemeaux saa' ikke andet end d'Artagnan af lutter Beundring for denne Mand, der kunde faa Kongen til at gøre alt, hvad han vilde have.

»Landsforviser Kongen Athos?« spurgte Aramis.

»Ikke just det, Kongen har ikke engang berørt dette Punkt,« svarede d'Artagnan, »men jeg tror, at Greven ikke kan gøre noget bedre, medmindre han vil takke Kongen, — end at trække sig tilbage til sit Slot. Forresten, min kære Athos, hvis De foretrækker et bedre Opholdssted, saa tal blot, og jeg paatager mig at arrangere den Sag.«

»Tak,« svarede Athos, »men intet kan være mig behageligere, kære Ven, end at vende tilbage i min Ensomhed, under mine store Træer paa Loires Bredder. Er Gud den bedste Læge for Sjælens Onder, saa er Naturen det bedste Lægemiddel. Altsaa, min Herre,« tilføjede han, vendende sig om til Baisemeaux, »er jeg fri.«

»Lad os komme af Sted, min Ven,« sagde d'Artagnan.

»Skal jeg nyde den Glæde at have Dem til Ledsager, min Ven,« vedblev Athos.

»Kun til Døren, min Bedste,« svarede d'Artagnan, »der siger jeg det samme til Dem, som jeg har sagt til Kongen: Jeg har Tjeneste.«

Efter at have omfavnet Aramis, trykket Hr. de Baisemeaux Haand og modtaget Begges Ønsker om en lykkelig Rejse, gik Athos med d'Artagnan.

Fem og tyvende Kapitel.

Fortsættelse.

Vi maa nu tale et Par Ord om, hvad der imidlertid var forefaldet hos Athos og Bragelonne.

Som vi alt har set, havde Grimaud ledsaget sin Herre til Paris. Han havde set Athos gaa ud, d'Artagnan bide sig i sine Knebelsbarter og Athos stige op i en Vogn, han havde iagttaget begges Ansigter, og han havde kendt dem længe nok til at indse, at der under den Maske af Ubevægelighed, som de havde paataget sig, skjulte sig alvorlige Begivenheder.

Da Athos var borte, begyndte han at tænke. Han gennemgik alt, hvad der var hændet. D'Artagnans Brev til Athos, efter hvis Modtagelse denne havde vist sig saa bedrøvet, derpaa Raouls Besøg hos Athos, efter hvilket Athos havde forlangt sine Ordener og sin Galladragt; dernæst Audiensen hos Kongen, hvorfra Athos var kommen saa mørk tilbage, derpaa Forklaringen mellem Fader og Søn, hvorefter Athos havde omfavnet Raoul saa bedrøvet, medens Raoul saa nedslaaet begav sig hjem; endelig d'Artagnans Ankomst, efter hvilken Greven var kørt bort med d'Artagnan.

Grimaud ledte først i sin Herres tilbageblevne Frakke efter Hr. d'Artagnans Brev, som han ogsaa fandt, og som lød saaledes:

»Kære Ven, Raoul har været hos mig for at faa Oplysninger om Frøken de la Valliéres Opførsel under vor unge Vens Ophold i London. Jeg er en stakkels Musketerkaptajn, hvis Ører hele Dagen fyldes med Kaserne og Gade-

snak. Hvis jeg havde sagt Raoul, hvad jeg tror at vide, vilde den stakkels Knøs være død deraf, men jeg, der staar i Kongens Tjeneste, kan ikke fortælle om Kongens Affærer, Sagen angaar forøvrigt Dem mere end mig og næsten lige saa meget som Raoul.«

Grimaud rev sig i Haaret.

»Det er Opløsningen paa Gaaden,« sagde han. »Den unge Pige har forsét sig, hvad man fortæller om hende og Kongen, er sandt. Den unge Herre er bleven bedraget, og han maa vide det. Hr. Greven er gaaet til Kongen og har sagt ham sin Mening. Derpaa har Kongen sendt Hr. d'Artagnan for at ordne Sagen. O, min Gud,« vedblev Grimaud, »Hr. Greven kom hjem uden Kaarde.«

Denne Opdagelse drev den kolde Sved frem paa den brave Mands Pande. Han indskrænkede sig ikke længere til at gætte, men satte sin Hat paa Hovedet og ilte til Raouls Logis.

Efter Louises Bortgang havde Raoul bekæmpet sin Sorg, om ikke sin Kærlighed. Idet han overtænkte den hele farlige Stilling nærmere, faldt det ham paa én Gang ind, at hans Fader vilde blive et Offer for Kongens Vrede.

Denne Tanke fik ham til at springe op. Han spændte Kaarden om sig og ilte først til sin Faders Bolig. Undervejs fo'r han mod Grimaud der kom løbende fra den modsatte Side.

»Grimaud!« raabte Raoul. »Har De sét Greven?«

»Nej, hvor er han?«

»Jeg søger ham.«

»Og Hr. d'Artagnan?«

»Gaaet ud med ham.«

»Naar?«

»Ti Minutter efter, at De var gaaet.«

»Hvorledes tog De bort?«

»Til Vogns.«

»Tog min Fader Penge med sig?«

»Nej.«

»Kaarde?«

»Nej.«

»Grimaud! Jeg har den Idé, at Hr. d'Artagnan er kommet for at —«

»Arrestere Hr. Greven, ikke sandt?«

»Jo, Grimaud, — hvilken Vej er de taget?«

»Den til Kajerne.«

»Og Bastillen.«

»O, min Gud, ja.«

»Lad os skynde os!«

»Ja, lad os skynde os!«

»O, min Gud, men jeg er ikke rigtig klog i Dag, min gode Grimaud.«

»Hvorledes det?«

»Jeg har rent glemt Hr. du Vallon, som venter mig i Minimes, i Vincennes.«

»O, min Gud! heldigvis er det ad samme Kant som Bastillen.«

»Lad os skynde os!«

De red saa hurtigt, de kunde, til Minimes, hvor Porthos stadig ventede.

»Har De dræbt ham?« spurgte Porthos, da han saa' Raoul.

»Hvem?«

»Saint-Aignan.«

»Der er slet ikke Tale om Saint-Aignan.«

»Hvad er der da paa Færde?«

»Hr. Grev de la Fère er uden al Tvivl i dette Øjeblik arresteret.«

Porthos gjorde en Bevægelse, der kunde have kastet en Mur om.

»Arresteret . . . Af hvem?«

»Af d'Artagnan.«

»Det er ikke muligt,« sagde Porthos.

»Men det er dog sandt alligevel,« svarede Raoul.

»Og hvorhen har man bragt ham?« spurgte Porthos.

»Formodentlig til Bastillen.«

»O!« mumlede Porthos og gjorde et Par Skridt fremad.

»Hvad vil De gøre?« spurgte Raoul.

»Jeg? Intet. Kun vil jeg ikke have, at Athos skal blive i Bastillen.«

Raoul nærmede sig den værdige Porthos.

»Véd De, at Arrestationen er skét efter Kongens Ordre?«

Porthos saa' paa den unge Mand, som om han vilde sige: »Hvad vedkommer det mig?« Dette Sprog forekom Raoul saa veltalende, at han ikke spurgte mere, men steg til Hest. Porthos havde alt med Grimauds Bistand gjort det samme.

»Lad os blive enige om vor Plan,« sagde Raoul.

»Ja,« sagde Porthos, »vor Plan, det er rigtigt.«

Raoul sukkede dybt og standsede pludselig.

»Hvad fejler Dem?« spurgte Porthos, »er De syg?«

»Nej, men jeg føler min Afmagt. Kan vi tre tage Bastillen?«

»O, hvis d'Artagnan blot var her,« svarede Porthos, »jeg siger ingen Ting.«

Raoul blev greben af Beundring ved Synet af en saadan Tillid, der var mere end naiv.

De begav sig til Bastillen. Pludselig fik de Øje paa en Vogn, der kørte over Vindebroen.

Raoul kunde ikke opdage, hvem der sad i den, men Grimaud svor paa, at han havde sét to Personer, af hvilke den ene var hans Herre. Porthos saa' vekselvis paa Grimaud og Raoul, i Haab om at forstaa deres Tanker.

»Det er tydeligt,« sagde Grimaud, »at hvis Hr. Greven er i Vognen, sætter man ham i Frihed eller fører ham til et andet Fængsel.«

»Det vil vi snart faa at sé af den Vej, de tager,« svarede Porthos.

»Hvis man sætter ham i Frihed, kører man ham til hans Hjem,« vedblev Grimaud.

»Det er sandt,« svarede Porthos.

»Vognen tager ikke den Vej,« bemærkede Raoul.

Hestene forsvandt virkelig i dette Øjeblik i Forstaden Saint-Antoine.

»Afsted,« udbrød Porthos, »vi angriber Vognen under Vejs og opfordrer Athos til at flygte.«

»Oprør!« mumlede Raoul.

D'Artagnan, der altid var paa sin Post, hørte Hestetravet, netop som Raoul opfordrede Porthos til at ride forbi Vognen for at sé, hvem der ledsagede Athos. Porthos adlød, men kunde intet sé. Vinduerne var slaaede ned.

Raouls Vrede og Utaalmodighed løb af med ham, da han bemærkede denne Hemmelighedsfuldhed af Athos' Ledsager, og han besluttede at gaa til Yderligheder.

D'Artagnan havde imidlertid meget godt kendt Porthos og Raoul og meddelt Greven sin Opdagelse. De vilde sé, hvor vidt Raoul og Porthos vilde gaa.

De kom ikke til at vente længe. Raoul trak

en Pistol frem, greb den forreste Hest i Tøjlen og befalede Kusken at holde.

Porthos greb fat i Kusken og trak ham ned af Bukken.

Grimaud havde allerede taget fat i Vogndøren.

Raoul raabte af alle Kræfter:

»Hr. Greve! Hr. Greve!«

»Ah, er det Dem, Raoul?« udbrød Athos glædedrukken.

»Ikke daarlig!« tilføjede d'Artagnan skoggerleende.

Og de omfavnede begge det unge Menneske og Porthos.

»Min brave Porthos! fortræffelige Ven!« udbrød Athos, »altid den samme!«

»Han er endnu tyve Aar,« sagde d'Artagnan. »Bravo, Porthos.«

»For Fanden!« svarede Porthos lidt forvirret, »vi troede, at man vilde arrestere Dem.«

»Medens der,« svarede Athos, »kun er Tale om at køre en Tur i Hr. d'Artagnans Vogn.«

»Vi har fulgt Dem fra Bastillen,« svarede Raoul i en bebrejdende Tone.

»Hvor vi var tagne hen for at spise til Aften med den skikkelige Hr. Baisemeaux.«

»Ah!« udbrød Porthos, trækkende Vejret lettere.

»Hvorhen tager Hr. Greven?« spurgte Grimaud, der allerede var bleven belønnet af sin Herre med et Smil.

»Vi rejser til Blois, til vort Hjem. Du vender tilbage til Paris med din og Hr. du Vallons Hest, thi Raoul og jeg stiger til Hest her og overlader de to Herrer Vognen; derpaa pak-

ker Du mine Sager sammen og sender dem tillige med de indløbne Breve til os.«

»Men,« indvendte Raoul, der gerne vilde have Greven til at tale, »naar De saa kommer til Paris igen, har De hverken Linned eller Møbler, hvilket vil være meget ubehageligt.«

»Jeg antager, at det vil vare længe, inden jeg atter kommer til Paris, Raoul. Vort sidste Ophold dèr har ikke opmuntret mig til at komme snart igen.«

Raoul bøjede Hovedet og sagde ikke mere.

Athos steg nu ud af Vognen og satte sig paa den Hest, som Porthos havde redet og som lod til at blive meget glad over Byttet.

Derpaa omfavnede man hinanden, trykkede hinandens Hænder og gav gensidige Forsikringer om evigt Venskab. Porthos lovede at tilbringe en Maaned hos Athos, saa snart han fik Tid, d'Artagnan lovede det samme den første Gang, han fik Permission. Idet han for sidste Gang omfavnede Raoul, sagde han:

»Jeg skal skrive Dig til, mit Barn.«

Der laa meget i disse Ord af d'Artagnan, som aldrig skrev til nogen, og de rørte Raoul til Taarer. Han rev sig løs fra d'Artagnan og gallopperede bort.

D'Artagnan satte sig ind i Vognen til Porthos.

»Naa, kære Ven,« sagde han, »hvilken Dag!«

»Ja, deri har De Ret,« svarede Porthos.

»Vi vil sé at faa os en god Aftensmad, Porthos. Musketerkaptajnens Bord er godt. De skal dèr træffe sammen med denne smukke Hr. Saint-Aignan og drikke paa hans Sundhed.«

»Jeg?« udbrød Porthos med Afsky.

»Hvad for noget!« sagde d'Artagnan, »nægter De at drikke Kongens Skaal?«

»Men for Fanden, jeg har jo ikke nævnt Kongen, jeg taler om Hr. de Saint-Aignan.«

»Men det kommer ud paa ét.«

»Ah! . . . lad gaa da,« sagde Porthos overvunden.

»De forstaar mig, ikke sandt?«

»Nej,« svarede Porthos, »men det er det samme.«

»Ja, det er det samme,« sagde d'Artagnan. »Lad os saa komme hjem og faa noget Aftensmad, Porthos.«

Seks og tyvende Kapitel.

Fangen.

Man mindes vel nok, at da d'Artagnan og Grev de la Fère forlod Bastillen, blev Aramis tilbage hos Baisemeaux.

Konversationen blev, om end ikke tilsyneladende, dog i Virkeligheden mat, thi Baisemeaux talte ikke blot saa godt som alene, men talte oven i Købet kun om den mærkværdige Historie med Athos' Fængsling og paafølgende hurtige Befrielse.

Netop som Baisemeaux var allermest veltalende, afbrød Aramis ham pludselig.

»Sig mig en Gang, min kære Hr. de Baisemeaux,« sagde han, »har De aldrig andre Adspredelser i Bastillen end den, jeg har været Vidne til de Par Gange, jeg har besøgt Dem?«

Dette Spørgsmaal kom saa uventet, at det formelig bedøvede Guvernøren.

»Adspredelser?« sagde han.

»Ja,« vedblev Aramis, »har De aldrig Besøg?«

»Nej. Besøg er ikke almindelige i Bastillen.«

»Heller ikke af Deres Selskab?«

»Hvad kalder De mit Selskab? . . . Mine Fanger?«

»O, nej, Deres Fanger! . . . Jeg véd nok, at det er Dem, der besøger dem, og ikke Fangerne, som besøger dem. Ved Deres Selskab, min kære Hr. de Baisemeaux, mener jeg det Selskab, hvoraf De er Medlem.«

Baisemeaux havde nær tabt det Glas Muskatvin, som han netop førte til sine Læber.

»Medlem!« udbrød han, »Medlem!«

»Ih, javist, Medlem,« gentog Aramis med den største Rolighed. »Er De da ikke Medlem af et hemmeligt Selskab, min kære Hr. de Baisemeaux?«

»O, Hr. d'Herblay!«

»Naa, De skal ikke forsvare Dem.«

»Tro mig . . .«

»Jeg tror, hvad jeg véd.«

»Jeg sværger Dem!«

»Hør mig, min kære Hr. de Baisemeaux, jeg siger Ja, De siger Nej, den ene af os maa nødvendigvis tale sandt, den anden usandt.«

»Nu?«

»Nu,« vedblev Aramis, »hvis De, sagde jeg, ikke er Medlem af et hemmeligt Selskab, vil De ikke forstaa et Ord af, hvad jeg siger, det er det hele.«

»O, De kan i Forvejen være overbevist om, at jeg ikke vil forstaa Dem.«

»Godt da.«

»Forsøg det, tal.«

»Nuvel,« vedblev Aramis, »der er i det Selskab, hvorom jeg taler og hvoraf De, som det

lader til, ikke er Medlem, en Forpligtelse, som paahviler alle til Ordenen hørende Fæstningskommandanter og Guvernører.«

Baisemeaux blegnede.

»Denne Forpligtelse,« vedblev Aramis med fast Stemme, »er følgende:

»Den nævnte Fæstningskommandant eller Guvernør lader, naar det behøves, og paa Fangens Begæring, frit passere en til Ordenen hørende Skriftefader.«

Han standsede. Baisemeaux var ligbleg og rystede over hele Kroppen.

»Lyder det ikke saaledes?« spurgte Aramis rolig.

»Deres Naade! . . .« stammede Baisemeaux.

»Ah, godt, jeg tror, at De begynder at forstaa.«

»Deres Naade!« raabte Baisemeaux, »leg ikke saaledes med min stakkels Forstand, jeg er intet i Sammenligning med Dem. Men De maa tage lidt Hensyn til min Stilling, der ikke er almindelig. Jeg adlyder ingen anden end Kongen. Min Gud, hvem andre vil De da have, at en fransk Adelsmand skal adlyde end Kongen?«

Aramis fortrak ikke en Mine, men svarede med sin blide Stemme:

»Det er meget behageligt for en fransk Adelsmand, en fransk Prælat, at høre en Mand af Deres Fortjenester, min kære Hr. de Baisemeaux, udtale sig saa loyalt og at kunne tro ham.«

»Har De da tvivlet, min Herre?«

»Jeg tvivler ikke om, at en Mand som De, min Herre,« svarede Aramis alvorlig, »trofast tjener de Herrer, han frivillig har givet sig.«

»Herrer!« raabte Baisemeaux.

»Jeg sagde Herrer.«

»De spøger, Hr. d'Herblay, ikke sandt?«

»Jeg fatter meget godt, at det er vanskeligere at have flere Herrer end kun én; men denne Vanskelighed er De selv Skyld i, min kære Hr. de Baisemeaux, og jeg ikke.«

»Nej, visselig,« svarede Guvernøren mere forlegen end nogen Sinde. »Men hvad gør De? De staar op? Vil De gaa?«

»Ja.«

»Og hvorfor?«

»Fordi jeg ikke har mere at gøre her, hvorimod Pligten kalder mig andet Steds hen.«

»Pligten, saa silde?«

»Ja, sér De, min kære Hr. de Baisemeaux, de, der har sendt mig, har sagt: »Den nævnte Kommandant eller Guvernør vil, naar det behøves, paa Fangens Begæring, lade passere en til Ordenen hørende Skriftefader.« Jeg er kommet, De forstaar mig ikke, og jeg vender tilbage for at sige Vedkommende, at de har taget fejl, og at de maa sende mig et andet Sted hen.«

»Hvorledes, De er? . . .« udbrød Baisemeaux og stirrede næsten angst paa Aramis.

»Ordenens Skriftefader,« svarede Aramis rolig.

Disse Ord virkede paa den stakkels Guvernør som et Tordenslag. Han blev ganske blaa i Ansigtet.

»Skriftefader!« mumlede han, »Deres Naade Ordenens Skriftefader!«

»Ja, men vi har intet at gøre med hinanden, eftersom De ikke er optaget.«

»Deres Naade . . .«

»Og naturligvis nægter De at adlyde Ordenen, da De ikke er optaget.«

»Jeg bønfalder Dem, Deres Naade,« svarede Baisemeaux, »vær saa god at høre mig.«

»Hvorfor?«

»Jeg siger ikke, Deres Naade, at jeg ikke er Medlem af Ordenen . . .«

»Ah!«

»Jeg siger ikke, at jeg nægter at adlyde.«

»Hvad der nys er passeret, ligner dog temmelig meget en Nægtelse, Hr. de Baisemeaux.«

»O, nej, nej, Deres Naade, jeg har blot villet forvisse mig . . .«

»Hvorom?« spurgte Aramis foragtelig.

»Om intet, Deres Naade.«

Baisemeaux sænkede Stemmen og vedblev med et Buk for Prælaten:

»Jeg er til enhver Tid og paa ethvert Sted til min Herres Disposition, men . . .«

»Meget vel, saaledes holder jeg mere af Dem, min Herre.«

Aramis satte sig atter og rakte sit Glas hen til Baisemeaux, hvis Haand rystede saaledes, at han ikke kunde fylde det.

»Hr. de Baisemeaux,« sagde Aramis og lagde sig tilbage i Stolen, »Deres Tjener ønsker at tale med Dem.«

Baisemeauxs Tjener viste sig virkelig i det samme i Døren.

»Hvad er der?« spurgte Baisemeaux heftig.

»Hr. Guvernør,« svarede Tjeneren, »man bringer Dem Fængselslægens Rapport.«

Aramis saa' paa Hr. de Baisemeaux.

»Nu, lad Budet træde ind,« sagde han.

Budet traadte ind, bukkede og afleverede Rapporten.

Baisemeaux kastede Øjet i den og udbrød forundret:

»Den anden Bertaudière er syg!«

Baisemeaux gav Budet et Tegn, og da han var gaaet, sagde han skælvende:

»Jeg tror, at der staar: Paa Fangens Begæring.«

»Ja, det staar der,« svarede Aramis, »men sé dog, hvad man vil, min kære Hr. de Baisemeaux.«

I det samme stak en Sergent Hovedet ind ad Døren.

»Hvad er der nu igen?« raabte Baisemeaux. »Kan jeg da ikke have Ro i ti Minutter?«

»Hr. Guvernør,« sagde Sergenten, »den Syge i den anden Bertaudière har paalagt Fangevogteren at bede Dem om en Skriftefader.«

Baisemeaux vær nær ved at falde ned af Stolen.

Aramis fandt sig ikke foranlediget til at berolige ham.

»Hvad skal jeg svare?« spurgte Baisemeaux.

»Hvad De vil,« svarede Aramis bidende sig i Læberne, »det er Deres Sag, jeg er ikke Guvernør i Bastillen.«

»Sig til Fangen, at hans Begæring skal blive opfyldt,« raabte Baisemeaux.

Sergenten gik.

»O, Deres Naade!« mumlede Baisemeaux, »hvorledes kunde jeg ane? . . .«

»Hvem har bedt Dem om at ane?« svarede Aramis foragtelig. »Ordenen handler for Dem, er det ikke nok. — Befaler De mig at sé til den Syge?«

»O, Deres Naade, jeg befaler Dem ikke, jeg vil bede Dem derom.«

»Det er godt, vis mig saa Vej.«

Efter Aramis' Forvandling til Ordenens Skriftefader var Baisemeaux ikke længere det samme Menneske.

Hidtil havde Aramis i den værdige Guvernørs Øjne været en Prælat, som han skyldte Ærbødighed, en Ven, som han skyldte Taknemmelighed, men efter Opdagelsen var han en Underordnet og Aramis hans Overmand.

Han tændte selv en Lygte, kaldte paa en Slutter og sagde, idet han vendte sig om til Aramis:

»Jeg er til Deres Naades Tjeneste.«

Aramis nikkede blot og gav ham et Tegn med Haanden til at gaa i Forvejen.

Man naaede la Bertaudière, hvis to første Etager tilbagelagdes i Tavshed og med en vis Langsomhed, thi Baisemeaux var langt fra at være meget ivrig for at adlyde.

Endelig kom de til Døren; Slutteren behøvede ikke at lede efter Nøglen, som han alt havde paa rede Haand. Døren blev aabnet.

Baisemeaux vilde netop til at gaa indenfor, men Aramis standsede ham og sagde:

»Der staar ikke talt om, at Guvernøren skal høre Fangens Skriftemaal.«

Baisemeaux bukkede og lod Aramis komme forbi; denne tog Lygten fra Slutteren og traadte indenfor, derpaa gav han et Tegn til, at man skulde lukke Døren efter ham.

Paa en Seng, der i enhver Henseende lignede de andre Senge i Bastillen, med Undtagelse af, at den var nyere, og indenfor folderige og halvt lukkede Gardiner hvilede det unge Menneske, hos hvem vi alt én Gang har indført Aramis.

Paa en Stol ved Siden af Sengen laa hans

Klæder. Ved Vinduet stod et lille Bord med Bøger, Penne, Papir og Blæk. Flere fulde Fade tydede paa, at Fangen knap havde rørt sit sidste Maaltid.

Aramis saa' det unge Menneske ligge paa Sengen, med Ansigtet halvt skjult af Armen.

Hans Ankomst bragte ham ikke til at forandre Stilling.

Aramis tændte Lyset ved Lygten, stødte sagte Stolen tilbage og nærmede sig Sengen med en Blanding af Interesse og Ærbødighed.

Den unge Mand saa' op.

»Hvad vil De?« spurgte han.

»Har De ikke ønsket en Skriftefader?« svarede Aramis.

»Jo.«

»Fordi De er syg?«

»Ja.«

»Meget syg?«

Den unge Mand laante Aramis et gennemborende Blik og sagde:

»Jeg har det bedre.«

»Og saa?« spurgte Aramis.

»Saa trænger jeg ikke længere til en Skriftefader, forekommer det mig.«

»Heller ikke til den Skriftefader, der omtales i den Billet, som De har fundet i Deres Brød?«

Den unge Mand fo'r sammen, men førend han kunde svare, vedblev Aramis:

»Eller til den Gejstlige, der har en vigtig Meddelelse at gøre Dem?«

»Hvis det er Tilfældet,« svarede det unge Menneske og lagde sig tilbage i Sengen, »er det en anden Sag, og jeg er beredt til at høre Dem.«

Aramis betragtede nu det unge Menneske

opmærksommere og forbavsedes over det Udtryk af Højhed, der var udbredt over ham.

»Sæt Dem, min Herre,« sagde Fangen.

Aramis bukkede og adlød.

»Hvorledes synes De om Bastillen?« spurgte Biskoppen.

»Meget godt.«

»Lider De ikke?«

»Nej.«

»Savner De intet?«

»Nej.«

»Ikke en Gang Friheden?«

»Hvad kalder De Frihed, min Herre?« spurgte Fangen.

»Frihed kalder jeg Blomsterne, Luften, Dagen, Stjernerne og den Lykke at kunne gaa, hvorhen Benene fører en.«

Den unge Mand smilte, men det vilde have været vanskeligt at afgøre, om det var et resigneret eller et foragteligt Smil.

»Se en Gang,« sagde han, »i den Vase dèr staar to smukke Roser, som jeg i Gaar plukkede som Knopper i Guvernørens Have, i Morges er de sprungne ud for mine Øjne og hele mit Værelse er opfyldt af deres Duft. Disse Roser er de smukkeste i deres Slags og Roserne er de smukkeste Blomster. Hvorfor skal jeg da ønske mig andre Blomster, naar jeg har de smukkeste, der findes? Og kan jeg ikke spadsere hele Dagen, naar Vejret er godt, i Guvernørens Have, og her, naar det regner, i Kulden, naar det er varmt, og i Varmen, naar det er koldt. Tro mig, min Herre,« tilføjede han med en Stemme, der ikke var fri for en vis Bitterhed, »Menneskene har gjort for mig alt, hvad en Mand kan haabe og ønske.«

»Indrømmet, hvad Menneskene angaar,« sagde Aramis og saa' op, »men det forekommer mig, at De glemmer Gud.«

»Jeg har virkelig glemt Gud,« svarede Fangen uden at forandre en Mine; »men hvorfor siger De det? Hvortil nytter det at tale til Fanger om Gud?«

Aramis saa' vist paa det besynderlige unge Menneske, der forenede en Martyrs Resignation med en Atheists Smil.

»Er Gud ikke alle Vegne?« mumlede han bebrejdende.

»Sig ved Enden af alt,« svarede Fangen fast.

»Indrømmet!« vedblev Aramis, »men lad os komme tilbage til det Punkt, hvorfra vi gik ud.«

»Jeg ønsker intet hellere,« sagde den unge Mand.

»Jeg er Deres Skriftefader.«

»Ja.«

»Og som mit Skriftebarn maa De sige mig Sandheden.«

»Med største Fornøjelse.«

»Enhver Fange har begaaet den Forbrydelse, hvorfor han er bleven kastet i Fængsel. Hvilken Forbrydelse har De begaaet?«

»Hvis De ønsker, at jeg skal sige Dem, hvilken Forbrydelse jeg har begaaet, maa De først forklare mig, hvad en Forbrydelse er. Da jeg intet har at bebrejde mig, paastaar jeg, at jeg ikke er en Forbryder.«

»Man er stundom en Forbryder i Jordens Mægtiges Øjne, ikke blot fordi man har begaaet Forbrydelser, men ogsaa fordi man véd, at Forbrydelser er blevne begaaede.«

Fangen lyttede opmærksomt.

»Ja, jeg forstaar Dem,« sagde han efter et

Øjebliks Tavshed. »De har Ret, min Herre, i den Forstand kunde det nok være, at jeg var en Forbryder i de mægtiges Øjne.«

»Ah! De véd altsaa noget!« udbrød Aramis.

»Nej, jeg véd intet, men jeg tænker undertiden og somme Tider siger jeg til mig selv . .«

»Hvad siger De til Dem selv?«

»At hvis jeg vilde tænke mere, vilde jeg enten blive gal eller gætte en hel Del.«

»Og saa?« spurgte Aramis utaalmodig.

»Saa holder jeg op at tænke.«

Han tav. Men af hans funklende Øjne, rynkede Pande og tankefulde Stilling fremgik det tydeligt, at han ventede andet end Tavshed. Aramis brød først denne.

»De løj for mig den første Gang, jeg saa' Dem,« sagde han.

»Løj?« udbrød det unge Menneske, rejsende sig op i Sengen, med en saadan Stemme og saa lynende Øjne, at Aramis uvilkaarlig fo'r tilbage.

»Jeg mener,« vedblev Aramis bukkende, »at De skjulte for mig, hvad De véd om Deres Barndom.«

»En Mands Hemmeligheder tilhører ham selv, min Herre,« svarede Fangen, »og ikke den første den bedste.«

»Det er sandt,« sagde Aramis og bukkede endnu dybere, »det er sandt, tilgiv mig, men er jeg ogsaa i Dag den første den bedste for Dem? Jeg beder Dem, D e r e s H ø j h e d, svar mig.«

Denne Titel fik Fangen til at fare sammen, men imidlertid lod han ikke til at blive forbavset over, at man gav ham den.

»Jeg kender Dem ikke, min Herre,« sagde han.

»O, hvis jeg turde, vilde jeg gribe Deres Haand og kysse den.«

Den unge Mand gjorde en Bevægelse, ligesom han vilde give Aramis Haanden, men Glansen i hans Øjne slukkedes, og han trak atter Haanden til sig kold og mistroisk.

»Hvorfor har De sagt, at De befandt Dem vel her?« spurgte Aramis. »Hvorfor siger De, at De intet ønsker? Hvorfor endelig forhindrer De mig i at være oprigtig mod Dem ved at tale saaledes til mig?«

Det samme Lyn funklede tredie Gang i den unge Mands Øjne, men slukkedes ligesom de foregaaende Gange uden at føre til noget.

»De nærer Mistro til mig,« sagde Aramis.

»Hvorfor skulde jeg det, min Herre?«

»O, af en meget simpel Grund, thi hvis De véd, hvad De bør vide, maa De mistro hele Verden.«

»Jeg forstaar Dem ikke, min Herre.«

»Saa stræb at forstaa mig.«

Fangen saa' vist paa Aramis.

»Undertiden,« vedblev denne, »forekommer det mig, at jeg sér den Mand for mig, som jeg søger . . . men saa . . .«

»Men saa . . . forsvinder denne Mand, ikke sandt?« sagde Fangen smilende. »Saa meget desbedre!«

Aramis rejste sig op.

»Jeg har intet at sige en Mand, der i den Grad som De nærer Mistillid til mig,« sagde han.

»Og jeg,« svarede Fangen i samme Tone, »har

intet at sige en Mand, der ikke kan forstaa, at en Fange maa mistro alle.«

»Endogsaa sine gamle Venner?« spurgte Aramis. »O, det er en altfor stor Forsigtighed, Deres Højhed.«

»Mine gamle Venner? Er De en af mine gamle Venner?«

»Hør,« sagde Aramis, »husker De da ikke mere, at De i Landsbyen, hvor De tilbragte Deres første Ungdom, har sét . . .«

»Kender De Navnet paa denne Landsby?« afbrød Fangen ham.

»Det er Noisy-le-Sec, Deres Højhed,« svarede Aramis.

»Videre,« sagde det unge Menneske ubevægelig.

»Hør, Deres Højhed,« vedblev Aramis, »hvis De absolut vil fortsætte dette Spil, saa lad os blive staaende herved. Jeg er rigtignok kommet for at fortælle Dem mange Ting, men jeg maa vide, om De paa Deres Side ønsker at lære dem at kende. Førend jeg taler og aabenbarer de vigtige Ting, jeg gemmer hos mig, trænger jeg til en Smule Imødekommen, om ikke Oprigtighed, en Smule Sympati, for ikke at sige Tillid. De paatager Dem en fuldstændig Uvidenhed, der lammer mig . . . O! det gælder ikke med Hensyn til det, som De tror — thi hvor uvidende De end er eller hvor ligegyldig De forstiller Dem, er Deres Højhed dog det, De er, og intet, intet, forstaar De, vil kunne forhindre, at De er det.«

»Jeg lover at høre Dem med Taalmodighed,« svarede Fangen. »Kun forekommer det mig, at jeg har Ret til at gentage det Spørgsmaal, jeg allerede har gjort Dem: Hvem er De?«

»Mindes De for en femten eller atten Aar siden at have sét i Noisy-le-Sec en Kavallér, der kom med en Dame, som i Almindelighed var klædt i sort Kjole og havde brandgule Baand paa Haaret?«

»Ja,« svarede det unge Menneske, »jeg spurgte en Gang om denne Kavallérs Navn og fik til Svar, at han hed Abbed d'Herblay. Da jeg undrede mig over, at denne Abbed havde et saa krigerisk Udseende, fortalte man mig, at der ikke var noget underligt deri, da han var en af Ludvig den Trettendes Musketerer.«

»Nu,« sagde Aramis, »denne forhenværende Musketer, daværende Abbed og nuværende Biskop af Vannes er mig, der i Dag er kommen til Dem som Deres Skriftefader.«

»Jeg véd det, jeg kendte Dem straks igen.«

»Siden Deres Højhed véd det, maa jeg tilføje noget, som De ikke véd, nemlig at hvis Kongen vidste, at denne Musketer, Abbed, Biskop og Skriftefader var her i Aften, vilde den, der har vovet alt for at sé Dem, i Morgen sé Bøddelens Økse blinke i et Fængsel, der er endnu skumlere end Deres.«

Ved disse, med en fast Stemme udtalte Ord havde den unge Mand rejst sig op i Sengen og stirret endnu mere gennemborende paa Aramis.

Resultatet af denne Undersøgelse var, at Fangen syntes at fatte mere Tillid.

»Ja,« mumlede han, »ja, jeg mindes det meget godt. Den Dame, hvorom De taler, kom en Gang med Dem og to Gange med Damen.«

Han standsede.

»Med Damen, som besøgte Dem hver Maaned, ikke sandt, Deres Højhed?«

»Jo.«

»Véd De, hvem denne Dame var?«

Fangens Øjne skød Lyn.

»Jeg véd, at det var en Dame fra Hoffet,« svarede han.

»Husker De denne Dame?«

»O, min Hukommelse kan ikke være bleven svækket i den Henseende,« svarede den unge Fange; »jeg har sét denne Dame én Gang med en Mand paa omtrent fem og fyrretyve Aar, en Gang med Dem og Damen med den sorte Kjole og de brandgule Baand. Senere har jeg sét hende to Gange med den samme Person. Disse fire Personer samt min Hovmester og den gamle Perronnette, min Fangevogter og Guvernøren er de eneste Personer, med hvem jeg nogen Sinde har talt, og næsten de eneste, som jeg nogen Sinde har sét.«

»De var altsaa i et Fængsel?«

»Hvis jeg er i Fængsel her, havde jeg dog en Slags Frihed der, skønt temmelig indskrænket; jeg boede i et Hus, som jeg ikke kom uden for og som var omgivet af en stor Have med en høj Mur, som jeg ikke kunde krybe over, De kender det, da De har været der. For Resten var jeg saa vant til at leve indenfor disse Mure, at jeg aldrig ønskede at overskride dem. De indsér altsaa, min Herre, at da jeg ikke har sét noget af denne Verden, kan jeg intet ønske, og hvis De vil fortælle mig noget, maa De ogsaa forklare mig det.«

»Det skal jeg gøre, Deres Højhed,« sagde Aramis bukkende, »thi det er min Pligt.«

»Saa begynd med at sige mig, hvem min Hovmester var.«

»En brav Adelsmand, Deres Højhed, men især en retskaffen Mand, der var en Opdrager

baade for Deres Legeme og Deres Aand. Har De nogen Sinde haft Grund til at beklage Dem over ham?«

»O, nej, min Herre, tvertimod, men han fortalte mig ofte, at min Fader og Moder var døde, han løj altsaa for mig eller sagde han sandt?«

»I en Henseende. Deres Fader er død.«

»Og min Moder?«

»Er død for Dem.«

»Men for andre lever hun, ikke sandt?«

»Jo.«

»Og jeg« — den unge Mand saa' paa Aramis — »jeg er fordømt til at leve i et Fængsels Dunkelhed?«

»Det tror jeg desværre.«

»Og det,« vedblev den unge Mand, »fordi min Nærværelse i Verden vilde afsløre en stor Hemmelighed?«

»Ja, en stor Hemmelighed.«

»Min Fjende maa være meget mægtig, siden han kan indespærre et saadant Barn som mig i Bastillen.«

»Det er han.«

»Altsaa mægtigere end min Moder?«

»Hvorfor det?«

»Fordi min Moder vilde have forsvaret mig.« Aramis betænkte sig.

»Ja, Deres Højhed, han er mægtigere end Deres Moder.«

»Eftersom min Amme og Adelsmanden er blevet fjernede fra mig, maa jeg eller de have frembudt en meget stor Fare for min Fjende?«

»Ja, en Fare, hvorfra han har befriet sig ved at lade Adelsmanden og Ammen forsvinde,« svarede Aramis roligt.

»Forsvinde?« gentog Fangen. »Hvorledes er de forsvundne?«

»Paa den sikreste Maade af Verden,« svarede Aramis, »de er døde.«

Den unge Mand blegnede og fo'r med Haanden over Ansigtet.

»Af Gift?« spurgte han.

»Ja, af Gift.«

Fangen tænkte sig om et Øjeblik. Derpaa vedblev han:

»Siden disse to uskyldige Skabninger, mine eneste Venner, er blevne snigmyrdede, maa min Fjende være meget grusom eller tvungen af Nødvendigheden, thi den værdige Adelsmand og den stakkels Kone har aldrig gjort nogen Fortræd.«

»Nødvendigheden er haard i Deres Højheds Familie. Det er ogsaa en Nødvendighed, der til min store Sorg tvinger mig til at sige Dem, at Adelsmanden og Ammen er bleven myrdede. Hvorefter De blev bragt til Bastillen.«

»Ja desværre.«

»Vi har intet at gøre med de Døde,« vedblev Aramis, »men vil sé, hvad vi kan gøre med den Levende. De har sagt, at De fandt Dem i Deres Skæbne.«

»Og jeg gentager det.«

»Uden at bryde Dem om Friheden?«

»Som jeg har sagt.«

»Uden Ærgerrighed og Savn?«

Den unge Mand svarede ikke.

»Nu,« sagde Aramis, »De tier?«

»Jeg tror, at jeg har sagt nok,« svarede Fangen, »og at Turen er til Dem. Jeg er træt.«

»Jeg skal adlyde Dem,« sagde Aramis.

Aramis' Ansigt antog et højtideligt Udtryk.

»Tillad mig først et Spørgsmaal,« sagde han.

»Og det er? tal.«

»Var der vel Spejle i det Hus, hvor De boede?«

»Spejle, hvad skal det sige?« spurgte den unge Mand. »Jeg kender ikke det Ord.«

»Ved et Spejl forstaar man et Møbel, der reflekterer Genstandene og hvori man kan sé for Eksempel sit eget Ansigt.«

»Nej, der fandtes intet Spejl i Huset,« svarede den unge Mand.

Aramis saa' sig om og sagde:

»Der er heller intet her, man har taget de samme Forsigtighedsregler her.«

»I hvilken Hensigt?«

»Det skal De straks faa at vide. De har fortalt mig, at man har lært Dem Mathematik, Astronomi, at fægte og ride. Men De har ikke nævnt Historie.«

»Min Hovmester har undertiden fortalt mig om Ludvig den Helliges, Frants den Førstes og Henrik den Fjerdes Bedrifter.«

»Godt, jeg skal med faa Ord fortælle Dem, hvad der er foregaaet i Frankrig i de sidste tre til fire og tyve Aar, med andre Ord siden Deres Fødsel, altsaa i den Tid, som det kan interessere Dem at kende noget til.«

»Tal.«

Og den unge Mand faldt atter tilbage i sin alvorlige, tankefulde Stilling.

»Véd De, hvem Kong Henrik den Fjerdes Søn var?«

»Jeg véd i det mindste, hvem der var hans Efterfølger.«

»Hvorfra véd De det?«

»Af en Mønt fra 1610, hvorpaa Kong Henrik

den Fjerdes Billede findes, og en fra 1612, der forestiller Kong Ludvig den Trettende. Da der ikke var mere end ti Aar mellem de to Mønter, har jeg formodet, at Ludvig den Trettende maatte være Henrik den Fjerdes Efterfølger.«

»Altsaa véd De, at den sidste regerende Konge var Ludvig den Trettende?« spurgte Aramis.

»Det véd jeg,« svarede den unge Mand med ne svag Rødme.

»Nu, det var en Fyrste, der havde gode Idéer og store Planer, der imidlertid aldrig blev til noget paa Grund af hans Minister Richelieus Kamp med den franske Adel. Personlig (jeg taler om Ludvig den Trettende) var han svag af Karakter. Han døde ung. I lang Tid manglede han den Lykke at have Børn og troede, at han skulde dø uden at faa nogle. Denne Tanke havde gjort ham ganske fortvivlet, da pludselig hans Gemalinde, Anna af Østerrig . . .«

Fangen fo'r sammen.

»Vidste De, at Ludvig den Trettendes Gemalinde hed Anna af Østerrig?« spurgte Aramis.

»Videre,« sagde den unge Mand uden at besvare hans Spørgsmaal.

»Da pludselig,« vedblev Aramis, »Anna af Østerrig mærkede, at hun var svanger. Denne Nyhed modtoges med almindelig Jubel og alle ønskede hende en lykkelig Forløsning. Endelig fødte hun en Søn den 5. September 1638.«

Aramis saa' paa Fangen, der blegnede.

»De vil nu,« vedblev Aramis, »faa noget at høre, som meget faa véd, thi det er en Hemmelighed, som man tror død med de Døde eller begravet i Skriftemaalets Afgrund.«

»Og De vil betro mig denne Hemmelighed?« spurgte den unge Mand.

»O,« svarede Aramis med et Udtryk, hvoraf man ikke kunde tage fejl, »jeg tror ikke at risikere noget ved at betro den til en Fange, der ikke ønsker at forlade Bastillen.«

»Jeg hører, min Herre.«

»Dronningen gav altsaa en Søn Livet. Men da hele Hoffet havde hilst denne Begivenhed med Jubel, da Kongen havde fremvist den Nyfødte for Folket og Adelen og i et ypperligt Humør sat sig til Bords for at fejre denne lykkelige Fødsel, grebes Dronningen, der var bleven alene tilbage i sit Værelse, atter af Fødselssmerter og skænkede nok en Søn Livet.«

»O!« udbrød Fangen.

»Ja,« vedblev Aramis, »Dronningen fødte en Søn til, som Madame Perronnette, Jordemoderen, modtog i sine Arme. Man skyndte sig straks til Salen, hvor Kongen sad og spiste, og fortalte ham sagte, hvad der var sket, han rejste sig fra Bordet og skyndte sig bort. Men denne Gang røbede hans Ansigt ikke Glæde, det var snarere Skræk. To Tvillingsønner forvandlede hans Glæde til Bitterhed, thi i Frankrig — hvilket De sikkert ikke véd — regerer den ældste Søn efter Faderen.«

Fangen udstødte et kvalt Skrig og blev mere hvid end det Lagen, hvori han skjulte sig.

»De forstaar nu,« vedblev Aramis, »at Kongen, der med saa megen Glæde havde hilst en Arvings Ankomst, maatte blive fortvivlet ved Tanken om, at han nu havde to, og at maaske den sidstfødte, der var ubekendt, skulde kunne gøre den anden, der var født og anerkendt to Timer i Forvejen, Førstefødselsretten stridig. Den anden Søn kunde en Gang, brugt i et Partis Interesse, afstedkomme Uroligheder og Borger-

krig i Landet og derved tilintetgøre det Dynasti, som han skulde befæste.«

»O, jeg forstaar Dem, jeg forstaar Dem!« mumlede det unge Menneske.

»Nuvel,« vedblev Aramis, »saaledes fortæller man og derfor maatte den anden Søn forsvinde, og han forsvandt saa godt, at ingen i Frankrig den Dag i Dag véd, at han lever, med Undtagelse af hans Moder.«

»Ja hans Moder, der har forladt ham!« udbrød Fangen fortvivlet.

»Undtagen Damen i den sorte Silkekjole og med de brandgule Baand,« vedblev Aramis, »og endelig undtagen . . .«

»Undtagen De, ikke sandt? De, der har fortalt mig alt dette og vakt i min Sjæl Nysgerrighed, Had, Ærgerrighed og, hvem véd, maaske Tørst efter Hævn; undtagen De, min Herre, der, hvis De er den Mand, jeg venter, som Billetten bebuder mig, som Gud endelig maa sende mig, maa have hos Dem . . .«

»Hvilket?« spurgte Aramis.

»Et Portræt af Ludvig den Fjortende, der for Øjeblikket beklæder Frankrigs Trone.«

»Her er Portrætet,« sagde Biskoppen og rakte Fangen et særdeles veltruffen Portræt af Ludvig den Fjortende.

Fangen greb begærligt efter det og stirrede paa det, som om han vilde sluge det.

»Og her, Deres Højhed,« sagde Aramis, »er et Spejl.«

Aramis lod Fangen faa Tid til at fatte sig.

»Hvad mener De derom?« spurgte han.

»Jeg mener, at jeg er fortabt,« svarede Fangen, »at Kongen aldrig vil tilgive mig.«

»Og jeg,« sagde Biskoppen med et lynende

Blik paa Fangen, »jeg spørger mig selv, hvem af de to der er Kongen, han, der er afbildet paa dette Portræt, eller han, hvis Billede sés i Spejlet.«

»Kongen, min Herre, er ham, som sidder paa Tronen,« svarede det unge Menneske nedslaaet, »det er ham, der ikke er i Fængsel, men tvertimod kan kaste andre deri. Kongedømmet er Magten og De sér nok, at jeg er afmægtig.«

»Deres Højhed,« sagde Aramis med en Underdanighed, som han endnu ikke havde lagt for Dagen, »husk vel paa, at dersom De vil, vil den være Konge, der efter at have forladt Fængslet forstaar at holde sig paa den Trone, hvor hans Venner vil sætte ham.«

»Frist mig ikke, min Herre,« sagde Fangen bittert.

»Vær ikke svag, Deres Højhed,« sagde Aramis med Kraft. »Jeg har givet Dem Beviser for Deres Fødsel, undersøg dem og naar De er kommet til det Resultat, at De er en Kongesøn, lad os saa handle.«

»Min Herre!« udbrød Prinsen, »havde det ikke været bedst, førend De sagde mig alt dette, at betænke, at De for bestandig har knust mit Hjerte?«

»Det har jeg ogsaa villet gøre, Deres Højhed.«

»Havde De, min Herre, behøvet at vælge et Fængsel, for at tale til mig om Storhed, Magt og Kongedømme? De vil faa mig til at tro paa Glandsen, og saa skjuler vi os i Nattens Mørke, De lader mig skimte en uindskrænket Magt paa samme Tid, som jeg hører Slutterens Skridt i Gangen udenfor, der faar Dem til at skælve mere end mig. Hvis De vil have, at jeg skal være noget mindre vantro, maa De

føre mig ud af Bastillen, giv mine Lunger Luft, mine Fødder Sporer, min Haand et Sværd, saa kan vi tales nærmere ved.«

»Det er ogsaa min Hensigt at give Deres Højhed alt dette og mere endnu. Men ønsker De det?«

»O, hav Medlidenhed med mig!« udbrød Prinsen, knugende sine iskolde Hænder mod sin svedbedækkede, brændende Pande, »jeg behøver ikke at være Konge, min Herre, for at være det lykkeligste Menneske.«

»Men jeg, Deres Højhed, maa hæve Dem til Konge for Menneskehedens Lykkes Skyld.«

»Ah!« vedblev Prinsen, »hvad har Menneskeheden da at bebrejde min Broder?«

»Jeg har glemt at sige Deres Højhed, at hvis De vil værdiges at lade Dem føre af mig og samtykke i at blive Jordens mægtigste Konge, vil De med det samme tjene alle de Venners Interesse, som jeg har vundet for Deres Sag, og disse Venner er talrige.«

»Talrige?«

»Og endnu mægtigere end talrige, Deres Højhed.«

»Forklar Dem.«

»Det er umuligt, den Dag, da jeg sér Dem sidde paa Frankrigs Trone, skal jeg forklare mig, det sværger jeg ved Gud.«

»Men min Broder?«

»De vil komme til at bestemme hans Skæbne. Beklager De ham?«

»Ham, der lader mig omkomme i et Fængsel? Nej, jeg beklager ham ikke.«

»Godt. Deres Moder har begaaet en Forbrydelse ved at gøre Forskel paa dem, som Naturen havde skabt ens i hendes Skød, og det

er derfor min Mening, at Straffen kun skal genoprette Ligevægten.«

»Hvilket vil sige . . .«

»At hvis jeg bringer Dem paa Deres Broders Trone, skal han indtage Deres Plads i Fængslet.«

»Ak! man lider meget i et Fængsel, især naar man har drukket i saa lange Drag af Livets Skaal . . .«

»Deres kongelige Højhed vil altid have Frihed til at gøre, hvad De vil, hvis De finder for godt, kan De tilgive efter at have straffet.«

»Godt. Men véd De hvad, min Herre?«

»Tal, min Prins.«

»Jeg vil ikke høre mere af Dem, førend jeg er ude af Bastillen.«

»Jeg vilde netop sige Deres kongelige Højhed, at jeg nu skal have den Ære at sé Dem én Gang til.«

»Naar?«

»Den Dag, da De forlader disse sorte Mure.«

»Gud høre Dem! Hvorledes vil De underrette mig?«

»Jeg kommer og henter Dem.«

»De selv?«

»Min Prins, forlad ikke dette Værelse uden med mig, og hvis man vil føre Dem bort i min Fraværelse, saa husk, at jeg ingen Del har deri.«

»Altsaa ikke et Ord til nogen uden Dem?«

»Nej, kun til mig.«

Aramis bukkede dybt og Prinsen rakte ham Haanden.

»Min Herre,« sagde han med en Stemme, der kom fra Hjertet, »jeg har blot et Ord endnu at sige Dem. Hvis De har henvendt Dem til mig

for at styrte mig i Fordærvelse, hvis De kun har været et Redskab i mine Fjenders Hænder, hvis Resultatet af vor Sammenkomst, under hvilken De har sonderet mit Hjerte, bliver noget værre for mig end Fangenskab, nemlig Døden, vil jeg velsigne Dem, thi De vil gøre Ende paa mine Lidelser.«

»Vent, Deres Højhed, med at dømme mig,« sagde Aramis.

»Jeg har sagt, at jeg velsigner Dem og tilgiver Dem. Hvis De derimod er kommet for at gengive mig den Plads, som Gud havde bestemt for mig, hvis jeg ved Dem vil komme til at leve i Menneskenes Erindring og gøre min Slægt Ære ved berømmelige Handlinger eller ved at vise mit Folk Tjenester, hvis jeg hæver mig til den højeste Tinde af Magt og Ære, understøttet af Deres ædle Haand, nu, saa vil jeg velsigne og takke Dem og dele min Magt og Ære med Dem.«

Den unge Mand rakte Aramis Haanden, som denne knælende kyssede.

»O!« udbrød Prinsen med en fortryllende Beskedenhed.

»Det er den første Hylding, der bringes vor tilkommende Konge,« sagde Aramis. »Naar jeg sér Dem igen, vil jeg sige: Goddag, Sire.«

Han bankede paa Døren.

Slutteren lukkede straks op. Baisemeaux havde i sin Uro og Angst begyndt at lytte.

Heldigvis havde baade Fangen og Aramis hele Tiden dæmpet deres Stemme.

Da de var kommet tilbage til Baisemeaux, sagde Aramis:

»Lad os tale om vore Forretninger, min kære Guvernør.«

»Ak!« svarede Baisemeaux.

»De skal have mit Bevis for hundrede og halvtredsindstyve tusind Livres,« vedblev Biskoppen.

»Og betale den første Trediedel af Summen,« tilføjede den stakkels Guvernør sukkende og nærmede sig sit Jernpengeskab.

»Her er Deres Kvittering,« sagde Aramis.

»Og her er Pengene,« sagde Baisemeaux.

»Ordenen har blot paalagt mig at give en Kvittering for halvtredsindstyve tusind Livres,« sagde Aramis, »men ikke at modtage Penge. Farvel Hr. Guvernør.«

Dermed gik han, ladende Baisemeaux tilbage ude af sig selv af Forundring og Glæde over denne kongelige Gave af Bastillens ekstraordinære Skriftefader.

Ende paa tredie Del.

Fjerde Del.

Første Kapitel.

Mester Jean Percerin.

Efter Athos' Afrejse til Blois havde d'Artagnan og Porthos sjelden sét hinanden. Den første havde passet sin trættende Tjeneste hos Kongen, den anden havde indkøbt en Del Møbler, som han agtede at tage med sig til sine Godser for at udstyre sine forskellige Slotte med en Smule af den Luksus, der havde blændet ham ved Hoffet.

En Morgen, da d'Artagnan havde fri, tænkte han paa Porthos, og urolig over ikke at have hørt noget fra ham i fjerten Dage, begav han sig til hans Hotel, hvor han traf ham i Færd med at staa op.

Den værdige Baron lod til at være tankefuld, ja, mere end det, melankolsk. Han sad halv paaklædt paa sin Seng, betragtende en Mængde Klæder, der laa rundt om paa Gulvet.

Porthos lagde ikke Mærke til d'Artagnan, der for Resten skjultes af Mouston, hvis personlige Korpulence i dette Øjeblik forøgedes ved, at han udbredte en skarlagenrød Kjole for

sin Herre, for at denne bedre kunde tage den i Øjesyn.

D'Artagnan standsede paa Dørtærskelen og saa' grundende paa Porthos. Endelig hostede han for at tilkendegive sin Nærværelse.

»Ah!« udbrød Porthos med glædestraalende Ansigt. »Ah, der er d'Artagnan! Nu vil jeg endelig faa en Idé!«

Ved disse Ord gjorde Mouston Plads, smilende ømt til sin Herres Ven.

Porthos rejste sig op, tog Værelset i to Skridt og trykkede d'Artagnan til sit Hjerte.

»Ah, De er altid velkommen, min Ven, men i Dag mere end nogen Sinde,« udbrød han.

»Naa, naa, De er nok lidt modfalden,« sagde d'Artagnan.

Porthos satte et ynkeligt Ansigt op.

»Nu, fortæl mig, hvad der er i Vejen, min Ven, hvis det ikke er en Hemmelighed.«

»De véd jo, min Ven, at jeg ingen Hemmeligheder har for Dem.«

»Hør, min Ven,« vedblev d'Artagnan, »denne Melankoli, der er saa usædvanlig hos Dem, forskrækker mig. Forjag den, min kære Porthos, og det snarest mulig.«

»Ja, min Ven,« svarede Porthos, »hvis det er muligt.«

»Har De faaet slemme Nyheder fra Bracieux, min Ven?«

»Nej, Skovene har indbragt en Trediedel mere end anslaaet.«

»Er Fiskene flygtede fra Dammene paa Pierrefonds?«

»Nej, min Ven, der er nok til at forsyne alle Omegnens Damme.«

»Nuvel, hvad er da i Vejen?«

»Jeg har faaet en Indbydelse til Festen i Vaux,« svarede Porthos modfalden.

»Naa, De maa rigtignok beklage Dem, Kongen har afstedkommet flere end hundrede dødelige Fjendskaber ved Hoffet ved at nægte Anmodninger om en saadan Indbydelse. Naa, saa De skal virkelig med til Vaux? Se, se!«

»Min Gud ja!«

»De vil komme til at more Dem fortræffeligt.«

»Det tvivler jeg dog om.«

»Alt, hvad der findes af stort og fornemt i Frankrig, vil mødes dèr.«

»O!« raabte Porthos, rivende Haaret af Hovedet.

»Men Du gode Gud! er De syg, min Ven?« udbrød d'Artagnan.

»Jeg befinder mig særdeles godt. Det er ikke det, der er i Vejen.«

»Men hvad er det da?«

»Jeg har ingen Klæder.«

D'Artagnan var som forstenet.

»Ingen Klæder, Porthos, ingen Klæder!« raabte han, »der ligger jo flere end et halvt hundrede her paa Gulvet.«

»Ja, der er halvtreds, men ikke én, som passer mig.«

»Ah, jeg fatter Deres Forlegenhed. Skønt De har halvtreds nye Klædninger, ejer De dog ikke én, som De kan bruge. Nu, De maa lade Dem sy en til.«

»For Pokker, tror De ikke, at det samme er faldet mig ind? Men der er kun to Dage til Festen i Vaux, i Gaar modtog jeg Indbydelsen, jeg lod Mouston komme med Posten med min Garderobe og opdagede først i Morges Ulykken, der er ikke en Skræder, som er en

lille Smule paa Moden, der vil paatage sig at levere mig en Klædning til i Overmorgen.«

»Det vil sige en med Guld overlæsset Klædning, ikke sandt?«

»En saadan ønsker jeg helst.«

»Vi skal nok arrangere den Sag. De rejser først om tre Dage, Indbydelserne er til Onsdag og i Dag har vi Søndag.«

»Det er sandt nok, men Aramis har bedt mig at være i Vaux fire og tyve Timer i Forvejen.«

»Hvorledes, Aramis?«

»Ja, det er Aramis, der har bragt mig Indbydelsen.«

»Ah, meget vel, jeg forstaar Dem. De er inviteret af Hr. Fouquet.«

»Nej, af Kongen, kære Ven. I Billetten stod der meget tydeligt: »Hr. Baron du Vallon underrettes om, at Kongen har været saa naadig at sætte ham paa Listen over de Indbudne . .«

»Meget vel, men De rejser med Hr. Fouquet.«

»O, naar jeg tænker paa,« udbrød Porthos, stampende i Gulvet, »naar jeg tænker paa, at jeg ingen Klæder har, kunde jeg gerne revne af Vrede. Jeg vilde ønske, at jeg havde en, som jeg kunde kvæle, eller noget, jeg kunde rive i Stykker.«

»Kvæl ingen og riv intet i Stykker, Porthos, jeg skal bringe det hele i Orden; følg med mig til en Skræder.«

»Bah! jeg har haft Bud hos dem allesammen i Morges.«

»Ogsaa hos Hr. Percerin?«

»Hvem er Hr. Percerin?«

»Ih, det er Kongens Skræder.«

»Ja, javist,« sagde Porthos, der vilde give

sig Mine af at kende Kongens Skræder, skønt han for første Gang i sit Liv hørte det Navn udtale, »Hr. Percerin, Kongens Skræder, jeg troede, at han havde altfor travlt.«

»Det har han formodentlig ogsaa, men vær rolig, Porthos, han vil gøre for mig, hvad han ikke vilde gøre for en anden.«

— — — — —

Kongens Skræder, Messire Jean Percerin, beboede et temmelig stort Hus i Gaden Saint-Honorè, i Nærheden af Gaden Arbre-Sec. Det var en Mand, der havde den fortrinligste Smag med Hensyn til Stoffer, Broderier og Fløjl. Percerin'erne havde været Kongens Skræder fra Fader til Søn lige op til Karl den Niende.

Man kan sagtens blive berømt, naar man har syet for Hr. de Buckingham, Hr. de Cinq-Mars, Mademoiselle Ninon, Hr. de Beaufort og Marion de Lorne. Percerin den Tredie havde derfor naaet sin Berømmelses Apogæum, da hans Fader døde.

Den samme Percerin syede endnu for Ludvig den Fjortende, og da han ingen Søn havde, hvilket var en stor Sorg for ham, eftersom Dynastiet vilde uddø med ham, havde han oplært flere Elever, der berettigede til bedste Forhaabninger.

Han holdt Hest og Vogn, ejede et Gods, havde de største Lakajer i hele Paris og holdt i Følge speciel Tilladelse af Ludvig den Fjortende et Jagtkobbel.

Det er naturligvis overflødigt at bemærke, at Percerin var Hr. Fouquets Skræder og at Overintendanten satte megen Pris paa ham.

Hr. Percerin var trods sine firsindstyve Aar en meget rask og rørig Mand. Hans Rygte og

Formue var saa store, at Hr. Prinsen, denne Konge for Petitmaitrene, tog ham under Armen, naar han talte med ham om Kostumer, og at de langsomste Betalere aldrig vovede at lade deres Regninger blive for gamle hos ham, thi Hr. Percerin syede nok én Klædning paa Kredit, men aldrig en til, naar den første ikke var bleven betalt.

Til denne store Kunstners Hus var det, at d'Artagnan førte den utrøstelige Porthos.

Under Vejs sagde denne til sin Ven.

»Tag Dem i Agt, min kære d'Artagnan, tag Dem i Agt for at kompromittere en Mand som mig ved denne Percerins Arrogance; han skal være meget uhøflig og jeg kan lade Dem vide, kære Ven, at hvis han lader det mangle paa Høflighed mod mig, revser jeg ham.«

»Naar De forestilles af mig,« svarede d'Artagnan, »har De intet at frygte, kære Ven, selv om De var . . . hvad De ikke er.«

»Ja, sér De . . .«

»Hvilket? Lad høre, Porthos, har De noget mod Percerin?«

»Jeg tror, at jeg . . .«

»Naa, hvilket?«

»Har sendt Mouston til en Karl af dette Navn.«

»Naa, og saa?«

»Og at han har nægtet at sy for mig.«

»O, det maa være en Misforstaaelse, som vi skal gøre god igen. Mouston har forvekslet Navnene.«

»Det er muligt. Den Slyngel Mouston har aldrig haft nogen god Hukommelse for Navne.«

»Jeg paatager mig det hele.«

»Meget vel.«

»Lad Vognen holde, Porthos, det er her.«
»Er det her?«
»Ja.«

Udenfor Percerins Hus var der stor Trængsel. Aarsagen hertil var, at Hr. Percerins Dør var lukket; en udenfor staaende Lakaj forklarede den berømte Skræders fornemme Kunder, at Hr. Percerin for Øjeblikket ikke tog imod nogen.

Det, den store Lakaj i al Fortrolighed havde meddelt en fornem Herre, for hvem han nærede Godhed, gik nu fra Mund til Mund, nemlig at Hr. Percerin havde travlt med fem Dragter til Kongen og havde lukket sig inde i sit Kabinet for at studere over disse fem Dragters Besætning, Farve og Snit.

Flere lod sig nøje med denne Grund og vendte tilbage, men andre var mere haardnakkede og stolede paa at blive lukkede ind og blandt disse sidste var der tre blaa Riddere, som skulde danse i en Ballet, der ufejlbarlig vilde gaa overstyr, hvis de ikke fik Klæder, syede af den store Percerin.

Stødende Porthos foran sig naaede d'Artagnan endelig Værkstedet, hvor Svendene arbejdede af alle Kræfter.

De stakkels Djævle havde ondt ved at besvare alle Klienternes Spørgsmaal i deres Mesters Fraværelse.

Vor Musketerkaptajn oversaa' med et eneste Blik hele Situationen. Efter at have sét sig om i Grupperne standsede hans Øjne ved en ligefor ham siddende Mand. Denne Mand, der sad paa en Skammel, naaede knap til Bordet. Han kunde omtrent være en fyrretyve Aar, havde et blegt, melankolsk Ansigt, og blide

straalende Øjne. Med Haanden under Hagen saa' han rolig og nysgerrig paa d'Artagnan og de andre. Men idet han genkendte Kaptajnen, trak han sin Hat længere ned over Øjnene.

Det var maaske denne Bevægelse, der tiltrak sig d'Artagnans Opmærksomhed. Var det Tilfældet, havde han aldeles forfejlet sin Hensigt.

»Ih,« sagde d'Artagnan, henvendende sig til Manden, »De er altsaa bleven Skrædersvend, Hr. Molière?«

»Stille, Hr. d'Artagnan,« svarede Manden sagte, »for Guds Skyld stille! De røber mig.«

»Nu, hvad ondt er der i det?«

»Der er intet ondt deri, men . . .«

»Men De mener, at der er heller ikke noget godt deri, ikke sandt?«

»Nej, desværre, thi jeg kan ikke nægte, at jeg var beskæftiget med at tage nogle gode Ansigter i Øjesyn.«

»Gør det, gør det, Hr. Molière. Jeg forstaar, at det er noget, der har Interesse for Dem, og jeg skal ikke forstyrre Dem i Deres Studier.«

»Tak.«

»Men paa den Betingelse, at De siger mig, hvor Hr. Percerin virkelig er.«

»O, gerne, han er i sit Kabinet, men . . .«

»Men man kan ikke komme ind til ham?«

»Han er utilgængelig.«

»For hele Verden?«

»For hele Verden. Efter at han havde lukket mig herind for at anstille mine Iagttagelser, forsvandt han straks.«

»Nu, min kære Hr. Molière, De vil nok underrette ham om, at jeg er her, ikke sandt?«

»Jeg!« raabte Molière, »jeg skulde lade mig forstyrre? O, Hr. d'Artagnan, hvor De er slem mod mig.«

»Hvis De ikke straks underretter Hr. Percerin om, at jeg er her, min kære Hr. Molière,« sagde d'Artagnan sagte, »faar De ikke min Ven at sé, som er med mig.«

Molière pegede paa Porthos og sagde:

»Det er ham, ikke sandt?«

»Ja.«

Molière laante Porthos et gennemtrængende Blik og følte sig formodentlig tilfreds med Undersøgelsen, thi han rejste sig straks op og gik ind i det tilstødende Værelse.

Efter ti Minutters Forløb kom Molière tilbage og gjorde Tegn til d'Artagnan. Denne skyndte sig, trækkende Porthos med sig, gennem nogle temmelig indviklede Gange, hvorfra han kom til Percerins Kabinet.

Den Gamle havde smøget Ærmerne op og vendte og drejede et Stykke Guldbrokade. Da han fik Øje paa d'Artagnan, slap han Tøjet og gik ham i Møde, ikke glad, men i det hele taget temmelig forekommende.

»Hr. Gardekaptajnen undskylder mig nok, ikke sandt?« sagde han, »jeg har meget travlt.«

»Javist med Kongens Klæder, jeg véd det nok, min kære Hr. Percerin. De skal sy tre, har jeg hørt.«

»Fem, min kære Herre, fem.«

»Tre eller fem, det gør intet til Sagen, Mester Percerin, og jeg véd, at det vil blive de smukkeste, man kan tænke sig.«

Percerin saa' noget fortrædelig ud, men d'Artagnan tog ingen Notits deraf.

»Min kære Hr. Percerin,« vedblev han, »jeg bringer Dem en Kunde.«

»Ah!« sagde Percerin, sættende et surt Ansigt op.

»Hr. Baron du Vallon de Bracieux de Pierrefonds,« vedblev d'Artagnan.

Percerin gjorde et Forsøg paa et Buk, der ikke fandt synderlig Naade hos den frygtelige Porthos, som siden sin Indtrædelse i Kabinettet havde sét skævt til Skræderen.

»Det er en af mine gode Venner,« vedblev d'Artagnan.

»Jeg skal være til Herrens Tjeneste,« sagde Percerin, »men senere.«

»Senere! naar?«

»Ih . . . naar jeg faar Tid.«

»Det har De allerede svaret min Tjener,« afbrød Porthos ham misfornøjet.

»Det er meget muligt,« sagde Percerin, »jeg har næsten altid travlt.«

»Min Ven,« svarede Porthos højtidelig, »man har altid Tid, naar man vil.«

Percerin blev formelig karmoisinrød i Ansigtet, hvilket er et slemt Tegn hos gamle Folk.

»Herren maa for mig gerne gaa til hvem han vil,« sagde han.

»Naa, naa, Percerin,« sagde d'Artagnan, »De er ikke elskværdig i Dag. Lad mig sige Dem et Ord endnu, der vil bringe Dem til at knæle for os: Herren er en Ven ikke blot af mig, men ogsaa af Hr. Fouquet.«

»Ah!« udbrød Skræderen, »det er en anden Sag.«

Derpaa vendte han sig om til Porthos og tilføjede:

»Saa Hr. Baronen tilhører Hr. Overintendanten?«

»Jeg tilhører mig selv,« sagde Porthos.

I det samme blev Dørforhænget trukket til Side og en ny Person traadte ind.

»Min kære Percerin,« sagde d'Artagnan, »De vil sy en Dragt til Hr. Baronen, det er mig, der beder Dem derom.«

»Før om otte Dage er det mig ikke muligt.«

»Saa kan De lige saa godt afslaa at sy ham den, thi den skal bruges til Festen i Vaux.«

»Jeg gentager, at det er en Umulighed,« sagde den halstarrige Olding.

»Nej, min kære Hr. Percerin, især naar jeg beder Dem derom,« sagde en blid, klangfuld Stemme, der fik d'Artagnan til at spidse Øren.

Det var Aramis' Stemme.

»Hr. d'Herblay!« udbrød Skræderen.

»Aramis!« mumlede d'Artagnan.

»Ah! dèr har vi vor Biskop!« sagde Porthos.

»God Dag, d'Artagnan, god Dag, Porthos, god Dag, mine kære Venner,« sagde Aramis. »Naa, min kære Hr. Percerin, sy den Dragt til Herren, jeg indestaar Dem for, at De derved vil gøre Hr. Fouquet en meget stor Tjeneste.«

Han ledsagede sine Ord med en Gestus, der sagde saa meget som: Giv efter og faa dem paa Døren. Det lod til, at Aramis havde større Indflydelse over Mester Percerin end d'Artagnan, thi Skræderen nikkede samtykkende vendte sig om til Porthos og sagde haardt:

»Gaa hen og lad Dem tage Maal af.«

Da Porthos var gaaet, nærmede d'Artagnan

sig Biskoppen af Vannes, hvilket syntes at ærgre denne overordentligt.

»De skal ogsaa have en Dragt, ikke sandt, kære Ven?«

Aramis smilte og svarede:

»Nej.«

»De tager dog med til Vaux?«

»Ja, men uden nye Klæder. De glemmer, kære d'Artagnan, at en fattig Biskop af Vannes ikke er rig nok til at lade sig sy nye Klæder til enhver Fest.«

Percerin havde atter fordybet sig i Betragtningen af sin Brokade.

»Sér De ikke, min kære d'Artagnan,« sagde Aramis smilende, »at vi generer den brave Mand meget?«

»Ah!« mumlede Musketeren halvhøjt, »det vil sige, jeg generer Dig, kære Ven.«

Derpaa vedblev han højt:

»Nu, saa lad os gaa, jeg har intet mere at bestille her, og hvis det gaar Dem som mig, kære Aramis . . .«

»Nej, jeg vilde . . .«

»Ah! De har noget at tale med Percerin om? Hvorfor sagde De mig ikke det straks?«

»Javel, men det er ingen Hemmelighed for Dem, d'Artagnan, De maa være overbevist om, at hvad jeg har at sige, kan en Ven som De altid høre.«

»O, nej, nej, jeg gaar,« sagde d'Artagnan, givende sin Stemme et Anstrøg af Nysgerrighed, thi hvor godt Aramis end skjulte sin Forlegenhed, var den dog ikke undgaaet hans Opmærksomhed, og han vidste, at hos denne ugienemtrængelige Mand sigtede alt, selv de tilsyneladende største Bagateller, til et bestemt Maal,

der efter det Kendskab, Musketeren havde til sin Vens Karakter, maatte være vigtigt.

Da Aramis saa', at d'Artagnan nærede Mistanke, trængte han paa for at faa ham til at blive.

»Jeg beder Dem, bliv,« sagde han. »De skal straks høre, hvori mit Ærinde bestaar.«

Derpaa vendte han sig om til Skræderen og vedblev:

»Min kære Percerin . . . Jeg er endogsaa meget glad over, at De er her, d'Artagnan.«

»Ah! virkelig!« sagde Gascogneren endnu mere mistroisk.

Percerin rørte sig ikke af Pletten. Aramis rev ham ud af hans Tanker ved at trække Tøjet, der var Genstand for hans Betragtninger, ud af Hænderne paa ham; derpaa aabnede han en Sidedør og sagde:

»Kom ind, Hr. Lebrun, kom ind.«

»Jeg forstaar paa Ære ikke et Ord af alt dette,« sagde Percerin.

»Min kære Hr. Percerin,« sagde Aramis, »De syr fem Dragter til Kongen, ikke sandt? En af Brokade, en Jagtdragt, en af Fløjl, en af Atlask og en af florentisk Tøj?«

»Jo, men hvorfra véd Deres Højærværdighed det?« spurgte Percerin forbavset.

»Det er ganske simpelt, min kære Hr. Percerin, der vil blive Jagt, Fester, Koncert, Promenade og Audiens, og Etiketten foreskriver de fem nævnte Stoffer.«

»Deres Højærværdighed véd alt!«

»Og mange andre Ting til,« mumlede d'Artagnan.

»Men,« udbrød Skræderen triumferende, »der er noget, som Deres Højærværdighed ikke véd,

som ingen faar at vide, som kun Kongen, Frøken de la Vallière og jeg véd, og det er Stoffernes Farve, Broderierne, Snittet, kort sagt Ensemblet og Svinget paa det hele.«

»Ganske rigtig,« svarede Aramis, »og det er netop det, jeg er kommet her for at faa at vide af Dem, min kære Hr. Percerin.«

»O !« udbrød Skræderen forfærdet, skønt Aramis havde udtalt de nysnævnte Ord med sin blideste, mest honningsøde Stemme.

Jo mere Hr. Percerin tænkte over Biskoppens Forlangende, desto latterligere og mere overdreven forekom det ham, saa at han lo først sagte, dernæst ganske højt og til sidst brast i en Skoggerlatter.

D'Artagnan fulgte hans Eksempel, ikke fordi han fandt Sagen saa latterlig, men for ikke at lade Aramis blive kold. Denne lod dem lé ud, og da de atter var blevne rolige, sagde han:

»Ved første Øjekast sér det ud, som om det, jeg forlangte, var en Absurditet, ikke sandt? Men d'Artagnan, der er Visdommen selv, vil kunne sige Dem, at jeg ikke kan gøre andet end bede Dem om det.«

»Lad høre,« sagde Musketeren opmærksomt, idet han med sin fine Næse lugtede, at det hidtil kun havde været en Skærmydsel og at Slagets Time nærmede sig.

»Hr. Fouquet,« vedblev Aramis, »vil berede Kongen en Overraskelse, som bestaar i følgende: Hr. Lebrun, som De sér her, er en Mand, der tegner udmærket godt.«

»Ja,« sagde Percerin, »jeg har sét nogle af Herrens Malerier og lagt Mærke til, at Dragterne var behandlede med megen Omhu. Der-

for samtykkede jeg ogsaa straks i at sy ham en Dragt.«

»Vi tager Dem paa Ordet, min kære Herre, og skal senere henvende os til Dem, men for Øjeblikket har Hr. Lebrun ikke Brug for de Klæder, som De vil sy til ham, men for dem, som De syr til Kongen.«

Percerin gjorde et Spring tilbage, der aldeles ikke forundrede d'Artagnan.

»Kongens Klæder! lade nogen, hvem det saa er, sé Kongens Klæder! O, Deres Højærværdighed er ikke rigtig klog!« raabte den stakkels Skræder, dreven til det yderste.

»Hjælp mig dog, d'Artagnan,« sagde Aramis, der stedse blev mere og mere smilende, »hjælp mig med at overtale Herren, thi De forstaar mig jo, ikke sandt?«

»Nej, jeg gør ikke, naar jeg skal være ærlig.«

»Hvorledes, De forstaar ikke, min Ven, at Hr. Fouquet vil overraske Kongen med hans Portræt i Vaux, at Portrætet, der vil blive af en slaaende Lighed, skal være klædt, ligesom Kongen vil være det paa den Dag, da Portrætet kommer til Syne?«

»Ah, ja ja!« udbrød Musketeren næsten overbevist, i den Grad forekom denne Grund ham antagelig, »ja, min kære Aramis, De har Ret, det er en ypperlig Idé. Skal vi vædde om, at den er af Dem?«

»Jeg véd ikke,« svarede Biskoppen skødesløst, »af mig eller Hr. Fouquet . . .«

Med et spørgende Blik paa Percerins Ansigt vedblev han derpaa:

»Naa, Hr. Percerin, hvad siger De saa?«

Skræderen stammede.

»Det vilde være et smukt Smigreri mod en

ung Fyrste,« vedblev Aramis, »men, har Overintendanten sagt til mig, hvis Percerin afslaar min Anmodning, saa sig, at det ikke skal nedsætte ham i mine Tanker, og at jeg vil vedblive at nære den samme Agtelse for ham. Kun . .«

»Kun . . .?« gentog Percerin urolig.

»Kun,« vedblev Aramis, »vil jeg blive nødt til at sige til Kongen (De forstaar nok, min kære Hr. Percerin, at det er Hr. Fouquet, der taler), kun vil jeg blive nødt til at sige til Kongen: »Sire, jeg havde haft i Sinde at forære Deres Majestæt Deres Portræt, men af en maaske overdreven, skønt agtværdig Delikatesse, har Hr. Percerin sat sig derimod.«

»Sat mig derimod!« raabte Skræderen forfærdet over det Ansvar, der vilde komme til at hvile paa ham, »jeg skulde sætte mig imod Hr. Fouquets Ønsker og Vilje, naar Talen er om at skaffe Kongen en Glæde! O, det er et stygt Ord, De dèr udtalte, Hr. Biskop! Sætte mig imod! Det er Gud være lovet ikke mig, der har udtalt det, det tager jeg Dem til Vidne paa, Hr. Musketerkaptajn. Ikke sandt, Hr. d'Artagnan, jeg har ikke modsat mig noget?«

D'Artagnan gjorde en Gestus, der skulde betyde, at han ønskede at blive neutral; han anede, at der maatte være en Intrige, Komedie eller Tragedie, med i Spillet, og skønt han ikke kunde komme efter den, vilde han dog helst blive udenfor det hele.

Percerin, der endnu forfulgtes af den Tanke, at man kunde falde paa at sige til Kongen, at han havde modsat sig, at man beredte ham en Overraskelse, havde allerede flyttet en Stol hen til Hr. Lebrun og fremtog nu af et Skab fire glimrende Dragter — den femte var end-

nu i Arbejde — hvilke Mesterværker han hængte paa nogle Lededukker fra Bergamo, der var komne til Frankrig paa Concinis Tid og forærede Percerin den Anden af Marechal d'Ancre, efter at de italienske Skrædere var gaaet bag af Dansen.

Maleren begyndte nu at tegne og derpaa male Dragterne.

»Hvad mon det er for en Intrige, man spiller her?« spurgte Musketeren sig selv.

»Det er en afskyelig Belysning her, min Herre,« udbrød Maleren ærgerlig.

»Jeg faar en Idé, Hr. Lebrun. Hvis man for Eksempel havde en Prøve af Tøjet, kunde man i en bedre Belysning . . .«

»Ja, saa vil jeg svare for alt,« raabte Lebrun.

»Godt!« tænkte d'Artagnan, »nu kommer Humlen, man har Brug for en Prøve af hvert Slags Tøj. Mon Percerin vil give ham dem?«

Ført bag Lyset af Aramis' forstilte Trohjertighed afklippede Percerin fem Prøver og gav dem til Aramis.

»Jeg foretrækker dette. Er det ikke ogsaa Deres Mening, d'Artagnan?« spurgte Biskoppen.

»Min Mening, min kære Aramis,« svarede d'Artagnan, »er, at De altid bliver Dem selv lig.«

»Og altsaa altid er Deres Ven,« sagde Aramis med sit elskværdige Smil.

»Ja, ja,« sagde d'Artagnan højt, men tilføjede sagte: »Er jeg end ført bag Lyset af Dig, dobbelte Jesuit, vil jeg i alt Fald ikke være din Medvider, og derfor er det nok bedst, at jeg straks gaar min Vej. Farvel, Aramis,« sagde han højt, »farvel, jeg vil sé at finde Porthos.«

»Vent lidt,« sagde Aramis, puttende Prøver-

ne i Lommen, »jeg er færdig og vilde ogsaa gerne tale et Ord med vor Ven.«

Lebrun pakkede sine Sager sammen, Percerin hængte sine Klæder ind i Skabet, Aramis følte paa Lommen for at forvisse sig om, at Prøverne var der, og derpaa forlod de alle Kabinettet.

Andet Kapitel.

Hvori Molière maaske faar den første Idé til sin adelstolte Borger.

D'Artagnan traf Porthos i det tilstødende Værelse i et straalende Humør og passiarende med Molière, som betragtede ham med en Slags Tilbedelse.

Aramis gik lige hen til Porthos og rakte ham sin hvide, fine Haand, derpaa vendte han sig til Molière og sagde:

»Nu, min Herre, følger De med os til Saint-Mandé.«

»Jeg tager hen overalt, hvor Deres Naade ønsker det,« svarede Molière.

»Til Saint-Mandé!« udbrød Porthos forundret over at sé den stolte Biskop af Vannes tale saa fortroligt med en Skrædersvend. »Hvorledes, Aramis, vil De bortføre Herren til Saint-Mandé?«

»Ja,« sagde Aramis smilende, »det haster.«

»Og desuden, min kære Porthos,« bemærkede d'Artagnan, »er Molière ikke, hvad han lader til at være.«

»Hvorledes?« sagde Porthos.

Molière tog nu Afsked med Porthos med en Mængde Komplimenter og trykkede den Haand,

som Musketérkaptajnen stjal sig til at række ham.

»Min Herre,« sagde Porthos, »vær endelig præcis.«

»De skal faa Deres Klæder i Morgen, Hr. Baron,« svarede Molière og gik bort med Aramis.

D'Artagnan tog nu Porthos under Armen og sagde:

»Men hvad har dog denne Skræder gjort, siden De er saa fornøjet med ham?«

»Hvad han har gjort, min Ven, hvad han har gjort!« raabte Porthos begejstret.

»Ja, det er det, jeg spørger om.«

»Min Ven, han har gjort, hvad ingen Skræder før ham har gjort, han har taget Maal af mig uden at røre ved mig, hvilket er mig i høj Grad imod.«

»Bah! fortæl mig det, min Ven.«

»For det første, min Ven, lod han hente en Mængde Lededukker i Haab om, at der skulde være en imellem, der havde min Figur, men den største af dem, nemlig Svejtsernes Tamburmajor, var to Tommer for kort og en halv Fod mindre i Omfang.«

»Nej, virkelig?«

»Som jeg har den Ære at sige Dem, min kære d'Artagnan, men denne Molière er en stor Mand eller i alt Fald en stor Skræder. Det satte ham ikke i mindste Maade i Forlegenhed.«

»Og hvorledes bar han sig da ad?«

»O, meget simpelt. Det er virkelig mærkværdigt, at man kan være saa indskrænket ikke at finde paa Sligt. Hvor megen Ulejlighed og Ydmygelse kunde jeg ikke have været forskaanet for!«

»Naa, min kære Porthos, lad mig saa høre Hr. Molières Methode.«

»Molière? Er det ikke saaledes, De kalder ham? Jeg vilde gerne huske hans Navn.«

»Ja, eller Poquelin, hvis De foretrækker det.«

»Nej, jeg holder mere af Molière.«

»Men det var Hr. Molières Methode.«

»Javist. I Stedet for at lade mig strække Lemmerne, bøje Ledemodene og indtage alle disse simple Stillinger . . .«

D'Artagnan nikkede bifaldende.

»Sagde han: Min Herre, en galant Mand bør selv tage Maal af sig. Gør mig den Fornøjelse at træde hen foran dette Spejl. Jeg gjorde, hvad han bad om. Da jeg endnu troede, at jeg skulde tages Maal af, sagde jeg: »Tag Dem i Agt med, hvad De gør, thi jeg er meget kilden, kan jeg lade Dem vide.« Men han svarede med sin blide Stemme: »For at Klæderne kan komme til at passe, maa de gøres efter Herrens Billede, og dette gengives nøjagtig af Spejlet. Vi vil tage Maal af Herrens Billede.«

»De saa' Dem altsaa i Spejlet,« sagde d'Artagnan, »men hvorledes fik man opdrevet et Spejl, hvori De kunde sé Dem hel og holden?«

»Det er det samme Spejl, min Bedste, hvori Kongen betragter sig.«

»Ja, men Kongen er halvanden Fod mindre end De.«

»Nu, jeg véd ikke, hvorledes det gik til, det er maaske et Smigreri mod Kongen, men Spejlet var altfor stort til mig. Men det var ogsaa sammensat af tre venetianske Spejle, det ene ovenpaa det andet. Den brave Hr. Volière . . .«

»Molière.«

»Ja, rigtig, Molière. Nu skal jeg nok huske

hans Navn. Den brave Hr. Molière gav sig nu til at ridse paa Spejlet med et Stykke Kridt, idet han fulgte Omridset af min Person, og udtalte den Grundsætning, som jeg finder beundringsværdig: »En Klædning maa ikke genere den, der bærer den.«

»I Sandhed,« sagde d'Artagnan, »det er en smuk Grundsætning, der desværre ikke altid udføres i Praksis.«

»Derfor fandt jeg den saa meget mere forbavsende, især da han udviklede den.«

»Ah, han udviklede denne Grundsætning!«

»Javel!«

»Lad høre en Gang.«

»Ligesom,« vedblev han, »man under vanskelige Omstændigheder, eller i en generende Situation kan have sin Kjole paa Skulderen og ønske ikke at tage den af . . .«

»Meget sandt,« bemærkede d'Artagnan.

»Saaledes vedblev Hr. Volière . . .«

»Molière.«

»Ja, Molière. Saaledes, vedblev Hr. Molière, skal De drage Sværdet, min Herre, og De har Deres Kjole paa Ryggen. Hvorledes bærer De Dem nu ad?«

»Jeg tager den af, svarede jeg.«

»Nej,« sagde han.

»Hvorledes?«

»Jeg siger, at Kjolen maa være indrettet saaledes, at den aldeles ikke generer Dem, ikke en Gang naar De skal drage Sværdet.«

»Ah!«

»Stil Dem *en garde*,« vedblev han. Jeg løftede den venstre Arm i Vejret, Forarmen bøjet, Ærmet slaaet tilbage og Næven knyttet, medens jeg strakte den højre Arm halvtud, saaledes at

Albuen var i Højde med Hoften og Haanden med Brystet.«

»Ja,« sagde d'Artagnan, »det er den rigtige akademiske Stilling.«

»Det er det rigtige Udtryk, min Ven, Volière . . .«

»Molière.«

»Hør, min kære Ven, jeg tror bestemt, at jeg foretrækker at kalde ham . . . hvorledes var det nu, at hans andet Navn lød?«

»Poquelin.«

»Jeg vil heller kalde ham Poquelin.«

»Hvorledes vil De bære Dem ad med bedre at huske dette Navn end det andet?«

»Det er meget simpelt . . . han hedder Poquelin . . . ikke sandt?«

»Jo.«

»Jeg vil blot tænke paa Fru Coquenard.«

»Ah!«

»Jeg forandrer Coc til Poc og nard til lin, og i Stedet for Coquenard har jeg Poquelin.«

»Det er mageløst!« udbrød d'Artagnan slaaet. »Videre, min Ven, jeg er lutter Øre.«

»Denne Coquelin afridsede altsaa min Arm paa Spejlet.«

»Om Forladelse, han hedder Poquelin.«

»Hvad sagde jeg da?«

»De sagde Coquelin.«

»Ah, det er rigtigt. Denne Poquelin aftegnede altsaa min Arm paa Spejlet, men han tog sig god Tid og betragtede mig ofte. Sagen er, at jeg tog mig særdeles godt ud. — Trætter det Dem? spurgte han. — Lidt, svarede jeg, synkende i Knæ, men jeg kan godt holde det ud en Time endnu. — Nej, nej, det vil jeg paa ingen Maade tillade! Svendene vil med Fornøj-

else, understøtte Deres Arme, som man gjorde ved Moses' i gamle Dage, da han paakaldte Herrens Bistand. — Meget vel, svarede jeg. — Det støder Dem vel ikke? — Min Ven, sagde jeg, jeg tror, at der er stor Forskel paa at blive understøttet og at blive maalt.«

»En særdeles kløgtig Distinktion,« afbrød d'Artagnan ham.

»Han gav nu et Tegn,« vedblev Porthos, »hvorpaa to Svende nærmede sig, den ene holdt min venstre Arm, medens den anden med en overordentlig Behændighed understøttede min højre.«

»En Svend til!« raabte han.

En tredie Svend nærmede sig.

»Understøt Herrens Ryg,« sagde han.

Svenden adlød.

Derpaa aftegnede Poquenard mig paa Spejlet.«

»Poquelin, min Ven.«

»De har Ret, Poquelin. Jeg tror dog, at jeg hellere vil kalde ham Volière.«

»Ja.«

»Imidlertid aftegnede Volière mig paa Spejlet.«

»Det var smukt.«

»Jeg holder meget af denne Methode, den bevarer Ærbødigheden og stiller enhver paa sin Plads.«

»Og det endte?«

»Uden at nogen havde berørt mig, min Ven?«

»Undtagen de tre Svende, der understøttede Dem.«

»Naturligvis, men jeg tror, at jeg allerede har forklaret Dem Forskellen mellem at blive understøttet og maalt.«

»Meget godt,« svarede d'Artagnan og mumlede derpaa ved sig selv: »Hvis jeg ikke tager meget fejl, har jeg skaffet den Slyngel Molière en god Fangst, som vi nok vil faa at sé paa Bræderne i en eller anden Komedie.«

Porthos smilte.

Dermed forlod de Mester Percerins Hus og steg op i deres Vogn.

Tredie Kapitel.

Ordensgeneralen.

Ærgerlig over at have mødt d'Artagnan hos Mester Percerin, begav Biskoppen af Vannes sig i temmelig daarligt Humør til Saint-Mandé til Hr. Fouquet.

»Festen nærmer sig, Deres Naade,« sagde Aramis, da han traadte ind til Overintendanten.

»Og Pengene fjerner sig,« svarede Fouquet.

»Har jeg ikke sagt Dem, at det var min Sag?«

»Jo, De har lovet mig Millioner.«

»Og De skal faa dem Dagen efter, at Kongen har holdt sit Indtog paa Vaux.«

Fouquet saa' vist paa Aramis og førte sin kolde Haand over sin fugtige Pande. Aramis indsaa, at Overintendanten nærede Mistillid til ham eller følte hans Afmagt til at skaffe Penge. Hvorledes kunde Fouquet ogsaa tro, at en stakkels Biskop, Ex-Abbed, og Ex-Musketér skulde kunne opdrive dem?

»Hvorfor tvivler De?« spurgte Aramis.

Fouquet rystede smilende paa Hovedet.

»De Lidettroende!« tilføjede Biskoppen.

»Min kære Hr. d'Herblay,« svarede Fouquet, »hvis jeg falder . . .«

»Nu, hvis De falder . . .«

»Vil jeg i det mindste falde fra en saadan Højde, at jeg knuses i Faldet.«

Derpaa tilføjede han:

»Hvorfra kommer De, kære Ven?«

»Fra Paris.«

»Ah, fra Paris?«

»Ja, fra Percerin.«

»Og hvad har De haft at bestille hos Percerin, thi jeg antager ikke, at De betragter vore Digteres Dragter som noget saa særdeles vigtigt?«

»Nej, jeg har været der i Anledning af en Overraskelse.«

»Ja, som De skal berede Kongen.«

»Vil den koste meget?«

»O, hundrede Pistoler til Lebrun.«

»Et Maleri altsaa? Ah, saa meget des bedre!«

Fouquet trykkede hans Haand.

»Hvor tager De hen?« spurgte han.

»Til Paris, naar De har givet mig et Brev.«

»Et Brev til hvem?«

»Til Hr. de Lyonne.«

»Hvad vil De Lyonne?«

»Jeg vil have ham til at undertegne en *lettre de cachet.*«

»Et *lettre de cachet!* De vil altsaa have nogen kastet i Bastillen?«

»Nej, tvertimod, jeg vil hjælpe en ud deraf.«

»Ah! hvem er det?«

»En stakkels Djævel, et ungt Menneske, et Barn, der har været indespærret i snart ti Aar for to latinske Vers, som han har lavet om Jesuiterne.«

»For to latinske Vers? Og derfor har det ulykkelige Menneske været i Fængsel i ti Aar?«

»Ja.«

»Og han har ikke begaaet nogen anden Forbrydelse?«

»Med Undtagelse af disse to Vers er han lige saa uskyldig som De og jeg.«

»Giver De mig Deres Ord derpaa?«

»Ja.«

»Og han hedder?«

»Seldon.«

»Nej, det er for galt! Og De har vidst det og ikke sagt mig det?«

»Hans Moder henvendte sig først i Gaar til mig, Deres Naade.«

»Er denne Kvinde fattig?«

»Hun befinder sig i den dybeste Elendighed.«

»Min Gud,« udbrød Fouquet, »Du tillader undertiden saadanne Uretfærdigheder, at jeg godt forstaar, at der er Ulykkelige, som tvivler om din Tilværelse. Sé her, Hr. d'Herblay.«

Fouquet tog en Pen og skrev hurtig nogle Linier til sin Kollega Lyonne.

Aramis tog Brevet og gik.

— — —

Klokken slog syv om Aftenen paa Bastillens store Ur.

Hr. Guvernøren indtog sin Aftensmad. Denne Dag havde han en Gæst og Spiddet drejede sig tungere end sædvanlig.

Baisemeaux sad ved Bordet og gned sig i Hænderne, betragtende Hans Højærværdighed, Biskoppen af Vannes, der, iført Støvler og med Sværd ved Siden, uophørlig talte om sin Sult og røbede den mest levende Utaalmodighed.

Hr. de Baisemeaux de Montlezun var ikke vant til en saadan Ligefremhed hos Hans Højærværdighed, som denne i Aften lagde for Da-

gen. Prælaten var bleven Musketér igen. Hr. Baisemeaux gik med største Lethed ind paa sin Gæsts Tone.

»Min Herre,« sagde han, »thi i Aften vover jeg virkelig ikke at kalde Dem Højærværdighed.«

»Meget rigtig, kald mig min Herre,« sagde Aramis, »jeg har Støvler paa.«

»Nu, min Herre, véd De, hvem De minder mig om i Aften?«

»Nej, paa min Ære om jeg gør,« svarede Aramis, skænkende sig et Glas, »men jeg haaber, at jeg minder Dem om en god Bordfælle.«

»De minder mig om to, min Herre. Den ene meget berømt, salig Hr. Kardinal Richelieu, den store Kardinal, ham fra Rochelle, der gik med Støvler ligesom De. Ikke sandt?«

»Jo, ganske rigtig,« svarede Aramis. »Og den anden?«

»Den anden er en vis Musketér, meget smuk, tapper, dristig og lykkelig, der fra Abbed blev Musketér og fra Musketér Abbed.«

Aramis var saa naadig at smile.

»Fra Abbed,« vedblev Baisemeaux, gjort dristig ved Hans Højærværdigheds Smil, »Biskop og fra Biskop . . .«

»O, jeg beder Dem, lad os standse herved,« sagde Aramis.

»Jeg maa sige Dem, min Herre, at De gør et Indtryk paa mig af en Kardinal.«

»Godt, godt, min kære Hr. de Baisemeaux. Rigtignok bærer jeg i Aften Støvler som en Kavaler, men derfor vil jeg dog ikke lægge mig ud med Kirken.«

»Og dog nærer Deres Højærværdighed slette Hensigter.«

»Ja, jeg tilstaar det, som alt, hvad der er verdsligt. Men gør mig den Tjeneste at kalde paa Deres Tjener Francois.«

»Vil De have Vin?«

»Ikke af den Grund, men fordi der er varmt her og Vinduerne er lukkede.«

»Jeg lukker gerne Vinduerne, naar jeg spiser, for ikke at høre Ronderne og Kurérernes Ankomst.«

»Ah, ja. Man kan altsaa høre dem, naar Vinduerne er aabne?«

»Altfor godt, og det generer. De forstaar mig?«

»Men man er nær ved at kvæles. Francois!«

Francois traadte ind.

»Jeg beder Dem, Mester Francois,« sagde Aramis, »luk et Vindue op. De tillader det jo nok, Hr. de Baisemeaux?«

»Lad, som De var hjemme, Deres Højærværdighed,« svarede Guvernøren.

Vinduet blev aabnet.

»Drik mig fuld i Aften, Baisemeaux, lad os slaa en Svir af som i gamle Dage, hvis jeg har noget paa Hjertet, lover jeg Dem, at De skal faa det at vide.«

»Bravo!« raabte Baisemeaux og skænkede sig et stort Glas Vin, som han drak, beruset af Glæde over at være Medvider i en Biskops Synder.

Medens han drak, mærkede han ikke, med hvilken Opmærksomhed Aramis lyttede efter Støjen i Gaarden.

Henimod Klokken otte ankom en Kurér, netop som Francois satte den femte Flaske paa Bordet, men skønt Kureren gjorde megen Støj, hørte Baisemeaux intet.

»Mit Glas er tomt,« sagde Aramis pegende paa sit Glas.

»De henrykker mig paa Ære. Mere Vin, Francois.«

Francois traadte ind.

»Vin, Slyngel, og af bedste Sort!«

»Ja, min Herre, men . . . der er ankommet en Kurer.«

»Han kan vente til i Morgen. I Morgen er ogsaa en Dag,« sagde Baisemeaux.

»O, min Herre!« brummede Soldaten, »min Herre . . .«

»Tag Dem i Agt,« sagde Aramis, »tag Dem i Agt.«

»Hvorfor, min kære Hr. d'Herblay?« spurgte den halvt berusede Baisemeaux.

»De Breve, der kommer med Kurér til Fæstningsguvernøren, indeholder undertiden Ordrer.«

»Næsten altid.«

»Kommer Ordrerne ikke fra Ministrene?«

»Jo, naturligvis, men . . .«

»Og Ministrene kontrasignerer kun Kongens Befalinger?«

»O, De har maaske Ret,« stammede Baisemeaux. »En Ordre fra Kongen er hellig, men for Fanden, jeg gentager det, de Ordrer, der kommer, medens man spiser til Aften . . .«

»Hvis De havde baaret Dem saaledes ad under den store Kardinal, hvad, min kære Baisemeaux, og Ordren havde været af Vigtighed?«

»Jeg handler saaledes for ikke at forstyrre en Biskop, er det ikke en Undskyldning?«

»Glem ikke, Baisemeaux, at jeg har baaret Uniform og er vant til at sé Befalinger alle Vegne.«

»De ønsker altsaa?«

»Jeg ønsker, at De vil gøre Deres Pligt, min Ven. Ja, jeg beder Dem derom, i det mindste i Soldatens Nærværelse.«

»Det er Mathematik,« sagde Baisemeaux.

Francois ventede endnu.

»Bring mig Kongens Ordre,« sagde han og rejste sig op.

Francois vendte tilbage og leverede Baisemeaux den fra Ministeriet sendte Ordre. Han brød den langsomt og læste den paa samme Maade. Aramis lod, som om han drak, for bedre at kunne holde Øje med sin Vært gennem Glasset. Efter at Baisemeaux var bleven færdig med Læsningen, udbrød han:

»En Ordre om Frigivelse af en Fange! Nu beder jeg Dem, er det noget at forstyrre os for?«

»Det er en kærkommen Nyhed for den, den angaar, det maa De i det mindste indrømme, min kære Guvernør.«

»Klokken otte om Aftenen!«

»Det er af lutter Barmhjertighed.«

»Barmhjertighed, ja vel mod denne Fyr, der keder sig, men ikke mod mig, som morer mig!« sagde Baisemeaux opbragt.

»Lad mig sé,« sagde Hr. d'Herblay, »hvis det da ikke er indiskret.«

»Nej, læs.«

»Der staar h a s t e r paa Brevet. Har De sét det?«

»Bravo! h a s t e r! . . . Et Menneske, der har været her i ti Aar, har man Hastværk med at sætte i Frihed i Dag, i Aften, Klokken otte!«

Og trækkende paa Skuldrene med en yderlig Foragt kastede Baisemeaux Ordren paa Bordet og gav sig atter til at spise.

»Hvad skal man sige!« sagde Aramis, »man er nødt til at adlyde Ordren.«

»Ja vel, man adlyder den . . . men Taalmodighed! . . . De maa ikke tro, at jeg er en Slave.«

»Min Gud, hvem siger det, min kære Hr. de Baisemeaux? Deres Uafhængighed er bekendt nok.«

»Ja, Gud være lovet!«

»Men man kender ogsaa Deres gode Hjerte og Deres Lydighed mod Deres Foresatte. Sér De, Baisemeaux, naar man en Gang har været Soldat, husker man det hele sit Liv.«

»Derfor vil jeg ogsaa adlyde aldeles slavisk og i Morgen tidlig, ved Daggry skal den omtalte Fange faa sin Frihed.«

»Min kære Baisemeaux, skønt bærende Støvler føler jeg dog Præsten røre sig i mig, og Barmhjertighed er en mere bydende Pligt for mig end Sult og Tørst. Den ulykkelige har lidt længe nok, eftersom De siger, at han har været Deres Kostgænger i ti Aar. Forkort hans Lidelser og skænk ham straks Friheden; Gud vil gengælde Dem det i Paradiset.«

»Saaledes midt under Maaltidet?«

»Jeg bønfalder Dem, en saadan Handling opvejer ti *Benediciter*.«

»De skal faa Deres Ønske opfyldt.«

Baisemeaux lænede sig tilbage for at ringe paa Francois og vendte sig ved en ganske naturlig Bevægelse om mod Døren.

Ordren var bleven liggende paa Bordet. Aramis benyttede det Øjeblik, da Baisemeaux saa til den anden Side, til at ombytte dette Papir med et andet, der var lagt sammen paa samme Maade, og som han trak op af Lommen.

»Francois,« sagde Guvernøren, »bed Hr. Ma-

joren og Slutterne i Bertaudièren om at komme herop.«

Francois bukkede og gik. De to Herrer var atter alene.

Der indtraadte et Øjebliks Tavshed, under hvilken Aramis ikke et Sekund tabte Guvernøren af Syne. Denne syntes kun nødtvungen at bekvemme sig til at lade sig forstyrre midt under sit Maaltid og ledte øjensynlig efter en Grund til at opsætte det, i det mindste til efter Desserten. Pludselig lod han til at have fundet denne Grund.

»Men det er jo umuligt at sætte Fangen i Frihed paa denne Tid af Dagen. Hvor skal han, der ikke kender Paris, gaa hen?«

»Jeg har min Vogn med mig og skal bringe ham, hvorhen han ønsker.«

»De har et Svar paa rede Haand til alt. Francois, sig til Hr. Majoren, at han aabner Hr. Seldons Fængsel, Bertaudièren Nr. 3.«

»Seldon?« bemærkede Aramis rolig. »Jeg synes De sagde Seldon?«

»Ja, Seldon. Saaledes hedder han, der skal sættes i Frihed.«

»De mener nok Marchiali,« svarede Aramis.

»Marchiali? jovist, nej, nej, det er Seldon.«

»Jeg tror, at De tager fejl, Hr. Baisemeaux.«

»Jeg har læst Ordren.«

»Det har jeg ogsaa.«

»Det skal vi snart faa paa det rene,« sagde Baisemeaux, der var sikker i sin Sag. »Papiret ligger her, og vi behøver blot at læse det.«

»Jeg læser: Marchiali,« sagde Aramis og aabnede Papiret. »Sé!«

Baisemeaux saa' og lod Armen synke.

»Ja,« sagde han lynslaaet, »ja, der staar Mar-

chiali. Det er meget sandt, der staar ganske rigtig Marchiali.«

»Ah!«

»Det Menneske, hvorom vi taler saa meget, som hver Dag bliver anbefalet til vor Aarvaagenhed?«

»Der staar Marchiali,« gentog den urokkelige Aramis.

»Det kan ikke nægtes, Deres Højærværdighed, men jeg forstaar det ikke.«

»Man maa dog tro sine egne Øjne.«

»Ja, i Sandhed, der staar Marchiali.«

»Og oven i Købet tydelig skrevet.«

»Det er højst mærkeligt. Jeg sér endnu saa tydelig Navnet Seldon, og det falder mig ind nu, der var en Blækklat under Navnet.«

»Det være nu, som det vil, min kære Hr. de Baisemeaux,« sagde Aramis, »saa lyder Ordren paa at sætte Marchiali i Frihed, med eller uden Blækklat.«

»Ordren lyder paa at sætte Marchiali i Frihed,« gentog Baisemeaux mekanisk, idet han søgte at samle sine Tanker.

Baisemeaux derimod rørte intet af det, der stod paa Bordet, men tog atter Ordren og undersøgte den paa alle Kanter.

Under andre Omstændigheder vilde denne Undersøgelse have sat Aramis' Taalmodighed paa en haard Prøve, men Biskoppen af Vannes blev ikke vred for saa lidt, især naar han maatte tilstaa for sig selv, at det vilde være farligt at blive vred.

»Vil De sætte Marchiali i Frihed?« spurgte han.

»Jeg vil befri Fangen Marchiali, Deres Højærværdighed,« svarede Baisemeaux, »naar jeg

har talt med Kuréren, der har bragt Ordren og forvisset mig om . . .«

»Ordrerne er forseglede og Kuréren kender ikke deres Indhold. Hvorom vil De altsaa forvisse Dem?«

»Indrømmet, Deres Højærværdighed, men jeg vil sende den tilbage til Ministeriet, saa kan Hr. de Lyonne tage den tilbage eller bekræfte den.«

»Hvortil skal det nytte?« spurgte Aramis rolig.

»Til ikke at tage fejl, Deres Højærværdighed, til ikke at handle mod den Ærbødighed, som en Underordnet skylder sin Foresatte.«

»Meget vel, jeg maa beundre Deres Veltalenhed. Det er sandt, en Underordnet skylder sin Foresatte Ærbødighed, han forsér sig, naar han tager fejl, og vilde blive straffet, hvis han overtraadte sine Pligter.«

Baisemeaux saa forbavset paa Biskoppen.

»De vil altsaa,« vedblev Aramis, »forhøre Dem for at have Deres Samvittighed fri?«

»Ja, Deres Højhed.«

»Og hvad en Foresat befaler Dem, vil De gøre?«

»Derom kan Deres Højærværdighed ikke tvivle.«

»Kender De Kongens Haand, Hr. de Baisemeaux?«

»Ja, Deres Højærværdighed.«

»Findes hans Underskrift ikke paa denne Frigivelsesordre?«

»Det er sandt, men den kan . . .«

»Være falsk, ikke sandt?«

»Sligt har man sét før, Deres Højærværdighed.«

»Nuvel, Hr. de Baisemeaux,« sagde Aramis og laante Guvernøren et Ørneblik, »giv mig en Pen.«

Baisemeaux gav ham, hvad han forlangte.

»Et Stykke rent Papir,« vedblev Aramis.

Baisemeaux gav ham Papir.

»Jeg, om hvis Identitet De vel ikke tvivler, vil nu skrive en Ordre, som jeg er vis paa, at De vil adlyde, hvor vantro De end er.«

Denne kolde Rolighed fik Baisemeaux til at blegne. Det forekom ham, at Aramis' et Øjeblik i Forvejen saa muntre Stemme var bleven mørk og ildevarslende.

Aramis tog Pennen og skrev. Forstenet af Rædsel læste Baisemeaux over hans Skulder:

»A. M. D. G.,« skrev Biskoppen og satte et Kors under disse fire Bogstaver, der betyder *ad majorem Dei gloriam*.

Derpaa vedblev han:

»Det er vor Vilje, at den Ordre, som er bragt Hr. de Baisemeaux de Montlezun, Kongens Guvernør i Bastillen, antages for god af ham og øjeblikkelig udføres.«

Undertegnet: »D'Herblay, af Guds Naade Ordensgeneral.«

Baisemeaux var saa dybt rystet, at han blev siddende med aaben Mund og stirrende Øjne. Han rørte sig ikke af Stedet og kunde ikke faa et Ord frem.

Den eneste Lyd, der hørtes i det store Værelse, var en lille Flues Summen, som sværmede omkring Lyset.

Uden en Gang at værdige Guvernøren et Blik tog Aramis et lille Etui op af Lommen og af dette et Stykke sort Lak; han forseglede Brevet, paatrykkede det et Signet, der hængte paa

hans Bryst, og rakte derpaa tavs Papiret til Hr. de Baisemeaux.

Rystende over hele Kroppen kastede denne et halv vanvittigt Blik paa Seglet og faldt sammenramt af Lynilden tilbage i sin Stol.

»Naa, naa,« sagde Aramis efter en lang Pavse, under hvilken Bastillens Guvernør var kommet lidt til sig selv igen, »faa mig ikke til at tro, kære Baisemeaux, at Ordensgeneralens Nærværelse er lige saa frygtelig som Guds og at Synet af ham dræber. Blot Mod, rejs Dem, giv mig Deres Haand og adlyd.«

Baisemeaux tænkte sig om; han saa' med ét Blik Følgerne af at løslade en Fange efter en falsk Ordre, men idet han herimod opstillede den Sikkerhed, som Ordensgeneralen kunde tilbyde ham, følte han sig lettere om Hjertet.

Aramis gættede hans Tanker.

»Min kære Baisemeaux,« sagde han, »De er en Nar. Væn Dem af med at spekulere, da jeg paatager mig den Ulejlighed at tænke for Dem.«

Baisemeaux bukkede.

»Hvorledes skal jeg da bære mig ad?« spurgte han.

»Hvorledes gaar De til Værks med at løslade en Fange?«

»Jeg har mit Reglement.«

»Nu, saa følg det, min bedste.«

»Jeg gaar med min Major til Fangens Værelse og tager ham med, naar det er en Person af Betydenhed.«

»Men denne Marchiali er ikke en Person af Betydenhed,« bemærkede Aramis skødesløst.

»Jeg véd ikke,« sagde Guvernøren i en Tone, som om han vilde sige: Det staar til Dem at belære mig i saa Henseende.

»Behandl saa denne Marchiali, som De behandler simple Fanger.«

»Reglementet byder da, at Fangevogteren eller en af de lavere Officerer skal føre Fangen til Guvernøren.«

»Men saa er det jo ganske ligefrem. I Sandhed, Baisemeaux, De gør en Myg til en Elefant. Bliv da her og lad Fangen bringe til Guvernementsboligen.«

Baisemeaux adlød. Han kaldte paa sin Løjtnant og gav ham en Ordre, som han overbragte.

En halv Time efter hørtes en Port blive lukket i Gaarden, det var den paa Taarnet, som nu havde sluppet sit Bytte.

Aramis slukkede alle Lysene paa ét nær, som stod bag Døren. Denne usikre Belysning tillod ikke at skelne noget tydeligt.

Skridt nærmede sig.

»Gaa Deres Folk i Møde,« sagde Aramis til Baisemeaux.

Guvernøren adlød.

Sergenten og Fangevogterne forsvandt.

Baisemeaux vendte tilbage, fulgt af Fangen Aramis havde stillet sig i Skyggen, saaledes at han kunde sé uden selv at blive sét.

Med bevæget Stemme underrettede Baisemeaux det unge Menneske om den Ordre, der gav ham Friheden.

Fangen hørte rolig herpaa uden at forandre en Mine eller sige et Ord.

»Efter Reglementet maa De sværge aldrig at røbe noget af det, De har sét eller hørt i Bastillen,« vedblev Baisemeaux.

Fangen strakte Haanden ud mod et Krucifiks og svor.

»Nu er De fri, min Herre, hvorhen agter De Dem?«

Fangen vendte sig om, ligesom om han søgte en Beskytter, til hvem han kunde sætte sin Lid.

Aramis traadte nu frem og sagde:

»Jeg er beredt til at vise Herren den Tjeneste, det maatte behage ham at forlange af mig.«

Fangen rødmede let, men stak uden Betænkning sin Arm ind under Aramis'.

Aramis trykkede Baisemeauxs Haand og sagde:

»Generer min Ordre Dem ikke? Er De ikke bange for, at man skal finde den hos Dem, hvis man kom for at anstille Undersøgelser?«

»Jeg ønsker at beholde den, Deres Højærværdighed,« svarede Baisemeaux, »hvis man fandt den hos mig, vil jeg sikkert være fortabt og i saa Fald vilde De være mit sidste Haab.«

»Som Deres Medskyldige, ikke sandt?« svarede Aramis, trækkende paa Skuldrene. »Farvel, Baisemeaux.«

Hestene stampede utaalmodige for Vognen.

Baisemeaux ledsagede Biskoppen til Foden af Trappen.

Aramis lod sin Ledsager stige først ind, fulgte derpaa selv efter og sagde til Kusken:

»Kør til.«

Vognen rullede larmende gennem Gaarden. En Officer gik i Forvejen med en Fakkel og gav de forskellige Vagter Ordre til at lade den passere.

Saa længe de endnu befandt sig indenfor Bastillens Mure, aandede Aramis knap og hans Hjerte bankede hørligt.

Fangen havde sat sig i et Hjørne af Vognen.

Endelig lukkedes den sidste Port, den ud til Gaden Saint-Antoine, efter dem.

Hestene, der styredes af en kraftig Haand, gik langsomt til Midten af Forstaden, men slog da over i Trav.

Saaledes gik det til Villeneuve-Saint-Georges, hvor friske Heste ventede. Der blev nu spændt fire for, hvorefter Vognen kørte videre ad Melun til og standsede et Øjeblik midt i Senartskoven. Postillonen havde uden Tvivl i Forvejen faaet sin Ordre, thi Aramis vekslede ikke et Ord med ham.

»Hvad er det?« spurgte Fangen, ligesom vaagnende af en Drøm.

»Førend vi drager videre, maa Deres kongelige Højhed og jeg tale sammen,« svarede Aramis.

»Lad os vente, til der frembyder sig en Lejlighed,« sagde den unge Prins.

»Lejligheden kan ikke være bedre, Deres Højhed, vi befinder os her midt i en Skov, hvor ingen kan høre os.«

»Og Postillonen?«

»Postillonen er døv og stum, Deres Højhed.«

»Jeg er ganske til Deres Tjeneste, Hr. d'Herblay.«

Aramis gav den stumme et Tegn, hvorefter denne steg ned, tog de forreste Heste i Tømmerne og trak dem ind i en bugtet Sideallé, der var bevokset med blødt Græs og hvor der i den maaneløse Nat var saa mørkt som i en Grav.

Efter at have besørget dette, lagde Manden sig ved Siden af sine Heste, der begyndte at æde Græsset, som voksede rundt omkring.

»Jeg hører Dem,« sagde den unge Prins til Aramis, »men hvad er det, De gør?«

»Jeg ryster Fængkrudtet af Pistolerne, for hvilke vi ikke længere har Brug, Deres Højhed.«

Fjerde Kapitel.

Fristeren.

»Min Prins,« sagde Aramis og vendte sig om til sin Ledsager, »hvor svag en Skabning jeg end er og af hvor maadelig en Forstand, har jeg dog aldrig talt med et Menneske uden at gætte hans hemmelige Tanker. Men i det Mørke, hvori vi befinder os i Aften, vil det ikke være mig muligt at læse i Deres Ansigt, og der er noget, der siger mig, at det vil falde mig vanskeligt at faa Dem til at tale oprigtigt. Jeg beder Dem derfor, ikke for min Skyld, men for Deres egen at lægge vel Mærke til ethvert af mine Ord, der under de alvorlige Forhold, hvorunder vi befinder os, vil have deres Betydning.«

»Jeg hører,« sagde Prinsen, »uden Frygt for, hvad De vil sige mig.«

Og han lagde sig endnu længere tilbage i Vognen for at skjule sig endnu mere for sin Ledsager.

»Deres Højhed,« vedblev Aramis, »kender den nuværende franske Regerings Historie. Kongen er nylig sluppet ud af et Fangenskab, der ligner Deres, hans Barndom har været lige saa ubemærket som Deres. Men Kongen har aabenlyst maattet finde sig i alle sine Ydmygelser og derfor er han bleven bitter og pønser paa Hævn. Han vil blive en slet Konge.

Jeg siger ikke, at han vil udgyde Blod som Ludvig den Ellevte og Karl den Niende, thi han har ingen dødelige Fornærmelser at hævne, men han vil ødelægge sine Undersaatters Penge og Liv. Min Samvittighed frikender mig derfor ganske, idet jeg, efter at have overvejet denne Fyrstes Fortjenester og Fejl, fordømmer ham.«

Aramis gjorde en Pavse, ikke for at lytte efter, om Stilheden i Skoven var bleven afbrudt, men for at samle sine Tanker og give sin Ledsager Tid til at indprente sig hans Ord.

»Gud gør alt, hvad han gør, godt,« vedblev Biskoppen af Vannes, »og jeg er saa overbevist herom, at jeg længe har glædet mig over at være bleven valgt af ham til Opbevarer af den Hemmelighed, som jeg har hjulpet Dem at opdage. Og jeg er vis paa, at De, naar De har naaet Magtens Tinde, vil finde mig værdig til Deres Venskab, og da vil vi to, Deres Højhed, udrette saa store Ting, at der længe skal blive talt derom.«

»Sig mig, min Herre, sig mig uden Omsvøb, hvad jeg er i Dag og hvad De agter at gøre af mig i Morgen.«

»De er Kong Ludvig den Trettendes Søn og Kong Ludvig den Fjortendes Broder og De er den lovlige og naturlige Arving til Frankrigs Trone. Kongen kunde have beholdt Dem hos sig ligesom Deres yngre Broder, Monsieur, og forbeholdt sig Retten til at herske. Kun Lægerne og Gud kunde gøre ham hans Legitimitet stridig. Men Lægerne holder altid mere af den Konge, der er, end af den, der ikke er, og Gud vilde begaa Uret ved at skade en retskaffen Prins. Men det har været Guds Vilje,

at De skulde blive forfulgt. De har altsaa haft Ret til at herske, siden man har gjort Dem den stridig, De er af guddommeligt Blod, siden man ikke har vovet at udgyde det ligesom Deres Tjeners. Sé nu, hvad Gud har gjort for Dem, denne samme Gud, som De saa ofte har beskyldt for at have slaaet Haanden af Dem. Han har givet Dem Deres Broders Træk, Figur, Alder og Stemme. I Morgen, i Overmorgen vil De, Ludvig den Fjortendes levende Skygge, sætte Dem paa hans Trone, hvorfra Guds Vilje for bestandig vil nedstyrte ham.«

»Jeg forstaar Dem,« sagde han, »man vil ikke udgyde min Broders Blod.«

»De skal alene tage Bestemmelse over hans Skæbne.«

»Denne Hemmelighed, som man har misbrugt mod mig . . .«

»Bær Dem ligedan ad mod ham. Hvad gjorde han for at skjule den? Han skjulte Dem. Da De var et levende Billede af ham, vilde De have røbet Mazarins og Anna af Østerrigs Komplot. De, min Prins, vil have den samme Interesse af at skjule ham, som ligner Dem.«

»Hvem skal bevogte ham?«

»Hvem har bevogtet Dem?«

»De kender Hemmeligheden og har gjort Brug af den for min Skyld. Hvem flere kender den?«

»Dronningemoderen og Fru de Chevreuse.«

»Hvad vil de gøre?«

»Intet, hvis De ønsker det.«

»Hvorledes det?«

»Hvorledes skal de kunne genkende Dem, naar De bærer Dem saaledes ad, at det ikke er muligt at kende Dem igen?«

»Det er sandt, men der er en langt større Vanskelighed.«

»Tal, Prins.«

»Samvittigheden.«

»Ja, det er sandt,« sagde Biskoppen, »der er Hjertets Svaghed. O, De har Ret, det er en umaadelig Hindring, det er sandt. Hesten, som er bange for Grøften, falder midt i den og omkommer. Den Mand, der slaas med Ængstelighed, bliver et Bytte for sin Fjendes Sværd. Det er sandt! det er sandt!«

»Har De en Broder?« spurgte den unge Mand.

»Jeg staar alene i Verden,« svarede Aramis tørt.

»Men er der da ikke en eller anden her paa Jorden, som De elsker?« vedblev Philippe.

»Ingen! Jo, jeg elsker Dem.«

Den unge Mand tav.

»Deres Højhed,« vedblev Aramis, »jeg har ikke sagt alt, hvad jeg havde at sige Dem, jeg har ikke tilbudt min Fyrste alle de Raad og Hjælpekilder, jeg har i Beredskab til ham. Man skal ikke vise den, der elsker Skygge, Lynglimt, man skal ikke skyde med Kanoner for Ørerne af den, der elsker Fred og Stilhed. Jeg kender en yndig Egn, Deres kongelige Højhed, et ukendt Paradis i en Krog af Verden, hvor De, omgiven af Skove, Blomster og Vand, kan leve fri og ukendt og glemme alt, hvad menneskelig Daarskab nys har fristet Dem med. O, hør mig, min Prins, jeg spotter ikke. Jeg har en Sjæl og gætter, hvad der foregaar paa Bunden af Deres. Jeg vil ikke gøre Dem til en Kastebold for min Ærgerrighed og mine Luner. Gud er mit Vidne, at jeg kun har Deres Lykke for Øje. Jeg kender i Nedre-Poitou

et Kanton, hvis Tilværelse ingen aner. Tyve Mil i Omkreds, er det ikke en umaadelig Strækning? Tyve Mil, Deres Højhed, og helt bedækket med Søer og Skove. Beboerne indskrænker sig til nogle faa Fiskerfamilier. Aldrig har et Menneske fra Byerne eller en Soldat betraadt denne Egn. — Der er tusinde Pistoler i denne Pose, det er mere, end der behøves til at købe hele Strækningen. Hvis De modtager mit Tilbud, skal min stumme Tjener føre Dem til det omtalte Land, og jeg vil da i det mindste have den Tilfredsstillelse at kunne sige, at jeg har vist min Fyrste den Tjeneste, han har forlangt; jeg vil have gjort et Menneske lykkeligt, og jeg vil indlægge mig mere Fortjeneste herved end ved at gøre en Mand lykkelig.

Nu, hvad svarer Deres Højhed mig? Her er Pengene. O, betænk Dem ikke! I Poitou vil De intet risikere, i alt Fald kun at faa Feber; men de kloge Koner i Egnen vil da kunne kurere Dem. Gaar De den anden Vej, den, De véd nok, udsætter De Dem for at blive myrdet paa en Trone eller henrettet i et Fængsel. Jeg vilde paa min Ære betænke mig meget nu, da jeg har overvejet begge Sider af Sagen.«

»Min Herre,« svarede den unge Prins, »lad mig, førend jeg svarer, stige ud af Vognen og raadspørge Guds Stemme, der taler til os i den fri Natur. Om ti Minutter skal De faa mit Svar.«

»Gør det, Deres Højhed,« sagde Aramis med et ærbødigt Buk.

Aramis var steget ud før det unge Menneske og havde holdt Døren aaben for ham. Hans Fod skælvede, da han berørte det bløde Mos, og han gjorde nogle næsten vaklende Skridt

omkring Vognen. Man skulde have troet, at den stakkels Fange ikke var vant til at gaa paa Menneskenes Jord.

Det var den femtende August og Klokken var henimod elleve om Aftenen. Himlen var overtrukken af tunge Skyer, der bebudede et Uvejr. Det var saa mørkt, at man ikke kunde sé Enden af Stien. Men Duften af Græsset og Luften, som han for første Gang i mange Aar indaandede, talte et saa forførende Sprog til den unge Prins, at han lod sig henrive af sin Bevægelse og udstødte et Suk, der røbede Glæde.

Den unge Prins saa' op til Himlen, som om han vilde bønfalde den om at kaste en Straale i hans Sjæl.

Fængslet til den samme Plet, betragtede Aramis i ængstelig Forventning Philippes tunge Kamp. Den varede de ti Minutter, som det unge Menneske havde forlangt.

I denne Evighed tog Philippe ikke sine Øjne fra Himlen, som han betragtede med et bønfaldende, sørgmodigt og fugtigt Blik.

Pludselig bøjede den unge Mand Hovedet, hans Tanker vendte tilbage til Jorden. Hans Blik blev fastere, hans Pande lagde sig i Folder, hans Mund væbnede sig med et vildt Mod; hans Blik blev endnu en Gang stirrende, men denne Gang lignede det Satans Blik, da han paa Bjerget fristede Jesus med alle Jordens Kongeriger.

Aramis' Blik blev nu lige saa blidt, som det før havde været mørkt. Philippe greb pludselig hans Haand.

»Naa,« sagde han, »afsted derhen, hvor Frankrigs Krone findes.«

»Er det Deres alvorlige Beslutning, min Prins?« genmælede Aramis.

»Ja, det er min Beslutning.«

»Uigenkaldelig?«

Philippe værdigede ham ikke en Gang et Svar, men saa' paa ham, som om han vilde spørge ham, om det var muligt, at en Mand nogen Sinde kunde opgive en én Gang tagen Beslutning.

»Deres Blik røber Deres Karakter,« sagde Aramis, bøjende sig over Philippes Haand, »Deres Højhed vil blive stor, det indestaar jeg Dem for.«

»Lad os, om De behager, optage Samtalen, hvor vi standsede.«

»Jeg tror, jeg sagde, at jeg vilde være paa det rene med Dem om to Punkter: Farerne eller Hindringerne. Dette Punkt er nu afgjort. Det andet er de Betingelser, De vil gøre. Det er nu Deres Tur at tale, Hr. d'Herblay.«

»Betingelser, min Prins.«

»Javist. De vil ikke standse mig paa Halvvejen for en saadan Bagatel og ikke fornærme mig ved at tro, at jeg skulde forudsætte om Dem, at De var uden Interesse i denne Sag. Sig mig derfor uden Omsvøb og Frygt Deres Tanker.«

»Jeg adlyder, Deres Højhed. Er De først Konge . . .«

»Naar vil det ske?«

»I Morgen Aften, jeg mener om Natten.«

»Forklar mig hvorledes.«

»Maa jeg først gøre Deres kongelige Højhed et Spørgsmaal?«

»Gør det.«

»Jeg har sendt Deres Højhed en paalidelig

Mand, som skulde overrække Dem en Opsats, hvoraf Deres Højhed til Bunds kunde lære at kende alle de Personer, hvoraf Deres Hof bestaar eller vil komme til at bestaa.«

»Jeg har læst den.«

»Opmærksomt?«

»Jeg kan den udenad; men sig mig nu, Hr. d'Herblay, hvad De forlanger af mig, vil De være min Premierminister?«

»Ikke straks, Deres Højhed. Det vilde vække for megen Misundelse og Forundring.«

»Min Bedstemoder, Marie af Medicis Premierminister, Hr. de Richelieu, var kun Biskop af Lucon, ligesom De er Biskop af Vannes.«

»Jeg sér, at Deres kongelige Højhed har profiteret godt af mine Optegnelser.«

»Jeg véd, at Hr. de Richelieu ved Dronningens Protektion snart blev Kardinal.«

»Det er bedst, at jeg ikke bliver Premierminister, førend Deres kongelige Højhed har faaet mig udnævnt til Kardinal,« svarede Aramis.

»De skal være det inden to Maaneder, Hr. d'Herblay. Men det er altsammen Bagateller. De vil bedrøve mig ved at holde fast herved.«

»Derfor nærer jeg ogsaa andre Forhaabninger, Deres Højhed.«

»Tal, tal!«

»Hr. Fouquet vil ikke altid kunne beholde sin Post, han vil snart ældes. Han elsker Fornøjelser, som han takket være den Rest af Ungdom, han endnu nyder, godt kan forene med at arbejde; men denne Ungdom er færdig ved den første Sorg eller den første Sygdom, der støder til. Vi vil spare ham for Sorger, fordi han er en galant Mand med et ædelt

Hjerte. Men vi kan ikke befri ham for Sygdom. Naar De har betalt hele Hr. Fouquets Gæld og bragt Orden i Finanserne, kan Hr. Fouquet vedblive at være Konge for sit Hof af Digtere og Malere, vi vil have gjort ham rig. Naar jeg da er bleven Deres kongelige Højheds Premierminister, vil jeg kunne tænke paa mine og Deres Interesser.«

Den unge Mand saa' paa ham.

»Hr. de Richelieu, om hvem vi nys talte,« vedblev Aramis, »handlede meget urigtigt i at ville alene styre Frankrig. Han satte to Konger, sig selv og Ludvig den Trettende, paa den samme Trone, medens han mere bekvemt kunde have anbragt dem paa to forskellige Troner.«

»Paa to Troner?« gentog den unge Mand tankefuld.

»Ja,« vedblev Aramis rolig, »en Kardinal, Premierminister af Frankrig, som nyder den meget kristelige Konges Gunst og hvem hans Herre laaner sine Skatte og sin Armé, vilde handle meget dumt ved blot at anvende dem for Frankrig. De vil for Resten ikke blive en Konge som Deres Fader, De vil ikke have nok i Deres egne Stater. Der maa aldrig være nogen hemmelig Tanke mellem os. Til Gengæld for, at jeg giver Dem Frankrigs Trone, skal De skaffe mig Sankt Peters. Naar De understøttes af en Pave, som jeg vil blive, vil hverken Karl den Femte, der ejede de to Trediedele af Verden, eller Karl den Store, der ejede den hele, kunne maale sig med Dem. Jeg har ingen Forbindelser eller Fordomme; jeg vil ikke tvinge Dem til at forfølge Kættere eller blande Dem ind i Familiekrige; jeg vil sige: Verden tilhører os to, Sjælene mig og Legemerne Dem. Og da jeg vil dø

først, vil De blive min Arving. Hvad siger Deres Højhed om denne Plan?«

»Jeg siger, at De gør mig lykkelig og stolt, De skal blive Kardinal, Hr. d'Herblay, derefter min Premierminister og saa kan De blot sige mig, hvad jeg skal gøre for at faa Dem valgt til Pave, og jeg skal gøre det. Men, min Broder . . . skal altsaa . . . forsvinde . . .«

»Ganske simpelt. Vi bortfører ham fra hans Seng ved Hjælp af et Gulv, der giver efter for Trykket af en Finger. Indslumret under Kronen, vil han vaagne op i Fangenskab. Fra dette Øjeblik er De den eneste, der har at befale, og det vil være i Deres egen Interesse at beholde mig hos Dem.«

»Det er sandt! der er min Haand, Hr. d'Herblay.«

»Tillad mig at knæle for Dem, Sire. Vi vil omfavne hinanden den Dag, da De har Kronen og jeg Tiaraen paa Hovedet.«

De tog atter Plads i Vognen, der nu kørte hurtig hen ad Vejen til Vaux-le-Vicomte.

Femte Kapitel.

Slottet Vaux-le-Vicomte.

Kongen havde holdt sit Indtog i Melun paa Vejen til Fouquets Slot, Vaux-le-Vicomte, men kun for at passere gennem Byen. Den unge Monark tørstede efter Fornøjelser.

Paa hele Rejsen havde han kun to Gange bemærket la Vallière og da han nok indsaa, at han ikke kunde faa hende i Tale før om Natten i Haven, længtes han efter at blive installeret

paa Vaux. Men han gjorde Regning uden sin Musketérkaptajn og Hr. Colbert.

Ligesom Kalypso, der ikke kunde trøste sig over Ulysses Bortrejse, kunde vor Gascogner ikke trøste sig over, at han ikke havde gættet, hvorfor Aramis havde anmodet Percerin om en Prøve af Kongens nye Klæder.

»Saa meget er vist, at min Ven Biskoppen af Vannes har haft noget bag Øret hermed.«

Men han anstrengte forgæves sin Hjerne for at udfinde, hvilket det var.

D'Artagnan, der var saa godt inde i alle Hoffets Intriger og kendte Fouquets Stilling bedre end denne selv, havde fattet en besynderlig Mistanke med Hensyn til denne Fest, der vilde have ruineret en rig Mand og som var en Umulighed, en formelig Galskab for en ruineret Mand.

Dertil kom Aramis' Nærværelse, hans uafladelige Indblanding i alle Overintendantens Affærer, hans Besøg hos Hr. de Baisemeaux, hvilket alt i flere Uger havde givet d'Artagnan nok at tænke paa.

D'Artagnan kløede sin Pande, denne frugtbare Jordbund, af hvilken han med sine Negle havde udgravet saa mange gode og herlige Idéer.

Han besluttede at henvende sig direkte til Aramis, den første Gang, han saa' ham.

»Jeg vil gaa ham lige paa Klingen,« sagde Musketeren ved sig selv, »jeg vil lægge Haanden paa hans Hjerte og han vil sige mig . . . Hvad vil han sige mig! Han vil sige mig noget, thi for Fanden! der stikker noget under.«

I en mere rolig Sindsstemning gjorde d'Artagnan sine Tilberedelser til Rejsen og drog Omsorg for, at Kongens Livvagt, der var tem-

melig ubetydelig, kunde blive godt kommanderet.

Følgen heraf var, at Kongen saa' sig i Spidsen for sine Musketérer, Svejtsere og en Afdeling af den franske Garde, da han ankom til Melun. Det lignede næsten en lille Armé. Hr. Colbert betragtede disse Krigere med en særdeles Glæde. Han ønskede, at de havde været en Trediedel saa stærk.

»Hvorfor?« spurgte Kongen.

»For at vise Hr. Fouquet større Ære,« svarede Colbert.

»For at ruinere ham hurtigere,« tænkte d'Artagnan.

Arméen viste sig foran Melun, hvis Magistrat bragte Kongen Nøglerne og indbød ham til at tage ind paa Raadhuset for at drikke Æresvinen.

Kongen, der havde tænkt at tage lige igennem og uden at standse rejse til Vaux, blev rød af Ærgrelse.

»Hvad mon det er for en Nar, jeg kan takke for denne Forsinkelse?« mumlede han mellem Tænderne, medens Borgmesteren holdt sin Tale.

»Det er ikke mig,« svarede d'Artagnan, »men jeg tror, at det er Hr. Colbert.«

Colbert hørte sit Navn blive nævnt og sagde:

»Hvad behager, Hr. d'Artagnan?«

»Jeg vilde gerne vide, om det er Dem, der er Skyld i, at Kongen skal drikke denne Vin.«

»Ja, min Herre.«

»Saa har De faaet et Tilnavn af Kongen.«

»Og det er, min Herre?«

»Jeg husker ikke rigtig — vent lidt — Tosse — nej, nej, — Nar, Nar, Dummerhoved, saaledes betitlede Hans Majestæt den, der har skaf-

fet ham denne Melunvin paa Halsen. Hvor Fanden har De ogsaa faaet den Idé fra, Hr. Colbert?«

»Min Herre,« svarede Finansmanden, rejsende sig i Sædet, »den er mig indgivet af min Iver for Kongens Tjeneste.«

»Ah! jeg har blot sét en Idé i Deres Idé.«

»Og den er, min Herre?«

»At ærgre Hr. Fouquet en Smule, der stirrer sig Øjnene ud af Hovedet paa sit Taarn.«

Det var talt rent ud af Posen og Colbert blev komplet afvæbnet. Han trak sig tilbage som en vaad Hund. Heldigvis var Taleren nu færdig, Kongen drak Vinen og derpaa satte Toget sig i Bevægelse gennem Byen.

Kongen bed sig i Læberne, thi Natten nærmede sig og alt Haab om en Spadseretur med la Vallière forsvandt.

Der behøvedes i det mindste fire Timer, for at Kongen kunde komme til Vaux. Kongen, der brændte af Utaalmodighed, sporede derfor sin Hest for at naa dertil før Nattens Frembrud. Men i det Øjeblik, Toget atter satte sig i Bevægelse, opstod der nye Vanskeligheder.

»Vil Kongen ikke overnatte i Melun?« spurgte Colbert sagte d'Artagnan.

Hr. Colbert havde daarlige Indskydelser den Dag, siden han gjorde Musketérernes Anfører et saadant Spørgsmaal.

Denne havde gættet Kongens Ønsker. Han greb Colberts Ytring og sprængte hen til Kongen.

»Sire,« sagde han, »Hr. Colbert spørger, om Deres Majestæt vil overnatte i Melun.«

»Overnatte i Melun! Hvorfor det?« udbrød Ludvig. »Overnatte i Melun! Hvem Fanden tæn-

ker paa det, naar Hr. Fouquet venter os i Aften?«

»Det var af Frygt for at forsinke Deres Majestæt, der efter Etiketten ikke kan tage ind hos andre end sig selv, førend Kvarteret er bestilt af Fureren og Skildvagterne udstillede,« svarede Colbert levende.

D'Artagnan lyttede spændt og bed i sine Knebelsbarter.

Dronningerne hørte ogsaa til, de var trætte og vilde gerne sove.

»Spørg Dronningen,« sagde Ludvig bukkende for Damerne.

Denne Forekommenhed gik Marie Theresia til Hjertet og hun svarede ærbødig:

»Jeg retter mig altid med Fornøjelse efter Kongens Villie.«

»Hvor megen Tid behøves der for at naa Vaux?« spurgte Anna af Østerrig, trækkende paa hver Stavelse og trykkende Haanden mod det smertende Bryst.

»En Time for Deres Majestæters Vogne,« svarede d'Artagnan, »naar Vejene er nogenlunde taalelige.«

Kongen saa' paa ham.

»Et Kvarter for Kongen,« skyndte han sig at tilføje.

»Man vil ankomme ved Dagen,« sagde Ludvig den Fjortende.

»Men Deres Majestæts Livvagt,« indvendte Colbert blidt.

»Dobbelte Nar,« tænkte d'Artagnan, »hvis jeg havde Interesse af at svække din Indflydelse, skulde jeg gøre det i ti Minutter. I Kongens Sted,« tilføjede han højt, »vilde jeg ved at begive mig til Hr. Fouquet der er en galant Mand,

lade min Livvagt blive tilbage; jeg vilde komme som Ven og drage dertil alene med min Gardekaptajn, det vilde gøre mig større.«

Kongens Øjne lynede af Glæde.

»Det var et godt Raad, mine Damer,« sagde han, »vi tager som Venner til en Ven. Kør forsigtigt og vi, mine Herrer, af Sted.«

Alle Ryttere fulgte ham.

Omtrent Klokken syv om Aftenen ankom Kongen uden Trompetere og Gardere, uden Forridere og Musketérer til Vaux, ved hvis Port Fouquet havde ventet en halv Time med blottet Hoved, omgivet af sit Hus og sine Venner.

Hr. Fouquet holdt Stigbøjlen for Kongen, der efter at have naaet Jorden meget nedladende rakte sin Haand til Hr. Fouquet, som denne, trods en let Modstand fra Kongens Side, ærbødig førte til sine Læber.

Kongen, der vilde afvente Vognenes Ankomst i den forreste Gaard, kom ikke til at vente længe. Vejen var bleven istandsat efter Overintendandens Ordre. Lige fra Melun til Vaux vilde man ikke kunne have fundet en Sten saa stor som et Æg.

Vognene kørte derfor som paa et Stuegulv og Damerne ankom Klokken otte uden at føle noget til Træthed. De modtoges af Fru Overintendanten og i samme Øjeblik, som de ankom, straalede alle Træer, Vaser og Figurer af Lys. Dette varede, lige til Deres Majestæter havde begivet sig inden for paa Slottet.

Vi vil ikke beskrive den store Fest, Koncerterne eller de feagtige Metamorfoser, men indskrænke os til at afmale Kongens Ansigt, der fra muntert, aabent og straalende af Lykke snart blev mørkt, indesluttet og vredagtigt.

Han tænkte paa sit eget Hus og den fattige Luksus, der ejedes af Kongeriget og ikke af ham som Menneske. Louvres store Vaser, Henrik den Andens, Frants den Førstes og Ludvig den Ellevtes gamle Møbler og Sølvtøj var ikke andet end historiske Mindesmærker. Det var kun Kunstgenstande, men hos Fouquet havde baade Arbejdet og Stoffet Værdi. Fouquet spiste paa Guld, som Kunstnere havde støbt og ciseleret til ham. Fouquet drak Vine, hvis Navne Kongen af Frankrig ikke en Gang kendte, og han drak dem af Bægere, der hver for sig var mere værd end hele den kongelige Kælder.

Kongens Øjne flammede; han havde ikke Mod til at sé paa Dronningen. Anna af Østerrig, der i Hovmod overgik enhver anden Skabning, knuste sin Vært ved den Foragt, som hun røbede for alt, hvad man bød hende.

Den unge Dronning, der var god og livslysten, roste Fouquet, spiste med god Appetit og spurgte om Navnene paa flere af de Frugter, der fandtes paa Bordet.

Kongen havde udtrykkelig erklæret, at saa længe han opholdt sig hos Hr. Fouquet, ønskede han ikke sine Maaltider underkastede Etikettens Tvang, men vilde spise sammen med hele Selskabet.

Fouquet havde imidlertid alligevel ladet dække for Kongen ved et særskilt Bord. Der fandtes alt, hvad Kongen yndede og sædvanlig spiste. Ludvig, der var den første Spiser i sit Land, kunde ikke undskylde sig med, at han ikke var sulten.

Hr. Fouquet satte sig selv ved Bordet, for at adlyde Kongens Befalinger, men saa snart Suppen var serveret, rejste han sig fra Bordet og

begyndte selv at opvarte Kongen, medens Fru Overintendanten havde taget Plads bag Dronningemoderens Stol.

Det var umuligt at modstaa saa megen Forekommenhed. Dronningen spiste en Biskuit, dyppet i San-Lucarvin, og Kongen nød af alt, idet han sagde til Fouquet:

»Det er umuligt, Hr. Overintendant, at have et bedre Køkken.«

Efter denne Ytring begyndte hele Hoffet at sluge i sig med et sandt Raseri.

D'Artagnan tog ogsaa godt til sig af Retterne, men glemte ikke at gøre en Mængde Iagttagelser, der kom ham til Nytte.

Efter Souperen vilde Kongen promenere. Parken var illumineret; men for Resten var det Maaneskin. Luften var mild, og Gangene belagte med saa blødt Sand, at man ikke hørte sine egne Skridt.

Det var en fuldstændig Fest, thi idet Kongen drejede om ad en Gang, mødte han La Vallière, han trykkede hendes Haand og sagde, uden at nogen hørte det, med Undtagelse af Hr. d'Artagnan, der kom bagefter, og Hr. Fouquet, der gik foran: Jeg elsker Dem.

Det begyndte at blive silde og Kongen forlangte at blive ført til sit Sovekammer. Straks kom alle i Bevægelse. Dronningerne trak sig tilbage til Deres Værelser.

Kongen førtes med stort Ceremoniel til sit Sovekammer, hvoraf vi skylder vore Læsere en løselig Omtale.

Det var det største og smukkeste Værelse paa hele Slottet. Lebrun havde i Kuppelen malet de behagelige og ubehagelige Drømme,

som Morfeus sender Kongerne saa vel som andre Mennesker.

Kongen fo'r sammen, da han betraadte Værelset. Fouquet spurgte om Grunden hertil.

»Jeg er søvnig,« svarede Ludvig noget bleg.

»Befaler Deres Majestæt sine Folk straks?«

»Nej, jeg skal først tale med nogle Personer,« sagde Kongen. »Lad Hr. Colbert komme.«

Fouquet bukkede og gik.

— — — — —

D'Artagnan havde ikke spildt Tiden, hvilket ikke var hans Vane. Efter at have forhørt sig om Aramis var han strejfet om i Slottet, til han havde fundet ham.

Efter at Kongen havde holdt sit Indtog paa Vaux, havde Aramis trukket sig tilbage paa sit Værelse, formodentlig for at spekulere paa en ny Fornøjelse for Hans Majestæt.

D'Artagnan lod sig melde og traf i et smukt Værelse i anden Etage, det saakaldte blaa Værelse, Biskoppen af Vannes i Selskab med Porthos og flere af de moderne Epikuræere.

Aramis gik sin Ven i Møde, omfavnede ham og bød ham den bedste Stol. Da Epikuæerne saa, at d'Artagnan ønskede at tale alene med Aramis, tog de Afsked.

Men Porthos blev siddende. Han havde spist godt og sad nu og sov i sin Lænestol. Samtalen forstyrredes imidlertid ikke af denne Trediemand.

D'Artagnan følte, at det tilkom ham at begynde Samtalen.

»Naa, nu er vi da i Vaux,« sagde han.

»Ja, d'Artagnan. Holder De af dette Sted?«

»Meget, og jeg holder ogsaa af Hr. Fouquet.«

»Er han ikke elskværdig?«

»Det er umuligt at være det mere.«

»Man siger, at Kongen i Begyndelsen var noget kold, men senere er blevet mildere.«

»Har De ikke selv været til Stede?«

»Nej, jeg havde noget at tale med Herrerne, som nys gik, om Forestillingen og Karoussellet i Morgen.«

»Véd De, hvad der faldt mig ind i Aften under Souperen, Aramis?«

»Nej, sig mig det; jeg vil ikke kunne gætte det, thi De har saa mange Idéer.«

»Nuvel, det faldt mig ind, at Ludvig den Fjortende ikke er den sande Konge af Frankrig.«

»Hm!« sagde Aramis, idet hans Øjne uvilkaarlig søgte Musketérens.

»Det er, det er Hr. Fouquet.«

Aramis trak Vejret lettere og smilte.

»Det gaar Dem som de andre,« sagde han, »De er skinsyg. Jeg tør vædde om, at det er Hr. Colbert, der har sat dette i Dem.«

For at smigre Aramis fortalte d'Artagnan ham, hvor galt Hr. Colbert var kommet af Sted med Melunvinen.

»En afskyelig Karl denne Colbert!« bemærkede Aramis.

»Deri har De paa Ære Ret.«

»At tænke sig, at denne Slyngel vil være Deres Minister inden fire Maaneder.«

»Bah!«

»Og De vil tjene ham, som De har tjent Richelieu og Mazarin.«

»Og som De tjener Hr. Fouquet,« svarede d'Artagnan.

»Der er den Forskel, kære Ven, at Hr. Fouquet ikke er Hr. Colbert.«

»Det er sandt.«

Og d'Artagnan lod, som om han blev sørgmodig.

»Men,« vedblev han et Øjeblik efter, »hvorfor sagde De, at Hr. Colbert vil være Minister om seks Maaneder.«

»Fordi Hr. Fouquet da ikke længere vil være det,« svarede Aramis.

»Han vil være ruineret, ikke sandt?« spurgte d'Artagnan.

»Aldeles.«

»Men hvorfor giver han da saadanne Fester?« spurgte Musketéren med en saadan Naturlighed, at Biskoppen et Øjeblik narredes deraf. »Hvorfor har De ikke overtalt ham til at lade det være?«

Denne sidste Yttring vakte atter Aramis' Mistro.

»Det gælder om at vinde Kongen,« sagde han.

»Ved at ødelægge sig?«

»Ja, ved at ødelægge sig for ham.«

»Det er en besynderlig Fremgangsmaade.«

»Det er en Nødvendighed.«

»Det indsér jeg ikke, kære Aramis.«

»Jovist! De har jo nok lagt Mærke til Hr. Colberts stigende Fjendskab?«

»Ja, ja.«

»Og at Hr. Colbert presser paa Kongen for at faa ham til at skille sig af med Overintendanten?«

»Det kan enhver sé.«

»Og at der smedes en Kabale mod Hr. Fouquet?«

»Det er bekendt nok.«

»Hvorfor tager Kongen Parti mod en Mand, der vil give alt ud for at behage ham?«

»Det er sandt,« svarede d'Artagnan langsomt.

Men der er Forskel paa Daarskaber og jeg ynder ikke alle dem, I gør her. Det er Afsindighed, siger jeg, saa vel som Historien med dette Portræt.«

»Hvilket Portræt?« spurgte Aramis.

»Kongens. Denne Overraskelse.«

»Overraskelse?«

»Ja, i Anledning af hvilken De fik Prøverne hos Percerin.«

D'Artagnan standsede. Han havde afskudt Pilen.

»Det er en Opmærksomhed,« svarede Aramis.

D'Artagnan gik hen til sin Ven, tog hans Hænder, saa' ham ind i Ansigtet og sagde:

»Aramis, elsker De mig endnu lidt?«

»Om jeg elsker Dem!«

»Saa vis mig en Tjeneste. Hvorfor tog De de Prøver af Kongens Klæder hos Percerin?«

»Følg med mig til den stakkels Lebrun, der har arbejdet to Dage og Nætter, og spørg ham derom.«

»Aramis, det kan være godt nok til alle andre, men til mig . . .«

»De overrasker mig i Sandhed, d'Artagnan.«

»Vær god mod mig. Sig mig Sandheden. De vil ikke have, at der skal hænde mig noget ubehageligt, vel?«

»De bliver uforstaaelig, kære Ven. Hvilken Mistanke nærer De da?«

»Tror De paa mit Instinkt? I gamle Dage gjorde De det. Nuvel, mit Instinkt siger mig, at De har en eller anden skjult Plan for. Sig mig, hvad det er, og saa sandt jeg hedder d'Artagnan, skal jeg blive neutral, hvis jeg ikke kan hjælpe Dem.«

»Jeg har intet for,« sagde Aramis.

»Aramis, en indre Stemme, der aldrig har skuffet mig, siger mig, at De er vred paa Kongen.«

»Paa Kongen!« udbrød Biskoppen med en paatagen Misfornøjelse.

»Deres Ansigt overbeviser mig ikke. Jeg gentager det, paa Kongen.«

»Vil De hjælpe mig?« spurgte Aramis med et ironisk Smil.

»Jeg vil gøre mere end det, mere end blive neutral, jeg vil redde Dem, Aramis.«

»De er gal, d'Artagnan.«

»Jeg er den klogeste af os to.«

»Mistænker De mig for at ville snigmyrde Kongen?«

»Hvem har sagt det?« sagde Musketéren.

»Naa, lad os forstaa hinanden ret; jeg indsér ikke, hvad andet man kan gøre en legitim Konge som vor end snigmyrde ham.«

D'Artagnan svarede ikke.

»Hvis jeg tænker paa at krumme et Haar paa Anna af Østerrigs Søn, Frankrigs sande Konge, hvis det ikke er min faste Beslutning at kaste mig for hans Trone, vil jeg ønske, at Lynilden maa ramme mig.«

Medens Aramis udtalte disse Ord, vendte han Ansigtet mod Alkoven. D'Artagnan sad med Ryggen op til denne og kunde ikke falde paa, at nogen var skjult der. Det salvelsesfulde i Aramis' Ord, den studerte Langsomhed, hvormed han udtalte dem, og det højtidelige i Eden beroligede Musketéren aldeles. Han greb Aramis' Hænder og trykkede dem hjerteligt.

Aramis havde uden at blegne hørt paa d'Ar-

tagnans Bebrejdelser, men ved hans Lovtaler rødmede han.

»Gaar De?« spurgte han, idet han for at skjule sin Rødme omfavnede ham.

»Ja, min Tjeneste kalder mig. Jeg skal udgive Feltraabet.«

»I Kongens Forværelse, som det lader til. Men Porthos?«

»Tag ham med Dem, thi han snorker som en Kanon.«

»Ah! . . . han bor ikke hos Dem?« spurgte d'Artagnan.

»Nej. Jeg véd ikke, hvor hans Værelse er.«

»Meget vel!« sagde Musketéren, hos hvem den sidste Levning af Mistanke nu svandt.

Og han slog Porthos haardt paa Skulderen.

»Kom!« sagde d'Artagnan.

»Ih, sé, d'Artagnan! Ved hvilket Tilfælde mødes vi her, kære Ven? Ah, det er sandt, jeg er til Festen i Vaux.«

»Med Deres smukke Klædning.«

»Det er et smukt Træk af Hr. Couquelin de Volière, ikke sandt?«

»Stille!« sagde Aramis, »De gaar, saa at Gulvet er nær ved at styrte ned.«

»Det er sandt,« sagde d'Artagnan, »dette Værelse er oven over Kongens Sovekammer.«

»Og jeg har ikke valgt det til Fægtesal,« tilføjede Biskoppen. »God Nat, mine Venner, om ti Minutter sover jeg.«

Og Aramis førte dem leende ud ad Døren. Derpaa skød han hurtigt Slaaerne for, tilhyllede Vinduerne og raabte:

»Deres Højhed! Deres Højhed!«

Philippe kom ud af Alkoven.

»Hr. d'Artagnan nærer en stærk Mistanke,« sagde han.

»Ah, De genkendte Hr. d'Artagnan?«

»Førend De nævnede ham.«

»Det er Deres Musketérkaptajn.«

»Han er mig meget hengiven,« svarede Philippe læggende Eftertryk paa det personlige Pronomen.

»Saa tro som en Hund, undertiden bidsk. Hvis d'Artagnan ikke sér Dem, førend den anden er af Vejen, kan De stole paa ham for bestandig; thi naar han intet har sét, vil han bevare sin Troskab. Sér han for sent, er han Gascogner og vil aldrig tilstaa, at han har taget fejl.«

»Det tænkte jeg nok. Hvad skal vi nu gøre?«

»De skal stille Dem ved Kikhullet og af Kongens Coucher sé, hvorledes De gaar til Sengs.«

»Meget vel, hvor skal jeg stille mig?«

»Sæt Dem her. Jeg vil skyde Gulvet til Side og De kan da sé gennem denne Aabning, der svarer til de falske Vinduer, der er anbragt i Kongens Sovekammerloft. Sér De?«

»Jeg sér Kongen.«

Og Phillippe fo'r sammen, som om han havde sét en Fjende.

»Hvad bestiller han?«

»Han anmoder en Mand om at sætte sig ved sin Side.«

»Er det Hr. Fouquet?«

»Nej, nej, vent lidt.«

»Optegnelserne, min Prins, Portræterne!«

»Manden, som Kongen opfordrer til at tage Plads, er Hr. Colbert.«

Aramis saa' gennem Aabningen i Gulvet.

»Ja,« sagde han, »det er Colbert. O, Deres

Højhed, hvad mon vi nu vil faa at høre? Hvad vil blive Følgen af denne fortrolige Sammenkomst?«

»Formodentlig ikke noget godt for Hr. Fouquet.«

Prinsen tog ikke fejl. Vi har sét, at Ludvig den Fjortende havde ladet Colbert kalde og at denne var kommet.

Den tilkommende Konge og Pave lyttede begærligt til de Dødelige, som de kunde knuse, hvilket Øjeblik de vilde.

»Colbert,« sagde Kongen, »De har ærgret mig meget i Dag.«

»Sire, jeg vidste det.«

»Godt, jeg holder af dette Svar. Ja, De vidste det. Der hører Mod til at gøre det.«

»Jeg udsatte mig for at mishage Deres Majestæt, men jeg risikerede ogsaa at skjule Deres sande Interesse for Dem.«

»Hvorledes det? Er De bange for mig i en eller anden Henseende?«

»Om ikke for andet saa for Indigestion, Sire,« svarede Colbert, »thi man giver kun sin Konge saadanne Fester for at kvæle ham med Mad.«

Colbert ventede velbehagelig Virkningen af denne plumpe Spøg.

»Det er sandt,« sagde Kongen, »Hr. Fouquet har givet mig en altfor overdaadig Aftensmad. Sig mig, Colbert, hvorfra faar han alle de Penge, der udfordres til saa enorme Udgifter? Véd De det?«

»Ja, jeg gør, Sire.«

»Fortæl mig det en Gang.«

»Det er mig en let Sag. Jeg véd det til Hvid og Skilling.«

»Hr. Fouquet er altsaa rig, meget rig, men det er noget, som hele Verden véd, min Herre.«

»Hele Verden, baade de Levende og Døde.«

»Hvad skal det sige, Hr. Colbert?«

»De Levende sér Hr. Fouquets Rigdomme, de beundrer et Resultat og giver deres Bifald til Kende, men de Døde, der er klogere end vi, kender Aarsagerne og anklager.«

»Tal mere aabent til mig, De skal ikke være bange for noget, vi er ganske alene.«

»Jeg er aldrig bange for noget under min Samvittigheds Ægide og min Konges Beskyttelse, Sire.«

Og Colbert bukkede.

»Altsaa hvis de Døde taler . . .«

»De taler undertiden, Sire. Behag at læse.«

»Ah,« mumlede Aramis i Øret paa Prinsen, der paa sin Side lyttede uden at tale en Stavelse, »da De staar her for at lære en Konges Metier, saa hør nu en aldeles kongelig Nederdrægtighed. De vil blive Vidne til en af disse Scener, som kun Gud eller rettere sagt Djævlen opfinder og udfører. Hør godt efter, De vil kunne have Nytte deraf.«

Prinsen fordoblede sin Opmærksomhed og saa' Ludvig den Fjortende tage et Brev af Colberts Haand.

»Den salig Kardinals Skrift!« udbrød Kongen.

»Deres Majestæt har en god Hukommelse,« sagde Colbert bukkende.

Kongen læste et Brev fra Mazarin, som Læseren allerede kender fra Brudet mellem Fru de Chevreuse og Aramis, hvorfor vi ikke vil meddele det her.

»Jeg forstaar ikke rigtig,« sagde Kongen.

»Deres Majestæt er endnu ikke vant til Finansberegninger.«

»Jeg sér saa meget, at Talen er om Penge, givne Hr. Fouquet.«

»Tretten Millioner, en smuk Sum!«

»Ganske vist . . . Nu, mangler disse tretten Millioner i Regnskabet? Det er det, jeg ikke rigtig kan forstaa. Hvorledes er et saadant Deficit muligt?«

»Jeg siger ikke, at det er muligt, men virkeligt.«

»De siger, at der mangler tretten Millioner i Regnskabet?«

»Det er ikke mig, men Registeret, der siger det.«

»Og dette Brev fra Hr. de Mazarin forklarer Anvendelsen af denne Sum og Modtagerens Navn?«

»Som Deres Majestæt kan overbevise sig om.«

»Javel, Følgen heraf er, at Hr. Fouquet endnu ikke har tilbagebetalt de tretten Millioner.«

»Ja, Sire, det fremgaar af Regnskabet. Hr. Fouquet har puttet dem i sin Lomme og med tretten Millioner kan han gøre fire Gange saa meget som Deres Majestæt i Fontainebleau, hvor vi, som De vil mindes, kun brugte tre Millioner i det hele.«

Det var meget snildt af Colbert at minde om denne Fest, hvor Kongen for første Gang havde bemærket sin Inferioritet, og han havde nu ikke meget tilbage at gøre. Det saa' han godt, thi Kongen var bleven mørk.

Colbert ventede paa, at Kongen skulde tale, med lige saa megen Utaalmodighed som Philippe og Aramis.

»Ved De, hvad Følgen er af alt dette, Hr. Colbert?« spurgte Kongen efter nogen Betænkning.

»Nej, Sire, det ved jeg ikke.«

»Den er, at hvis Sagen med disse tretten Millioner var konstateret...«

»Men det er den jo.«

»Jeg mener, hvis den er deklareret, Hr. Colbert.«

»Det antager jeg, at den kan blive i Morgen, hvis Deres Majestæt...«

»Ikke befandt mig hos Hr. Fouquet,« svarede Kongen med Værdighed.

»Kongen er hjemme overalt, Sire, og især i Huse, der er betalte med hans Penge.«

»Ludvig den Fjortende løftede Øjnene og idet han saa Colbert, sagde han i en forandret Tone:

»Jeg ser, at det er blevet silde, Hr. Colbert, jeg vil gaa til Sengs.«

»Ah!« sagde Colbert, »jeg...«

»I Morgen skal jeg have taget en Beslutning.«

Kongen slog med Haanden, hvorpaa Intendanten baglænds nærmede sig Døren.

»Mine Folk!« saabte Kongen.

Kongens opvartende Kavallerer traadte ind.

Philip vilde forlade sin Observationspost, men Aramis standsede ham og sagde med sin sædvanlige Blidhed:

»Et Øjeblik endnu, hvad der nu vil ske, er kun en Bagatel, men det er dog af Vigtighed for deres Højhed at lære, hvorledes De gaar til Sengt. Se, se.

Sjette Kapitel.

Skinsyge.

Trods alle de Vidundere, hvorpaa den følgende Dag var saa rig, var Kongen dog tilbageholdende, kold og tavs. Først henimod Middag begyndte han at blive mildere, formodentlig havde han nu taget sin Beslutning.

Aramis, der fulgte ham Skridt for Skridt, antog, at den Begivenhed, han ventede, ikke vilde lade vente længe paa sig,

Aftenen kom. Da Kongen havde ønsket ikke at spadsere før efter Spillet, blev der altsaa spillet mellem Souperen og Promenaden. Og Kongen vandt tusinde Pistoler som han puttede i Lommen, hvorpaa han rejste sig og sagde:

»Til Parken, mine Herrer.«

Der traf han Damerne. Kongen havde vundet tusinde Pistoler og stukket dem til sig, sagde vi; men Hr. Fouquet havde forstaaet at tabe ti tusinde, saa at der altsaa var endnu hundrede og halvfemsindstyve tusinde Livres til Deling mellem Hofmændene, som desaarsag saa meget glade ud.

Det samme var ikke Tilfældet med Kongens Ansigt, hvorpaa der trods Gevinsten, for hvilken han ikke var ufølsom, endnu stedse saas en Sky. Ved Omdrejningen af en Allee ventede Colbert paa ham.

La Vallière havde ogsaa bemærket Kongens mørke Pande og flammende Blik og da hendes Kærlighed gættede alt, hvad der foregik i hans Sjæl, havde hun indset, at hans tilbageholdte Vrede truede en eller anden. Hun stillede sig derfor som Barmhjertighedens Engel paa Hævnens Vej.

Bedrøvet, forvirret og halv afsindig, som hun var over at være saa længe skilt fra sin Elsker, viste hun sig med et forlegent Udseende for Kongen, hvilket denne i sin Misstemning fortolkede paa en ugunstig Maade.

Da de befandt sig alene eller omtrent alene, thi Colbert var, da han fik Øje paa den unge Pige, standset ærbødig, nærmede Kongen sig La Vallière og tog hendes Haand.

»Min Frøken,« sagde han, »tør jeg uden at være indiskret spørge Dem om, hvad De fejler? Deres Bryst er i stærk Bevægelse og Deres Øjne fugtige.«

»O, Sire, det kommer af Deres Majestæts Bedrøvelse.«

»Af min Bedrøvelse? De seer daarlig Frøken. Nej, jeg føler ikke Bedrøvelse.«

»Hvad føler De da, Sire?«

»Ydmygelse.«

»Ydmygelse? O, hvad er det, De siger?«

»Jeg siger, at ingen anden burde være Herre her, hvor jeg er. Nuvel, maa ikke jeg, Kongen af Frankrig, staa tilbage for Kongen paa denne Ejendom? O,« vedblev han, knugende Hænderne, »og naar jeg tænker paa at denne Konge . . .«

»Hvilket?« spurgte La Vallière forskrækket.

»At denne Konge er en utro Tjener, der hovmoder sig med sit stjaalne Gods. Men jeg skal forandre den uforskammede Ministers Fest til en Sørgefest, hvorom Vaux længe skal bevare Mindet.«

»O, Deres Majestæt! . . .«

»Vil De tage Hr. Fouquets Parti, Frøken?« spurgte Ludvig utaalmodig.

»Nej, Sire, jeg vil blot spørge Dem, om De

er godt underrettet. Deres Majestæt har flere end en Gang erfaret, hvor meget man kan stole paa Hoffets Beskyldninger.«

Ludvig den Fjortende gav Colbert et Tegn til at træde nærmere.

»Tal, Hr. Colbert,« sagde den unge Fyrste, »thi saavidt jeg mærker, maa Frøken de La Vallière høre Kongens Ord bekræftet af Dem for at tro ham. Fortæl Frøkenen, hvad Hr. Fouquet har gjort. Jeg beder Dem, Frøken, hør godt efter, det vil ikke tage lang Tid.«

Hvorfor bar Ludvig den Fjortende sig saaledes ad? Ganske simpelt fordi han ikke var aldeles rolig eller fuldkommen overbevist; det anede ham, at det ikke hængte saa ganske rigtig sammen med denne Historie om de tretten Millioner, og han ønskede, at La Vallières rene Hjerte, oprørt ved Tanken om et Tyveri, skulde billige den Beslutning, han havde taget, men som han tøvede med at sætte i Værk.

»Tal, min Herre,« sagde La Vallière til Colbert, der havde nærmet sig, »tal, siden Kongen ønsker, at jeg skal høre Dem, Hvori bestaar Hr. Fouquets Forbrydelse?«

»O, den er ikke saa farlig, Frøken«, svarede den skumle Person, »den er blot en Misbrug af Tillid . . .«

»Fortæl Sagen, Colbert, og forlad os da og sig, Hr. d'Artagnan, at jeg har en Ordre til ham.«

»Hr. d'Artagnan«! raabte La Vallière, »hvorfor vil De lade Hr. d'Artagnan kalde, Sire. Jeg beder Dem, sig mig det.«

»Ih, for at arrestere denne hovmodige Titan, der, sin Devise tro, truer med at storme min Himmel«.

»Arrestere Hr. Fouquet, siger De?«

»Ah, forbauser det Dem?«

»I hans eget Hus«?

»Hvorfor ikke? Er han skyldig, er han det ligesaavel hos sig selv, som ethvert andet Sted.«

»De vanærer Dem, Sire, ved at give en saadan Ordre«.

»Vanærer mig«? mumlede Kongen, blegnende af Vrede. »I Sandhed, Frøken, De antager Dem denne Sag med en paafaldende Varme«.

Colbert vilde tage Ordet, men La Valliére, det blide Lam, vendte sig mod ham og paalagde ham med et forbitret Øjekast Tavshed.

»Min Herre«, sagde hun, »naar Kongen begaar Uret mod mig eller Mine, tier jeg, men naar Kongen handler slet, saa siger jeg ham det.«

»Men«, vovede Colbert at bemærke, det forekommer mig, min Frøken, at jeg ogsaa elsker Kongen«.

»Ja, min Herre, vi elsker ham Begge, hver paa sin Vis«, svarede La Vallière med et Udtryk, der gik den unge Konge til Hjertet. »Kun elsker jeg saa højt, at hele Verden véd det, og saa rent, at Kongen selv ikke tvivler om min Kærlighed. Han er min Konge og Herre og jeg hans ydmyge Tjenerinde, men hvem der angriber hans Ære, angriber mit Liv. Jeg gentager, at de, der raader Kongen til at lade Hr. Fouquet arrestere i hans eget Hus, vanærer Kongen.«

La Valliére tav. Mod sin Villie beundrede Kongen hende. Den Varme, hvormed hun talte, besejrede ham. Colbert kunde ikke bestaa en saa ulige Kamp.

Ludvig kyssede La Vallières Haand og kastede sig paa Knæ for hende.

»Jeg er fortabt,« tænkte Colbert.

Men pludselig opklaredes hans Ansigt og han mumlede:

»O, nej, endnu ikke!«

Og medens Kongen, skjult af et umaadeligt Lindetræ lidenskabelig omfavnede La Vallière, bladede Colbert ganske rolig i sin Lommebog, hvoraf han udtog et som et Brev sammenlagt Stykke Papir, der rigtignok var noget gult, men maatte være meget værdifuldt, eftersom Intendanten betragtede det med et Smil. Derpaa kastede han et hadefuldt Blik paa La Vallière og Kongen, der belystes af Skinnet af Fakler, som nærmede sig.

Da Kongen saa Fakkelskinnet paa La Vallières hvide Kjole, sagde han:

»Gaa, Louise, der kommer nogen.«

»Der kommer Nogen, Frøken, der kommer Nogen,« tilføjede Colbert for at paaskynde den unge Piges Bortgang.

Louise forsvandt skyndsomt mellem Træerne. Idet Kongen rejste sig op, sagde Colbert:

»Ah, Frøken de Vallière har tabt noget.«

»Hvad er det?« spurgte Kongen.

»Et Papir, et Brev, noget Hvidt, se, Sire.«

Kongen bukkede sig hurtig og tog Brevet.

Fouquet nærmede sig.

Ligesom Kongen vilde række Fouquet Haanden, vendte hans Opmærksomhed tilbage til Papiret, som La Vallière efter al Sandsynlighed havde ladet falde for hans Fødder, da hun ilede bort.

Kongen læste ved Skinnet af Fyrværkeriet Billetten, som han antog var et Kærligshedsbrev fra La Vallière til ham.

Alt som han læste, blev han blegere og blegere og hans Skinsyge og Forbitrelse kendte

ingen Grænser. Fra det Øjeblik af, han havde opdaget Hemmeligheden, forsvandt al Barmhjertighed hos ham.

Man har allerede gættet, at dette Brev, som Colbert havde kastet paa Kongens Vej, var det samme, der var forsvundet med Tobias i Fontainebleau efter det af Fouquet gjorte Forsøg paa at vinde La Vallières Hjerte.

Fouquet bemærkede Kongens Bleghed, men anede intet ondt, hvorimod Colbert glædede sig over Uvejrets Nærmelse.

Fouquets Stemme vakte den unge Konge af hans mørke Drømme.

»Jeg er bange for, at Deres Majestæt lider.«

»Det gør jeg virkelig, min Herre, men det har intet at betyde.«

Og uden at afvente Fyrværkeriets Slutning tog Kongen Vejen til Slottet.

Fouquet fulgte ham og hele Selskabet sluttede sig til dem.

Da Kongen skiltes fra Fouquet sagde han:

»De skal høre fra mig, Hr. Fouquet; gør mig den Tjeneste at sende Hr. d'Artagnan til mig.«

Ludvig den Trettendes Blod bruste i hans Aarer og det var ikke langt fra, at han havde ladet Fouquet myrde, ligesom hans Forgænger havde baaret sig ad med Marechal d'Ancre.

Fouquet kyssede Kongens Haand. Det gøs i Ludvig, men han lod dog Overintendanten berøre hans Haand med sine Læber.

Fem Minutter efter traadte d'Artagnan, hvem Kongens Ordre var blevet meddelt, ind til Ludvig.

Aramis og Philip befandt sig i deres Værelse.

Kongen lod ikke sin Musketerkaptajn komme helt hen til sin Stol, men ilte ham i møde og raabte:

»Sørg for at ingen kommer herind.«

»Meget vel, Sire,« svarede Soldaten, der straks saa, hvorledes det var fat.

Han gav den fornødne Ordre og vendte derpaa tilbage til Kongen.

»Hvor mange Mand har De her?« spurgte Kongen.

»Hvortil, Sire?«

»Hvor mange Mand har De?« gentog Kongen, stampende i Gulvet.

»Jeg har Musketererne.«

»Og saa?«

»Tyve Gardere og tretten Sveitsere.«

»Hvor mange Folk behøver De til...«

»Til...« sagde Musketeren med den største Rolighed.

»Til at arrestere Hr. Fouquet.«

D'Artagnan traadte et Skridt tilbage og udbrød:

»Arrestere Hr. Fouquet!«

»Ja.«

D'Artagnan gjorde omkring og gik henimod Døren.

Han havde kun et kort Stykke at gaa og tilbagelagde det i seks Skridt. Derpaa standsede han og sagde:

»Om Forladelse, Sire.«

»Hvad er det?« spurgte Kongen.

»Jeg vilde gerne have en skriftlig Ordre.«

»Af hvilken Grund? Siden naar er Kongens Ord Dem ikke nok?«

»Det skal jeg sige Dem, Sire,« svarede d'Artagnan. »De vil lade en Mand arrestere, hvis Gæst de er, det sker i Vrede, men naar den har lagt sig, vil De fortryde det, og derfor ønsker jeg kun at kunne vise Dem Deres egen

Underskrift. Gør den ikke anden Nytte, vil den dog vise os, at Kongen handler urigtigt i at lade sig henrive af sin Vrede.«

»Handler urigtigt i at lade sig henrive af sin Vrede!« hylede Kongen halv vanvittig. »Lod ikke min Fader og Bestefader sig ogsaa henrive af deres Vrede?«

»Deres Fader og Bedstefader blev kun vrede, naar de var hos sig selv.«

»Kongen er Herre overalt.«

»Det er en Sætning, som kun kan skrive sig fra Hr. Colbert, men som er falsk. Kongen er først hjemme i ethvert Hus, naar han har forjaget dets Ejer.«

Ludvig bed sig i Læberne.

»De vil lade en Mand, der ødelægger sig for at behage Dem, arrestere,« vedblev d'Artagnan. »For Pokker Sire, hvis jeg hed Fouquet og man behandlede mig saaledes, vilde jeg sprænge mig selv og alle de andre i Luften. Men lige meget, De vil det og jeg gaar for at udføre Deres Ordre.

»Gaa!« sagde Kongen. »Men har De Folk nok?«

»Tror De, Sire, at jeg vil tage en Gefreider med mig? At arrestere Hr. Fouquet er saa let, at et Barn kunde gøre det.«

»Vent et Øjeblik,« sagde Kongen.

»Ah!«

»Sørg for, at hans Arrestation ikke bliver bekendt.«

»Det er vanskeligere.«

»Hvorfor?«

»Fordi intet er simplere end at opsøge Hr. Fouquet, omgiven af de tusinde Enthusiaster, der beundrer ham, og sige til ham: »Jeg arre-

sterer Dem i Kongens Navn, min Herre«. Men at indespærre ham i et eller andet Hul, saa at han ikke slipper bort, at stjæle ham fra hans Gæster og holde ham fangen for dem, uden at Beklagelser høres, det er en alvorlig Vanskelighed.«

»Sig før igen, at det er en Umulighed, dermed slipper De nemmere. O, min Gud, min Gud! er jeg da kun omgiven af Folk, der hindre mig i at gøre, hvad jeg vil?«

»Jeg hindrer Dem ikke i at gøre noget. Har De mere at befale?«

»Bevogt Hr. Fouquet, til jeg imorgen har taget en Beslutning.«

»Det skal ske, Sire.«

»Og indfind Dem ved min Lever for at modtage mine Befalinger.«

»Jeg skal komme.«

»Lad mig nu være alene.«

»Vil De ikke engang se Hr. Colbert?« spurgte Musketeren.

Kongen fo'r sammen og svarede:

»Nej, Ingen, forlad mig!«

D'Artagnan gik. Kongen lukkede selv sin Dør og fo'r derpaa som en Rasende op og ned ad Gulvet.

»I Morgen, i Morgen!« mumlede han. »Solen vil staa op uden anden Rival end mig. Dette Menneske skal falde saa dybt, at det endelig skal blive klart for enhver, at jeg er større end han.«

Ude af Stand til at beherske sig længere stødte Kongen et ved hans Seng staaende Bord om og kastede sig næsten grædende og ganske paaklædt paa Sengen.

Sengen sukkede under Vægten af hans Le-

geme og med Undtagelse af nogle kvalte Suk, der undslap Kongens stønnende Bryst, var alt stille i Morfeus' Kammer.

Syvende Kapitel.

En Nat i Bastillen.

Det Raseri, der havde bemægtiget sig Kongen ved Synet og Læsningen af Fouquets Brev til La Vallière afløstes lidt efter lidt af Træthed.

Efter at han i nogen Tid havde kastet sig frem og tilbage paa Sengen, faldt hans Arme ubevægelige ned.

Det forekom ham nu, at den i Loftet afbildede Morfeus betragtede ham med aldeles menneskelige Øjne, at noget glimrende bevægede sig i Kuppelen, og at Ansigtet af et Menneske kom til Syne med Fingeren paa Munden og i en eftertænksom Stilling. Og besynderligt nok lignede dette Menneske i den Grad Kongen, at Ludvig troede at se sit eget Ansigt gengivet af et Spejl. Kun røbede Ansigtet en Blanding af Bedrøvelse og dyb Medlidenhed.

Derpaa forekom det ham, at Kuppelen lidt efter lidt veg tilbage og forsvandt for hans Blik, og at de af Lebrun malede Figurer og Attributer fjernede sig mere og mere. Paa samme Tid bevægede Sengen sig sagte og regelmæssigt som et paa Vandet gyngende Skib.

Sengen sank stedse dybere. Endelig formørkedes Lyset i det kongelige Værelse og en kold Luft slog Ludvig i Møde. I Stedet for Malerier, Guld og Fløjels Gardiner saas kun graa Mure, medens Mørket tiltog mere og mere.

Imidlertid sank Sengen stedse, indtil den

efter et Minuts Forløb, der forekom Kongen som et Aarhundrede, standsede i et mørkt og iskoldt Rum.

Kongen saa sig om.

Paa hver sin Side af ham stod to bevæbnede Mænd, indhyllede i vide Kapper og med Masker for Ansigterne.

Den ene af dem holdt i Haanden en lille Lampe, hvis rødlige Skin belyste det sørgeligste Maleri, som en Konges Øjne kunde møde.

Ludvig sagde til sig selv, at han drømte, og at det for at forjage Drømmen var tilstrækkeligt, at han bevægede Armene eller lod sin Stemme høre. Han sprang ud af Sengen og stod paa en fugtig Jord. Vendende sig til Manden med Lampen, sagde han nu:

»Hvis dette er en Komedie, kan De sige Hr. Fouquet, at jeg finder den upassende og befaler at høre op dermed.«

Den anden Maske var en meget svær og høj Mand, der stod saa lige og ubevægelig som en Marmorblok.

»Men hvad vil man mig da?« udbrød Ludvig og slog forbitret Armene overkors.

»Det skal De senere faa at vide,« sagde Manden med Lampen. »Vær saa god at følge os.«

»Jeg viger ikke herfra!« raabte Kongen.

»Hvis De sætter Dem paa Bagbenene, min unge Ven,« sagde den sværeste af Mændene, »bortfører jeg Dem og pakker Dem ind i en Kappe, og hvis De kvæles, bliver det saameget værre for Dem.«

Med disse Ord stak den talende en vældig Næve frem under Kappen, hvormed han truede Kongen.

Kongen blev bange for, at man skulde be-

gaa Vold mod ham, thi han kunde nok begribe, at de to Mænd, i hvis Magt han befandt sig, efter at være gaaede saa vidt, ikke vilde vige tilbage, men drive Sagen til det yderste.

»Det lader til, at jeg er falden i Hænderne paa to Snigmordere,« sagde han. »Lad os komme af Sted.«

Ingen af Mændene svarede noget herpaa. Han, der holdt Lampen, gik først, derpaa kom Kongen, sidst den anden Maske. Vejen gik gennem en lang, bugtet Gang, der tilsidst endte ved en jernbeslagen Dør. Manden med Lampen aabnede Døren med en af de Nøgler, han havde hængende i sit Bælte.

Da Døren aabnedes, strømmede en frisk Luft Ludvig i Møde. Han standsede et Øjeblik, men hans robuste Bevogter stødte ham ud af Gangen.

»Endnu en Gang«, sagde Kongen og vendte sig om til den, der havde tilladt sig en saadan Frihed mod sin Suveræn, »hvad vil De gøre med Frankrigs Konge?«

»Søg at glemme dette Ord«, svarede Manden med Lampen i en afgørende Tone.

Ved disse Ord gjorde Ludvig en saa voldsom Bevægelse, at man gerne kunde tro, at han vilde flygte, men Kæmpen lagde sin Haand paa hans Skulder og tvang ham til at blive, hvor han var.

»Men hvorhen gaar vi da?« spurgte Kongen.

»Kom«, svarede den første af Mændene med et Slags Ærbødighed og førte Fangen til en Vogn, der syntes at vente paa dem.

Denne Vogn var aldeles skjult af Træerne. De to Heste var ved Benene bundne til de nederste Grene af en Eg.

»Stig op«, sagde den samme Mand, idet han aabnede Vogndøren og slog Trinet ned.

Kongen adlød og satte sig inderst i Vognen, hvis Dør øjeblikkelig lukkedes efter ham og hans Ledsager.

Derpaa skar Kæmpen Baandene over, spændte Hestene for og steg op paa Bukken, der var tom. Vognen satte sig straks i Bevægelse og slog ind paa Vejen til Paris, kørte gennem Forstaden Saint-Antoine og efter at have raabt til Skildvagten: »Kongelig Tjeneste«, kørte Kusken Vognen ind paa den Runddel i Bastillen, der udmundede ved Guvernørens Gaard. De skummende Heste standsede ved Trappen. En Sergent af Vagten kom tililende.

»Væk Hr. Guvernøren«! raabte Kusken med Tordenstemme.

Med Undtagelse af den Stemme, som man kunde have hørt i Forstaden Saint-Antoine, forblev alt roligt i Vognen saavel som paa Slottet.

Ti Minuter efter kom Hr. de Baisemeaux til Syne i Døren i Slobrok.

»Hvad er der nu?« spurgte han, »hvad bringer De der?«

Manden med Lampen aabnede Vogndøren og sagde et Par Ord til Kusken, der straks steg ned af Bukken, tog en Musket, som han havde havt liggende ved sine Fødder og satte Løbet paa Fangens Bryst.

»Giv Ild, hvis han taler!« tilføjede Manden, som nu steg ud af Vognen, højt.

Kongens Bevogter gik nu op ad Trappen, paa hvis øverste Trin Guvernøren ventede paa ham.

»Hr. d'Herblay!« udbrød denne.

»Stille!» sagde Aramis, »lad os gaa indenfor.«

»O min Gud! hvad fører Dem dog hertil paa denne Tid?«

»En Fejltagelse, min kære Hr. de Baisemeaux«, svarede Aramis roligt. »Det lader til, at De savde Ret forleden Dag.«

»I hvilken Henseende?« spurgte Guvernøren.

»De husker jo nok, min kære Hr. de Baisemeaux, at man sendte Dem en Ordre om at sætte en Fange i Frihed?«

»Ja den gjaldt Marchiali.«

»Ja, ikke sandt, vi troede begge, at der var ment Marchiali?«

»Javel, ja, De opfordrede mig til at udlevere ham til Dem, og De tog ham derpaa med i Deres Vogn.«

»Nu min kære Hr. de Baisemeaux, det var en Fejltagelse. Man opdagede det i Ministeriet og jeg bringer Dem nu i Stedet for en Ordre fra Kongen til at løslade . . . Seldon, den stakkels Djævel af en Skotte, De ved nok.«

»Seldon! Er De ogsaa ganske vis i Deres Sag?«

»Ih, læs selv«, sagde Aramis og gav ham Ordren.

»Men«, bemærkede Baisemeaux, »det er jo den samme Ordre, som jeg allerede en Gang har havt i mine Hænder.«

»Virkelig?«

»Det er den samme, som jeg forsikrede Dem, at jeg havde set forleden Aften. Jeg kender den igen paa Blækklatten.«

»Jeg ved ikke, om det er den samme, men saa meget er vist, at jeg bringer Dem den.«

»Men den anden da?«

»Ham bringer jeg Dem tilbage.«

»Men det er mig ikke nok. Jeg maa have en ny Ordre for at kunne tage imod ham.«

»Sig dog ikke sligt, min kære Baisemeaux! De taler jo som et Barn. Hvor er den Ordre, De har faaet med Hensyn til denne Marchiali?«

Baisemeaux trak en Skuffe ud og fremtog af den Ordren. Aramis snappede den, rev den rolig i fire Stykker, holdt disse hen til Lampen og lod dem fortæres af Flammen.

»Men hvad er det, De gør?« raabte Baisemeaux i den største Angst. »Jeg er fortabt.«

»Aldeles ikke, eftersom jeg bringer Dem Marchiali tilbage. Det er, som om han aldeles ikke havde været uden for Bastillen.«

»Ah!« stønnede den tilintetgjorte Gouvernør.

»De maa straks indespærre ham og give mig Seldon, som den nye Ordre skænker Friheden. Paa denne Maade har De ikke længere noget Ansvar, forstaar De?«

»Men hvorfor bringer De mig Marchiali tilbage, efter at De har taget ham fra mig?« udbrød den ulykkelige Gouvernør i et Anfald af Fortvivlelse.

»Jeg vil ingen Hemmeligheder have for en Ven og Tjener som Dem,« sagde Aramis.

Og han holdt sin Mund til Baisemeaux's Øren.

»De véd,« vedblev Aramis sagte, »hvilken Lighed der er mellem den Ulykkelige og...«

»Og Kongen, ja.«

»Nuvel, véd De, hvilket Brug Marchiali har gjort af sin Frihed?«

»Hvorledes skulde jeg vide det?«

»Han har gjort Paastand paa at være Konge af Frankrig. Han har iført sig Klæder, der

lignede Kongens og villet bemægtiget sig Tronen.«

»Gode Gud!«

»Derfor bringer jeg ham tilbage til Dem, kære Ven. Han er gal og fortæller hele Verden sin Galskab. De maa ikke lade ham have Omgang med nogen som helst. Men gaa nu ned og bring den stakkels Djævel tilbage til hans Kachot.«

Baisemeaux lod ringe med Klokken, der advarede alle og enhver om at gaa ind for at undgaa at møde en hemmelighedsfuld Fange. Da Passagen var fri, gik han derpaa hen til Vognen for at modtage Fangen, hvem Porthos endnu holdt Geværmundingen paa Brystet.

»Ah! er De der, Ulykkelige!« raabte Baisemeaux, da han fik Øje paa Kongen. »Det er godt, det er godt!«

Han lod straks Kongen stige ud af Vognen og førte ham, fulgt af Porthos, der ikke havde aftaget sin Maske, og Aramis, som atter havde taget sin paa, til den anden Bertaudière, hvor han aabnede Døren for ham til det Værelse, hvori Philip i seks Aar havde sukket.

Kongen betraadte Fængslet uden at sige et Ord, men ligbleg og med forstyrret Udseende.

Baisemeaux lukkede Døren efter ham, drejede selv Nøglen to Gange om og gik derpaa tilbage til Aramis.

»Sæt nu Seldon i Frihed,« sagde Aramis.

»Rigtigt, det havde jeg rent glemt... Jeg skal straks give Ordre dertil.«

»Bah! det er tidsnok til i Morgen.«

»Imorgen? nej, nej, det maa ske straks. Gud bevare mig for at vente et Sekund!«

»Saa pas De Deres Forretninger, jeg vil og-

saa passe mine. De har jo forstaaet, ikke sandt?«

»Hvilket?«

»At ingen maa komme ind til Fangen, uden at han foreviser en kongelig Ordre, som jeg selv skal bringe.«

»Det skal ske. Farvel, Deres Højærværdighed.«

Aramis gik tilbage til sin Ledsager.

»Naa, min Ven Porthos, nu af Sted til Vaux, og det i en Fart.«

Og befriet for en Fange, der nok kunde forekomme Aramis tung, fo'r Vognen over Vindebroen, der blev trukket op efter den.

— — — — —

Da den unge Konge saa' sig slæbt til et Værelse i Bastillen, forestillede han sig først, at Døden er som en Søvn, der har sine Drømme, at Sengen var sunket gennem Gulvet i Vaux, at Døden var fulgt derpaa og at den døde Ludvig den Fjortende, fortsættende sin Kongedrøm, drømte noget, der i Livet var umuligt, nemlig det, man kalder Dethronisering, Fængsling og Fornærmelser mod en nys almægtig Konge.

»Er det det, man kalder Evighed og Helvede?« mumlede Ludvig den Fjortende, da Døren lukkedes efter ham af Baisemeaux i egen Person.

Han saa sig ikke en Gang om, men lukkede Øjnene, stadig i den skrækkelige Forudsætning, at han var død, for at undgaa at sé noget endnu værre.

En besynderlig Støj tiltrak sig den unge Mands Opmærksomhed. Han saa' sig om og fik ved Kakkelovnen, under et umaadeligt, plumpt malet Kristusbillede, Øje paa en uhyre

Rotte, der var i Færd med at gnave paa et Stykke Brød, idet den nysgerrig stirrede paa den nye Beboer.

Kongen blev bange og fo'r hen til Døren med et højt Skrig. Dette Skrig bragte Ludvig til fuld Bevidsthed om sin Stilling.

»Fange!« udbrød han, »jeg en Fange!«

Han ledte efter en Klokke for at ringe.

»Der er ingen Klokker i Bastillen,« sagde han, »og det er i Bastillen, jeg er indespærret. Men hvorledes er jeg bleven gjort til Fange? Det maa være en Sammensværgelse af Hr. Fouquet. Jeg er bleven lokket i en Snare i Vaux. Hr. Fouquet kan ikke være alene derom. Hans Medhjælper . . . denne Stemme . . . Det var Hr. d'Herblay! Jeg har genkendt den . . . Colbert havde Ret. Men hvad vil Fouquet mig? Vil han herske i mit Sted? Det er en Umulighed! Ja hvem véd!« tænkte Kongen mørkt. »Min Broder, Hertugen af Orleans, handler maaske mod mig, som min Onkel hele sit Liv igennem har villet handle mod min Fader. Men Dronningen og min Moder og la Vallière? O, la Vallière! hun vil blive overleveret til Madame. Det kære Barn! ja, saaledes er det, man har indespærret hende, ligesom jeg er det. Vi er skilt for evig!«

Og ved Tanken om denne Skilsmisse sukkede Elskeren og hulkede højt.

»Der er en Guvernør her,« vedblev Kongen, »jeg vil tale med ham og kalde paa ham.«

Han kaldte, men ingen svarede.

Han tog Stolen og dundrede med den paa den massive Egedør. Larmen vakte et sørgeligt Ekko paa Trappen, men intet levende Væsen svarede.

Blodet begyndte at stige den unge Fyrste til Hovedet. Han, der var vant til at kommandere, blev ganske syg ved Tanken om Ulydighed. Lidt efter lidt voksede hans Vrede. Fangen knuste Stolen, der var altfor tung for hans Hænder, og hamrede med et Stykke af den løs paa Døren. Han bankede saa stærkt og længe, at Sveden begyndte at strømme ned ad hans Pande. Larmen blev forfærdelig og uden Afbrydelse. Nogle kvalte Skrig besvarede den hist og her.

Efter en Times Forløb, hørte Ludvig noget paa Gangen udenfor sin Dør, og et stærkt Slag fik ham til at holde inde.

»De dèr, er De gal?« spurgte en grov og raa Stemme. »Hvad er det, De tager Dem til i denne Morgen?«

»Denne Morgen!« tænkte Kongen forundret. Derpaa sagde han højt i en høflig Tone:

»Er De Guvernøren i Bastillen, min Herre?«

»De er forstyrret i Hovedet, min gode Ven,« svarede Stemmen, »men det er ingen Grund til at gøre et saadant Spektakel. For Satan, vær rolig!«

»Er De Guvernøren?« gentog Kongen.

En Dør blev lukket i. Slutteren var gaaet uden at værdige ham et Svar.

Da Kongen fik Vished om, at han var borte, kendte hans Raseri ingen Grænser. Behændig som en Tiger sprang han fra Bordet op i Vinduet, i hvis Jernstænger han begyndte at ruske. Han sønderslog en Rude, der faldt i hundrede Stykker ned i Gaarden, og raabte, til han blev ganske hæs: Guvernøren, Guvernøren! Dette Anfald varede en Time.

Med Haaret i Uorden og fastklistret til Pan-

den, Klæderne sønderrevne og Skjorten i Laser holdt Kongen ikke op, førend hans Kræfter var udtømte, og først da blev Murenes ubarmhjertige Tykkelse ham indlysende, en Tykkelse, der modstod ethvert andet Forsøg end Tidens, hvis Værktøj er Fortvivlelsen.

Han støttede Panden mod Døren og lod sit Hjertes Slag sagtnes.

»Der maa komme en Tid, da man bringer mig Føde, som man giver alle Fangerne,« sagde han. »Jeg vil da faa nogen at sé, med hvem jeg kan tale og som vil svare mig.«

Og Kongen søgte at erindre sig, naar Fangerne i Bastillen fik deres første Maaltid. Han var endogsaa uvidende herom. Det foraarsagede ham frygtelige Samvittighedsnag, at han havde levet fem og tyve Aar som Fange og lykkelig uden at tænke paa alt det, som en Ulykkelig lider, hvem man uretfærdig har berøvet Friheden. Kongen rødmede af Skam.

Saa vidt var han kommet i sine Betragtninger, da den samme Støj lod sig høre ved Døren, denne Gang ledsaget af en Raslen med Nøgler og Lyden af Slaaer, der blev skudt til Side.

Kongen sprang op for at være nærmere ved den, der vilde træde ind, men pludselig standsede han, da det faldt ham ind, at en saadan Opførsel var uværdig for en Konge, indtog en ædel og rolig Holdning, hvilket var let for ham, og ventede med Ryggen mod Vinduet for saa meget som mulig at skjule sin ophidsede Sindstilstand for den Indtrædende.

Denne var kun en Slutter, der bragte en Kurv med Levnedsmidler.

Kongen betragtede urolig denne Mand; han ventede, at han skulde tale.

»Ah!« udbrød Slutteren, »De har slaaet Deres Stol i Stykker. Jeg sagde det nok. De maa altsaa være bleven gal.«

»Min Herre,« sagde Kongen, »tag Dem i Agt for, hvad De siger; der staar meget paa Spil for Dem.«

Fangevogteren satte sin Kurv paa Gulvet, saa' forundret paa ham og sagde:

»Hm!«

»Lad Guvernøren komme op til mig,« vedblev Kongen med Værdighed.

»Hør, mit Barn,« sagde Slutteren, »De har altid været saa fornuftig, men Galskaben gør ondskabsfuld, og vi vil derfor advare Dem; De har sønderslaaet Deres Stol og gjort Spektakler, det er en Forbrydelse, der straffes med Kachot. Lov mig, at De ikke vil gøre det mere, saa skal jeg ikke tale derom til Guvernøren.«

»Jeg vil tale med Guvernøren,« svarede Kongen.

»Tag Dem i Agt, han vil lade Dem sætte i Kachotten.«

»Jeg vil, forstaar De?«

»Ah, nu bliver Deres Øjne igen vilde. Jeg vil dog tage Deres Kniv fra Dem.«

Som sagt saa gjort. Derpaa lukkede Slutteren Døren og gik, ladende Kongen tilbage mere forbavset, ulykkelig og forladt end nogen Sinde.

Forgæves begyndte han atter at hamre løs paa Døren, forgæves kastede han Fade og Tallerkener ud af Vinduet, ingen svarede ham.

To Timer senere var det ikke længere en Konge, en Kavallér, et Menneske; det var en

vanvittig, der kradsede med Neglene paa Døren, søgte at bryde Gulvet op og udstødte saa frygtelige Skrig, at den gamle Bastille syntes at skælve i sin Grundvold.

Ottende Kapitel.

Hr. Fouquets Skygge.

Endnu ganske fortumlet af sin Samtale med Kongen, spurgte d'Artagnan sig selv, om han ogsaa var ved sin fulde Fornuft, om det passerede var foregaaet i Vaux, om han, d'Artagnan, virkelig var Musketerkaptajn og Hr. Fouquet Ejer af det Slot, hvor Ludvig den Fjortende var bleven modtagen som Gæst.

Disse Betragtninger kunde ikke tilhøre en beskænket Mand. Imidlertid var der blevet drukket godt i Vaux. Hr. Overintendanten havde ikke sparet paa Vinen med Festerne.

»Naa,« sagde han, da han forlod Kongens Værelse, »jeg skal altsaa spille en historisk Rolle i Kongens og Ministerens Liv; det vil hedde, at Hr. d'Artagnan, en yngre Søn fra Gascogne, har lagt Haanden paa Hr. Nicolai Fouquet, Frankrigs Finansoverintendant. Mine Efterkommere, hvis jeg faar nogle, vil blive berømte ved denne Arrestation. Kongens Vilje skal adlydes. Enhver kan sige til Hr. Fouquet: »Deres Kaarde, min Herre!« men ikke enhver vil kunne bevogte Hr. Fouquet uden at gøre Opsigt. Hvorledes skal jeg da bære mig ad, for at Hr. Overintendanten kan falde fra den højeste Naade til den dybeste Unaade, for at Vaux kan blive et Fængsel for ham?«

D'Artagnans Pande formørkedes. Musketeren havde faaet Skrupler.

Han skjulte Hovedet i Hænderne, rev nogle Haar af sit Skæg og vedblev:

»Hvorfor er Hr. Fouquet faldet i Unaade? Af tre Aarsager. Den første er den, at han ikke er elsket af Hr. Colbert, den anden, at han har villet elske Frøken de la Vallière, og den tredie, at Kongen elsker Frøken de la Vallière og Hr. Colbert. Han er uden Redning! Men skal jeg, en Mand, sætte Foden paa hans Nakke, naar han falder for Fruentimmers og Skriveres Intriger? I Stedet for altsaa at opsøge Hr. Fouquet og arrestere ham, vil jeg saavidt mulig opføre mig som en Mand med Levemaade.«

D'Artagnan begav sig, efter at have taget denne Beslutning, lige til Hr. Fouquet.

Overintendanten havde nylig trukket sig tilbage til sit Værelse, smilende og mere end halv død. Han hverken saa' eller hørte noget, han droges uimodstaaelig til sin Seng. Guden Morfeus, som tronede paa den af Lebrun malede Kuppel, havde udstrakt sit Herredømme til de tilstødende Værelser og navnlig kastet sine Valmuer over Husets Herre.

Fouquet befandt sig alene med sin Kammertjener, da d'Artagnan viste sig i Døren til hans Sovekammer.

»Ih, sé, Hr. d'Artagnan!« udbrød Fouquet, der allerede havde den højre Arm ude af Frakken.

»Til Tjeneste,« svarede Musketeren.

»Kom nærmere, min kære Hr. d'Artagnan.«

»Tak!«

»Har De noget at klage over?«

»Aldeles ikke.«

»Maaske bor De daarligt.«

»Nej, jeg har det prægtigt.«

»Nu, jeg takker Dem for Deres Elskværdighed og smigrende Ord.«

Disse Ord sagde saa meget som:

»Min kære d'Artagnan, gaa hen og læg Dem, eftersom De har en Seng, og lad mig gøre det samme.«

Men d'Artagnan lod ikke til at forstaa ham.

»Gaar De allerede i Seng?« spurgte han Overintendanten.

»Ja. Har De noget at meddele mig?«

»Nej, min Herre, intet. De ligger altsaa her?«

»Som De sér.«

»Er det Deres Seng?«

»Ja, men hvortil dette Spørgsmaal? Er De ikke fornøjet med Deres?«

»Maa jeg tale oprigtig til Dem?«

»Ganske vist.«

»Nuvel, nej, jeg er ikke fornøjet med den.«

Fouquet fo'r sammen og sagde:

»Tag mit Kammer, Hr. d'Artagnan.«

»Berøve Dem Deres Værelse, nej, aldrig, Deres Naade.«

»Hvad skal vi da gøre?«

»Lad mig dele det med Dem.«

Fouquet saa' stift paa Musketeren.

»Ah!« sagde han, »De kommer fra Kongen?«

»Ja, Deres Naade.«

»Og Kongen ønskede, at De skulde sove i mit Værelse?«

»Deres Naade . . .«

»Meget vel, Hr. d'Artagnan, meget vel. De er Herre her.«

»Jeg forsikrer Deres Naade, at jeg ikke vil misbruge . . .«

Fouquet vendte sig til sin Kammertjener og sagde:

»Forlad os.«

Tjeneren gik.

»De har noget at tale med mig om, min Herre,« sagde Fouquet nu til d'Artagnan.

»Spørg mig ikke.«

»Det er netop det, jeg vil. Hvad ønsker De af mig?«

»Kun Deres Selskab.«

»De passer da altsaa paa mig.«

»Ja, Deres Naade, for at gøre Ære ad Dem.«

»Ære? . . . . det er noget andet. Ah! man arresterer mig i mit eget Hus!«

»Sig ikke det!«

»Jeg vil tværtimod raabe det saa højt, jeg kan.«

»Hvis De gør det, sér jeg mig nødt til at paabyde Dem Tavshed.«

»Godt! Man bruger Vold mod mig i mit eget Hus! Ah, det er meget vel!«

»Vi forstaar ikke ganske hinanden. Sé, her er et Skakbrædt, lad os spille et Parti, hvis Deres Naade ikke har noget derimod.«

»Hør, min kære Hr. d'Artagnan, De er nær ved at gøre mig gal. Jeg var ikke langt fra at segne af Søvnighed, men De har vækket mig.«

»Det vil jeg aldrig kunne tilgive mig; hvis De vil forsone mig med mig selv . . .«

»Hvad saa?«

»Saa sov i min Nærværelse, det vilde henrykke mig.«

»De skal altsaa passe paa mig?«

»Jeg gaar min Vej.«

»Jeg forstaar Dem ikke længere.«

»God Nat, Deres Naade.«

Og d'Artagnan lod, som om han vilde gaa. Men Fouquet løb efter ham og sagde:

»Jeg gaar ikke til Sengs. Siden De ikke vil behandle mig som en Mand, men spiller den diplomatiske mod mig, vil jeg tvinge Dem til at tale rent ud.«

»Bah!« udbrød d'Artagnan med et paataget Smil.

»Jeg bestiller mine Heste og tager til Paris,« sagde Fouquet.

»Ah, i saa Fald er det en anden Sag.«

»De arresterer mig?«

»Nej, men jeg følger med Dem.«

»Det er nok, Hr. d'Artagnan,« vedblev Fouquet koldt. »Det er ikke for ingen Ting, at De har Ord for at være en snild og snarraadig Mand, men med mig er det overflødigt. Gaa lige til Sagen, betragt det som en Tjenestesag. Hvorfor arresterer De mig? Hvad har jeg gjort?«

»Jeg véd ikke, hvad De har gjort, og arresterer Dem ikke . . . i Aften . . .«

»I Aften!« raabte Fouquet blegnende, »men i Morgen!«

»O, det er ikke Morgen endnu, Deres Naade. Hvem kan svare for den næste Dag?«

»Hurtig, hurtig, Kaptajn, lad mig tale med Hr. d'Herblay.«

»Ak, det er umuligt, Deres Naade. Jeg har Ordre til at vaage over, at De ikke taler med nogen.«

»Men med Hr. d'Herblay, Deres Ven!«

»Men naar nu min Ven, Hr. d'Herblay, var

den eneste, som jeg skulde forhindre Deres Naade i at tale med?«

Fouquet rødmede.

»Min Herre,« sagde han resigneret, »De har Ret, De giver mig en Lektion, som jeg ikke skulde have fremkaldt. En falden Mand har ikke Ret til noget, ikke en Gang hos dem, hvis Lykke han har skabt, saa meget mindre altsaa hos dem, som han aldrig har haft den Lykke at vise nogen Tjeneste.«

»Deres Naade!«

»Det er sandt, Hr. d'Artagnan, De har altid opført Dem mod mig som det sømmer sig den Mand, der skulde arrestere mig. De har aldrig bedet mig om noget.«

»Deres Naade,« svarede Gascogneren, rørt af den andens veltalende Smerte, »vil De give mig Deres Ord som Mand af Ære paa ikke at forlade dette Værelse?«

»Hvortil skulde det nytte, min kære Hr. d'Artagnan, da De bevogter mig her? Er De bange for, at jeg skal indlade mig i Kamp med den tapreste Mand i hele Landet?«

»Det er ikke det, Deres Naade; jeg vil opsøge Hr. d'Herblay og følgelig lade Dem blive alene.«

Fouquet udstødte et Skrig af Glæde og Overraskelse.

»Opsøge Hr. d'Herblay! lade mig blive alene!« udbrød han med foldede Hænder.

»Hvor bor Hr. d'Herblay! i det blaa Værelse?«

»Ja, min Ven, ja.«

»Deres Ven! Tak for det Ord, Deres Naade! Har De ikke tidligere givet mig noget, saa gør De det nu.«

»O, De redder mig!«

»I ti Minutter kan man vel gaa Vejen frem og tilbage til det blaa Kammer?« spurgte d'Artagnan.

»Omtrent.«

»Og til at vække Aramis, der sover godt, naar han først er falden i Søvn, og fortælle ham, hvad han skal, antager jeg, at der vil medgaa fem Minutter; jeg vil altsaa blive borte i det hele et Kvarter, giv mig nu Deres Ord paa, at De ikke vil søge at flygte, men at jeg, naar jeg kommer tilbage, vil træffe Dem her.«

»Det giver jeg Dem, min Herre,« svarede Fouquet og trykkede erkendtlig Musketerens Haand.

D'Artagnan gik.

Fouquet saa' efter ham og ventede med synlig Utaalmodighed paa, at Døren skulde blive lukket efter ham; da det var skét, sprang han op, tog sine Nøgler og aabnede nogle hemmelige Skuffer, hvori han forgæves ledte efter nogle Papirer, der formodentlig var blevne i Saint-Mandé, hvilket lod til at gøre ham meget ondt; derpaa samlede han skyndsomt Breve, Kontrakter og andre Dokumenter, lagde dem i en Bunke og brændte denne paa Kaminpladen.

Efter at være bleven færdig hermed sank han tilintetgjort om i en Lænestol ligesom en Mand, der er undsluppen en stor Fare og hvem Kræfterne svigter, saa snart denne Fare er overstaaet.

Da d'Artagnan kom tilbage, traf han Fouquet i samme Stilling. Den værdige Musketer havde aldrig tvivlet om, at Fouquet vilde holde sit Ord, men han havde tænkt, at han vilde benytte hans Fraværelse til at tilintetgøre alle de Papirer og Dokumenter, der kunde gøre den

farlige Stilling, hvori han befandt sig, endnu betænkeligere. Idet han løftede Hovedet ligesom Hunden, der tager Færten, lugtede han den brændte Lugt og nikkede tilfreds.

Ved d'Artagnans Indtrædelse saa' Fouquet op og ingen af Musketerernes Bevægelser undgik ham.

De to Mænds Øjne mødtes, de saa', at de havde forstaaet hinanden uden at veksle et eneste Ord.

»Naa,« sagde Fouquet, »og Hr. d'Herblay?«

»I Sandhed, Deres Naade,« svarede d'Artagnan, »det lader til, at Hr. d'Herblay holder af at spadsere om Natten og skrive Vers i Maaneskin i Vauxs Park i Selskab med nogle af Deres Digtere; han var ikke paa sit Værelse.«

»Hvad for noget! var han ikke paa sit Værelse?« raabte Fouquet, der mistede sit sidste Haab, thi uden at gøre sig Rede for, hvorledes Biskoppen af Vannes kunde hjælpe ham, indsaa' han dog, at han kun kunde vente Hjælp fra ham.

»Maaske han virkelig har været hjemme, men haft sine Grunde til ikke at svare,« bemærkede d'Artagnan.

Fouquet rejste sig sukkende og gik et Par Gange frem og tilbage i Værelset; derpaa satte han sig nedslaaet paa sin prægtige Seng.

D'Artagnan saa' med en inderlig Medlidenhed paa Fouquet.

»Jeg har i mit Liv sét mange Folk blive arresterede,« sagde Musketeren melankolsk, »jeg har sét Hr. de Cinq-Mars og Hr. de Chalais blive arresterede. Jeg var den Gang meget ung. Jeg har fremdeles sét Hr. de Condé og Prinserne, Hr. de Retz og Hr. Broussel blive ar-

resterede. Man skulde ikke sige det, Deres Naade, men den af alle disse, som De i dette Øjeblik mest ligner, er den skikkelige Broussel. Der mangler ikke meget i, at De ligesom han putter Deres Serviet i Portefeuillen og tørrer Munden med Deres Papirer. For Fanden! Hvis Deres Naade er ødelagt, saa find Dem deri som en Mand. De tilhører ogsaa Fremtiden og har ikke Lov til at forringe Dem. Sé paa mig, der tilsyneladende er Dem overlegen, fordi jeg arresterer Dem; Skæbnen, der giver denne Verdens Skuespillere deres Rolle, har givet mig en mindre smuk og mindre behagelig at spille end Deres; sér De vel, jeg hører nemlig til dem, der foretrækker Kongernes og de Mægtiges Roller for Tiggernes og Lakajernes. De har brugt Penge, befalet og nydt, medens jeg altid har adlydt og døjet ondt. Men hvor ringe jeg end er i Sammenligning med Deres Naade, erklærer jeg Dem dog, at Mindet om, hvad jeg har udrettet, er en Spore for mig, der forhindrer mig i altfor tidlig at bøje mit gamle Hoved. Jeg vil til det sidste blive en god Dragonhest og falde lige ud og med fuld Bevidsthed, efter først at have valgt min Plads. Der er et latinsk Ordsprog, som jeg har glemt, men Meningen husker jeg, thi jeg har mere end én Gang tænkt over det, det hedder: Enden kroner Værket.«

Fouquet rejste sig, slyngede Armen om d'Artagnans Hals og trykkede ham til sit Bryst.

»Det var godt talt,« sagde han efter en Pavse.

»Det var talt som en Musketer, Deres Naade.«

Fouquet faldt atter i Tanker, efter et Øjebliks Tavshed, vedblev han:

»Men hvor kan dog Hr. d'Herblay være?«

»Ah! er De dèr igen?«

»Jeg vover ikke at bede Dem om at lade søge efter ham.«

»Om De saa bad aldrig saa meget derom, vilde jeg dog ikke gøre det, Hr. Fouquet. Det er uklogt. Naar man fik det at vide, kunde Aramis, der ikke har noget at gøre med alt dette, let blive kompromitteret og trukket med i Deres Unaade.«

»Jeg vil vente, til det bliver Dag,« sagde Fouquet.

»Ja, det er ogsaa det bedste.«

»Hvad skal vi foretage os imidlertid?«

»Jeg véd ikke, Deres Naade.«

»Gør mig en Tjeneste, Hr. d'Artagnan.«

»Med Fornøjelse.«

»Glem, at De er Hr. d'Artagnan, Musketérkaptajnen, glem, at jeg er Hr. Fouquet, Finansoverintendanten, og lad os tale om mine Affærer.«

»For Fanden, det er umuligt.«

»Virkelig?«

»Ja, men for Deres Skyld, Hr. Fouquet, gør jeg det umulige.«

»Tak. Hvad har Kongen sagt til Dem?«

»Intet.«

»Ah! er det paa den Maade, De taler?«

»For Pokker!«

»Hvad mener De om min Stilling?«

»Deres Stilling er vanskelig.«

»I hvilken Henseende?«

»Deri, at De er i Deres eget Hus.«

»Da fatter jeg den dog godt trods dens Vanskelighed.«

»For Pokker! tror De, at jeg vilde have været saa oprigtig mod enhver anden?«

»Hvorledes! oprigtig? Har De været oprigtig mod mig? De nægter jo at sige mig det mindste.«

»Hør engang, Deres Naade, hvorledes vilde jeg have baaret mig ad med enhver anden end Dem. Jeg havde indfundet mig hos Dem, naar Deres Folk var gaaet, eller hvis de ikke var gaaet, havde jeg ventet saa længe og snappet dem en for en, i al Stilhed spærret dem inde og derpaa lagt mig paa Tæppet i Gangen udenfor Deres Værelse med den ene Haand paa Dem, uden at De havde nogen Anelse derom. Paa denne Maade vilde det være gaaet af uden Støj og Opsigt, men Hr. Fouquet vilde da ikke være bleven advaret. Hvad siger De om denne Fremgangsmaade?«

»Den bringer mig til at skælve.«

»Ja, ikke sandt, det havde været ubehageligt, naar jeg var kommet i Morgen og havde forlangt Deres Kaarde af Dem aldeles uforberedt.«

»O, min Herre, jeg vilde være død af Skam og Forbitrelse.«

»Nu, Deres Naade, hvis De er fornøjet og har fattet Dem efter det Stød, som jeg har mildnet saa meget, jeg kunde, vil vi ikke tale mere om det; De maa være træt og har meget at tænke paa, jeg beder Dem derfor, sov eller lad, som De sover paa eller i Deres Seng. Jeg sover i denne Stol, og naar jeg sover, er det saa haardt, at et Kanonskud ikke vil vække mig.«

Fouquet smilte.

»Herfra,« vedblev Musketeren, »maa imidlertid undtages det Tilfælde, at en Dør, hemmelig eller synlig, skulde blive aabnet, thi hvad det angaar, er jeg uhyre lydhør, en Knagen bringer

mig til at fare sammen; det er en naturlig Antipathi. De kan gaa frem og tilbage i Værelset, skrive, rive i Stykker og brænde, alt dette skal ikke forhindre mig i at sove eller snorke, men rør ikke ved Nøglen eller Dørgrebet, thi saa vaagner jeg straks, da det irriterer mine Nerver forfærdelig.«

»I Sandhed, Hr. d'Artagnan,« sagde Fouquet, »De er den klogeste og galanteste Mand, jeg kender, og der er kun én Ting, som gør mig ondt, nemlig at jeg har gjort Deres Bekendtskab saa silde.«

D'Artagnan sukkede, som om han vilde sige: »De har maaske gjort det alt for tidligt.« Derpaa kastede han sig i sin Lænestol, medens Fouquet lagde sig tilbage paa Sengen og faldt i Tanker.

Niende Kapitel.

Morgenen.

Den unge Prins steg ned fra Aramis', ligesom Kongen var steget ned fra Morfeus' Kammer. Kuppelen sænkede sig langsomt, og Philip befandt sig foran den kongelige Seng, der var steget op igen efter at have sat sin Fange af i den underjordiske Gang.

Philip blegnede, da han saa den tomme Seng, der endnu bar Indtrykket af hans Broders Legeme.

Idet han bukkede sig, opdagede han Ludvigs Lommetørklæde, som endnu var fugtig af den kolde Sved, der havde bedækket hans Pande. Denne Sved forfærdede ham ligesom Abels Blod Kain.

»Jeg befinder mig nu Ansigt til Ansigt med min Skæbne,« sagde Philip. »Vil den blive frygteligere end mit Fangenskab?... Nu, ja, Kongen har ligget paa denne Seng, det er hans Hoved, der har gjort denne Fordybning i Hovedpuden, det er hans Taarer, der har vædet Lommetørklædet, og jeg tøver med at lægge mig paa Sengen og berøre Lommetørklædet, som er broderet med Kongens Vaaben!... Dette med Frankrigs Vaaben broderede Lommetørklæde har jeg alene Ret til at bruge, hvis jeg, som Hr .d'Herblay bemærker, havde beholdt min Plads i den kongelige Vugge. Philip, Frankrigs Søn, bestig Din Seng! Philip, eneste Konge af Frankrig, tag Dit Vaabenskjold! Philip, Ludvig d. Trettendes eneste berettigede Arving, vær uden Medlidenhed med Usurpatoren, der ikke engang i dette Øjeblik føler Samvittighedsnag over, hvad Du har maattet lide!«

Ved disse Ord lagde Philip sig, skønt ikke uden en instinktsmæssig Modbydelighed, paa den kongelige Seng.

Philip lyttede til enhver Støj. Hans Hjerte bankede ængstelig, men stolende paa sin Styrke, ventede han uden Svaghed, at en afgørende Omstændighed skulde sætte ham i Stand til at bedømme sig selv.

Henimod Morgenen sneg noget, der mere lignede en Skygge end et Menneske, sig ind i det kongelige Sovekammer. Philip havde ventet den og blev ikke forundret.

»Nu, Hr. d'Herblay?« sagde han.

»Alt er forbi, Sire.«

»Gjorde han Modstand?«

»Fortvivlet, han græd og skreg.«

»Og saa?«

»Overfaldtes han af en sløv Rædsel.«

»Men hvorledes gik det til sidst?«

»Vi vandt en fuldstændig Sejr.«

»Men Fangen maa sent eller tidlig faa Lejlighed til at forklare sig, glem ikke det, jeg, der dog havde en ganske anderledes solid Magt at bekæmpe, har kunnet gøre det.«

»Jeg har allerede forudset alt, — om nogle Dage, maaske før, hvis det behøves, fører vi Fangen ud af Fængslet til et saa fjernt Sted....«

»Han kan komme tilbage, Hr. d'Herblay.«

»Et saa fjernt Sted, siger jeg, at Menneskets materielle Kræfter og hans Livs Varighed ikke vil være tilstrækkelig til Tilbagerejsen.«

»Og Hr. du Vallon?« sagde Philip for at give Samtalen en anden Retning.

»Skal blive Dem præsenteret i Dag og vil i al Fortrolighed lykønske Dem til at være undsluppet den Fare, hvori Usurpatoren havde bragt Dem.«

»Hvad skal man gøre ved ham?«

»Med Hr. du Vallon?«

»Give ham en Hertugbestalling, ikke sandt.«

»Ja, en Hertugbestalling,« sagde Aramis med et besynderligt Smil.

»Hvorfor lér De, Hr. d'Herblay?«

»Jeg lér ad Deres Majestæts Fremsynethed.«

»Fremsynethed? Hvad mener De med det?«

»Deres Majestæt er formodentlig bange for, at den stakkels Porthos skal blive et generende Vidne, og vil derfor skille Dem af med ham?«

»Ved at udnævne ham til Hertug?«

»Javist; De dræber ham, han vil dø af Glæde og Hemmeligheden med ham.«

»Min Gud!«

»Jeg vil miste en god Ven,« sagde Aramis fleg-

matisk. »Men før Deres Majestæt lagde Dem i Gaar Aftes paa denne Seng, har De formodentlig bestemt at gøre noget i denne Morgenstund.«

»Jeg har sagt til min Musketerkaptajn, at jeg ventede ham,« svarede den unge Mand levende.

»Har De sagt det, kommer han ganske sikkert, thi han er en akkurat Mand.«

»Jeg hører Skridt i Vestibulen.«

»Det er ham.«

»Saa lad os begynde Angrebet,« sagde den unge Konge bestemt.

»Tag Dem i Agt,« udbrød Aramis, »det vilde være Daarskab at begynde Angrebet med Hr. d'Artagnan, førend vi lader ham komme ind, maa vi gøre Værelset lysere eller sørge for, at der er saa mange Folk til Stede, at selv den fineste Støver vilde blive bragt paa galt Spor.«

»Men hvorledes skal jeg blive af med ham, da jeg selv har befalet ham at komme?« bemærkede Prinsen, utaalmodig efter at maale sig med en saa frygtelig Modstander.

»Det paatager jeg mig,« svarede Biskoppen, »og til en Begyndelse vil jeg slaa et Slag, der skal bedøve vor Mand.«

Der blev banket udenfor.

Aramis havde ikke taget fejl, det var d'Artagnan, der meldte sin Ankomst.

Vi har set ham tilbringe Natten med at filosofere med Hr. Fouquet, men Musketeren var ked af at lade, som han sov, og saa snart Dagen begyndte at skinne ind i Overintendantens Kammer, rejste d'Artagnan sig af sin Lænestol, satte sin Kaarde tilrette og børstede sin Hat.

»Gaar De?« spurgte Fouquet.

»Ja, Deres Naade, og De?«

»Jeg bliver.«

»Paa Æresord?«

»Paa Æresord.«

»Godt. Jeg gaar forresten blot for at hente det Svar til Dem, som De véd nok.«

Med disse Ord sagde Musketerkaptajnen Farvel til Fouquet og begav sig til Kongen.

Idet han vilde gaa ud af Døren, sagde Fouquet:

»Gør mig blot én Tjeneste endnu.«

»Gerne, Deres Naade.«

»Lad mig faa Hr. d'Herblay i Tale.«

»Jeg skal føre ham til Dem.«

D'Artagnan troede ikke, at dette vilde være saa let gjort som sagt.

Som alt bemærket, bankede han paa Kongens Dør, der aabnedes, og d'Artagnan fik Øje paa Aramis lange og ubevægelige Ansigt. Han havde nær udstødt et Skrig, saa forundret blev han.

»Aramis!« raabte han.

»Goddag, kære d'Artagnan,« svarede Prælaten koldt.

»De her?« stammede Musketeren.

»Hans Majestæt,« vedblev Biskoppen, »beder Dem melde, at han sover, da han har haft en meget urolig Nat.«

»Ah!« sagde d'Artagnan, der ikke kunde forstaa, hvorledes Biskoppen af Vannes, der Dagen før ikke stod synderlig højt anskreven, i Løbet af seks Timer havde opnaaet en saa stor Gunst.

Og den, der var Ludvig den Fjortendes Mellemmand og i hans Navn udstedte Befalinger to Skridt fra ham, maatte virkelig være mere, end Richelieu nogen Sinde havde været hos Ludvig den Trettende.

»Desuden,« vedblev Biskoppen, »er De maaske saa god at sige, at ingen maa komme ind endnu. Hans Majestæt ønsker at sove længere.«

»Men,« indvendte d'Artagnan, gjort mistænkelig ved Kongens Tavshed, »men, Hr. Biskop, Hans Majestæt har befalet mig at møde.«

»Senere, senere,« lød fra Baggrunden af Alkoven Kongens Stemme, som fik Musketeren til at fare sammen.

Han bukkede forbløffet.

»Som Svar paa Deres Spørgsmaal til Kongen, min kære d'Artagnan,« vedblev Biskoppen, »giver jeg Dem her en Ordre, som De straks skal gøre Dem bekendt med, den angaar Hr. Fouquet.«

D'Artagnan tog Ordren.

»Ah!« mumlede han, »en Frigivelsesordre.«

Denne Ordre forklarede ham Aramis' Nærværelse hos Kongen; for at udvirke Fouquets Benaadning maatte Aramis staa meget højt anskrevet hos Kongen, og dette forklarede igen den utrolige Sikkerhed, hvormed Hr. d'Herblay udstedte Ordrer i Hans Majestæts Navn.

D'Artagnan gjorde et Par Skridt for at gaa.

»Jeg følger med Dem,« sagde Biskoppen.

»Hvorhen?«

»Til Hr. Fouquet, jeg vil nyde hans Glæde.«

»O, Aramis! hvor De for et Øjeblik siden havde mig tilbedste,« sagde d'Artagnan.

»Men nu forstaar De jo det hele?«

»Javist gør jeg,« sagde Musketeren højt, men tilføjede derefter sagte: »Nej, jeg forstaar intet, men det er det samme, jeg har en Ordre.«

Fouquet ventede ængstelig. Han havde allerede afvist flere af sine Tjenere og Venner,

der før den sædvanlige Tid havde indfundet sig ved hans Dør.

Da han saa' d'Artagnan komme tilbage og fik Øje paa Biskoppen af Vannes, blev han umaadelig glad, at se Aramis opvejede hos Overintendanten den Ulykke at blive arresteret.

Prælaten var tavs og alvorlig, medens d'Artagnan var fortumlet af alt det utrolige, han havde sét.

»Nu, Kaptajn, De bringer mig d'Herblay.«

»Og noget endnu bedre, Deres Naade.«

»Hvad er det?«

»Friheden.«

»Er jeg fri?«

»Ja, efter Kongens Befaling.«

Fouquet saa' spørgende paa Aramis.

»Ja,« vedblev d'Artagnan, »De maa takke Biskoppen af Vannes derfor, thi det er ham, De skylder den med Kongen foregaaede Forandring.«

»O!« udbrød Fouquet mere ydmyget af denne Tjeneste end erkendtlig derfor.

»Men De,« vedblev d'Artagnan, og vendte sig til Aramis, »De, som beskytter Hr. Fouquet, vil De ikke ogsaa gøre noget for mig?«

»Alt, hvad De ønsker, min Ven,« svarede Biskoppen med sin rolige Stemme.

»Jeg vil være fornøjet med én eneste Ting. Sig mig, hvorledes De, der kun har talt to Gange i Deres Liv med Kongen, er bleven hans Yndling.«

»For en Ven som Dem skjuler man intet,« sagde Aramis. »De tror, at jeg kun har talt to Gange med Kongen, medens jeg har talt over hundrede Gange med ham, men det har været i al Hemmelighed.«

Med disse Ord vendte Aramis sig om til Fouquet, der var lige saa forundret som Musketeren.

D'Artagnan troede at mærke, at de to Mænd havde noget at tale om, og han vilde netop til at forføje sig bort, da hans brændende Nysgerrighed tilskyndede ham til at blive.

Men Aramis vendte sig nu om til ham og sagde venligt:

»Min Ven, De husker nok Kongens Befaling med Hensyn til hans Lever?«

Det var tydeligt nok, og Musketeren forstod det godt; han bukkede altsaa for Fouquet og Aramis, for den sidste med et Anstrøg af ironisk Ærbødighed, og gik.

Fouquet, der havde ondt ved at styre sin Utaalmodighed, fo'r hen til Døren og lukkede den af. Derpaa gik han tilbage til Biskoppen og sagde:

»Min kære Hr. d'Herblay, jeg tror, at det er paa Tiden, at De forklarer mig, hvad der foregaar, thi jeg forstaar ikke det mindste deraf.«

»Vi skal straks forklare Dem det,« svarede Aramis, idet han satte sig og opfordrede Fouquet til det samme. »Hvor skal jeg begynde?«

»Sig mig først og fremmest, hvorfor Kongen lod mig arrestere.«

»Mindes De Kvitteringerne for de tretten Millioner, som Hr. de Mazarin har ladet stjæle fra Dem?«

»Javist, og saa?«

»Ih! De er allerede udlagt som Tyv.«

»Min Gud!«

»Det er ikke alt, husker De det Brev, De skrev til la Vallière?«

»Ah! det er sandt.«

»De er erklæret for Forræder og Forfører.«

»Men hvorfor har han da tilgivet mig?«

»Saa vidt er vi ikke kommen endnu. Jeg ønsker, at De skal være aldeles paa det Rene med Sagen. Læg vel mærke til én Ting: Kongen ved, at De har begaaet Underslæb. O, for Pokker! jeg ved nok, at De ikke har forvansket noget, men Kongen har ikke sét Kvitteringerne og maa absolut anse Dem for skyldig.«

»Om Forladelse, jeg sér ikke ....

»De skal snart faa det at sé. Efter at Kongen dernæst havde læst Deres Brev til la Vallière og de Tilbud, De gjorde hende, kan han ingen Tvivl nære om Deres Hensigter med den Skønne, vel?«

»Ganske vist. Men videre.«

»Nu kommer det. Kongen er altsaa Deres uforsonlige, bestandige og dødelige Fjende.«

»Indrømmet. Men er jeg da saa mægtig, at han trods sit Had ikke har vovet at styrte mig ved alle de Midler, som min Svaghed eller Ulykke giver ham imod mig.«

»Det er aldeles afgjort,« svarede Aramis koldt, »at Kongen for bestandig er Deres Fjende.«

»Men han frikender mig jo....«

»Tror De,« spurgte Biskoppen med et forskende Blik.

Disse Ord udtalte Aramis med en saa besynderlig Stemme, at Fouquet ikke kunde lade være at fare sammen.

»Hør nu,« sagde han, »jeg mærker nok, at De skjuler noget for mig.«

Aramis strøg sig om Hagen med sin hvide Haand.

»Forviser Kongen mig.«

»Gæt.«

»De er nær ved at tage Livet af mig, Hr. d'Herblay. Er jeg endnu Overintendant?«

»Saalænge De vil være det.«

»Men hvorledes er det gaaet til, at De har faaet et saadant Herredømme over Kongen?«

»Ah!«

»Han handler ganske efter Deres Hoevd.«

»Det tror jeg nok.«

»D'Herblay, jeg beder Dem ved vort Venskab, ved hvad der er Dem det kæreste i Verden, tal til mig. Hvad skylder De Deres Indflydelse hos Ludvig? Jeg véd, at han ikke elskede Dem.«

»Kongen elsker mig nu,« sagde Aramis med Eftertryk paa det sidste Ord.

»Har De haft noget specielt at gøre med ham?«

»Ja.«

»Maaske en Hemmelighed?«

»Ja, en Hemmelighed.«

»Af den Natur, at den kan forandre Hans Majestæts Anskuelser?«

»Deres Naade er en meget klog Mand, De har gættet det. Jeg har virkelig opdaget en Hemmelighed af den Beskaffenhed, at den kan forandre Kongen af Frankrigs Tanker.«

»Ah!« sagde Fouquet tilbageholdende.

»De skal selv dømme,« vedblev Aramis, »De skal sige mig, om jeg tager fejl med Hensyn til denne Hemmeligheds Betydning.«

Aramis betænkte sig et Øjeblik.

»Husker De Ludvig den Fjortendes Fødsel?« spurgte Biskoppen med nedslagne Øjne.

»Saa tydelig, som det var i Dag, at den fandt Sted.«

»Har De aldrig hørt noget særdeles i Anledning af denne Fødsel?«

»Nej.«

»Her begynder min Hemmelighed.«

»Ah!«

»Dronningen fødte to Børn i Stedet for ét.« Fouquet saa op.

»Og det andet Barn er død?« spurgte han.

»De vil faa at sé. De to Tvillinger burde været deres Moders Stolthed og Frankrigs Haab; men af Svaghed og Overtro frygtede Kongen for, at der skulde opstaa Uenighed mellem de to Brødre, hvis Rettigheder var lige, og han skaffede den ene af dem af Vejen.«

»Skaffede af Vejen,« siger De?

»Vent lidt. De to Brødre voksede til, den ene paa Tronen, — De er hans Minister — den anden i Dunkelhed.«

»Og denne?«

»Er min Ven.«

»Min Gud, hvad er det, De siger, Hr. d'Herblay? Og hvad foretager den stakkels Prins sig?«

»Spørg mig først, hvad han har foretaget sig.«

»Ja, ja.«

»Han er bleven opdraget paa Landet og derpaa indespærret i en Fæstning, som man kalder Bastillen.«

»Er det muligt!« raabte Overintendanten med foldede Hænder.

»Den ene var det lykkeligste Menneske og den anden den ulykkeligste af de Ulykkelige.«

»Men véd hans Moder det?«

»Anna af Østerrig véd alt.«

»Og Kongen?«

»Nej, Kongen véd intet.«

»Saameget desbedre,« sagde Fouquet.

Dette Udraab syntes at gøre et stærkt Indtryk paa Aramis, der bekymret saa paa Fouquet.

»Om Forladelse, jeg afbrød Dem,« sagde Fouquet.

»Jeg sagde altsaa,« vedblev Aramis, »at den stakkels Prins var det ulykkeligste af alle Mennesker, da Gud, der tænker paa alle sine Skabninger, besluttede at komme ham til Hjælp. — Hr. Fouquet, den regerende Konges Minister, faldt i Unaade og truedes i sin Formue, sin Frihed og maaske sit Liv. Men Gud magede det saaledes, — for at frelse den ulykkelige Prins — at Hr. Fouquet havde en hengiven Ven, der kendte Statshemmeligheden og havde Kraft til at bringe den for Dagens Lys, efter at have haft Kraft til at bære paa den i tyve Aar.«

»Sig ikke mere,« sagde Fouquet, »jeg forstaar Dem, jeg gætter det hele. De var paa Vej til Kongen, da De erfarede min Arrestation. De har bønfaldet ham, men han har nægtet at høre Dem, De har truet ham med Hemmeligheden, og den forfærdede Ludvig har tilstaaet Dem Deres Bøn. Jeg forstaar det, jeg forstaar det, De har Kongen i Deres Magt.«

»De forstaar det aldeles ikke,« svarede Aramis, »tror De, at jeg kunde leve endnu, hvis jeg havde gjort Kongen en saadan Meddelelse. At have bestjaalet ham er intet, at have gjort Kur til hans Mætresse er lidet, men at holde hans Krone og Ære i sine Hænder, nej! han vilde før rive Deres Hjerte ud af Livet med sine egne Hænder.«

»De har altsaa ikke ladet ham ane Hemmeligheden?«

»Jeg vilde før have slugt den Gift, som Mithridates drak i tyve Aar.«

»Hvad har De da gjort?«

»Jeg kommer nu til det, Deres Naade. De hører mig jo endnu med Interesse?«

»Om jeg gør! Tal!«

Efter at Aramis havde forvisset sig om, at de var alene, tog han atter Plads ved Lænestolen, hvori Fouquet sad, ængstelig ventende paa hans Meddelelse.

»Jeg har glemt at sige Dem,« tog Aramis atter Ordet, »en mærkelig Omstændighed ved de to Tvillinger. Gud har nemlig skabt dem saa lig hinanden, at han alene, naar han stevnede dem for sin Trone- kunde kende dem fra hinanden, Deres Moder vilde ikke kunne gøre det.«

»Er det muligt!« udbrød Fouquet.

»Det samme Ydre, samme Gang, samme Figur, samme Stemme.«

»Men Anskuelser? Forstand? Kendskab til Livet?«

»Ja, i det Punkt er de forskellige, thi Fangen fra Bastillen overgaar utvivlsomt sin Broder; hvis det stakkels Offer skulde fra Fængslet bestige Tronen, vilde Frankrig maaske ikke siden sin Begyndelse have haft en Herre med en kraftigere Aand og en ædlere Karakter.«

Fouquet rejste sig bleg og forstyrret.

»Jeg forstaar Dem,« sagde han til Aramis, »det er en Sammensværgelse, De foreslaar mig.«

»Omtrent.«

»Et af disse Foretagender, der, som De bemærkede i Begyndelsen af denne Samtale, forandrer Rigernes Skæbne. De foreslaar mig at

sætte den af Ludvig den Trettendes Sønner, der er Fange, i Stedet for ham, der for Øjeblikket sover i Morfeus' Kammer.«

Aramis smilte mørkt.

»Indrømmet,« sagde han.

»Men,« vedblev Fouquet efter en pinlig Pavse, »De har ikke overvejet, at dette Skridt vil bringe Omvæltning i hele Landet og at naar man har oprykket med Rode det Træ, som man kalder Kongen, og sat en anden i Stedet for, vil Jorden aldrig blive saa fast igen, at den nye Konge kan være sikker mod Blæsten.«

»Jeg forstaar Dem ikke,« sagde Aramis koldt. »Der er ikke et fornuftigt Ord i alt, hvad De nys har sagt. Min Ven, hvorledes bærer Gud sig ad med at sætte en Konge i Stedet for en anden?«

»Gud!« udbrød Fouquet, »Gud giver Ordre til sin Agent, der tager den Dømte, fører ham bort og sætter Sejrherren paa den samme Trone. Men De glemmer, at denne Agent hedder Døden. O, min Gud, Hr. d'Herblay, skulde De have i Sinde . . .«

»Derom er Talen ikke, Deres Naade. De gaar i Sandhed alt for vidt. Hvem har talt om at sende Ludvig den Fjortende Døden? Nej, jeg mente blot, at Gud gør Tingene uden Omvæltning, Opsigt og Anstrengelse og at de af Gud inspirerede Mennesker har ligesom han Held med, hvad de foretager og prøver paa.«

»Hvad vil De sige dermed?«

»Jeg vil sige, min Ven,« svarede Aramis, »at hvis Fangens Indsættelse i Stedet for Kongen har afstedkommet Omvæltning og Opsigt og kostet Anstrengelse, saa beder jeg Dem at bevise mig det.«

»Hvad behager?« raabte Fouquet hvidere end

det Lommetørklæde, hvormed han tørrede sine Tindinger. »De siger?«

»Gaa til Kongens Kammer,« vedblev Aramis rolig, »og sé Fangen fra Bastillen sove i sin Broders Seng.«

»Men Kongen?« stammede Fouquet, greben af Rædsel.

»Vær De ganske rolig, han har indtaget den Plads i Bastillen, som hans Offer alt for længe har indtaget.«

»Gode Gud! Og hvem har bragt ham der hen?«

»Jeg.«

»De?«

»Ja, og paa den simpleste Maade af Verden. Jeg bortførte ham i Nat og medens han steg ned til Mørket, steg den anden op til Lyset. Jeg tror ikke, at det har gjort nogen Opsigt. Lynild uden Torden vækker ingen.«

Fouquet udstødte et dumpt Skrig, som om han var bleven ramt af et usynligt Slag, og idet han tog sig til Hovedet med begge Hænder, mumlede han:

»Og det er sket her, i Vaux?«

»Ja her, i Vaux, i Morfeus' Kammer. Skulde man ikke tro, at det er bygget udtrykkelig i dette Øjemed?«

Fouquet gjorde en Bevægelse, som om han vilde kaste sig over Aramis, men betvang sig.

»I Vaux! hos mig! . . .« sagde han med kvalt Stemme.

»Javel. Det er Deres Hus, eftersom Hr. Colbert ikke længere kan stjæle det fra Dem.«

»Det er altsaa hos mig, at denne Forbrydelse er bleven begaaet?«

»Forbrydelse!« sagde Aramis studsende.

»Afskyelige Forbrydelse!« vedblev Fouquet mere og mere ophidset, »strafværdigere end et Mord! Den vil vanære mit Navn for bestandig og gøre mig til Genstand for Efterverdenens Afsky.«

»De er ikke rigtig klog, min Herre,« svarede Aramis med usikker Stemme, »tag Dem i Agt, tal ikke saa højt.«

»Jeg vil raabe saa højt, at hele Verden kan høre mig.«

Aramis rejste sig, hans Øjne var underløbne af Blod og Munden bævede krampagtig.

»Har jeg at gøre med en Gal?« spurgte han.

»De har at gøre med en retskaffen Mand.«

»Taabe!«

»Med en Mand, der vil forhindre Dem i at fuldføre Deres Forbrydelse.«

»Nar!«

»Med en Mand, der hellere vil dø, hellere dræbe Dem end være vanæret.«

Aramis blev staaende tavs og ubevægelig.

»De svarer ikke?«

Aramis løftede langsomt Hovedet og et Glimt af Haab lyste endnu en Gang ud af hans Øjne.

»Tænk over alt, hvad der venter os, Deres Naade,« sagde han. »Kongen lever endnu, men hans Fængsling frelser Deres Liv.«

»Det er muligt, at De har handlet i min Interesse,« svarede Fouquet, »men jeg modtager ikke denne Tjeneste af Dem. Imidlertid vil jeg ikke styrte Dem i Ulykke. Forlad straks dette Hus.«

Aramis fo'r sammen.

»Jeg er gæstfri mod alle,« vedblev Fouquet med en ubeskrivelig Majestæt, »og vil ikke lade Dem falde som et Offer.«

»Men De vil falde,« sagde Aramis med en dump, profetisk Stemme.

»Jeg modtager Varslet, Hr. d'Herblay, men vil ligefuldt gøre min Pligt. Forlad Vaux og Frankrig; jeg giver Dem fire Timer til at unddrage Dem Kongens Forfølgelse.«

»Fire Timer!« gentog Aramis rasende.

»Det er mere, end der behøves til at gaa om Bord og naa Belle-Isle, hvor jeg giver Dem et Tilflugtsted.

Belle-Isle skal være det samme for Dem som Vaux for Kongen. Gaa, d'Herblay, gaa; saa længe jeg lever, skal ikke et Haar blive krummet paa Deres Hoved.«

»Tak!« sagde Aramis ironisk.

De fo'r begge ud af Kammeret og ned ad den hemmelige Trappe, der førte til den indre Gaard.

Fouquet bestilte sine bedste Heste, medens Aramis blev staaende ved Foden af den Trappe, der førte til Porthos' Værelse.

Han stod længe og tænkte, medens Fouquets Vogn i Galop fo'r ud af Gaarden.

»Rejse alene? . . .« sagde Aramis til sig selv, »underrette Prinsen? . . . Galskab! Hvad skulde jeg saa gøre? . . . Rejse med ham og slæbe dette anklagende Vidne med mig overalt?... Krig? Borgerkrig? . . . Ak, uden Hjælpekilder! . . . Nej, det er en Umulighed! . . . Hvad vil han gøre uden mig? . . . Han vil gaa til Grunde ligesom jeg . . . Lad hans Skæbne opfyldes! . . . Han var fordømt, lad ham vedblive at være det! . . . Hvad skal jeg gøre? . . . Tage til Belle-Isle? . . . Ja. Og Porthos, der vil blive tilbage her og fortælle alt! Nej, Porthos maa ikke lide. Han er et af mine Lemmer, hans Sorg er min.

Porthos skal følge mig, min Skæbne skal blive hans. Det maa være saa.«

Porthos, der kort i Forvejen var kommet tilbage fra Paris, sov den Retfærdiges Søvn.

Aramis traadte ind saa let som en Skygge og lagde sin Haand paa Kæmpens Skulder.

»Op, Porthos,« raabte han, »op!«

Porthos rejste sig og aabnede Øjnene.

»Til Hest, hurtigere, end vi nogen Sinde har redet.«

»Ah!« sagde Porthos.

»Klæd Dem paa, min Ven.«

Og han hjalp Kæmpen i Klæderne og stak hans Penge og Kostbarheder i hans Lomme.

Medens han var beskæftiget hermed, tiltrak en svag Støj sig hans Opmærksomhed.

D'Artagnan stod i Døren og saa' paa dem.

Aramis fo'r sammen.

»Hvad Fanden har De saa travlt for?« spurgte Musketéren.

»Stille!« hviskede Porthos.

»Vi rejser i en Mission,« tilføjede Biskoppen.

»I er meget lykkelige!« sagde Musketéren.

»Har De sét Hr. Fouquet?« spurgte Aramis d'Artagnan.

»Ja, han kørte ud for et Øjeblik siden.«

»Hør,« sagde Aramis og omfavnede Musketéren, »Deres gode Tid er nu kommet igen, De vil ikke længere behøve at være skinsyg paa nogen.«

»Bah!«

»Jeg siger Dem, at der i Dag vil ske noget, der vil hæve Dem betydeligt.«

»Virkelig?«

»Naa, Porthos, er De færdig? Lad os komme af Sted.«

»Ja, lad os det.«

Flygtningene steg til Hest; Musketérkaptajnen holdt Stigbøjlen for Porthos og saa' efter sine Venner, indtil de forsvandt.

»Ved enhver anden Lejlighed,« tænkte Gascogneren, »vilde jeg sige, at disse Mennesker flygter; men nu er Politiken saa forandret, at det kaldes at gaa i Mission. Lad enhver passe sine egne Sager.«

Dermed vendte han filosofisk tilbage til sine Værelser.

Tiende Kapitel.

Hvorledes Ordre respekteres i Bastillen.

Fouquet kørte som en Rasende henad Vejen, opfyldt af Rædsel over, hvad han nys havde erfaret.

»Hvorledes har dog disse Mennesker maattet være i deres Ungdom,« tænkte han, »naar de, allerede til Aars, kan lægge saadanne Planer og bringe dem i Udførelse!«

Undertiden spurgte han sig selv, om ikke alt det, Aramis havde fortalt ham, var en Drøm, om ikke Historien var en Snare, saa at han, Fouquet, ved sin Ankomst til Bastillen vilde finde Ordre til at arrestere ham og indespærre ham hos den dethroniserede Konge.

Imidlertid ankom han til Bastillen. Overintendanten havde kørt fem og en halv Mil i Timen.

Hvad der aldrig var hændet Aramis i Bastillen, hændte derimod Fouquet. Han kunde længe nok nævne sit Navn, han fik ikke Lov til at komme ind.

Ved at bede, true og befale bevægede han endelig en Skildvagt til at melde ham hos en Underofficer, der atter bragte Meldingen til Majoren. Guvernøren turde man ikke forstyrre for sligt.

Siddende i sin Vogn uden for Porten, ventede Fouquet paa Underofficerens Tilbagekomst. Endelig kom han og saa meget fortrædelig ud.

»Naa,« udbrød Fouquet, »hvad sagde Majoren?«

»Hr. Majoren lo mig lige op i Øjnene, Herre,« svarede Soldaten; »han siger, at Hr. Fouquet er i Vaux, men selv om han var i Paris, vilde han ikke være oppe paa denne Tid.«

»Gudsdød! I er nogle Slyngler alle til Hobe!« raabte Fouquet og sprang ud af Vognen.

Og før end Underofficeren kunde faa Porten lukket, trængte Hans Naade ind gennem Aabningen og styrtede af Sted uden at bryde sig om Soldaten, der raabte om Hjælp.

Fouquet vedblev at løbe uden at bekymre sig om Menneskets Skrig. Da Soldaten endelig naaede Fouquet, raabte han til Skildvagten ved den anden Port:

»Stop ham, Skildvagt!«

Soldaten fældede Hellebarden mod Ministeren, men denne, der var stærk og smidig og desuden rasende forbitret, rev Hellebarden fra Skildvagten og slog ham dygtig over Nakken med den. Underofficeren, der var kommet temmelig nær, fik ogsaa sin Andel af Pryglene. Begge udstødte rasende Skrig, der bragte hele Vagten paa Benene og uden for.

Blandt denne var der en, som straks kendte Overintendanten og udbrød:

»Hans Naade! Hans Naade! . . . Tilbage!«

Og Soldaterne, der lavede sig til at hævne deres Kammeret, standsede virkelig.

Fouquet befalede at aabne Porten, men man underrettede ham om, at Ordren forbød det.

Han befalede nu at kalde paa Guvernøren, men denne var allerede bleven underrettet om Spektaklet ved Porten og kom nu tililende i Spidsen for en Snes Mand, fulgt af sin Major, i den Overbevisning, at man gjorde et Angreb paa Bastillen.

Baisemeaux genkendte ligeledes Fouquet og sænkede sin Kaarde.

»O, Deres Naade!« stammede han, »jeg beder Dem undskylde . . .«

»Jeg maa gøre Dem min Kompliment, min Herre,« afbrød Fouquet ham rød af Vrede og drivende af Sved, »De passer Deres Tjeneste udmærket.«

Baisemeaux blegnede, da han troede, at denne Bemærkning skulde være ironisk og Forbudet paa et Anfald af Vrede.

Baisemeaux rystede af Skam og Uro, medens han førte Overintendanten til Guvernementshuset. Aramis' tidlige Besøg forekom ham alt at have Følger, hvor over en god Embedsmand nok kunde ængstes.

Men det blev endnu værre, da Fouquet kort og med et bydende Blik sagde:

»De har talt med Hr. d'Herblay i Morges, min Herre.«

»Ja, Deres Naade.«

»Nu, min Herre, gyser De ikke for den Forbrydelse, hvori De er medskyldig?«

»Naa,« tænkte Baisemeaux, »nu kommer det. Hvilken Forbrydelse, Deres Naade?« tilføjede han højt.

»Glem ikke, at De kan blive radbrækket for den, min Herre. Men det er ikke Øjeblikket til at være vred. Før mig straks til Fangen!«

»Hvilken Fange, Deres Naade?« spurgte Baisemeaux gysende.

»Ah, De spiller den Uvidende! Det er nok ogsaa det bedste, De kan gøre. Hvis De tilstod, at De havde været Medvider deri, vilde det sandelig være forbi med Dem, og jeg vil derfor vise Dem den Velvillie at lade, som jeg tror paa Deres Uvidenhed.«

»Jeg beder Deres Naade . . .«

»Det er godt. Før mig til Fangen.«

»Til Marchiali?«

»Hvem er Marchiali?«

»Den Fange, der i Morges bragtes af Hr. d'Herblay.«

»Hedder han Marchiali?« spurgte Overintendanten, hvis Overbevisning rystedes noget ved Hr. de Baisemeauxs naive Sikkerhed.

»Ja, Deres Naade, under dette Navn er han indskrevet her.«

Fouquet saa' lige til Bunden af Baisemeaux' Hjerte, og læste der den fuldstændige Oprigtighed. Hvorledes kunde han desuden, naar han blot et Øjeblik betragtede dette Ansigt, tro, at Aramis vilde have valgt sig en saadan Fortrolig?

»Er det,« sagde han til Guvernøren, »den Fange, som Hr. d'Herblay førte med sig i Forgaars?«

»Ja, Deres Naade.«

»Og som han bragte tilbage i Morges?« tilføjede Fouquet levende, øjeblikkelig fattende Aramis' Manøvre.

»Ja, den samme, Deres Naade.«

»Og han hedder Marchiali?«

»Marchiali. Hvis Deres Naade er kommet for at befri mig for ham, træffer det heldigt, thi jeg vilde netop skrive angaaende ham.«

»Hvad gør han da?«

»Siden i Morges har jeg været overordentlig misfornøjet med ham; han har saadanne Anfald af Raseri, at man skulde tro, at Bastillen vilde styrte sammen.«

»Jeg vil virkelig skille Dem af med ham.«

»Gud ske Lov!«

»Før mig til hans Fængsel.«

»Maaske Deres Naade vil give mig Ordren . . .«

»Hvilken Ordre?«

»En Ordre fra Kongen.«

»Vent, til jeg faar udfærdiget en.«

»Det er ikke nok, Deres Naade, jeg maa have Kongens Ordre.«

Fouquet begyndte at blive opbragt.

»Hr. d'Herblay er dog bleven indladt.«

»Det maa Deres Naade først bevise.«

»Jeg opfordrer Dem, Hr. de Baisemeaux, til at give Agt paa, hvad De siger.«

»Jeg kan dokumentere mine Handlinger.«

»Hr. d'Herblay er styrtet.«

»Hr. d'Herblay styrtet? Det er ikke muligt!«

»Der sér De, at han har influeret paa Dem.«

»Det eneste, hvoraf jeg lader mig paavirke, Deres Naade, er Kongens Tjeneste; jeg gør min Pligt, giv mig en kongelig Ordre og De skal komme ind.«

»Hør, Hr. Guvernør, jeg giver Dem mit Ord paa, at hvis De vil lade mig komme ind til Fangen, skal jeg øjeblikkelig give Dem en kongelig Ordre.«

»Giv mig den straks, Deres Naade.«

»Nægter De mig det, lader jeg Dem øjeblikkelig arrestere tillige med alle Deres Officerer.«

»Før end De skrider til saadanne Yderligheder,« sagde Baisemeaux meget bleg, »skulde Deres Naade betænke, at vi kun adlyder en Ordre fra Kongen og at De ligesaa let vil kunne faa en saadan til at sé Hr. Marchiali, som til at gøre mig uskyldige alt det onde, hvormed De truer mig.«

»Det er sandt!« raabte Fouquet rasende, »det er sandt! Nuvel, Hr. de Baisemeaux,« tilføjede han roligere og trak den ulykkelige hen til sig, »véd De, hvorfor jeg saa ivrigt ønsker at tale med denne Fange?«

»Nej, Deres Naade, men De sér, hvor bange De gør mig; jeg ryster ordentlig over hele Kroppen og er nær ved at falde i Afmagt.«

»De vil snart faa endnu mere Grund til at falde i Afmagt, Hr. de Baisemeaux, naar jeg kommer her tilbage med ti tusind Mand og tredive Kanoner.«

»Deres Naade, Deres Naade, jeg beder Dem!«

»Jeg giver Dem ti Minutters Betænkningstid,« vedblev Fouquet rolig; »jeg sætter mig her, i denne Stol, og venter paa Deres Bestemmelse. Hvis De om ti Minutter endnu er af samme Mening, gaar jeg, men De skal snart faa mig at sé igen.«

Baisemeaux stampede fortvivlet i Gulvet, men sagde intet.

Fouquet tog nu en Pen og skrev:

»Ordre til Hr. Oldermanden for Købmændene om at samle Borgermilitæret og marchere mod Bastillen i Kongens Tjeneste.«

Baisemeaux blev tankefuld. Fouquet skrev:

»Ordre til enhver Soldat, Borger eller Adelsmand om at paagribe overalt, hvor de maatte antræffes, Hr. Chevalier d'Herblay, Biskop af Vannes, og hans Medskyldige der er: 1) Hr. de Baisemeaux, Guvernør i Bastillen, mistænkt for Forræderi, Oprør og Majestætsforbrydelse . . .«

»Stands, Deres Naade!« raabte Baisemeaux, »jeg fatter ikke det mindste af det hele, men der vil kunne ske saa mange Ulykker, at Kongen maaske vil tilgive mig, at jeg har overtraadt min Ordre. Lad os gaa til Taarnet, Deres Naade, De skal faa Marchiali at sé.«

Fouquet fo'r ud af Døren, fulgt af Baisemeaux, der tørrede den kolde Sved af sin Pande.

Baisemeaux gav Slutteren et Tegn til at gaa i Forvejen. Han var bange for sin Ledsager. Denne mærkede det og sagde haardt:

»Ingen Børnestreger! Lad den Mand blive tilbage, tag selv Nøglerne og vis mig Vejen. Ingen, forstaar De, maa høre, hvad der foregaar her.«

Baisemeaux bøjede Hovedet, tog Nøglerne og gik alene med Ministeren op ad Trappen.

Alt som de kom højere op ad Vindeltrappen, hørtes tydeligere Skrig og frygtelige Forbandelser.

Det gøs i Fouquet. I et Skrig, der var frygteligere end alle de andre, havde han genkendt Kongens Stemme.

»Kom med Nøglerne!« raabte Fouquet og rev dem fra ham. »Hvor er den, som jeg skal have?«

»Det er denne.«

Et frygteligt Skrig, ledsaget af et voldsomt Slag paa Døren, frembragte Ekko paa Gangen.

»Gaa Deres Vej,« sagde Fouquet i en truende Tone til Baisemeaux. »Hvis De sætter Deres Ben paa denne Trappe, før end jeg kalder paa Dem, skal De blive kastet i det usleste Fangehul i hele Bastillen.«

Fangens Skrig blev frygteligere og frygteligere. Da Fouquet havde forvisset sig om, at Baisemeaux var kommet ned ad Trappen, stak han Nøglen i den første Laas.

Han hørte nu tydelig Kongen raabe:

»Hjælp! jeg er Kongen! Hjælp!«

Nøglen til den anden Dør var ikke den samme som til den første og Fouquet maatte lede den op i Knippet.

Imidlertid brølte Kongen som en Rasende:

»Det er Hr. Fouquet, der har ladet mig føre her hen. Hjælp mod Hr. Fouquet! Jeg er Kongen! Hjælp Kongen mod Hr. Fouquet!«

Disse Ytringer skar Ministeren i Hjertet. De fulgtes af frygtelige Slag paa Døren med den sønderslaaede Stol. Endelig fandt Fouquet Nøglen. Kongens Kræfter var næsten udtømte.

»Død over Fouquet!« hylede han, »Død over den forbryderiske Fouquet!«

Døren aabnedes.

De to Mænd, der styrtede mod hinanden, standsede pludselig ved at faa Øje paa hinanden og udstødte begge et Rædselsskrig.

»Kommer De for at myrde mig, min Herre?« spurgte Kongen, da han havde genkendt Fouquet.

»Kongen i en saadan Tilstand!« mumlede Ministeren.

Man kunde virkelig ikke tænke sig noget

frygteligere Syn end den unge Konge i det Øjeblik, da Fouquet traadte ind. Hans Klæder hang i Laser, hans aabenstaaende Skjorte var sønderrevet og gennemtrukket baade af Sved og Blod, som strømmede ud af hans Bryst og Arme.

Fouquet var saa rørt, at han ilte hen til Kongen med aabne Arme og Taarer i Øjne.

Men Ludvig løftede Brudstykket af Stolen mod ham.

»Kender De ikke den trofasteste af Deres Venner?« spurgte Fouquet med skælvende Stemme.

»De en Ven!« sagde Ludvig tænderskærende.

»En underdanig Tjener,« tilføjede Fouquet knælende.

Kongen lod sit Vaaben falde. Fouquet gik nærmere, kyssede hans Knæ og tog ham kærligt i sine Arme.

»Min Konge, mit Barn!« sagde han. »Hvor De har maattet lide!«

Ludvig, der kom til sig selv ved den i hans Stilling foregaaede Forandring, betragtede sig og fo'r tilbage, skammende sig over sin Daarskab, den Uorden, hvori hans Klæder befandt sig, og den Beskyttelse, han modtog.

Fouquet fattede ikke denne Bevægelse; han indsaa' ikke, at Kongens Stolthed aldrig vilde tilgive ham, at han havde været Vidne til hans Svaghed.

»Kom, Sire, De er fri,« sagde han.

»Fri?« gentog Kongen. »O, De giver mig Friheden efter at have vovet at lægge Haand paa mig.«

»Det tror De ikke!« udbrød Fouquet fornær-

met; »De tror ikke, at jeg er skyldig i den begaaede Forbrydelse.«

Og han fortalte nu hurtigt alt, hvad vi allerede kender.

Medens han fortalte, led Ludvig den frygteligste Sjælekval, og da Fouquet havde end sin Beretning, gjorde Størrelsen af den Fare, hvori han havde befundet sig, et større Indtryk paa ham end Hemmeligheden angaaende hans Tvillingbroder.

»Lad os samle Tropperne i Paris,« sagde han.

»De fornødne Ordrer er givet i den Henseende,« svarede Fouquet.

»Har De givet Ordre dertil?« udbrød Kongen.

»Ja, Sire. Deres Majestæt vil inden en Time være i Spidsen for ti tusind Mand.«

I Stedet for at svare greb Kongen Fouquets Haand med en saadan Varme, at det var let at se, hvor megen Mistillid han hidtil havde næret til sin Minister til Trods for, hvad han havde gjort for ham.

»Og med disse Tropper,« vedblev Kongen, »vil vi belejre Oprørerne, der allerede maa have sat sig fast i Deres Hus.«

»Det skulde forbavse mig,« svarede Fouquet.

»Hvorfor?«

»Fordi det forekommer mig, at hele Planen er strandet, efter at deres Anfører, Sjælen i Foretagendet, er bleven demaskeret af mig.«

»De har demaskeret den falske Prins?«

»Nej, jeg har ikke sét ham.«

»Hvem da?«

»Den Ulykkelige er ikke Sammensværgelsens Hoved, han er kun et Redskab, bestemt til at være ulykkelig hele sit Liv, det sér jeg nok.«

»Tal.«

»Det er Hr. Abbed d'Herblay, Biskop af Vannes.«

»Deres Ven?«

»Han var min Ven, Sire.«

»Det er uheldigt for Dem,« sagde Kongen.

»Vort Venskab kunde ikke være vanærende for mig, saa længe jeg ikke kendte Forbrydelsen, Sire.«

»De burde have forudsét den.«

»Hvis jeg er skyldig, overgiver jeg mig til Deres Majestæts Naade.«

»Det er ikke det, jeg mener, Hr. Fouquet,« svarede Kongen ærgerlig over at have røbet sine Tanker. »Trods den Maske, hvormed Uslingen havde skjult sit Ansigt, havde jeg dog ligesom en ubestemt Mistanke om, at det maatte være ham. Men han havde en haandfast Mand med sig. Hvem var det?«

»Det maa have været hans Ven, Hr. du Vallon, en gammel Musketer.«

»Og d'Artagnans og Hr. de la Fères Ven? Ah!« udbrød Kongen, »lad os ikke oversé Forholdet mellem de Sammensvorne og Hr. de Bragelonne.«

»Gaa ikke forvidt, Sire, Hr. de la Fère er den retskafneste Mand i hele Frankrig. Lad Dem nøje med dem, som jeg overgiver Dem.«

»Med dem, De overgiver mig? Godt, thi De overgiver mig jo de Skyldige, ikke sandt?«

»Hvorledes forstaar Deres Majestæt det?« spurgte Fouquet.

»Min Mening er,« svarede Kongen, »at vi drager til Veaux med væbnet Magt og ødelægger den Øglerede, saa at ikke en eneste undslipper, ikke sandt?«

»Vil Deres Majestæt lade disse Mænd dræbe!« udbrød Fouquet.

»Lige til den sidste.«

»O, Sire.«

»Lad os forstaa hinanden rigtig, Hr. Fouquet,« sagde Kongen stolt. »Vi lever ikke i den Tid, da Mord er Kongernes eneste og sidste Tilflugt. Nej, Gud være lovet! Jeg har Parlamenter, der dømmer i mit Navn, og Skafotter, hvor min Villie udføres.«

Fouquet blegnede.

»Jeg maa tage mig den Frihed,« sagde han, at gøre Deres Majestæt opmærksom paa, at enhver Proces om saadanne Genstande er en frygtelig Skandale for Tronens Værdighed. Anna af Østerrigs ophøjede Navn bør ikke komme i Folkemunde.«

»Retfærdigheden skal gaa sin Gang, min Herre.«

»Vel, Sire, men det kongelige Blod kan ikke flyde paa Skafottet.«

»Det kongelige Blod! Tror de det!« udbrød Ludvig rasende og stampede i Gulvet »Denne Dobbeltfødsel er en Opfindelse, og netop deri bestaar efter min Mening Hr. d'Herblays Forbrydelse. Det er denne, som jeg vil straffe langt mere end den mig tilføjede Vold og Fornærmelse.«

»Og straffe med Døden?«

»Ja, med Døden, min Herre.«

»Sire,« sagde Overintendanten med Fasthed, idet han atter hævede Hovedet, som han længe havde holdt bøjet; Deres Majestæt kan, hvis De behager, lade Hovedet hugge af Deres Broder, Philip af Frankrig, det bliver Deres Sag, og derom maa De raadføre med Deres Moder,

Anna af Østerrig. Hvad De befaler, er godt. Jeg vil derfor ikke blande mig mere deri, ikke engang for Deres Krones Æres Skyld, men jeg har en Naade at bede Dem om.«

»Tal,« sagde Kongen, som Ministerens sidste Ord havde gjort temmelig forvirret. »Hvad ønsker De?«

»Hr. d'Herblays og Hr. du Vallons Benaadning.«

»Aldrig saa længe jeg lever,« svarede Kongen. »Gør mig den Tjeneste ikke at tale mere herom.«

»Deres Majestæt skal blive adlydt.«

»Og De vil intet Nag bære til mig derfor?«

»O, nej, Sire, thi jeg havde forudset det.«

»De havde forudset, at jeg vilde nægte at benaade de nævnte Herrer?«

»Ja, og jeg har taget mine Forholdsregler derefter.«

»Hvad mener De dermed?« spurgte Kongen overrasket.

»Hr. d'Herblay overgav sig saa at sige til mig, han skaffede mig den Lykke at redde min Konge og mit Fædreland. Jeg kunde ikke dømme Hr. d'Herblay til Døden og heller ikke udsætte ham for Deres Majestæts ubillige Vrede. Det vilde være det samme som at dræbe mig selv.«

»Nu, hvad har De gjort?«

»Sire, jeg gav Hr. d'Herblay mine bedste Heste og fire Timers Forspring for Enhver, som Deres Majestæt kan sende efter ham.«

»Godt,« mumlede Kongen, »men Vreden er saa stor, at mine Folk sagtens kan indvinde de fire Timers Forspring, De har givet Hr. d'Herblay.«

»Jeg vidste, at jeg skænkede ham Livet ved disse fire Timer, og han vil holde det.«

»Hvorledes det?«

»Hvis han benytter Tiden rigtigt, vil han naa mit Slot Belle-Isle, hvor jeg har givet ham Asyl.

»Mine Musketerer indtager det, dermed er den Historie forbi.«

»Hverken Deres Musketerer eller Deres Armé, Sire,« svarede Fouquet stolt. »Belle-Isle er uindtagelig.«

Kongen blev meget bleg, og hans Øjne skød Lyn. Fouquet ansaa sig for fortabt, men han var af dem, der ikke viger tilbage, naar det gælder Æren. Han mødte Kongens opbragte Blik. Efter et Øjebliks Tavshed sagde denne:

»Skal vi tage til Vaux.«

»Jeg er ganske til Deres Tjeneste,« svarede Fouquet med et dybt Buk, men jeg tror ikke, at Deres Majestæt kan undgaa at klæde sig om, førend De viser Dem ved Hoffet.«

»Vi kan tage ind i Louvre paa Vejen,« sagde Kongen. »Afsted.«

De gik forbi den aldeles forstyrrede Baisemeaux, der saa Marchiali forlade Bastillen nok en Gang og udrev de faa Haar, han havde tilbage.

Fouquet gav ham rigtignok en Kvittering for Fangen, og Kongen skrev paa Foden: *Sét og billiget — Ludvig*, — men Baisemeaux kunde ikke fatte dette.

Ellevte Kapitel.

Den falske Konge.

I Vaux spillede Usurpatoren imidlertid kækt sin Rolle videre.

Philip befalede at indføre til sin Lever de Store, der ventede for at blive tilstedede Adgang. Han bestemte sig til at give denne Ordre trods Hr. d'Herblays Fraværelse, hvilken ikke kom tilbage — vore Læsere véd hvorfor. Prinsen troede ikke, at han vilde blive længe borte, og vilde som alle ubesindige Folk forsøge sine Kræfter paa egen Haand.

Han lededes ogsaa af en anden Grund. Anna af Østerrig vilde indfinde sig, den brødefulde Moder vilde møde Ansigt til Ansigt med sin opofrede Søn, og Philip ønskede ikke, hvis han skulde røbe Svaghed, at have den Mand til Vidne, overfor hvem det var ham magtpaaliggende at vise sin Styrke.

Philip aabnede Døren paa vid Gab, hvorpaa flere Personer traadte ind i Tavshed. Philip rørte sig ikke, saalænge hans Tjenere klædte ham paa. Han havde Dagen før sét, hvorledes hans Broder bar sig ad, og spillede Kongen saaledes, at ingen kunde fatte Mistanke.

Han modtog altsaa de Besøgende, fuldt paaklædt, i Jagtdragt.

Ved Hjælp af sin Hukommelse og Aramis' Optegnelser kendte han straks Anna af Østerrig, der førtes af Monsieur, og Madame, som gik med Saint-Aignan.

Han genkendte gysende sin Moder.

Hendes ædle og imponerende Ansigt undskyldte i hans Hjerte Dronningen, som af Statshensyn havde ofret sin Søn.

Sin Broder betragtede han med Ømhed. Denne havde ikke berøvet ham noget.

Han hilste venligt Saint-Aignan, der var lutter Smil og Buk, og rakte skælvende Haanden til sin Svigerinde Henriette, hvis Skønhed slog ham.

Den eneste, hvis Besøg han for Øjeblikket frygtede, var Dronningen, men heldigvis indfandt hun sig ikke.

Anna af Østerrig begyndte nu en Samtale om den Modtagelse, Hr. Fouquet havde vist Huset Frankrig. Hun blandede sine Udfald med Komplimenter til Kongen, Spørgsmaal om hans Helbred og smaa moderlige Smigrerier.

»Nu, min Søn,« sagde hun, »har De fattet bedre Tanker om Hr. Fouquet?«

»Saint-Aignan,« sagde Philip, »vær saa god at spørge til Dronningens Befindende.«

Ved disse Ord, de første, som Philip udtalte højt, mærkede Anna af Østerrig den ubetydelige Forskel mellem hans og Ludvig den Fjortendes Stemme og saa stift paa ham.

Saint-Aignan gik, hvorpaa Philip vedblev:

»De véd, Madame, at jeg ikke holder af, at man taler ondt om Hr. Fouquet; De har selv sagt saa meget godt om ham.«

»Enhver her tænker for meget paa sig selv,« sagde den gamle Dronning, »og ingen paa Staten. Det er et Faktum, at Hr. Fouquet ødelægger Staten.«

»Naa, Moder,« sagde Philip sagtere, »gør De Dem ogsaa til Skjold for Hr. Colbert?«

»Hvorledes det?« spurgte Dronningen overrasket.

»Det er ligesom jeg kunde høre Deres gamle

Veninde, Fru de Chevreuse, tale,« svarede Philip.

Ved at høre dette Navn blegnede Anna af Østerrig og bed sig i Læberne. Philip havde irriteret Løvinden.

»De taler til mig, min Herre, paa en saadan Maade, at jeg tror at høre Deres Fader Kongen,« svarede den gamle Dronning.

»Min Fader elskede ikke Fru de Chevreuse,« sagde Prinsen, »og det med fuld Føje. Jeg ynder hende heller ikke, og hvis hun understaar sig til, som i gamle Dage, at udsone Tvedragt og Had under Paaskud af at tigge om Penge, saa....«

»Saa?« spurgte Dronningen stolt, idet hun selv udæskede Stormen.

»Saa,« svarede den unge Mand bestemt, »jager jeg hende ud af Landet, og med hende alle Hemmelighedskræmmere.«

Anna af Østerrig var nær ved at besvime, et Øjeblik stod hendes Øjne aldeles stive, og hun rakte Haanden ud efter sin anden Søn, der straks sprang til uden at betænke sig og uden Frygt for at opbringe Kongen.

»Sire,« mumlede hun, »De behandler Deres Moder grusomt.«

»Hvorledes, Madame?« svarede han. »Jeg har ikke talt om andre end Fru de Chevreuse og foretrækker da min Moder hende for min Stats og min egen Sikkerhed? I saa Fald maa jeg sige Dem, at Fru de Chevreuse er kommet til Frankrig for at laane Penge, og da hun ingen har faaet, har hun henvendt sig til Hr. Fouquet for at sælge ham en vis Hemmelighed. Hr. Fouquet har harmfuld ladet hende kaste paa Døren, da han foretrak Kongens Agtelse for en-

hver Meddelagtighed i Intriger. Derpaa har Fru de Chevreuse solgt sin Hemmelighed til Hr. Colbert, men da hun er umættelig og det ikke er hende nok at have udpresset hundrede tusinde Dalere af denne Skriver, har hun kastet sine Øjne højere op for at finde en dybere Kilde... Ikke sandt, Madame?«

»De véd alt, Sire,« svarede Dronningen mere urolig end opbragt.

»Altsaa,« vedblev Philip, »har jeg god Grund til at være vred paa denne Furie, der ved mit Hof spinder Intriger for at vanære nogle og styrte andre. Naar Gud har tilladt, at visse Forbrydelser blev begaaet, og i sin Mildhed skjult dem i Mørket, vil jeg ikke tilstede, at Fru de Chevreuse modarbejder Guds Hensigter.«

Philips sidste Ord bragte Dronningen i en saadan Bevægelse, at hendes Søn følte Medlidenhed med hende. Han kyssede kærligt hendes Haand, men hun følte ikke, at der i dette Kys laa Tilgivelse for otte Aars frygtelige Lidelser.

Philip vendte sig om mod Døren, hvor han haabede at se Aramis, hvis Udeblivelse begyndte at trykke ham.

»Hvad søger Deres Majestæt,« spurgte Henriette, da hun saa', at Kongens Øjne søgte Døren, og ønskede at trykke ham en Pil i Hjertet. thi hun antog, at han ventede la Vallière eller et Brev fra hende.

»Søster,« svarede den unge Mand, der øjeblikkelig gættede hendes Tanker, »jeg venter en særdeles udmærket Mand, en af de dygtigste Raadgivere, som jeg ønsker at forestille Dem og anbefale til Deres Bevaagenhed. Ah! kom indenfor, d'Artagnan.«

D'Artagnan traadte ind.

»Hvad befaler Deres Majestæt?«

»Sig mig engang, hvor er Deres Ven, Biskoppen af Vannes?«

»Men Sire....«

»Jeg venter ham, men det lader ikke til, at han kommer. Søg efter ham.«

D'Artagnan var et Øjeblik ganske forbavset, men det faldt ham snart ind, at Aramis havde forladt Vaux i en hemmelig Mission, og han sluttede heraf, at Kongen vilde bevare Hemmeligheden.

»Er denne Hr. d'Herblay Biskop af Vannes?« spurgte Anna af Østerrig.

»Ja, Madame.«

»En Ven af Hr. Fouquet?«

»Ja, Madame, en forhenværende Musketer.«

Anna af Østerrig rødmede.

»En af de fire Brave, der i sin Tid udførte saa mange Vidundere.«

Den gamle Dronning fortrød at have sagt saa meget og beholdt Resten for sig selv.

Medens man søgte alle Vegne efter Hr. Fouquet og Aramis, fortsatte den nye Konge sin Prøve, og alle, Familie, Tjenere, Officerer, erkendte Kongen paa hans Mine, Stemme og Gebærder.

Samtalen var døet hen i den kongelige Familie. Optaget af Tanker havde Philip glemt at affærdige sin Broder og Madame Henriette, der forundrede sig meget herover og var nær ved at tabe Taalmodigheden.

»Hvad er det for en Støj?« spurgte Philip pludselig og vendte sig til Døren til den hemmelige Trappe.

En Stemme hørtes sige:

»Denne Vej, denne Vej, et Par Trin endnu, Sire.«

»Det er Hr. Fouquets Stemme,« sagde d'Artagnan, som stod i Nærheden af Dronningemoderen.

»Saa kan Hr. d'Herblay ikke være langt borte,« bemærkede Philip.

Men han saa nu et Syn, som han var meget langt fra at vente at sé saa nær.

Alles Øjne havde vendt sig mod Døren, gennem hvilken Hr. Fouquet maatte komme; men det var ikke ham, der traadte ind.

Et frygtelig Skrig lød fra alle Kanter af Værelset, fra Kongen og alle Tilstedeværende.

Det var Ludvig den Fjortende, der bleg og med rynket Pande viste sig i Døren til den hemmelige Trappe.

Bag ved ham saas Fouquets Ansigt, der røbede en Blanding af Strenghed og Bedrøvelse.

Dronningen, der holdt Philip i Haanden udstødte, da hun fik Øje paa Ludvig den Fjortende, et Skrig, som om hun saa et Spøgelse.

Skælvende og knyttende Hænderne krampagtig maalte de to Prinser hinanden med lynende Øjne og bøjede sig forover ligesom beredte til at fare løs paa en Fjende.

Denne uhørte Lighed i Ansigt, Gestus og Figur, ja endogsaa i Klædedragt, thi Ludvig den Fjortende havde i Louvre iført sig en violet Dragt, tilintegjorde aldeles Anna af Østerrig.

Og dog anede hun endnu ikke Sandheden.

Ludvig blev ved Synet af Philip mere forstenet end nogen anden, men hans Tavshed og Ubevægelighed var Forløbere for et voldsomt Anfald af Vrede.

Men Fouquet! Hvo kan beskrive hans For-

bavselse ved at se dette levende Portræt af hans Herre? Fouquet tænkte, at Aramis havde Ret, at denne var en Konge af lige saa rent Blod som den anden, og at man for at forkaste al Delagtighed i det af Jesuitergeneralen saa snildt anlagte Statskup maatte være en taabelig Enthusiast, der ikke fortjente nogensinde at beskæftige sig med Politik.

Synet af Prætendenten aabnede hans Øjne for, hvilken Fejl, han havde begaaet.

D'Artagnan stod med Ryggen til Væggen, lige overfor Fouquet, og med Haanden paa Panden.

Hans Tanker var ligesom omtaagede.

Pludselig fo'r Ludvig den Fjortende, der var mere utaalmodig og vant til at kommandere, hen til et af Skodderne og rev det heftig op. En Lysstrøm trængte sig ind i Værelset og fik Philip til at trække sig tilbage til Alkoven.

»Moder,« sagde Kongen, »kender De da ikke Deres Søn, siden ingen her kender Kongen?«

Anna af Østerrig fo'r sammen og løftede sine Arme mod Himlen uden at sige et Ord.

»Moder,« sagde Philip rolig, »kender De da ikke Deres Søn?«

Denne Gang fo'r Ludvig tilbage.

Anna af Østerrig tabte Bevidstheden, men ingen kom hende til Hjælp, thi alle var ligesom forstenede; med et svagt Suk segnede hun om i sin Lænestol.

Ludvig kunde ikke udholde dette Syn og denne Skam. Han sprang hen til d'Artagnan, for hvem det begyndte at svimle.

»Til Hjælp, Musketer!« raabte han. »Sé os i Ansigtet, hvem af os der er blegest.«

Dette Raab vakte d'Artagnan og anslog Ly-

dighedens Streng i hans Hjerte. Han rystede paa Hovedet og gik uden Betænkning hen til Philip, lagde Haanden paa hans Skulder og sagde:

»Min Herre, De er min Fange!«

Philip saa ikke op og rørte sig ikke af Stedet, men vedblev at stirre paa sin Broder Kongen. Kongen sænkede Blikket og trak hurtig sin Broder og Svigerinde bort med sig, idet han glemte Moderen, der laa tre Skridt fra Sønnen, som hun anden Gang lod dømme til Døden.

Philip gik hen til Anna af Østerrig og sagde bevæget:

»Hvis jeg ikke var Deres Søn, vilde jeg forbande Dem, Moder, fordi De har gjort mig saa ulykkelig.«

D'Artagnan følte en Gysen fare igennem sig, bukkede ærbødig for den unge Prins og sagde halvt knælende:

»Undskyld mig, Deres Højhed, jeg er kun en Soldat, og han, der nu gik ud af dette Værelse har min Ed.«

»Tak, Hr. d'Artagnan. Men hvad er der blevet af d'Herblay?«

»Hr. d'Herblay er i Sikkerhed, Deres Højhed,« sagde en Stemme bag ved dem, »og saa længe jeg lever og er fri, skal ingen krumme et Haar paa hans Hoved.«

»Hr. Fouquet,« sagde Prinsen med et sørgmodigt Smil.

»Tilgiv mig, Deres Højhed,« sagde Fouquet knælende, »men han, der nys gik herfra, var min Gæst.«

»Det er retskafne Venner og ædle Hjerter,« mumlede Philip. »Gaa, Hr. d'Artagnan, jeg følger Dem.«

Idet Musketerkaptajnen vilde gaa, viste Colbert sig med en Ordre fra Kongen, som han rakte d'Artagnan, hvorpaa han atter forsvandt.

D'Artagnan læste den og knugede forbitret Papiret.

»Hvad er det?« spurgte Prinsen.

»Læs, Deres Højhed,« svarede Musketeren. Philip læste følgende af Ludvig den Fjortende i Hast skrevne Ord:

»Hr. d'Artagnan har at bringe Fangen til Saint-Margueriteøerne. Han bedækker hans Ansigt med en Jernmaske, som Fangen ikke tør aftage under Dødsstraf.«

»Det er rigtig,« sagde Philip resigneret. »Jeg er færdig.«

»Aramis havde Ret,« sagde Fouquet sagte til Musketeren. »Han er lige saa meget Konge som den anden.«

»Mere,« svarede d'Artagnan, »han mangler kun Dem og mig.«

Tolvte Kapitel.

Det sidste Farvel.

Aramis og Porthos havde imidlertid benyttet det dem af Fouquet givne Forspring og ved deres Hurtighed gjort det franske Kavalleri Ære.

Porthos begreb ikke, hvad det kunde være for en Slags Mission, for hvis Skyld man tvang ham til et saa forceret Ridt, men da han saa Aramis galloppere af Sted som en Rasende, gjorde han ligesaa.

Paa denne Maade lagde de snart tolv Mil mellem sig og Vaux. Derpaa skiftede de Heste.

Medens de bedede, tillod Porthos sig at gøre Aramis et Spørgsmaal.

»Stille!« svarede denne, »det maa være nok for Dem at vide, at vor Lykke afhænger af vor Hurtighed.«

Imidlertid gærede det voldsomt i Aramis og hans Ansigt bar synlige Spor af den Kamp, der fandt Sted i ham. Paa Landevejen kunde han frit hengive sig til Øjeblikkets Indtryk og bandede derfor ved hvert Fejltrin Hesten og hver Ujevnhed Vejen.

De vedblev at ride i otte stive Timer og naaede Orleans.

Klokken var fire om Eftermiddagen.

Det var efter Aramis Mening ikke uklogt at hvile sig, men kunde de tilbagelægge tyve Mil til med samme Hurtighed, vilde ikke engang d'Artagnan kunne indhente dem.

Aramis gjorde følgelig Porthos den Sorg atter at stige til Hest. De fortsatte Rejsen til Klokken syv om Aftenen og havde nu kun en Station tilbage til Blois.

Men her indtraf et uheldigt Tilfælde, der foruroligede Aramis. Der var ingen Heste paa Posthuset.

Aramis kunde ikke begribe, hvorledes det var lykkedes hans Fjender at berøve ham Midlerne til at komme videre.

Netop som han vilde gøre Spektakel for at faa enten en Forklaring eller Heste, faldt der ham noget ind. Han huskede, at Grev de la Fère boede i Nærheden.

»Jeg rejser ikke,« sagde han, »men lad mig faa et Par Heste, jeg vil besøge en Herre af mine Bekendte, der bor her i Egnen.«

»Hvem er det?« spurgte Postmesteren.

»Hr. Grev de la Fère.«

»O!« udbrød Manden, idet han tog Hatten af, »det er en hæderlig Mand. Men hvor gerne jeg end vilde tjene Dem, kan jeg dog ikke skaffe Dem to Heste, Hr. Hertugen af Beaufort har lagt Beslag paa alle mine Heste. Men hvis De vil køre i en lille Vogn, som jeg har, skal jeg spænde en gammel blind Hest for, der kan bringe Dem til Hr. Grev de la Fère.«

Aramis samtykkede heri, og Postmesteren spændte selv den gamle Hest for Vognen.

Medens dette foregik, var det meget morsomt at betragte Porthos. Han indbildte sig at have opdaget Hemmeligheden og var meget vel til Mode, dels fordi Besøget hos Athos var ham særdeles kærkomment, dels fordi han haabede at faa en god Seng og et godt Maaltid.

Porthos satte sig op hos Aramis og hviskede til ham:

»Jeg forstaar det.«

»Ah!« svarede Aramis, »og hvad forstaar De, kære Ven?«

»Vi skal gøre Athos et eller andet Forslag fra Kongen.«

»Puh!« udbrød Aramis.

»Sig intet,« vedblev Porthos, »sig intet, jeg skal nok gætte det.«

»Nu, saa gæt da, gæt!«

Klokken ni om Aftenen ankom de til Athos' Bolig i et herligt Maaneskin.

Porthos glædede sig overordentlig herover, medens Aramis næsten i samme Grad var fortrædelig derover.

Porthos og hans Ledsager steg af udenfor Porten paa det lille Slot.

Vi genfinder her Athos og Bragelonne, der begge var forsvundne, siden La Vallières Utroskab var bleven opdaget.

Den Sorg, der var overgaaet Raoul, havde nærmet ham til hans Fader, og ingen kunde trøste saa veltalende som Athos.

Naar Bragelonne i sin Forbitrelse talte med Foragt om kongelige Løfter og forudsagde, at der vilde komme en Tid, da Kongerne vilde være ubetydeligere end Menneskene, svarede Athos:

»De har Ret, Raoul, hvad De der siger, vil ske. Kongerne vil miste deres Glorie. Men, naar den Tid kommer, Raoul, er vi døde, og læg vel Mærke til, hvad jeg nu vil sige Dem: I denne Verden maa alle, Mænd, Kvinder og Konger, leve med deres Tid.«

I en saadan Samtale vandrede Athos og Raoul i den lange Lindeallé i Parken, da der ringedes paa Klokken, som enten meldte Besøg eller angav Spisetiderne. Han vendte mekanisk om med sin Søn og traf for Enden af Alléen Aramis og Porthos.

Raoul udstødte et Glædesskrig og trykkede ømt Porthos i sine Arme. Aramis og Athos omfavnede hinanden som Oldinge.

»Min Ven,« sagde Aramis, »vi bliver ikke længe hos Dem.«

»Ah!« udbrød Greven.

»Blot saa længe, at jeg kan fortælle Dem min Lykke,« faldt Porthos ham i Talen.

»Ah!« sagde Raoul.

»Kongen gør mig til Hertug,« sagde den skikkelige Porthos med en hemmelighedsfuld Mine, idet han bøjede sig over til det unge Menneske.

Men naar Porthos talte afsides, var det altid højt nok til at blive hørt af hele Verden.

Athos hørte, hvad han sagde, og der undslap ham et Udraab, der fik Aramis til at fare sammen.

Han tog Athos' Arm og sagde, efter at have udbedt sig Porthos' Tilladelse til at tale et Øjeblik alene med Athos:

»Min kære Athos, jeg er aldeles tilintetgjort af Sorg og Smerte.«

»Af Smerte, kære Ven!« udbrød Greven.

»Jeg skal forklare Dem Sagen med to Ord. Jeg har konspireret mod Kongen, det er mislykkedes, og i denne Time søger man sikkert efter mig.«

»Man søger efter Dem! . . . En Sammensværgelse! . . . O, min Ven, hvad er det dog, De siger?«

»En sørgelig Sandhed. Jeg er aldeles fortabt.«

»Men Porthos . . . denne Hertugtittel . . . hvad er dog alt dette?«

»Det er netop dette, der smerter mig mest. Da jeg var aldeles sikker paa et heldigt Udfald, har jeg draget Porthos med ind i min Sammensværgelse. Han er, uden at vide noget, gaaet ind derpaa med Liv og Sjæl, og han er nu ligesaa fortabt som jeg.«

»Min Gud!«

Aramis berettede nu, hvad vi alt kender.

Athos' Pande badedes mere end en Gang under denne Fortælling i Sved.

»Det er en stor Idé,« sagde han, »men det var en stor Fejl.«

»Hvorfor jeg er straffet, Athos.«

»Det er en Forbrydelse.«

»En Majestætsforbrydelse, ja, jeg ved det.«

»Porthos! Stakkels Porthos!«

»Hvad skulde jeg gøre? Jeg var, som sagt, ganske sikker paa et heldigt Udfald. Jeg tager nu Porthos med mig. Kongen vil aldrig tro, at han har handlet af Uvidenhed og troet at tjene Kongen ved at handle, som han har gjort; han vilde komme til at bøde for min Forseelse med sit Hoved, og det vil jeg ikke have.«

»Hvor fører De ham hen?«

»Først til Belle-Isle, der er uindtagelig. Derfra tager jeg enten til England, hvor jeg har mange Forbindelser. . .«

»De? i England?«

»Ja, eller ogsaa til Spanien, hvor jeg har endnu flere, og er jeg først der, skal jeg nok blive forsonet med Ludvig den Fjortende og faa Porthos benaadet igen.«

»De har Indflydelse, Aramis, ser jeg,« sagde Athos diskret.

»Megen og den er til mine Venners Tjeneste min kære Ven. Men siden vi taler derom, saa er de jo ogsaa en af de misfornøjede, baade De og Raoul har Grund til at være vrede paa Kongen. Følg vort Eksempel. Drag til Belle-Isle og vi faar at se. Jeg giver Dem mit Æresord paa, at der inden en Maaned skal være Krig mellem Frankrig og Spanien angaaende denne Søn af Ludvig den Trettende, der ligeledes er en Infant og som Frankrig behandler umenneskeligt. Men da Ludvig den Fjortende ikke ønsker en Krig af denne Grund, svarer jeg Dem for en Overenskomst, der skal hæve Porthos og mig og skaffe Dem et Hertugdømme i Frankrig. Vil De?«

»Nej, jeg foretrækker at have noget at bebrejde Kongen; ved at gaa ind paa Deres For-

slag vilde jeg komme i Kongens Gæld, jeg vilde visselig vinde i jordisk Henseende, men tabe min Samvittighedsro. Tak.«

»Saa giv mig blot to Ting, Athos, Deres Absolution.«

»O, den giver jeg Dem, hvis De virkelig har haft til Hensigt at hævne den Svage og Undertrykte mod Undertrykkeren.«

»Det er mig nok,« svarede Aramis med en Rødme som Mørket skjulte. »Og giv mig nu Deres to bedste Heste, for at jeg kan naa den næste Station, eftersom man har nægtet mig Heste under Paaskud af, at Hr. de Beaufort rejser her i Egnen.«

»De skal faa mine to bedste Heste, Aramis; men hvor vil De søge Tilflugt?«

»Jeg agter at blive paa fransk Grund, i Stedet for straks at søge Havet, hvorved jeg vilde røbe min Frygt og erklære mig skyldig. Belle-Isle vil jeg efter eget Godtbefindende gøre til engelsk, spansk eller romersk, det er ganske afhængigt af det Flag, jeg hejser.«

»Hvorledes det?«

»Det er mig, der har befæstet Belle-Isle, og saa længe jeg forsvarer den, skal ingen tage den. Desuden har jeg Fouquet. Man angriber ikke Belle-Isle uden hans Tilladelse.«

»De har Ret, men vær alligevel forsigtig, Kongen er snedig.«

Aramis smilede.

»Jeg anbefaler Porthos til Dem,« vedblev Greven.

Athos trykkede Aramis' Haand, gik hen til Porthos og omfavnede ham kærligt.

»Jeg er født under en lykkelig Stjerne. ikke sandt?« mumlede denne henrykt.

Raoul var gaaet i Forvejen for at lade to Heste sadle.

Idet Athos saa sine to Venner i Færd med at drage bort, lagde noget ligesom en Taage sig for hans Øjne og tyngede paa hans Hjerte.

»Det er besynderligt,« tænkte han, »hvorfra mon denne Trang kommer til at omfavne Porthos nok en Gang?«

Porthos havde ligeledes vendt sig om og gik sin Ven i Møde med aabne Arme.

De omfavnede hinanden ligesaa ømt som i deres Ungdom.

Porthos steg nu til Hest, medens Aramis ligeledes gik tilbage og slog Armene om Athos' Hals.

Athos saa efter dem, indtil en Omdrejning af Vejen skjulte dem for ham, hvorpaa han gik tilbage til Huset.

Pludselig hørtes Hovslag og Stemmer paa Vejen til Blois.

Fakkelbærere til Hest slog af og til deres Fakler af paa Træerne og vendte sig en Gang imellem om for ikke at komme alt for langt forud for de Ryttere, der fulgte bagefter.

Athos gik ind.

Men han havde knap naaet Haven, førend Fakkelbærerne standsede udenfor Porten. En Stemme raabte: Hr. Hertugen af Beaufort.

Athos skyndte sig ud til Porten.

Hertugen var allerede steget af Hesten og saa sig om.

»Her er jeg, Deres Højhed,« sagde Athos.

»Ih, god Aften, kære Greve,« svarede Prinsen med denne ligefremme Hjertelighed, der vandt ham alles Hjerter. »Er det forsilde at komme for en Ven?«

»Nej, min Prins, træd nærmere,« sagde Greven.

Hr. de Beaufort stak sin Arm ind under Athos', hvorpaa de gik ind i Huset, fulgte af Raoul, der havde blandet sig mellem Prinsens Officerer, af hvilke flere var hans Venner.

Trettende Kapitel.

Hr. de Beaufort.

Prinsen vendte sig om i det Øjeblik, Raoul lukkede Døren for at lade ham alene med Athos.

»Er det det unge Menneske, som jeg har hørt Hr. Prinsen rose saa meget?« spurgte Hertugen.

»Ja, Deres Højhed.«

»Han er en Soldat! Lad ham blive, Greve, han er ikke tilovers.«

»Bliv, Raoul,« sagde Athos, »Hans Højhed tillader det.«

»Han er, paa min Ære, en stor og smuk Karl,« vedblev Hertugen. »Vil De give mig ham, min Herre, hvis jeg beder Dem derom?«

»Hvorledes mener Deres Højhed?« spurgte Athos.

»Jeg er kommet her for at sige Farvel.«

»Farvel, Deres Højhed?«

»Javist. Har De slet ingen Idé om, hvad jeg har i Sinde at blive?«

»Jeg tænker det, Deres Højhed altid har været, en tapper Prins og udmærket Adelsmand.«

»Jeg vil være en afrikansk Prins, en beduinsk Adelsmand, Kongen sender mig for at gøre Erobringer hos Araberne.«

»Hvad er det, De siger?«

»Ja, det er besynderligt, ikke sandt? Jeg,

Pariseren, der har hersket over Forstæderne, og som man kaldte Hallernes Konge, jeg drager fra Place Maubert til Gigellis Minareter; fra Frondør bliver jeg til Eventyrer. Jeg ønsker at ende mit paa Afvekslinger rige Liv paa denne Maade. Thi De maa tilstaa, at det er besynderligt at være Søn af en Konge, have bekriget Konger, være bleven regnet blandt Aarhundredets Magter, være Storadmiral af Frankrig, og drage til Gigelli for at lade sig slaa ihjel af Tyrker, Saracenere og Morianer.«

»Deres Højhed taler saa meget derom,« sagde Athos. »De overdriver.«

»Nej, De kender mig, jeg har længe tænkt derpaa, og De ved nok, at naar jeg vil noget, saa vil jeg det.«

Hertugen vendte sig til Raoul, der faldt i dybe Tanker og sagde:

»Unge Mand, saavidt jeg ved, er der en Vin fra Vouvray her...«

Raoul forlod skyndsomt Værelset for at bestille Forfriskninger til Hertugen. Denne greb nu Athos' Haand og sagde:

»Hvad har De i Sinde med ham?«

»For Øjeblikket intet, Deres Højhed.«

»Ja, jeg ved det nok siden Kongens Passion for La Vallière.«

»Ja, Deres Højhed.«

»Det er altsaa sandt!... Jeg tror, jeg har set denne lille La Vallière. Saa vidt jeg husker, er hun ikke smuk.«

»Nej,« Deres Højhed.«

»Den stakkels Fyr er bleven stukket ud af Kongen og er nu vred paa ham.«

»Vi holder os aldeles borte fra Hoffet, Deres Højhed.«

»Det er ikke rigtigt af Dem at lade Knøsen hendøse sin Tid her. Hør, lad mig faa ham.«

»Jeg ønsker at beholde ham hos mig, Deres Højhed. Jeg har ingen anden end ham i Verden og saa længe han selv ønsker at blive ...«

»Godt, godt,« svarede Hertugen. »Imidlertid kan jeg forsikre Dem, at han er af et Stof, hvoraf man laver Marechaler af Frankrig.«

»Det er muligt, Deres Højhed, men det er Kongen, der udnævner Marechalerne af Frankrig, og Raoul vil aldrig tage imod noget af Kongen.«

Samtalen afbrødes ved Raouls Tilbagekomst; med ham kom Grimaud med en Bakke med et Glas og en Flaske af Hertugens Yndlingsvin.

Da Hertugen fik Øje paa sin gamle Protegé, udstødte han et Glædesskrig.

»Grimaud! God Aften, Grimaud,« sagde han, »hvorledes gaar det?«

Tjenerne bukkede dybt, ligesaa lykkelig som Hans Højhed.

»Vi er gamle Venner!« sagde Hertugen og gav Grimaud et djervt Slag paa Skulderen.

Grimaud bukkede endnu dybere.

»Men hvad ser jeg, Greve, der er kun et Glas!«

»Jeg drikker kun med Deres Højhed, naar De opfordrer mig dertil,« svarede Athos.

»For Pokker! der er meget rigtig, at De kun har ladet bringe et Glas; vi vil drikke begge af det samme som Vaabenbrødre. De først, Greve.«

»Nej«, svarede Athos og skød sagte Glasset fra sig.

»De er en charmant Ven«, vedblev Hertugen, idet han drak og derpaa rakte sin Vært Guld-

bægeret. »Men«, tilføjede han, »jeg er mere tørstig og vil drikke paa den smukke Fyrs Sundhed. Jeg bringer Lykke, Vicomte«, sagde han til Raoul, »ønsk noget, idet De drikker af mit Glas, og Fanden skal tage mig, om ikke Deres Ønske skal blive opfyldt.«

Med disse Ord rakte han Bægeret til Raoul, der berørte det med Læberne og sagde: »Jeg har ønsket noget, Deres Højhed.«

Der var en mørk Ild i hans Øjne og Blodet var steget ham til Hovedet. Athos blev ganske bange.

»Og hvad har De saa ønsket,« spurgte Hertugen, idet han atter tog Plads i Lænestolen og gav Grimand Flasken og en Pung.

»Jeg har ønsket at drage med Dem til Gigelli, Hr. Hertug.«

Athos blegnede og kunde ikke skjule sin Bedrøvelse.

Hertugen saa paa sin Ven.

»Det er vanskeligt, min kære Vicomte, meget vanskeligt«, sagde han sagte.

»Jeg beder Deres Højhed tilgive mig, hvis jeg har været indiskret,« svarede Raoul med fast Stemme, »men da De selv opfordrede mig til at ønske . . .«

»Ønske at forlade mig,« sagde Athos.

»O, min Herre . . . hvor kan De tro det!«

Roul ilte hen til Greven, men denne havde allerede overvundet sin Bedrøvelse og vendte sig atter om med et roligt og mildt Ansigt.

»Naa,« sagde Hertugen, »rejser han eller rejser han ikke? Følger han med skal han blive min Adjutant, min Søn, Greve.«

»Deres Højhed!« udbrød Raoul knælende.

»Deres Højhed!« sagde Greven, gribende Hertugens Haand, »Raoul kan gøre, hvad han vil.«

»O, nej min Herre, hvad De vil,« afbrød den unge Mand ham.

»For Fanden!« sagde Prinsen, »her er hverken Tale om, hvad Greven vil eller hvad Vicomten vil, men kun om, hvad jeg vil. Jeg tager ham med. I Marinen vil man for Fremtiden kunne gøre sin Lykke min Ven.«

Da Hertugen saa, at Klokken var bleven mange, rejste han sig og sagde hurtig;

»Jeg har Hastværk, men hvis man skulde bebrejde mig, at jeg har spildt min Tid med at passiare med en Ven, vil jeg svare, at jeg har hvervet en god Rekrut.«

»Om Forladelse, Hr. Hertug,« afbrød Raoul ham, »sig ikke det til Kongen, thi ham vil jeg ikke tjene.«

»Ih, min Ven, hvem vil Du da tjene? Den Tid er forbi, da Du kunde sige: Jeg tilhører Hr. de Beaufort. Nej, nuomstunder tilhører vi allesammen Kongen, baade Store og Smaa. Naar Du derfor tager Tjeneste paa mine Skibe, min kære Vicomte, saa er det Kongen, Du tjener.«

Athos ventede med en utaalmodig Glæde paa, hvilket Svar Raoul, Kongens uforsonlige Fjende, vilde give paa dette vanskelige Spørgsmaal. Faderen haabede, at denne Hindring vilde kuldkaste hans Ønske.

Men Raoul svarede rolig og fast:

»Jeg har allerede overvejet denne Sag hos mig selv. Jeg vil tage Tjeneste paa Deres Skibe, da De viser mig den Gunst at tage mig med, men jeg tjener en mægtigere Herre end Kongen, nemlig Gud.«

»Gud!« hvorledes det?« udbrød Athos og Prinsen paa en Gang.

»Det er min Hensigt at lade mig optage i Malteserriddernes Orden,« vedblev Bragelonne.

Athos vaklede og selv Prinsen studsede.

Grimaud udstødte et dumpt Brøl og tabte Flasken, der gik i tusinde Stykker, uden at nogen imidlertid lagde Mærke dertil.

Hr. de Beaufort saa vist paa den unge Mand og læste, skønt han sænkede Blikket, i hans Ansigt, at han havde taget en Beslutning, for hvilket alt maatte vige.

Athos trykkede den Haand, som Hertugen rakte ham.

»Jeg rejser om to Dage til Toulon, Greve, sagde Hr. de Beaufort. Besøger De mig i Paris, for at jeg kan faa deres Bestemmelse at vide?«

»Jeg skal have den Ære at besøge Dem for at takke Dem for al Deres Godhed, min Prins.« svarede Greven.

»Og tag Vicomten med, enten han følger med mig eller ej,« tilføjede Hertugen, »han har mit Ord og jeg forlanger kun Deres Samtykke.«

Derpaa trak han Grimaud, der blinkede med Øjnene mere end der var naturligt, i Ørerne og vendte tilbage til sit Følge.

Athos og Bragelonne befandt sig alene.

Klokken slog Elleve.

Fader og Søn tav. Paa denne Maade gik en Time, men idet Uhret slog Tolv rejste Athos sig og sagde:

»Det er silde, Raoul ... Imorgen taler vi nærmere sammen.«

Raoul stod ligeledes op og omfavnede sin Fader.

»De rejser altsaa med den faste Beslutning

at lade Dem dræbe i Afrika?« spurgte Athos koldt. »O. sig det kun, lyv ikke.«

Raoul blegnede og tav i nogle Sekunder, der var meget pinlige for hans Fader, derpaa sagde han:

»Min Herre, jeg har lovet at ofre mig til Gud. Til Gengæld for det Offer, jeg bringer ham af min Ungdom og Frihed, vil jeg kun bede ham om en Ting, at bevare mig for Dem, fordi De er det eneste Baand, der endnu binder mig til denne Verden. Kun Gud kan give mig Kraft til ikke at glemme, at jeg skylder Dem alt og at De bør være mig det Første.

Athos omfavnede ømt sin Søn og sagde:

»De har svaret mig som en brav Mand, om to Dage vil vi være i Paris hos Hr. de Beaufort, og De maa da gøre, hvad De selv vil. De har Deres Frihed, Raoul. God Nat.«

Og han begav sig langsomt til sit Sovekammer.

Raoul gik alene ned i Haven og tilbragte Natten i Lindealéen.

Fjortende Kapitel.

Rejseforberedelser.

Athos spildte ikke Tiden med Forsøg paa at rokke hans uforanderlige Beslutning, men sørgede for, at Raouls Udrustning kunde blive saa komplet som mulig. Dette Hverv tilfaldt den gode Grimaud.

Athos befalede den værdige Tjener at tage Vejen til Paris, saa snart alt var i Orden, og for at Hertugen ikke skulde komme til at vente, begav han sig selv Dagen efter Hr. de Beauforts Besøg til Paris med sin Søn.

Som man let kan begribe, var det en haard Prøve for den unge Mand at komme tilbage til Paris mellem alle de Mennesker, der havde kendt og elsket ham.

Hvert Ansigt mindede ham om hans Sorg. Efter Ankomsten til Paris begav han sig til Guiche, men denne var hos Monsieur.

Raoul begav sig til Luxemborg, sikkert uden at tænke paa, at han gik til et Sted, hvor la Vallière havde levet. Ved sin Ankomst dertil hørte han en saa højrøstet Munterhed og Latter, at han, hvis ikke en barmhjertig Kvinde havde bemærket ham, der stod bleg og tavs i en Dør, vilde være gaaet igen uden at komme mere tilbage.

Han var bleven staaende i et af Forværelserne for at undgaa alle de muntre og lykkelige Mennesker, der færdedes i de tilstødende Sale. da pludselig en Kjole raslede tæt ved ham.

En ung, smuk og leende Dame passerede forbi i en ivrig Samtale med en Officer.

Officeren svarede rolig, men bestemt, det var snarere en Strid mellem Elskende end en Samtale mellem Hoffolk, Damen endte den med et Kys paa Fingeren.

Pludselig fik hun Øje paa Raoul og tav, derpaa gav hun Officeren et Puf og sagde:

»Hør, Malicorne, jeg vidste ikke, at der var nogen her. Jeg forbander Dem, hvis man har hørt eller sét os.«

Malicorne flygtede, medens Damen bagfra nærmede sig Raoul og sagde:

»Herren er en galant Mand, og De vil sikkert« — Men pludselig afbrød hun sig selv og raabte rødmende:

»Raoul!«

»Frøken de Montalais!« sagde Raoul blegere end et Lig og vendte sig koldt fra hende.

»O, min Herre,« udbrød Montalais foragtelig, »De opfører Dem langtfra som en Adelsmand. Mit Hjerte tilskynder mig at tale til Dem, men De kompromitterer mig ved Deres næsten uhøflige Modtagelse; det er urigtigt af Dem, min Herre. De forveksler Deres Fjender med Deres Venner. Farvel.«

Raoul havde svoret ved sig selv aldrig at tale med Louise eller nogen, som havde set hende, og drog nu til en anden Verden for ikke at møde noget, som Louise havde set eller berørt. Men efter det første Anfald af Stolthed, efter at han havde sét Montalais, Louises Veninde, der mindede ham om det lille Taarn i Blois og Ungdommens Glæder, svandt hans Fornuft.

»Tilgiv mig Frøken, det er ikke og kan ikke være min Hensigt at være uhøflig.«

»De ønsker at tale med mig,« sagde hun med sit Smil fra gamle Dage, »nu, saa kom med, thi her kan vi blive overraskede.«

»Hvorhen?« spurgte han.

Hun saa raadvild paa Uret, men efter at have raadført sig med det, svarede hun:

»Til mit Værelse, vi har en Time for os.«

Og med disse Ord steg hun lettere end en Fé op til sit Værelse, fulgt af Raoul.

Efter at have lukket Døren og givet sin Kammerpige Kaaben, som hun hidtil havde baaret paa Armen, sagde hun til Raoul:

»De søger Hr. de Guiche.«

»Ja, Frøken.«

»Jeg skal straks lade ham komme herop, naar jeg først har talt med Dem.«

»Gør det, Frøken.«

»Er De vred paa mig.«

Raoul betragtede hende et Øjeblik, derpaa sagde han med sænket Blik:

»Ja.«

»De tror, at jeg har haft Del i Brudet mellem Dem.«

»Brudet!« gentog han bittert. »O, Frøken, der kan ikke være Tale om Brud, hvor der aldrig har været Kærlighed.«

»De tager fejl,« svarede Montalais, »Louise elskede Dem, og De skulde have giftet Dem med hende før Deres Rejse til London.«

Raoul opslog en uhyggelig Latter, der fik Montalais til at gyse.

»De har godt ved at tale, Frøken! Ligesom man kunde gifte sig med hvem, man vilde? De glemmer nok, at Kongen allerede den Gang havde forelsket sig i hende, om hvem vi taler.«

»Hør,« svarede den unge Pige og trykkede Raouls kolde Hænder mellem sine, »De har Uret i enhver Henseende; en Mand paa Deres Alder maa ikke lade en Kvinde paa hendes være alene.«

»Der er ingen Ærlighed mere i Verden,« sagde Raoul.

»Nej, Vicomte,« sagde Montalais rolig. »Imidlertid maa jeg dog sige Dem, at hvis De havde vækket Louises Kærlighed i Stedet for at elske hende koldt og filosofisk....«

»Det er Nat, Frøken,« sagde Raoul, »jeg mærker, at I alle hører til et andet Aarhundrede end jeg. De forstaar at spotte og være lystige. Jeg elskede Frøken de....«

Raoul kunde ikke udtale Navnet.

»Jeg sér, at De ikke er helbredet,« sagde Montalais, »og at Louise har faaet en Fjende mere.«

»En Fjende mere?«

»Ja, Yndlinger er ilde sét ved det franske Hof.«

»O, saa længe hun har sin Elsker til at forsvare sig, har hun ingen Nød. Hun har valgt ham af en saadan Stand, at hendes Fjender maa vige for ham.«

Pludselig betænkte han sig og vedblev ironisk:

»Øg desuden har hun jo Dem, Frøken, til Veninde.«

»Mig? O nej, jeg hører ikke til dem, som Frøken de la Vallière værdiger at sé til, men .«

Det truende Men fik Raoul's Hjerte til at banke, fordi det spaaede hans fordums Elskede mange Sorger, dette frygtelige Men, der lød saa betydningsfuldt i en Kvindes som Montalais' Mund, afbrødes ved en stærk Støj fra Alkoven bag Panelet.

Montalais spidsede Øren og Raoul rejste sig, da et Fruentimmer ganske rolig traadte ind gennem den hemmelige Dør og lukkede den efter sig.

»Madame!« udbrød Raoul, genkendende Kongens Svigerinde.

»O, jeg ulykkelige!« mumlede Montalais, idet hun, men for silde, ilede Prinsessen i Møde. »Jeg har taget en Time fejl.«

Prinsessen var nær ved at tabe Fatningen.

Skønt Raoul endnu ikke gættede den egentlige Sammenhæng, følte han dog, at han generede.

I dette Øjeblik aabnedes et Skab lige over for Alkoven og Hr. de Guiche traadte glædestraalende ud af Skabet. Raoul var den blegeste af de fire. Prinsessen var imidlertid nær ved at besvime og støttede sig til Sengen.

Ingen vovede at komme hende til Hjælp. En frygtelig Stilhed herskede i nogle Minutter.

Raoul brød først Tavsheden.

Bøjende Knæ for Madame, sagde han sagte:

»Madame, om to Dage er jeg langt fra Paris, om fjorten Dage er jeg langt borte fra Frankrig, hvor man aldrig mere vil faa mig at sé.«

»Rejser De?« udbrød hun glad.

»Ja, med Hr. de Beaufort.«

»Til Afrika!« raabte Guiche. »De, Raoul! o, til Afrika, hvor man dør!«

Og glemmende alt tilføjede han:

»De utaknemmelige, der ikke en Gang har taget mig paa Raad!«

Og han omfavnede ham.

Imidlertid forsvandt Madame og Montalais.

Raoul fo'r med Haanden over Panden og sagde:

»Min Ven, jeg vil ikke skjule noget for Dem; jeg vil dø i det fjerne Land, inden et Aar er Deres Hemmelighed vel forvaret.«

»O, Raoul, vær en Mand!«

»Sér De, Guiche, jeg vil leve mere, naar jeg først er under Jorden, end jeg har gjort i den sidste Maaned. Man er Kristen, min Ven, og hvis dette Liv skulde vare ved, vilde jeg ikke svare for min Sjæl.«

Guiche vilde gøre Indvendinger.

»Ikke et Ord mere om mig,« sagde Raoul. »Lad mig blot give Dem et Raad, min Ven,

hvad jeg vil sige Dem, er af langt større Vigtighed.«

»Hvorledes det?«

»Jo, De risikerer mere end jeg, siden man elsker Dem.«

»O!«

»Det er mig en usigelig Glæde at kunne tale saaledes til Dem. Nu, Guiche, stol ikke paa Montalais.«

»Hun er en god Veninde.«

»Hun var en Veninde af . . . af hende, De véd nok . . . og har styrtet hende af Stolthed.«

»De tager fejl.«

»Og efter at have styrtet hende i Fordærvelse vil hun nu berøve denne Kvinde det eneste, der undskylder hende i mine Øjne.«

»Og det er?«

»Hendes Elsker.«

»Hvad mener De?«

»Jeg mener, at der er et Komplot i Gære mod Kongens Maitresse og at dette Komplot udgaar fra Madame.«

Guiche betragtede en Stund den ulykkelige unge Mand, der var halv vanvittig af Fortvivlelse.

»Man vil pine den, hvis Navn jeg ønskede at kunne udtale,« vedblev Raoul. »Sværg mig, at De ikke alene ikke vil hjælpe til dermed, men at De vil forsvare hende, ligesom jeg selv vilde have gjort.«

»Det sværger jeg,« sagde Guiche.

»Og,« vedblev Raoul, »naar De en Gang har vist hende en stor Tjeneste og hun takker Dem, lov mig saa at sige følgende Ord til hende: »Jeg har gjort det, Frue, efter Hr. de Bragelon-

nes Anmodning, hvem De har voldet saa megen Sorg.«

»Jeg sværger!« mumlede Guiche rørt.

— — — — —

Medens Raoul aflagde sit Besøg i Luxembourg, var Athos gaaet hen til Planchet for at høre noget om d'Artagnan. Raoul ankom kort efter.

Ved sin Ankomst til Lombardigaden traf Athos Urtekræmmeren ivrig beskæftiget i Butiken.

»Hvor det glæder mig, Hr. Greve,« udbrød Planchet, »hvilken lykkelig Stjerne bringer Dem til mig?«

»Min kære Planchet,« sagde Athos, »vi kommer for hos Dem at høre, hvad Hr. d'Artagnan foretager sig, vi har ikke truffet ham i Louvre.«

»O, Hr. Greve, Hr. d'Artagnan er forsvunden.«

»Forsvundet!« gentog Athos forundret.

»Ja, min Herre, vi véd, hvad det betyder.«

»Men jeg véd det ikke.«

»Naar Hr. d'Artagnan forsvinder, er det altid i Anledning af en eller anden Sendelse eller Forretning.«

»Har han talt til Dem derom?«

»Nej.«

»De vidste dog i sin Tid, da han rejste til England!«

»I Anledning af Spekulationen,« bemærkede Planchet ubesindig.

»Spekulationen?«

»Jeg mener . . .« stammede Planchet forlegen.

»Godt, godt, jeg bryder mig ikke om at ken-

de Deres eller vor Vens Affærer, jeg spørger Dem ene og alene af Interesse. Da Musketerkaptajnen ikke er her og De ikke kan give os nogen Oplysning om, hvor vi kan træffe ham, vil vi tage Afsked med Dem. Paa Gensyn, Planchet, paa Gensyn, kom Raoul.«

»Hr. Greve, jeg vilde ønske, at jeg kunde sige Dem . . .«

»Nej, nej, jeg bebrejder aldrig en Tjener, at han er diskret.«

»Der er intet indiskret i at fortælle Dem, Hr. Greve, at Hr. d'Artagnan kom her forleden Dag.«

»Ah!«

»Og at han blev her et Par Timer, beskæftiget med at undersøge et Kort. Og dette Kort er her,« tilføjede Planchet, idet han gik hen til Væggen, hvor det hængte.

Han rakte virkelig Greven et Frankrigs Kort, hvorpaa et øvet Øje opdagede en med smaa Prikker afsat Rejserute.

Athos fulgte Prikkerne med Øjet og saa', at de gik mod Syd til Middelhavet i Retning af Toulon. Punkterne endte i Egnen af Cannes.

Grev de la Fère brød et Øjeblik sit Hoved for at udfinde, hvad Musketeren kunde have at bestille i Cannes, og hvilken Grund han kunde have til at undersøge Vors Bredder.

Men hans sædvanlige Skarpsindighed slog ham fejl. Raoul var lige saa klog som sin Fader.

»Lige meget,« sagde den unge Mand til Greven, der tavs og med Fingeren havde vist ham d'Artagnans Rute, »det er tydeligt, at Forsynet altid fører vor og Hr. d'Artagnans Veje sammen. Han befinder sig nu paa Kysten af Can-

nes, og De ledsager mig i det mindste til Toulon. De kan være rolig for, at vi lettere vil træffe ham paa Vejen end paa dette Kort.«

Efter at have taget Afsked med Planchet, begav Fader og Søn sig til Hertugen af Beaufort.

Hertugen beboede et prægtigt Hotel i Paris og førte et stort Hus.

Athos og Raoul fandt Prinsens Hus fuldt af Mennesker.

Hertugen opgjorde ogsaa sit Inventarium, det vil sige, han uddelte alt, hvad der blot havde nogen Værdi til sine Venner og Kreditorer.

Hertugen af Beaufort, der skyldte to Millioner, hvilket den Gang var en umaadelig Sum, havde beregnet, at han ikke kunde rejse til Afrika uden med en god Slump Penge, og for at opdrive denne uddelte han til sine gamle Kreditorer Sølvtøj, Vaaben, Pretiosa og Møbler, hvilket var meget bedre end at sælge dem og indbragte ham det dobbelte.

Prinsen behøvede ikke mere noget Hus, thi en Admirals Lejlighed er hans Skib.

Athos traf Admiralen af Frankrig lidt ør i Hovedet, thi han havde nylig rejst sig fra Bordet, et Bord paa halvtredsindstyve Kuverter, hvor man havde drukket dygtig paa et heldigt Udfald af Ekspeditionen.

Da Prinsen fik Øje paa Athos og Raoul, udbrød han:

»De er min Adjutant. Kom herhen, Greve, kom, Vicomte.«

Athos søgte at bane sig Vej gennem Linned og Møbler.

»Spring over,« sagde Hertugen.

Han rakte Athos et fyldt Glas.

Denne tog imod det. Raoul vædede knap Læberne.

»Jeg har et Hverv til Dem,« sagde Prinsen til Raoul. »De skal rejse i Forvejen til Antibes.«

»Ja, Deres Højhed.«

»Her er Ordren.«

Og Beaufort gav Bragelonne Ordren.

»Kender De noget til Søen?«

»Ja, Deres Højhed, jeg har rejst med Hr. Prinsen.«

»Godt, Arméen maa indskibes senest om fjorten Dage.«

»Skal ské, Deres Højhed.«

»Nærværende Ordre bemyndiger Dem til at gennemsøge alle Øerne, langs med Kysten, De maa hverve og tage med Magt, ligesom De selv vil.«

»Ja, Hr. Hertug.«

»Og da De er en virksom Mand, vil De bruge mange Penge.«

»Jeg haaber nej, Deres Højhed.«

»Men jeg tror jo. Min Intendant har udfærdiget Anvisninger paa tusind Livres, der er betalbare i alle Byer i Syden, af disse faar De hundrede. Farvel, kære Vicomte.«

Athos afbrød Prinsen.

»Behold Deres Penge, Deres Højhed, hos Araberne fører man Krig lige saa meget med Guld som med Bly.«

»Jeg vil prøve det modsatte,« svarede Hertugen, »desuden kender De mine Tanker om Ekspeditionen: megen Allarm, megen Skyden og jeg forsvinder, hvis det skal være, i Røgen.«

Med disse Ord lo Hr. de Beaufort, men han

havde truffet de urette i Raoul og Athos. Han mærkede det.

»Ah!« sagde han, »I er ikke Folk, som man skal sé efter Bordet, I er kolde, stive og tørre, medens jeg er lutter Fyr, Flamme og Vin. Nej, Fanden tage mig, om jeg nogen Sinde vil sé Dem, Vicomte, uden naar jeg er fastende, og Dem, Greve, vil jeg aldrig sé mere, hvis De sætter et saadant Ansigt op.«

Ved disse Ord trykkede han Athos' Haand.

»Deres Højhed,« svarede denne smilende, »skal ikke tage saaledes paa Vej, fordi De har nogle Penge. Jeg forudsiger Dem, at De inden en Maaned vil være kold, stiv og tør lige over for Deres Pengekasse, og at De da i Deres fastende Tilstand vil blive overrasket ved at sé Raoul munter og glad, fordi han kan tilbyde Dem nye Dalere.«

»Gud høre Dem, Greve!« raabte Hertugen henrykt. »Jeg beholder Dem.«

»Nej, jeg rejser med Raoul, det er et besværligt og vanskeligt Hverv, De har overdraget ham og som han alene vilde have ondt ved at udføre. Til at proviantere en Flaade, samle Skibe og hverve Besætningerne vilde en Admiral behøve et Aar. Raoul er Kavallerikaptajn og Deres Højhed giver ham kun fjorten Dage.«

»Jeg siger Dem, at han nok vil rede sig ud deraf.«

»Det tror jeg ogsaa, men jeg vil hjælpe ham.«

»Jeg har gjort Regning paa Dem og haaber ogsaa, at De, naar De først er kommet til Toulon, ikke vil lade ham rejse alene.«

»O!« udbrød Athos rystende paa Hovedet. »Taalmodighed! Taalmodighed!«

»Lad os tage Afsked, Deres Højhed.«

»Saa gaa da.«

»Det er en Ekspedition, der begynder godt,« sagde Athos til sin Søn. »Ingen Proviant, ingen Transportskibe! Hvorledes skal man bære sig ad?«

»Hvis alle ville gøre det samme som jeg, vil der ikke blive Mangel paa Proviant,« mumlede Raoul.

»Min Herre,« svarede Athos strengt, »vær ikke uretfærdig eller afsindig i Deres Egoisme eller Sorg, hvad De vil kalde det. Naar De rejser til denne Krig i den Hensigt at dø, trænger De ikke til nogen, og det havde ikke været Umagen værd at anbefale Dem til Hr. de Beaufort. Naar De modtager en ansvarsfuld Stilling i Arméen, er Talen ikke længere om Dem, men om alle de stakkels Soldater, der ligesom De har et Hjerte og et Legeme. De maa vide, Raoul, at Officeren er en lige saa nyttig Tjener som en Præst og at han maa have mere Barmhjertighed end en Præst.«

»Jeg holder meget af Deres Bebrejdelser, min Herre,« svarede den unge Mand blidt, »de helbreder mig og viser, at der dog er en, der endnu elsker mig.«

»Og nu afsted, Raoul. Vejret er smukt og Himlen klar.«

Femtende Kapitel.

Sølvtallerkenen.

Det var en behagelig Rejse. Athos og hans Søn gennemrejste hele Frankrig og tilbagelagde en femten Mil om Dagen, undertiden mere.

Fjorten Dage efter Afrejsen indtraf de til Toulon; i Antibes tabte de aldeles d'Artagnans Spor.

Man skulde næsten tro, at Musketerkaptajnen havde villet rejse inkognito i denne Egn, thi det fremgik af de Oplysninger, som Athos indhentede, at man havde sét den beskrevne Herre ombytte sine Heste med en tillukket Vogn, da han forlod Avignon.

Det gjorde Raoul meget ondt, at han ikke kunde træffe d'Artagnan, da han gerne vilde sige Farvel til ham.

Athos vidste af Erfaring, at d'Artagnan var uigennemtrængelig, naar Talen var om en alvorlig Affære enten for hans egen Regning eller i Kongens Tjeneste.

Da Raoul begyndte at organisere Flaaden og samle Fartøjer og Baade for at sende dem til Toulon, fortalte en af Fiskerne Greven, at hans Baad var under Reparation efter en Rejse, han havde gjort med en Adelsmand, som havde meget travlt med at komme til Søs.

Da Athos troede, at Manden løj for at slippe fri og tjene flere Penge ved sit Fiskeri, naar alle hans Kammerater var borte, forlangte han nærmere Oplysninger af ham.

Fiskeren fortalte nu, at for omtrent seks Dage siden var en Mand kommet om Natten for at leje hans Baad til en Tur til Saint-Honoratøen. De blev enige om Betalingen, men Adelsmanden indfandt sig med en stor Kasse af en Vogn, som han vilde have med i Baaden trods de dermed forbundne Vanskeligheder. Fiskeren vilde nu gaa fra sit Ord. Han havde udstødt Trusler, men de skaffede ham kun en god Dragt Prygl af Adelsmanden, der slog læn-

ge og haardt. Til sidst tog Fiskeren sin Tilflugt til Formanden for hans Kolleger i Antibes, men efter at Adelsmanden havde vist Formanden et vist Papir, bukkede denne lige til Jorden og befalede Fiskeren at adlyde, idet han oven i Købet skændte paa ham. Derefter var man taget afsted med Ladningen.

»Men af alt dette har jeg endnu ikke faaet at vide, hvorledes De strandede,« svarede Athos.

»Det gik saaledes til. Jeg satte Kursen for Saint-Honorat, som Adelsmanden havde befalet, men under Vejs skiftede han Sind og paastod, at jeg ikke kunde gaa Syd om Abbediet.«

»Hvorfor ikke det?«

»Fordi Munkebankerne ligger ligefor Benediktinernes Taarn ved Sydspidsen, min Herre.«

»Er det et Skær?« spurgte Athos.

»Ja, lige i Vandskorpen, et meget farligt Sted, som jeg imidlertid tusinde Gange har sejlet over. Adelsmanden forlangte, at jeg skulde landsætte ham paa Saint-Marguerite. Men jeg paastod at ville fortsætte min Kurs. Adelsmanden tog mig nu i Nakken og sagde ganske roligt, at han vilde kvæle mig. Min Medhjælper bevæbnede sig med en Økse og jeg gjorde det samme. Vi havde Nattens Fornærmelse at hævne. Men Adelsmanden tog Kaarden i Haanden og manøvrerede saa hurtig med den, at ingen af os kunde komme ham nær. Jeg vilde til at kyle ham min Økse i Hovedet, og jeg var i min gode Ret, ikke sandt, min Herre? thi en Sømand er Herre paa sit Skib, ligesom en Borger i sit Sovekammer, jeg vilde altsaa for at forsvare mig hugge Adelsmanden i Stykker, da pludselig — De kan tro mig, om De vil, min Herre — Vognen aabnedes, jeg véd ikke hvor-

ledes, og et Slags Spøgelse viste sig med en sort Maske for Ansigtet og truede ad os med Haanden.«

»Det var?« spurgte Athos.

»Det var Djævelen, min Herre, thi Adelsmanden raabte glad, da han saa' ham: Tak, Deres Højhed.«

»Det er besynderligt!« mumlede Greven og saa' paa Raoul.

»Hvad gjorde De saa?« spurgte han Fiskeren.

»De indsér nok, min Herre, at to Stakler som vi ikke kunde staa os mod to Adelsmænd, endsige mod Djævelen. Uden at sige et Ord sprang min Kammerat og jeg i Vandet, vi var en syv til otte hundrede Fod fra Kysten.«

»Og saa?«

»Saa, min Herre, da det blæste en svag Vind af Sydvest, fortsatte Baaden Kursen og strandede paa Saint-Marguerite.«

»Og de to Rejsende?«

»Aa, for dem kan De være ganske rolig. Det var tydeligt nok, at den ene var Djævelen og beskyttede den anden, thi da vi svømmende havde naaet Baaden, fandt vi hverken de to Personer, som vi havde ventet sé liggende sønderknuste paa Strandbredden, eller Vognen. Men imidlertid var min Baad slaaet itu, den staar endnu med Agterenden i Sandet paa Pynten af Saint-Marguerite og Tømmermanden forlanger hundrede og tyve Livres for at gøre den i Stand.«

»Det er godt,« sagde Raoul, »De er fritaget for at gøre Tjeneste, Farvel.«

»Hvis De saa synes, vil vi gøre en Tur til Saint-Marguerite,« sagde Athos til Bragelonne.

»Ja, min Herre, thi der maa stikke noget herunder.«

Samme Dag rejste de til Saint-Marguerite i en Fiskerbaad, som de havde ladet komme fra Toulon.

Øen gjorde et særdeles behageligt Indtryk paa dem. Orange-, Granat- og Figentræerne bøjede sig under Vægten af deres gyldne Frugter.

Denne velsignede Ø var ubeboet. Smuglerne, der stod i Forbindelse med Guvernøren, som delte Fortjenesten med dem, benyttede den som et foreløbigt Oplagssted. Fæstningen havde kun en Besætning af otte Mand og to Kanoner.

Slottet var omgivet af en dyb Grav og forsynet med tre Taarne, der var indbyrdes forbundne ved Terrasser.

Athos og Raoul gik en Tid rundt om Havemuren uden at finde nogen, der kunde indføre dem hos Guvernøren. Til sidst gik de ind i Haven. Det var den varmeste Tid paa Dagen. Alle, baade Mennesker og Dyr, lod til at sove.

Paa Terrassen mellem det andet og tredie Taarn saa' Athos imidlertid en Soldat, der bar en Kurv paa sit Hoved. Et Øjeblik efter kom han tilbage uden Kurv og forsvandt i det Indre af Slottet.

Athos antog, at Soldaten havde bragt en eller anden Middagsmad og nu selv gik hen for at spise.

Pludselig hørte han nogen kalde paa sig, han løftede Hovedet og saa' i et tilgitret Vindu noget hvidagtigt ligesom en Haand bevæge sig og noget blændende ligesom et Vaaben beskinnet af Solen.

Førend han kunde gøre sig Rede for, hvad

det var, drog en skinnende Stribe, ledsaget af en pibende Lyd, hans Opmærksomhed fra Taarnet til Jorden.

En svag Lyd hørtes fra Graven og Raoul sprang til og optog en Sølvtallerken, der rullede henad Sandet.

Athos og Raoul gik nu begge nærmere og betragtede opmærksomt den tilstøvede Tallerken paa hvis Bagside med Spidsen af en Kniv var ridset følgende Bogstaver:

»Jeg er Kongen af Frankrigs Broder, i Dag Fange, i Morgen en Vanvittig. Franske og kristelige Adelsmænd, beder Gud for Eders Herrers Søns Sjæl og Forstand!«

Tallerkenen faldt Athos ud af Haanden, medens Raoul søgte at udfinde de sørgelige Ords mystiske Betydning.

I samme Øjeblik lød et Skrig fra det Øverste af Taarnet. Hurtig som Lynet bøjede Raoul Hovedet og tvang sin Fader til at gøre det samme. Løbet af en Musket saas over Tinden af Muren. En hvid Røg steg op fra Fænghullet af Geværet og en Kugle traf en Sten seks Tommer fra de to Adelsmænd. Et andet Gevær kom nu til Syne og sænkedes mod dem.

»Gudsdød!« raabte Athos, »myrder man Folk her? Kom ned, I Kujoner!«

»Ja, kom ned!« skreg Raoul rasende og truede med den knyttede Haand mod Slottet.

Den af de angribende, der var i Færd med at tage Sigte, udstødte et Forundringsraab og da den anden atter vilde til at fyre, slog han hans Gevær til Side, saa at Skudet gik af i Luften.

Da Athos og Raoul saa', at Mændene for-

svandt fra Taarnet, tænkte de, at de vilde komme ned til dem, og ventede dem rolig.

Fem Minutter var knap forløbet, før end Trommen kaldte de otte Soldater sammen. De viste sig nu paa den anden Side af Graven med deres Geværer. I Spidsen for dem befandt sig en Officer, i hvem Vicomte de Bragelonne genkendte den samme, der havde affyret det første Geværskud.

Denne Mand befalede Soldaterne at lade deres Geværer.

»De vil skyde os!« udbrød Raoul. »Lad os trække blank og sætte over Graven. Saa længe deres Geværer ikke er ladte, kan vi dræbe hver en af disse Slyngler.«

Og Raoul styrtede allerede frem, fulgt af Athos, da en bekendt Stemme lod sig høre bag ved dem.

»Athos! Raoul!« raabte Stemmen.

»Ned med Geværerne!« raabte Kaptajnen til Soldaterne. »Jeg vidste nok, at jeg var sikker i min Sag.«

Soldaterne tog Geværet ved Foden.

»Men hvad er der dog paa Færde?« spurgte Athos. »Det lader til, at man vil skyde os uden videre.«

»Det er mig, der vilde skyde Dem,« svarede d'Artagnan, »og jeg vilde ikke som Guvernøren have fejlet. Hvilken Lykke, at jeg plejer at tage langt Sigte! O, mine kære Venner, hvilken Lykke?«

»Men hvorfor skød Guvernøren paa os? Hvad har vi gjort ham?«

»Ih! I har optaget det, Fangen kastede ned tel Eder.«

»Det er sandt.«

»Fangen har skrevet noget paa denne Tallerken . . . ikke sandt?«

»Jo.«

»Det anede mig nok. Ak, min Gud.«

Og d'Artagnan bemægtigede sig med alle Tegn paa en dødelig Uro Tallerkenen for at læse dens Indskrift. Da han havde læst den, blev han dødbleg.

»O, min Gud!« gentog han.

»Det er altsaa sandt?« sagte Athos sagte, »det er altsaa sandt?«

»Stille! der kommer Guvernøren. Hvis man tror, at De kan læse, og har nogen Formodning om, at De har forstaaet disse Ord, saa — jeg holder meget af Eder, mine kære Venner, jeg vilde lade mig dræbe for Eder, men . . .«

»Men . . .« spurgte Athos og Raoul paa en Gang.

»Men jeg vilde ikke kunne frelse Eder fra et evigt Fangenskab, hvis det lykkedes mig at fri Eder fra Døden. Derfor Tavshed!«

Guvernøren, der havde passeret Graven paa et Bræt, kom nu til.

»Naa,« sagde han til d'Artagnan, »hvad standser os?«

»I er Spaniere og forstaar ikke et fransk Ord,« hviskede Kaptajnen hurtig til sine Venner.

Derpaa vendte han sig til Guvernøren og vedblev højt:

»Jeg har ikke taget fejl, disse Herrer er to spanske Kaptajner, som jeg lærte at kende forrige Aar ved Ypern. De forstaar ikke et fransk Ord.«

»Ah!« sagde Guvernøren og søgte at læse Indskriften paa Tallerkenen.

Men d'Artagnan snappede den hurtig fra

ham og udslettede Bogstaverne med Spidsen af sin Kaarde.

»Hvad er det, De gør?« sagde Guvernøren. »Jeg maa altsaa ikke læse, hvad der staar?«

»Det er en Statshemmelighed,« svarede d'Artagnan, »og da De véd, at Kongen har sat Dødsstraf for enhver, der bliver bekendt med den, vil jeg, hvis De ønsker det, lade Dem læse og derpaa straks skyde.«

Athos og Raoul bevarede imidlertid en rolig Tavshed.

»Men det er jo en Umulighed,« vedblev Guvernøren, »at disse Herrer ikke skulde forstaa i det mindste enkelte Ord.«

»Snak, selv om de forstaar, hvad der bliver sagt, kan de dog ikke læse Skrift, ikke en Gang, naar det er skrevet paa spansk. En spansk Adelsmand, véd De nok, kan aldrig læse.«

Guvernøren maatte lade sig nøje med denne Forklaring, men var ikke overbevist.

»Bed Herrerne at komme indenfor paa Slottet,« sagde han.

Man tog nu Vejen til Slottet, medens Soldaterne vendte tilbage til deres Vagtstue.

Medens Guvernøren traf nogle Forberedelser til at beværte sine Gæster, sagde Athos:

»Forklar os nu, hvorledes Sagen hænger sammen, medens vi er alene.«

»Det er ganske simpelt,« svarede Musketéren. »Jeg har bragt en Fange til Øen, som Kongen har befalet, at ingen maa se; I er kommet, han har kastet noget ned til Eder, jeg spiste til Middag med Guvernøren og saa' Genstanden blive kastet ned og Raoul tage den op. Jeg behøvede ikke lang Tid til at fatte Sammenhængen, jeg

troede, at I var i Forstaaelse med min Fange, og . . .«

»Befalede at skyde paa os.«

»Ja, jeg tilstaar det, men greb jeg end først efter Geværet, var jeg dog heldigvis den sidste til at bruge det.«

»Havde De dræbt mig, d'Artagnan, vilde jeg have opnaaet den Lykke at dø for Frankrigs Kongehus og den udmærkede Ære at falde for Deres Haand, dets ædleste og braveste Forsvarer.«

»Hvad er det, De fortæller mig om Kongehuset, Athos!« stammede d'Artagnan. »Tror De, der er en fornuftig Mand, paa en Vanvittigs Daarekistesnak?«

»Ja, jeg tror det.«

»Og det saa meget mere, min kære Chevalier,« tilføjede Raoul, »som De har Ordre til at dræbe dem, der maatte tro det.«

»Det er fordi enhver Bagvaskelse, om den end er aldrig saa taabelig, har næsten Vished for at blive populær.«

»Nej, d'Artagnan,« svarede Athos sagte, »fordi Kongen ikke vil have, at hans Families Hemmelighed skal komme ud blandt Folket og vanære Ludvig den Trettendes Søns Bødler.«

»Lad de Børnestreger fare, Athos, hvis jeg ikke skal erklære Dem for vanvittig. Forklar mig desuden, hvorledes Ludvig den Trettende skulde have en Søn paa Saint-Margueriteøerne.«

»En Søn, som De kunde have bragt hertil maskeret, i en Fiskerbaad,« svarede Athos, »hvorfor er det saa umuligt?«

D'Artagnan bed sig i sin Knebelsbart.

»Selv om det er sandt,« sagde han, »at jeg har ført en maskeret Fange hertil i en Fisker-

baad og en Vogn, er dermed dog ikke bevist, at denne Fange skulde være en Prins . . . en Prins af den franske Kongefamilie.«

»O, spørg Aramis,« svarede Athos koldt.

»Aramis!« udbrød Musketéren tilintetgjort. »Har De sét Aramis?«

»Ja, jeg har sét den flygtede Aramis efter hans mislykkede Foretagende i Vaux, og han har fortalt mig nok til at tro, hvad den Ulykkelige har ridset paa Sølvtallerkenen.«

D'Artagnan bøjede Hovedet.

»Saaledes,« sagde han, »gør Gud Menneskenes Visdom til intet! En dejlig Hemmelighed, som en halv Snes Personer er indviede i! Forbandet være det Tilfælde, Athos, der har ført Dem sammen med mig i denne Affære, thi . . .«

»Er Deres Hemmelighed da i Fare, fordi jeg kender den?« spurgte Athos med en Blanding af Mildhed og Strenghed. »Har jeg ikke i mit Liv baaret paa dem, der var lige saa tunge? Husk Dem dog om, min kære Ven.«

»De har aldrig baaret paa nogen saa farlig,« svarede d'Artagnan bedrøvet. »Jeg har en sørgelig Anelse om, at alle, der er indviede i denne Hemmelighed, vil dø paa en ulykkelig Maade.«

»Guds Villie ske, d'Artagnan, men der har vi Deres Guvernør.«

D'Artagnan og hans Venner spillede nu atter deres paatagne Rolle.

Mod d'Artagnan var den mistænksomme Guvernør høflig indtil Overdrivelse, hvorimod han nøjedes med at betragte de Rejsende.

»Hvad hedder det Menneske?« sagde Athos paa Spansk til d'Artagnan. »Han har et ubehageligt Ydre.«

»De Saint Mars,« svarede Kaptajnen.

»Spørg Herrerne,« afbrød Saint Mars nu Samtalen, »i hvilken Hensigt de er kommet til Saint-Marguerite.«

»De er kommet for at besé Benediktinerklosteret i Saint-Honorat og fordi de har hørt, at der skal være en god Jagt paa Saint-Marguerite.«

»Den staar til Deres Tjeneste,« svarede Saint Mars, »saa vel som til Deres.«

D'Artagnan takkede.

»Naar rejser De?« vedblev Guvernøren.

»I Morgen,« svarede d'Artagnan.

Hr. de Saint Mars gjorde nu sin Ronde og lod d'Artagnan blive alene med de foregivne Spaniere.

»O,« udbrød Musketéren, »det er et Liv og et Selskab, der ikke behager mig synderlig. Jeg staar over denne Mand, men alligevel generer han mig forbandet. Har I Lyst til at løsne et Par Skud paa Harerne? Det vil være en smuk og ikke meget trættende Tur. Øen er kun halvanden Mil i Længde og en halv i Breden. Lad os more os.«

»Vi vil gaa, hvorhen De ønsker d'Artagnan, ikke for at more os, men for at kunne tale ugenért sammen.«

Paa et Tegn af d'Artagnan bragte en Soldat Adelsmændene Jagtgeværer og vendte tilbage til Fortet.

»Og nu,« sagde Musketéren, »besvar mig nu det Spørgsmaal, som den skumle Saint Mars gjorde før: I hvilken Hensigt er I kommet her til Øen?«

»For at sige Dem Farvel.«

»Sige mig Farvel? Hvorledes? rejser Raoul?«

»Ja.«

»Med Hr. de Beaufort, tør jeg vædde?«

»Ja, med Hr. de Beaufort. De gætter altid rigtig, kære Ven.«

»Vanen . . .«

Imidlertid havde Raoul sat sig paa en mosbegroet Klippe og lagt Geværet paa Knæet; betragtende Himlen og Havet og lyttende til Stemmen i sit Indre, lod han Jægerne fjerne sig lidt efter lidt.

D'Artagnan mærkede hans Fraværelse.

»Han er endnu saaret, ikke sandt?« spurgte han Athos.

»Til Døden.«

»O, jeg antager, at De overdriver. Raoul er af et for godt Stof.«

»Nej,« svarede Athos, »det bliver Raouls Død.«

»Gudsdød!« sagde d'Artagnan mørkt.

Efter et Øjebliks Forløb vedblev han:

»Hvorfor lader De ham rejse?«

»Fordi han vil.«

»Og hvorfor følger De ikke med ham?«

»Fordi jeg ikke vil sé ham dø.«

D'Artagnan saa' stift paa sin Ven.

»De véd,« vedblev Greven, lænende sig paa Kaptajnens Arm, »at jeg i mit Liv har været bange for meget lidt, men der er ét, som jeg har en uophørlig, fortærende Skræk for, og det er den Dag, da jeg skal holde dette Barns Lig i mine Arme. Jeg er gammel, sér De, og har intet Mod mere, jeg beder Gud at skaane mig i min Svaghed, men hvis han ramte mig paa denne Maade, i mit Paasyn, vilde jeg forbande ham. Men en kristelig Adelsmand maa aldrig forbande sin Gud, d'Artagnan, det er nok, at han har forbandet en Konge.«

»Hm! . . .« sagde d'Artagnan, lidt forvirret af denne voldsomme Smerte.

»D'Artagnan, min Ven, De, der elsker Raoul, betragt ham,« vedblev Athos, pegende paa sin Søn, »denne Sørgmodighed forlader ham aldrig. Kender De noget skrækkeligere end Minut for Minut at være Vidne til det stakkels Hjertes uafbrudte Dødskamp.«

»Lad mig tale med ham, Athos, hvem véd?«

»Forsøg det, men jeg er overbevist om, at De intet Held vil have.«

Athos gik videre alene, medens d'Artagnan trængte gennem Krattet til Raoul, hvem han rakte Haanden.

»Nu,« sagde d'Artagnan til Raoul, »De har nok noget at tale méd mig om?«

»Jeg vilde gerne bede Dem om en Tjeneste,« svarede Bragelonne.

»Bed væk.«

»De vender en Gang tilbage til Frankrig.«

»Det haaber jeg i det mindste.«

»Skal jeg skrive til Frøken de la Vallière?«

»Nej, De skal ikke.«

»Jeg har saa meget at sige hende.«

»Saa kom selv og sig hende det.«

»Aldrig!«

»Nu, tiltror De da et Brev mere Kraft end Deres Ord?«

»De har Ret.«

»Hun elsker Kongen,« vedblev d'Artagnan, »hun er en skikkelig Pige.«

Raoul fo'r sammen.

»Og hun elsker maaske Dem, der forlader hende, højere end Kongen, men paa en anden Maade.«

»Tror De virkelig, d'Artagnan, at hun elsker Kongen?«

»Hun elsker ham til Forgudelse og han er

uimodtagelig for nogen anden Følelse. Hvis De vilde vedblive at leve i hendes Nærhed, vilde De blive hendes bedste Ven.«

»O!« udbrød Raoul.

»Vil De?«

»Nej, det vilde være lavt!«

»De siger der en Dumhed, der gerne kunde faa mig til at nære Ringeagt for Deres Forstand. Det er aldrig lavt, Raoul, hører De, at gøre, hvad der paabydes af en højere Villie. Har hun, der elskede Dem, opført sig lavt ved at foretrække Kongen for Dem, Kongen, som hendes Hjerte befalede hende at foretrække for Dem? Nej, hun har opført sig som den retskafneste Kvinde. Gør som hun, adlyd Deres Følelse. Véd De hvad Raoul?«

»Nej.«

»At De, naar De saa' hende i Nærheden, med en skinsyg Mands Øjne . . .«

»Nu?«

»Vilde ophøre at elske hende.«

»De bestemmer mig, min kære d'Artagnan.«

»Til at rejse for at sé hende igen?«

»Nej, til at rejse for aldrig mere at sé hende. Jeg vil bestandig elske hende.«

Athos nærmede sig nu, og Raoul ilte ham i Møde.

Da de vendte tilbage, var Havet meget uroligt og en af de i Middelhavet hyppige Storme var i Anmarch.

Paa Strandbredden laa en uformelig Genstand.

»Hvad er det?« spurgte Athos, »en sønderslaaet Baad?«

»Nej, det er ingen Baad,« svarede d'Artagnan.

»Om Forladelse,« sagde Raoul, »det er en Baad, der hurtigt nærmer sig Havnen.«

»Der er ganske rigtig en Baad i Brændingen, som gør vel i at søge Ly her, men det, som Athos mener, hist henne i Sandet . . .«

»Ja, jeg sér det nok.«

»Er Vognen, som jeg kastede i Søen, da jeg landede med Fangen.«

»Hvis De vil følge mit Raad, d'Artagnan,« sagde Athos, »saa brænd denne Vogn, for at der ikke skal blive noget tilbage, hvoraf Fiskerne fra Antibes, der svæver i den Tro, at de har haft at gøre med Djævelen, kan sé, at Deres Fange var et Menneske.«

»Deres Raad er fornuftigt, Athos, og jeg skal straks lade den brænde eller heller gøre det selv, men lad os gaa tilbage til Slottet, thi det vil snart regne og det er nogle forfærdelige Lyn.«

Da de gik over Volden til et Galleri, hvortil d'Artagnan havde Nøglen, saa' de Hr. de Saint Mars tage Vejen til Fangens Værelse.

Paa et Tegn af d'Artagnan skjulte de sig i en Krog ved Trappen.

»Hvad er det?« spurgte Athos.

»Det skal De snart faa at sé. Fangen kommer tilbage fra Kapellet.«

Ved Skinnet af Lysene saas virkelig seks Skridt bag efter Guvernøren en sortklædt Mand med en Jernmaske for Ansigtet og en Hjelm af samme Metal, der skjulte hele hans Hoved.

Midt i Galleriet standsede Fangen et Øjeblik for at betragte Himlen og indaande den svovlsvangre Luft. Han sukkede dybt.

»Kom, min Herre,« sagde de Saint Mars barsk til Fangen, thi han blev bange ved at sé ham

stirre saa længe over Muren. »Kom dog, min Herre.«

»Sig Deres Højhed!« raabte Athos med en saa højtidelig og skrækkelig Stemme, at Guvernøren fo'r sammen.

Fangen vendte sig om.

»Hvem var det, der talte?« spurgte Saint Mars.

»Mig,« svarede d'Artagnan og traadte med det samme frem. »De ved jo, at Ordren lyder saaledes.«

»Kald mig hverken min Herre eller Deres Højhed,« sagde Fangen nu med en Stemme, der gik Raoul til Hjertet, »men kald mig den Forbandede.«

Dermed gik han videre.

Jerndøren lukkedes efter ham.

Sekstende Kapitel.

Det sidste Farvel.

D'Artagnan var knap kommet ind paa sit Værelse med sine to Venner, førend en af Soldaterne kom for at hente ham til Gouvernøren.

Den Baad, Raoul havde sét paa Havet, var landet ved Saint-Marguerite med en vigtig Depeche til Musketérkaptajnen.

Da d'Artagnan brækkede Brevet, genkendte han Kongens Haandskrift.

»Da jeg antager,« skrev Ludvig d. Fjortende, »at De nu har udført min Befaling, Hr. d'Artagnan, saa vend straks tilbage til Paris og indfind Dem hos mig i Louvre.«

»Nu er mit Exil forbi!« raabte Musketéren

glad, »Gud være lovet, at jeg ophører at være Fangevogter.«

Og han viste Athos Brevet.

»De forlader os altsaa,« sagde denne bedrøvet.

»Vi sés igen, kære Ven, thi Raoul er en stor Dreng, der nok kan rejse alene med Hr. de Beaufort og som heller vil lade sin Fader rejse tilbage i Hr. d'Artagnans Selskab end nøde ham til alene at rejse de to hundrede Mil til la Fère. Ikke sandt, Raoul?«

»Ganske vist,« stammede denne.

»Nej, min Ven,« sagde Athos, »jeg forlader ikke Raoul, førend jeg har sét hans Skib forsvinde i Horisonten. Saa længe han er i Frankrig, er vi uadskillelige.«

»Som De vil, kære Ven, men i alt Fald tager vi vel sammen fra Saint-Marguerite; De kan benytte den samme Baad, som bringer mig til Antibes.«

Efter at have sagt Farvel til Guvernøren forlod de tre Venner altsaa den lille Ø.

Samme Nat tog d'Artagnan Afsked med sine Venner, efter at han først havde sét Vognen blive opbrændt efter Foranstaltning af Hr. de Saint Mars.

Førend han steg til Hest, sagde han:

»Mine Venner, I ligner to Soldater, der forlader deres Post. Der er noget, der siger mig, at Raoul vil trænge til Deres Understøttelse. Vil De have, at jeg skal forlange Permission og drage til Afrika med hundrede gode Musketter? Kongen vil ikke nægte mig det og jeg vil tage Dem med mig.«

»Jeg takker Dem, Hr. d'Artagnan,« sagde Raoul og trykkede hjertelig hans Haand, »for dette Tilbud, der vilde give Hr.-Greven og mig

mere, end vi ønsker. Jeg er ung og trænger til baade aandeligt og legemligt Arbejde, Hr. Greven derimod til Ro. De er hans bedste Ven og til Dem anbefaler jeg ham.«

»Jeg maa af Sted, min Hest bliver utaalmodig,« sagde d'Artagnan, hos hvem det altid var et Tegn paa Bevægelse, naar han gav Samtalen en anden Retning. »Hvor er Grimaud?«

»Han kom i Gaar Morges med Raouls Heste og jeg har givet ham Tilladelse til at sove.«

»Saa farvel da, kære Athos.«

D'Artagnan satte Foden i Stigbøjlen, som Raoul holdt for ham.

»Farvel,« sagde den unge Mand og omfavnede ham.

»Farvel,« sagde d'Artagnan og satte sig tilrette i Sadlen.

Hans Hest gjorde et Spring, der fjernede ham fra hans Venner.

Den nys beskrevne Scene fandt Sted uden for det Hus i Antibes' Havn, hvor Athos var taget ind og hvorhen d'Artagnan havde bestilt sine Heste.

D'Artagnan satte sin Hest i Trav og Athos og Raoul var i Færd med at gaa ind.

Pludselig hørte de Hovslag nærme sig og da de vendte sig om, saa' de, at det var d'Artagnan, der kom tilbage. De gav ved et Glædesskrig deres Overraskelse til Kende, medens Kaptajnen sprang af Hesten som en ung Mand og slog Armen om Halsen paa Athos og Raoul.

Saaledes holdt han dem længe uden at sige noget. Derpaa fo'r han af Sted lige saa hurtigt, som han var kommet, sættende begge Sporer i Siderne paa den rasende Hest.

»Ak!« sagde Greven ganske sagte, »ak!«

Athos og Raoul tog tilbage til Toulon, hvor det vrimlede af Vogne, Soldater og Heste.

Hertugen af Beaufort var alle Vegne og drev med megen Iver paa Indskibningen.

Han vilde sé alt selv, Artilleri, Provision og Bagage, han undersøgte hver Soldats Ekvipering og hver Hests Helbredstilstand.

Admiralen gjorde Raoul sin Kompliment og gav ham sine sidste Ordrer med Hensyn til Indskibningen, der var bestemt til den næste Morgen ved Daggry.

Han inviterede Greven og hans Søn til at spise til Middag hos sig. Men under Paaskud af Tjenestesager undslog de sig. De gik tilbage til deres Hotel og efter at de i al Hast havde spist til Middag, førte Athos Raoul ud til de i Byens Nærhed liggende Klipper.

Det var som sædvanlig i dette Klima en smuk Nat. Maanen, der stod op bag Havet, kastede ligesom et Sølvtæppe over Vandet. Paa Rheden laa Skibene parate til at tage Tropperne om Bord.

Matroserne, der ved Admiralens Rundhaandethed havde en glad Aften, sang deres simple Sange.

Athos og hans Søn tog Plads i Mosset paa Bjerget. Omkring deres Hoveder sværmede store Flaggermus.

Da Maanen var kommet helt op paa Himlen og kastede sin fulde Glans paa Vandet, samlede Athos alt sit Mod og sagde:

»Alt det, vi sér, Raoul, har Gud skabt og ligeledes os stakkels Atomer, vi glimrer ligesom disse Stjerner, sukker ligesom Bølgerne og ligesom Vinden driver Skibene til et Maal, saaledes

leder Gud os til en Havn. Alt det skabte er smukt, Raoul.«

»Det er virkelig et smukt Syn, vi har for os her, min Herre,« sagde Raoul.

»Hvor d'Artagnan er god!« afbrød Athos ham straks, »og hvilken Lykke at have haft en saadan Ven som ham hele sit Liv! Det har De savnet, Raoul.«

»En Ven!« udbrød den unge Mand, »har jeg savnet en Ven?«

»Hr. de Guiche er en fortræffelig Kammerat,« vedblev Greven koldt, »men jeg tror, at Folk i Deres Tid tænker mere paa deres egne Sager og Fornøjelser end i vor. De har levet et afsondret Liv, hvilket er en Lykke, men De har mistet Deres Styrke. Vi fire lod os ikke i den Grad bøje af Ulykken.«

»Jeg standsede Dem ikke, min Herre, for at sige Dem, at jeg havde en Ven og at denne Ven var Hr. de Guiche. Han er sikkert god og ædel og elsker mig, men jeg har nydt et andet Venskab, min Herre, ligesaa værdifuldt og inderligt som det, De taler om, nemlig Deres.«

»Jeg har ikke været en Ven for Dem, Raoul.«

»Hvorfor ikke, min Herre?«

»Fordi jeg har faaet Dem til at tro, at Livet kun har én Side, fordi jeg uden at ville det bestandig har plukket Knopperne af Deres Ungdoms Træ, fordi jeg med ét Ord i dette Øjeblik fortryder, at jeg ikke har gjort Dem til en meddelsom, støjende Mand.«

»Jeg véd, hvorfor De taler saaledes til mig, min Herre, men De har Uret, det er ikke Dem, der har gjort mig til det, jeg er, det er den Kærlighed, der bemægtigede sig mig i en Alder, hvor Børn kun har Inklinationer, det er den

mig medfødte Standhaftighed, der for andre kun er en Vane. Jeg har intet at bebrejde Dem, min Herre, jeg velsigner og elsker Dem.«

»Deres Ord gør mig godt, min kære Raoul, og lad mig haabe, at De vil tage lidt Hensyn til mig i den kommende Tid.«

»Jeg tænker kun paa Dem, min Herre.«

»Raoul, hvad jeg ikke har gjort før, det det vil jeg gøre nu. Jeg vil være Deres Ven og ikke Deres Fader. Vi vil føre et muntert Liv, naar De kommer tilbage, og det vil ske snart, ikke sandt?«

»Ganske vist, min Herre, en saadan Ekspedition kan ikke vare længe.«

»I Stedet for altsaa at leve beskedent af mine Indkomster, Raoul, vil jeg give Dem hele Kapitalen, der vil være tilstrækkelig til at faa Dem frem i Verden før min Død, og før den Tid haaber jeg, at De sørger for, at min Slægt ikke uddør.«

»Jeg skal gøre, hvad De befaler,« svarede Raoul stærkt bevæget.

»Husk paa, Raoul, at Krigen med Araberne bestaar af Baghold, Snarer og Snigmord. Der er aldrig Ære ved at falde i et Baghold. Ofte beklager man ikke en Gang den, der omkommer paa denne Maade, og de, der ikke beklages, dør til ingen Nytte.«

»Jeg er forsigtig af Naturen, min Herre, og har megen Lykke,« svarede Raoul med et Smil, der stivnede den stakkels Faders Hjerte, »thi,« skyndte han sig at tilføje, »i de tyve Slag, hvori jeg har deltaget, har jeg kun faaet en Rift.«

»Vil De undertiden drømme om mig, Raoul?«

»O, hver Nat, min Herre. I min Barndom

saa' jeg Dem altid i Drømme rolig og blid, med Haanden hvilende paa mit Hoved, og derfor sov jeg altid saa godt . . . i gamle Dage.«

Athos kunde ikke beherske sig længere, men slyngede Armen om sin Søns Hals og trykkede ham til sit Hjerte.

Maanen var imidlertid gaaet ned og en lys Stribe i Horisonten bebudede Dagens Nærmelse.

Athos kastede sin Kappe om Raouls Skuldre og trak ham med til Byen, hvor der allerede herskede et stort Røre.

Paa det Sted, som de nylig havde forladt, saa' Athos og Raoul en mørk Skygge, der ligesom skammede sig over at blive sét. Det var Grimaud, som i Afstand havde fulgt sin Herre.

»Min gode Grimaud!« udbrød Raoul, »hvad vil Du? Du kommer for at sige os, at vi skal rejse, ikke sandt?«

»Alene?« spurgte Grimaud, pegende paa Raoul.

»O, Du har Ret,« sagde Greven. »Raoul skal ikke rejse alene, han skal ikke færdes i et fremmed Land uden at have en Ven hos sig, der kan trøste ham og tale med ham om alt, hvad han har elsket.«

»Mig!« sagde Grimaud.

»Dig! Ja, ja,« raabte Raoul dybt rørt.

»Ak, Du er meget gammel, min gode Grimaud,« sagde Athos.

»Saa meget des bedre,« svarede denne.

»Men,« indvendte Raoul, »Du kan ikke lade Greven blive alene tilbage, som Du aldrig har forladt.«

Grimaud vendte sit omtaagede Blik til Athos ligesom for at bedømme begges Styrke.

Greven svarede intet.

»Hr. Greven vil helst have det saaledes,« sagde Grimaud.

»Ja,« sagde Athos.

I dette Øjeblik hørtes Trommeslag og Hornmusik.

Regimenterne, der skulde deltage i Ekspeditionen, rykkede ud af Byen.

Der var ialt fem, hver bestaaende af fyretyve Kompagnier.

Hr. de Beaufort sluttede Truppen med sin Stab. Der vilde gaa en god Time, før end han kunde naa Havet.

Raoul og Athos tog langsomt Vejen til Strandbredden, saa at de kunde være der, naar Prinsen ankom.

Grimaud besørgede imidlertid Raouls Bagage ombord i Admiralskibet.

Athos børstede omhyggelig sin Søns Uniform og glattede hans Haar.

»Hør, Raoul,« sagde Athos, »De behøver Penge, thi Hr. de Beaufort fører et stort Hus, og jeg er vis paa, at De vil faa Lyst til at købe Heste og Vaaben, der er meget dyre i det Land. Men da De hverken tjener Kongen eller Hr. de Beaufort, maa De ikke gøre Regning paa Sold eller Foræringer. Her har De to hundrede Pistoler, brug dem, Raoul, det vil glæde mig.«

Raoul trykkede sin Faders Haand, og idet de drejede om et Gadehjørne, saa de Hr. de Beaufort, der red paa en prægtig hvid Hest.

Hertugen kaldte paa Raoul og gav Greven Haanden og talte saa længe og hjertelig til denne, at den stakkels Fader blev lidt trøstet.

Det var et skrækkeligt Øjeblik, da Soldaterne og Matroserne tog Afsked med deres Familie og Venner.

Efter Skik og Brug skulde Admiralen gaa sidst ombord med sit Følge.

Glemmende baade Admiralen og Flaaden og sin Stolthed, aabnede Athos Armene for sin Søn og trykkede ham krampagtig til sit Bryst.

»Følg med ombord,« sagde Hertugen bevæget, »De vinder derved en god halv Time.«

»Nej,« svarede Athos, »nej, jeg har sagt mit Farvel og vil ikke sige det nok en Gang.«

»Saa ombord, Vicomte, ombord i en Fart!« vedblev Prinsen, der vilde skaane de to Mænd.

Og med en faderlig Ømhed, som om han havde været Porthos tog han Raoul i sine Arme og satte ham i Jollen, hvis Aarer straks paa et Tegn faldt i Vandet.

Glemmende Ceremoniellet sprang han derpaa selv ned i Baaden og stødte den fra Land med Foden.

»Farvel,« raabte Raoul.

Athos svarede kun med et Tegn, men følte i det samme noget brændende paa sin Haand; det var Grimaud, der ærbødig kyssede den, det var den tro Hunds sidste Farvel.

Grimaud sprang nu fra Havnedæmningen ned i Jollen.

Athos satte sig tilintetgjort paa Bolværket.

Med hvert Sekund blev Raouls Ansigt utydeligere.

Athos saa sin Søn gaa ombord i Admiralskibet og stille sig ved Rælingen, saaledes at hans Fader kunde se ham lige til det sidste.

Henimod Middag, da Mastetoppene knap endnu var synlige, saa Athos en svag Sky, det var Røgen af en Kanon, som Hr. de Beaufort havde ladet affyre som et sidste Farvel til Frankrig. Athos vendte tilbage til Gæstgiverstedet.

Syttende Kapitel.

Mellem Fruentimmer.

Imidlertid red d'Artagnan hurtigt imod Paris. Han forlod næsten ikke sin Hest.

Kongen, der ikke ventede ham saa snart, var taget til Jagt til Meudon og kom ikke tilbage før om fem Timer. Istedetfor at ile efter Kongen, som han vilde have gjort i gamle Dage, trak d'Artagnan sine Støvler af, gik i Bad og ventede, til Hans Majestæt kom tilbage, dygtig tilstøvet og træt. De fem Timer benyttede han til at forhøre sig om Sagernes Tilstand.

Han erfarede, at Kongen i en fjorten Dage havde været mørk, og at Dronningemoderen var meget syg, at Monsieur havde slaaet sig til de Hellige, at Madame havde Vapørs og at Hr. de Guiche var rejst til et af sine Godser.

Han erfarede fremdeles, at Hr. Colbert straalede af Glæde, at Hr. Fouquet hver Dag raadførte sig med en ny Læge, men at hans Sygdom ikke var af den Slags, som Lægerne, ialtfald kun de politiske Læger, kunde helbrede.

D'Artagnan erfarede, at Frøken de la Vallière var bleven uundværlig for Kongen, som paa Jagten sendte flere Breve til hende, naar hun ikke var med. Disse Breve besørgedes til la Vallière af Saint-Aignan, der endnu fungerede som Adjutant.

D'Artagnan besluttede at benytte Kongens Fraværelse til at opsøge og tale med hende.

Dette var meget let, thi Louise spadserede med nogle andre Damer i et Galleri i Palais-Royal.

Hun var omgivet af en Mængde Personer, thi Kongens Favoritinde modtog lige som en

Dronning, ja, maaske mere end Dronningen, den Hylding, hvoraf Madame havde været saa stolt, den Gang Kongen kun havde Øje for hende.

D'Artagnan stod sig godt hos Damerne, og hans frygtelige Rygte havde skaffet ham Mændenes Venskab i lige saa høj Grad som Kvindernes Beundring.

Da Damerne saa' ham træde ind, tiltalte de ham derfor straks og spurgte, hvor han havde været henne.

»Jeg kommer fra den Egn, hvor Hr. de Beaufort har indskibet sig til Algier.«

»Saa De Arméen?« spurgte flere krigeriske Damer.

»Som jeg sér Dem,« svarede d'Artagnan.

»Og Flaaden?«

»Jeg har sét alt.«

»Har vi Venner i Arméen?« spurgte Frøken de Tonny-Charente ligegyldig, men beregnende.

»Ja,« svarede d'Artagnan, »der er Hr. de la Guillotière, Hr. de Monchy, Hr. de Bragelonne.«

La Vallière blegnede.

»Hr. de Bragelonne!« udbrød den troløse Athenais. »Ih, er han draget i Krig.«

Montalais stødte til hende med Foden, men forgæves.

»Véd De, hvad jeg tror?« vedblev hun ubarmhjertig til d'Artagnan.

»Nej, Frøken, men jeg kunde have stor Lyst til at høre det.

»Jeg tror, at alle Mænd, der deltager i denne Krig, er fortvivlede, der har været ulykkelige i Kærlighed og som nu vil opsøge nogle Sorte, der er mindre grusomme end de hvide har været.«

Nogle Damer gav sig til at lé, la Vallière

tabte sin Fatning og Montalais hostede saa højt, at hun gerne kunde have vækket en Død.

»De tager fejl, Frøken, naar De taler om sorte Fruentimmer i Gigelly,« svarede d'Artagnan, »Fruentimmerne der er ikke sorte; rigtignok er de heller ikke hvide, de er gule.«

»Gule!«

»Ja. Sig ikke noget ondt om dem, jeg har aldrig sét en Teint passe bedre til sorte Øjne og Korallæber.«

»Saa meget desbedre for Hr. de Bragelonne!« svarede Tonny-Charente. »Han vil holde sig skadesløs, stakkels Fyr!«

Ved disse Ord indtraadte en dyb Tavshed. D'Artagnan gjorde sig selv den Bemærkning, at Kvinderne, disse blide Duer, behandlede hinanden langt grusommere end Tigere og Bjørne.

Men det var ikke nok for Athenais, at hun havde faaet la Vallière til at blegne; hun vilde ogsaa bringe hende til at rødme.

»Véd De vel, Louise,« tog hun atter Ordet, »at De har en stor Synd paa Deres Samvittighed?«

»Hvilken Synd er det, Frøken?« stammede den Ulykkelige og saa' sig om efter en Forsvarer.

»Ih!« svarede Athenais, »denne Knøs var jo Deres Forlovede. Han elskede Dem, men De har stødt ham bort, og hvis han dør, er det Dem, der har dræbt ham.«

Louise udstødte et svagt Skrig og forsvandt gennem den ene Dør i samme Øjeblik som Kongen traadte ind ad den anden.

Kongens første Blik gjaldt hans Maitresses tomme Stol; da han ikke saa' la Vallière, rynkede han Panden, men fik i det samme Øje paa d'Artagnan, som bukkede for ham.

»Ah, min Herre, sagde han, De har skyndt Dem meget og jeg er fornøjet med Dem.«

Det var det højeste Udtryk for den kongelige Tilfredshed.

Damerne og Hofmændene, der havde slaaet en Kreds om Kongen ved hans Indtrædelse, fjernede sig nu, da de saa, at han ønskede at tale alene med Musketeren.

»Naa, Hr. d'Artagnan,« sagde Kongen, »Fangen?«

»Er i sit Fængsel, Sire.«

»Hvad sagde han undervejs?«

»Intet, Sire.«

»Hvad gjorde han?«

»Et Øjeblik vilde Fiskeren, i hvis Baad jeg befandt mig, sætte sig op imod mig og dræbe mig. Fangen forsvarede mig i Stedet for at prøve paa at flygte.«

Kongen blegnede.

»Det er godt, sagde han.«

D'Artagnan bukkede.

Ludvig gik med store Skridt op og ned i Salen.

»Jeg har ladet Dem komme, Hr. Kaptajn,« sagde Kongen endelig, »for at sige Dem, at De skal rejse iforvejen og bestille Kvarter til mig i Nantes.«

»I Nantes!« udbrød d'Artagnan.

»Deres Majestæt vil gøre denne lange Rejse til Nantes?«

»Stænderne samles der,« svarede Kongen, »jeg har et Par Begæringer at gøre dem og vil selv være til Stede.«

»Naar skal jeg rejse?« spurgte Kaptejnen.

»I Aften . . . i Morgen . . . i Morgen Aften, thi De trænger til at hvile Dem.«

»Jeg har hvilt mig, Sire.«

»Meget vel. Saa kan De tage afsted en Gang inden i Morgen, naar De selv vil.«

D'Artagnan bukkede for at tage Afsked, men da han saa, at Kongen var forlegen, traadte han et Par Skridt nærmere og sagde:

»Tager Kongen Hoffet med?«

»Ja.«

»Saa vil Kongen formodentlig ogsaa have Musketererne med?«

Kongen slog sine Øjne ned for Kaptajnens gennemtrængende Blik.

»De kan tage en Brigade,« svarede Ludvig.

»Er det det hele? Har Kongen intet andet at befale mig?«

»Nej ... Jo, det er sandt!«

»Jeg er lutter Øre.«

»I Nantes, der, efter hvad man siger, er meget slet indrettet, skal De sætte Musketervagt udenfor enhver af de fornemste Embedsmænds Dør.«

»De fornemste?«

»Ja.«

»For Eksempel udenfor Hr. de Lyonnes Dør?«

»Ja.«

»Og Hr. Letelliers?«

»Ja.«

»Og Hr. Overintendantens?«

»Naturligvis.«

»Meget vel, Sire, i Morgen skal jeg være rejst.«

»Et Ord endnu, Hr. d'Artagnan. De vil i Nantes træffe Gardekaptajnen, Hertugen af Gevres. Sørg for, at Deres Musketerer bliver udstillede, førend hans Gardere ankommer. De førstankomne bør have Fortrinet.«

»Ja, Sire.«

Dermed drejede Musketeren sig om og forsvandt.

»I Nantes!« mumlede han, idet han gik ned ad Trappen. »Hvorfor turde han ikke straks sige Belle-Isle?«

Idet han gik gennem Hovedporten, indhentedes han af en af Hr. de Briennes Skrivere.

»Hr. d'Artagnan«, sagde denne »om Forladelse...«

»Hvad er det, Hr. Ariste?«

»Kongen har paalagt mig at give Dem en Anvisning.«

»Paa Deres Kasse?« spurgte Musketeren.

»Nej, min Herre, paa Hr. Fouquets.«

D'Artagnan tog overrasket Anvisningen, der var udstedt af Kongen selv, og lød paa to hundrede Pistoler.

Overensstemmende med sit Princip, aldrig at lade en Anvisning blive kold, gik d'Artagnan lige til Hr. Fouquet for at hæve sine to hundrede Pistoler.

Attende Kapitel.

Gæstebudet.

Overintendanten havde formodentlig faaet Underretning om den forestaaende Rejse til Nantes, thi han gav sine Venner et Afskedsgilde.

Med sin Anvisning i Haanden indfandt d'Artagnan sig paa Kontoret og forlangte at faa Hr. Fouquet i Tale.

Skriveren svarede, at Hr. Overintendanten ikke blandede sig i saadanne Detailler, og lukkede Døren lige for Næsen af d'Artagnan.

Denne havde forudset dette og derfor stuk-

ket sin Støvle mellem Døren og Dørkarmen, saa at den første ikke kunde lukkes i, og Skriveren atter befandt sig Ansigt til Ansigt med Kaptajnen. Med en Blanding af Angst og Høflighed sagde han:

»Hvis Herren ønsker at tale med Hr. Overintendanten, maa De gaa til Forgemakket, her er Kontoret, hvor Hans Naade aldrig kommer.

»Godt! hvor er det?«

»Paa den anden Side af Gaarden,« svarede Skriveren, henrykt over at blive d'Artagnan kvit.

Denne skred nu over Gaarden og kom ind i en Sværm af Tjenere.

»Hans Naade modtager ingen paa denne Tid«, svarede en galonneret Æsel, der bar et Fad med tre Fasaner og tolv Vagteler.

»Sig ham,« sagde Kaptajnen, standsende Tjeneren ved at tage fat i den ene Ende af Fadet, »at jeg er Hr. d'Artagnan, Kaptajnløjtnant i Hans Majestæts Musketerer.«

Tjeneren udstødte et Skrig af Forundring og forsvandt.

D'Artagnan fulgte langsomt efter ham og naaede Forværelset tidsnok til at træffe Hr. Pellisson, der en Smule bleg kom ud af Spisesalen for at faa nærmere Oplysninger.

D'Artagnan smilte.

»Der er ingenting i Vejen, Hr. Pellisson, det er kun en lille Anvisning, jeg har at hæve.«

»Ah!« sagde Pellisson, trækkende Vejret lettere, og tog Kaptajnens Haand og trak ham med sig ind i Spisesalen, hvor Overintendanten befandt sig, omgiven af en Mængde intime Venner, siddende i en Lænestol med Puder paa alle Sider.

Her fandtes alle Epikuræerne samlede. Trods Uvejrets Nærmelse havde de ikke forladt deres Beskytter.

Paa venstre Side af Overintendanten sad Fru de Bellières, paa højre Fru Fouquet.

Kaptajnen traadte ind med en Hofmands Belevenhed og gættede med et Blik Betydningen af det Udtryk, der saas i Gæsternes Ansigter.

Fouquet rejste sig op i Stolen og sagde;

»Undskyld mig, Hr. d'Artagnan, at jeg ikke har taget imod Dem, som jeg burde, da De kommer i Kongens Navn.«

De sidste Ord udtalte han med et Eftertryk, der fyldte hans Venner med Rædsel.

»Jeg kommer ikke i Kongens Navn, Deres Naade«, svarede d'Artagnan, »men kun for at hæve en Anvisning paa to hundrede Pistoler.«

»Den skal blive betalt i Guld,« sagde Fouquet til sin Intendant, der straks gik ud med Anvisningen, som d'Artagnan havde rakt ham.

»Oh,« svarede denne, »jeg har ingen Frygt næret for Betalingen, Huset er godt.«

Et smerteligt Smil gled over Fouquets blege Ansigt.

»Lider De?« spurgte Fru de Bellières.

»Faar De Deres Anfald igen?« tilføjede Fru Fouquet.

»Tak, det er intet,« svarede Overintendanten.

»Deres Anfald?« spurgte d'Artagnan. »Er Deres Naade syg?«

»Jeg lider af en Andendagsfeber, som jeg paadrog mig i Vaux.«

»En Forkølelse maaske?«

»Nej, nej, blot en Bevægelse.«

Man bragte nu Kaptajnen de to hundrede

Pistoler, hvorpaa han bukkede for Selskabet, og et Øjeblik efter hørtes hans Sporer klirre mod Trapperne.

»Jeg troede et Øjeblik at det var mig selv, og ikke mine Penge, at han vilde have fat i,« sagde Fouquet med et tvungent Smil.

»Dem!« udbrød hans Venner, »min Gud! hvorfor?«

»Oh,« svarede Overintendanten, »lad os ikke føre hinanden bag Lyset, mine kære Brødre i Epikur. Dette er det sidste Maaltid, vi nyder i Fællesskab.«

Fra alle Sider ved Bordet opløftedes benægtende Skrig.

»Mine Venner,« vedblev Fouquet med sænket Stemme, »hvad var jeg fordum, og hvad er jeg i Dag? En Mand som jeg gaar ned ad Bakke, saasnart han ophører at stige. Jeg har hverken Penge eller Kredit, jeg har kun mægtige Fjender og afmægtige Venner.«

»Ja,« raabte Pellisson, rejsende sig op, »siden De taler saa aabent, bør vi ogsaa være oprigtige. Ja, De er fortabt, De gaar Deres Ødelæggelse imøde, stands. Men først og fremmest, hvor mange Penge har vi tilbage?«

»Syv hundrede tusinde Livres,« svarede Intendanten.

»Det er til Brødet,« mumlede Fru Fouquet.

»Lad spænde for og flygt,« sagde Pellisson.

»Hvor hen?«

»Til Sveits, til Savoien, flygt bort.«

»Vi skal nok retfærdiggøre Dem,« bemærkede Lafontaine, »flygt blot.«

»Jeg bliver,« sagde Fouquet.

»De har Belle-Isle!« raabte Abbed Fouquet.

»Og dertil rejser jeg jo ved at tage til Nan-

tes,« svarede Overintendanten, »derfor Taalmodighed, Taalmodighed.«

Et Slag paa Døren afbrød Samtalen.

»En Kurér fra Kongen!« raabte Hushovmesteren.

Alle tav pludselig og saa forventningsfulde paa Herren i Huset, hvis Pande var badet i Sved, og som i dette Øjeblik virkelig havde Feber.

Fouquet gik ind i sit Kabinet for at modtage Kongens Kurér.

Et Øjeblik efter kaldte Fouquet paa Gourville, som gik gennem Galleriet, fulgt af alles Blikke.

Endelig kom han tilbage til sine Gæster, men ikke mere med det samme Ansigt, som da han forlod dem. Som et levende Spøgelse og med nedhængende Arme nærmede han sig Bordet.

Ved dette Syn sprang alle op og ilte ham i Møde.

Med et Blik paa Pellisson lænede han sig til sin Kone, og trykkede Fru de Bellières iskolde Haand.

»Se,« sagde han med en Stemme, der havde en overjordisk Klang.

»Min Gud! hvad er der hændet?« lød det rundt omkring.

Fouquet aabnede sin højre, krampagtigt sammenknyttede Haand, hvori laa et Papir, som Pellisson hurtig snappede.

Han læste følgende, med Kongens Haand skrevne Linier:

»Kære Hr. Fouquet, giv os af det, De har tilbage af vore Penge, syv hundrede tusinde Livres, som vi behøve i Anledning af vor Rejse.

Da vi erfarer, at Deres Sundhed ikke er god,

beder vi Gud, at han atter vil skænke Dem den og tage Dem i sin hellige Varetægt.«

Ludvig.

»Nærværende Brev gælder som Kvittering.«

En Mumlen, der røbede Rædsel, hørtes rundt omkring.

»Nu,« sagde Pellisson, »hvad vil De gøre?«

»Naar jeg har modtaget Brevet, Pellisson, er det fordi jeg har betalt,« svarede Overintendanten.

»De har betalt!« udbrød Fru Fouquet fortvivlet, »saa er det da ude med os!«

»Naa, naa, ingen unyttige Ord!« sagde Pellisson, »næst efter Penge er Livet det vigtigste. Flygt, Deres Naade!«

»Forlade os!« raabte de to Damer paa en Gang.

»Ved at frelse Dem selv, frelser Deres Naade os alle. Flygt!«

»Han har Ret,« mumlede Fouquet.

»Deres Naade,« raabte Gourville, der kom op ad Trappen, tagende fire Trin ad Gangen, »Deres Naade!«

»Naa, hvad er det?«

»Som De ved, fulgte jeg Kongens Kurer med Pengene.«

»Ja!«

»Nu, da jeg kom til Palais-Royal, saa jeg . . .«

»Hvad saa De?« raabte Vennerne utaalmodige.

»Jeg saa Musketererne stige til Hest,« svarede Gourville.

»Ser De! ser De!« lød det fra alle Sider, »der er ikke et Øjeblik at spilde.«

Overintendanten blev næsten baaret ned i Vognen, Gourville satte sig paa Bukken og tog

Tømmen. Pellisson holdt den besvimede Fru Fouquet.

Fru de Bellières var stærkere og blev belønnet herfor, thi hun fik Fouquets sidste Kys.

Pellisson forklarede den overilede Rejse, som fremkaldt ved en kongelig Ordre, der kaldte Ministrene til Nantes.

Nittende Kapitel.

De to Baade.

D'Artagnan var rejst, Fouquet ligeledes, den sidste med en Hurtighed, som hans Venner endnu mere fremskyndede.

De første Øjeblikke af denne Rejse, eller rettere sagt Flugt, forstyrredes uophørlig af Frygt for alle de Heste og Vogne, der kom bagefter Flygtningen.

Det var virkelig heller ikke rimeligt, at Ludvig den Fjortende, hvis han virkelig vilde have fat i sit Bytte, skulde lade det undslippe sig; den unge Løve forstod sig allerede paa Jagten og havde ypperlige Sporhunde.

Men lidt efter lidt lagde Frygten sig. Overintendanten havde lagt en saadan Strækning mellem sig og sine Forfølgere, at det ikke var tænkeligt, at de kunde indhente ham. Skinnet havde hans Venner forstaaet at bevare ypperligt. Rejste han ikke for at træffe Kongen i Nantes, og var ikke netop hans Hastværk et Bevis paa hans Tjenstiver?

Han kom udmattet og beroliget til Orleans, hvor han, takket være en Kurér, der var taget i Forvejen, fandt en Baad med otte Aarer.

Disse Baade, der lignede Gondoler, fo'r den Gang paa Loiren mellem Orleans og Nantes.

Fouquet steg i Baaden, der straks satte af, og Rorkarlene, som vidste, at de havde den Ære at ro for Finansoverintendanten, halede ud af alle Kræfter i Haab om en god Drikkeskilling.

Baaden fløj altsaa og naaede Beaugency uden videre Hændelse.

Fouquet haabede at være den første i Nantes, hvor han vilde træffe Notablerne og søge sig en Støtte blandt de fornemste Medlemmer af Stænderne; han vilde gøre sig uundværlig, noget, der var let i hans Stilling, og forhale Katastrofen, hvis det ikke lykkedes ham aldeles at undgaa den.

»Desuden,« sagde Gourville, »vil De i Nantes komme efter Deres Fjenders Planer; vi vil holde Heste parate til at naa Poitou og en Baad til at komme til Havet, og er De først paa Søen, har De Belle-Isle i Baghaanden. Forresten sér De jo, at ingen udspionerer Dem og at ingen følger efter os.

Han havde næppe udtalt, førend man i det Fjerne saa Masterne af en Smakke.

Fouquets Rorkarle udstødte et Skrig af Forundring ved at sé denne Smakke.

»Hvad er det?« spurgte Fouquet.

»Det er virkelig noget overordentligt, Deres Naade,« svarede Baadføreren, »at denne Smakke farer af Sted som en Stormvind.«

Gourville fo'r sammen og rejste sig for at sé bedre.

Fouquet blev siddende, men sagde mistroisk til Gourville:

»Sé dog, hvad det er, min Kære.«

Smakken kom nu mere tilsyne og sejlede

med en saadan Fart, at den havde en lang, hvid Stribe efter sig.

»Hvor de skynder sig!« sagde Baadføreren, »de faar nok en god Betaling. Jeg troede ikke, at nogen Aare kunde være bedre end vore. Men nu sér jeg det.«

»Det tror jeg nok!« udbrød en af Rorkarlene, »de er tolv, og vi er kun otte.«

»Tolv!« raabte Gourville, »tolv Rorkarle! det er ikke muligt!«

Man havde aldrig endnu, ikke engang paa en kongelig Smakke sét mere end otte Aarer.

»Hvad betyder det?« spurgte Gourville.

»De maa have Hastværk, thi det er ikke Kongen,« sagde Baadføreren.

Fouquet fo'r sammen.

»Hvoraf sér De, at det ikke er Kongen?« spurgte Gourville.

»Først deraf, at det hvide Flag med Lillierne, som den kongelige Smakke altid fører, ikke er der.«

»Og dernæst,« tog Fouquet Ordet, »fordi det umuligt kan være Kongen, Gourville, da han endnu i Gaar var i Paris.«

Gourville laante Overintendanten et Blik, der sagde saameget som: »De var der ogsaa i Gaar.«

»Hvoraf sér man, at de har Hastværk?« spurgte han for at vinde Tid.

»Deraf mine Herrer,« svarede Baadføreren, »at disse Folk, der maa være taget af Sted længe efter os, har indhentet os eller saa omtrent.«

»Bah!« sagde Gourville, »hvem siger Dem, at de ikke er tagne fra Beaugency eller Niort?«

»Vi har ikke set nogen Smakke af denne Størrelse andre Steder end i Orleans. Den

kommer fra Orleans, min Herre, og har Hastværk.«

Fouquet og Gourville saa paa hinanden.

Baadføreren mærkede deres Uro, og da Gourville saa det, sagde han straks for at føre ham paa Vildspor:

»Det maa være en eller anden Ven, der har indgaaet et Væddemaal om at indhente os, lad os vinde Paréen og ikke blive indhentede.«

Baadføreren aabnede Munden for at svare, at det var en Umulighed, da Fouquet stolt sagde:

»Hvis det er en Ven, der vil naa os, saa lad ham komme.«

»Vi kan jo prøve paa det, Deres Naade,« sagde Baadføreren frygtsomt. »Naa, Karle, hal ud!«

»Nej,« sagde Fouquet, »læg tvertimod bi.«

»Hvilken Daarskab, Deres Naade,« hviskede Gourville til ham.

»Læg bi,« gentog Fouquet.

De otte Aarer løftedes op af Vandet, og Baaden laa stille.

Den anden Baad lagde ikke straks Mærke hertil og vedblev at skyde en saadan Fart, at den snart befandt sig i Musketskuds Afstand.

Fouquet havde et daarligt Syn, og Gourville generedes af Solen, der skinnede ham i Øjnene. Baadføreren alene saa med sit øvede Sømandsøje tydelig Passagererne i den anden Baad.

»Jeg sér dem,« sagde han, »der er to.«

»Jeg sér intet,« svarede Gourville.

I dette Øjeblik drog en lille Sky forbi Solen. Gourville, der endnu sad med Haanden over Øjnene, kunde nu sé, hvad han stirrede efter.

Pludselig sprang han ned fra Toften og traadte ind i Teltet til Fouquet.

»Det er Colbert,« sagde han med en Stemme, der skælvede af Bevægelse.

Da Fouquet hørte dette, følte han, at en Fare truede ham, og han sagde profetisk til Gourville:

»Nu, hvad sagde jeg ved vort sidst Maaltid? Gaar jeg min Undergang i Møde eller ej?«

»O, Deres Naade!«

»Disse to Baade, der følger hinanden, ligner Hr. Colbert og mig, og tror Du ikke, Gourville, at en af os vil lide Skibbrud i Nantes?«

»Der er idetmindste ingen Vished endnu,« indvendte Gourville, »De rejser til Stænderforsamlingen, hvor De vil faa Lejlighed til at vise, hvilken Mand De er. Deres Veltalenhed og Talent for Forretninger er det Skjold og det Sværd, hvormed De vil kunne forsvare Dem, om ikke sejre. Bretagnerne kender Dem ikke, men naar de først lærer Dem at kende, er Deres Sag vundet. Lad Hr. Colbert tage sig i Agt, thi hans Baad er lige saa meget udsat for at strande som Deres.«

Baadene fortsatte imidlertid Kursen lige til Nantes. Da Fouquet landede, haabede Gourville, at Overintendanten straks vilde kunne naa sit Skjul. Men under Landgangen indhentedes de af den anden Baad, og Colbert gik hen til Fouquet og hilste med den dybeste Ærbødighed paa ham paa Kajen.

»Hvorledes, er det Dem, Hr. Colbert?«

»Ja, Deres Naade.«

»Tolv Aarer! hvilken Luksus, Hr. Colbert! Et Øjeblik troede jeg, at det var Dronningemoderen eller Kongen.«

»Deres Naade....«

Colbert rødmede.

»Det bliver en dyr Rejse for dem, der skal betale den, Hr. Intendant,« vedblev Fouquet. »Og jeg,« tilføjede han efter et Øjebliks Forløb, »som kun havde otte Aarer er dog kommet først.«

Dermed vendte han Ryggen til Colbert.

Han gjorde ham ikke engang den Fornøjelse at vise, at han var bange.

Fouquet steg ind i en Vogn, som Byen sendte ham, og begav sig til sit Logis i Nantes, fulgt af en Skare Mennesker.

Saasnart han var kommet hertil, gik Gourville ud for at bestille Heste til Poitiers og Vannes og en Baad til Paimboeuf.

Om Natten udbredte det Rygte sig i Byen, at Kongen vilde ankomme over Hals og Hoved med Posten inden ti eller tolv Timer.

Indtil Kongens Ankomst morede Folket sig med at se paa Musketererne, der nylig var indtrufne med deres Kaptajn, Hr. d'Artagnan, og allerede indkvarterede paa Slottet, hvis Poster de besatte som Æresvagt.

Hr. d'Artagnan, der var meget høflig, indfandt sig Klokken ti hos Overintendanten for at gøre ham sin Opvartning, og skønt Ministeren var meget lidende og havde Feber, vilde han dog modtage d'Artagnan, der blev henrykt over denne Ære, som man vil sé af deres Samtale.

Fouquet var gaaet til Sengs.

Da d'Artagnan viste sig i Døren, modtoges han af Overintendanten med et venligt Goddag.

»Goddag, Deres Naade,« svarede Musketeren, »hvorledes befinder De Dem efter Rejsen?«

»Tak! ret godt.«

»Og Feberen?«

»Slet. Jeg drikker, som De sér. Jeg var knap kommet hertil, førend jeg paalagde Nantes en Skat af Havresuppe.«

»De skulde sove, Deres Naade.«

»Jeg vilde med største Fornøjelse sove, min kære Hr. d'Artagnan.«

»Hvad forhindrer Dem deri?«

»Ih, først og fremmest De.«

»Jeg, Deres Naade?«

»Ja, De; kommer De ikke i Nantes ligesom i Paris i Kongens Navn?«

»For Guds Skyld, Deres Naade,« svarede Kaptajnen, »lad endelig Kongen i Fred. Den Dag, da jeg kommer fra Kongen i den Anledning, som De mener, lover jeg Dem ikke at sejgpine Dem. De skal sé mig med Kaarden i Haanden, som Reglementet paabyder, og høre mig sige: »Deres Naade, jeg arresterer Dem i Kongens Navn!«

Fouquet skjalv uvilkaarligt. Tanken om at blive arresteret var lige saa skrækkelig som selve Tingen.

»Lover De mig en saadan Oprigtighed?« spurgte Overintendanten.

»Ved min Ære! men tro mig, vi er ikke saa vidt endnu. Kongen elsker Dem i sit Hjertes inderste.«

Fouquet gjorde en Grimace.

»Men Hr. Colbert,« sagde han, »mon han ogsaa elsker mig saa højt, som De siger?«

»Jeg taler ikke om Hr. Colbert,« svarede d'Artagnan. »Han er en Undtagelse fra alle andre. Det er muligt, at han ikke elsker Dem, men

Egernet kan tage sig i Agt for Slangen, naar det blot vil.«

»De taler til mig som en Ven,« sagde Fouquet, »og jeg har aldrig kendt en Mand med Deres Forstand og Hjerte.«

»Og De har ventet saa længe med at gøre mig denne Kompliment!«

»Vi er stundom blinde,« mumlede Fouquet. »Men hvis jeg falder, saa vær overbevist om, at der ikke vil gaa én Dag, uden jeg vil slaa mig for Panden og udbryde: Nar! Taabe! Du havde en Mand som d'Artagnan i Din Nærhed og har ikke brugt ham, ikke gjort ham rig.«

»De er altfor god,« sagde Kaptajnen, »jeg er ganske indtaget i Dem.«

»Atter en Mand, der ikke tænker som Hr. Colbert,« bemærkede Overintendanten.

»Hvor denne Colbert ligger Dem meget paa Hjertet! Det er værre end Feberen.«

»Ja, jeg har mine Grunde dertil,« svaréde Fouquet. Døm selv.«

Og han fortalte nu, hvad der var hændet under Farten paa Floden.

»Er det ikke det bedste Tegn paa min Undergang?«

D'Artagnan var blevet alvorlig.

»Er det ikke tydeligt, Kaptajn, at jeg er udpeget, og at Kongen fører mig til Nantes for at fjerne mig fra Paris, hvor jeg har saa mange Venner, og for at bemægtige sig Belle-Isle?«

»Hvor Hr. d'Herblay er,« tilføjede d'Artagnan.

Fouquet saa' op.

»Jeg kan forsikre Deres Naade, at Kongen ikke har sagt noget til mig om Dem.«

»Virkelig?«

»Kongen har rigtignok befalet mig at marchere til Nantes og at tage en Brigade Musketerer, hvilket tilsyneladende er overflødigt, da Landet er roligt.«

»En Brigade?« sagde Fouquet, rejsende sig op.

»Ja, Deres Naade, seks og halvfemsindstyve Mand, det samme Antal, der kommanderedes til at arrestere de Herrer de Chalais, de Cinq-Mars og Montmorency.«

Fouquet spidsede Øren ved at høre disse Navne.

»Og hvilke Ordrer gav han angaaende mig?« udbrød Fouquet.

»Han sagde ikke et Ord om Deres Naade.«

»Hr. d'Artagnan . . . det gælder maaske mit Liv og min Ære. De vil ikke føre mig bag Lyset.«

»Jeg . . . i hvilken Hensigt skulde jeg gøre det? Er De truet? Der er rigtignok en Ordre med Hensyn til Vogne og Baade . . .«

»En Ordre?«

»Ja, men den kan ikke angaa Dem. Det er en simpel Politiforanstaltning.«

»Hvad er det for en, Kaptajn?«

»At forhindre alle Heste eller Baade i at forlade Nantes uden en af Kongen undertegnet Tilladelse.«

»Store Gud! men . . .«

D'Artagnan gav sig til at le.

»Den vil først blive sat i Kraft efter Kongens Ankomst til Nantes, og De sér saaledes, at denne Ordre ikke angaar Deres Naade.«

Fouquet faldt i Tanker, d'Artagnan lod, som om han ikke bemærkede det.

»For saaledes at betro Dem mine Ordrer, maa jeg elske Dem og maa det være mig magtpaaliggende at vise Dem, at der ikke er udstedt nogen med Hensyn til Dem.«

»Ganske vist,« sagde Fouquet adspredt.

»Ved De vel, Hr. Fouquet, at hvis jeg istedet for at tale med en Mand som Dem, der er en af de Første i Landet, talte med en Mand, der havde en slet Samvittighed, vilde jeg for bestandig kompromittere mig? En prægtig Lejlighed for En, der vilde rømme. Intet Politi, ingen Vagt, ingen Ordrer, Floden og Landevejen frie, Hr. d'Artagnan nødt til at laane sine Heste, hvis man bad ham om dem. Alt dette maa berolige Dem, Hr. Fouquet, Kongen vilde ikke saaledes have ladet mig beholde frie Hænder, hvis han havde ondt i Sinde. Forlang af mig alt, hvad De vil, Hr. Fouquet, jeg er ganske til Deres Tjeneste. Hvis De vil, saa tjen mig i at hilse Aramis og Porthos fra mig, hvis De skulde tage til Belle-Isle, hvortil De har Ret.«

Med disse Ord forlod Musketeren med et dybt Buk Værelset.

Han havde endnu ikke naaet Trappen, førend Fouquet ringede, ude af sig selv og raabte:

»Mine Heste! min Smakke!«

Gourville kom bleg og forpustet.

»Afsted! afsted!« raabte Overintendanten.

»Det er for silde,« svarede den stakkels Fouquets Ven.

»Forsilde? Hvorfor?«

»Hør!«

Trompeter og Trommer hørtes i det samme udenfor Slottet.

»Hvad har dette at betyde? Gourville?«

»Det er Kongen, der kommer, Deres Naade.«

»Vi er fortabte!« mumlede Fouquet. »Brave d'Artagnan, Du har talt forsilde til mig.«

Det var virkelig Kongen, der kom til Byen; snart tordnede Kanonerne fra Voldene og et et Skib, der laa paa Floden.

Fouquet rynkede Panden, kaldte paa sin Kammertjener, og lod sig iføre Galladragt.

Skjult bag Gardinerne saa han fra sit Vindue, hvorledes Folket stimlede sammen.

Kongen førtes til Slottet med stor Pomp. Da han steg af Hesten ved Gitterporten, saa Fouquet at han talte sagte til d'Artagnan, som holdt Stigbøjlen for ham.

Da Kongen var forsvunden i Porten, styrede d'Artagnan Kursen til Fouquets Hus, men saa langsomt og standsede saa ofte for at tale til sine Musketerer, der var opstillet *en haie*, at man skulde have troet, at han talte Sekunderne eller Skridtene, førend han udførte sit Ærinde.

Fouquet aabnede Vinduet for at tale til ham i Gaarden.

»Ah!« udbrød d'Artagnan, da han fik Øje paa ham, »er De endnu hjemme?«

Dette endnu viste Fouquet, hvilke fornuftige Raad Musketeren havde givet ham under sit første Besøg.

Overintendanten sukkede.

»Min Gud, ja, min Herre,« svarede han, »Kongens Ankomst forstyrrede mine Planer.«

»Ah! De ved altsaa, at Kongen er kommen!«

»Ja, min Herre, jeg har set ham og De kommer nu fra ham?«

»For at høre til Deres Naades Befindende og, hvis De ikke er altfor daarlig, bede Dem indfinde Dem paa Slottet.«

Fouquet sukkede, steg ind i sin Vogn og

begav sig til Slottet, fulgt af d'Artagnan, hvis Høflighed nu var ligesaa skrækindjagende som den før havde været trøstende.

Tyvende Kapitel.

Hvorledes Kong Ludvig den Fjortende spillede sin Rolle.

Da Fouquet steg ud af sin Vogn og var i Begreb med at gaa ind paa Slottet, traadte en Almuesmand hen til ham med den største Ærbødighed og rakte ham et Brev, som Overintendanten brækkede og læste. En ubestemt Skræk malede sig i Premierministerens Ansigt.

Fouquet stak Papiret i sin Portefeuille, som han bar under Armen, og gik videre til Kongens Værelse.

Fouquet maatte vente et Øjeblik paa en Terrasse, der laa for Enden af den lille Korridor, gennem hvilken man kom til Kongens Kabinet.

D'Artagnan gik nu foran Overintendanten, som han hidtil havde fulgt med den største Ærbødighed og traadte ind i det kongelige Kabinet.

Fouquet blev staaende paa Terrassen, hvor hans Ledsager havde forladt ham. Han læste atter Billetten, der lød saaledes:

»Der er noget i Gære mod Dem. Da man maaske ikke vil vove det paa Slottet, vil det ske, naar De er kommet tilbage til Dem selv. Deres Logis er alt omringet af Musketererne. Gaa ikke derhen, en hvid Hest venter Dem bag Esplanaden.«

Fouquet kendte Gourvilles Haand og Nidkærhed. Da Overintendanten ikke vilde have, at dette Papir skulde kompromittere ham, hvis der tilstødte ham noget, rev han det i smaa Stykker og lod dem flagre til alle Sider.

D'Artagnan kom tilbage, da de sidste Stumper fløj bort.

»Min Herre, Kongen venter Dem,« sagde han.

Fouquet hævede Hovedet og traadte, bestemt paa at møde Faren Ansigt til Ansigt, ind til Kongen, efter at en Klokke havde meldt ham for Hans Majestæt.

Kongen nikkede uden at rejse sig og sagde deltagende:

»Naa, hvorledes gaar det, Hr. Fouquet?«

»Jeg har et Anfald af min Feber,« svarede Overintendanten, »men er ganske til Kongens Tjeneste.«

»Godt, Stænderne samles i Morgen, har De belavet Dem paa en Tale?«

Fouquet saa' forundret paa Kongen.

»Nej, jeg har ikke, Sire,« sagde han, »men jeg skal snart faa en færdig. Jeg kender for meget til Forretninger til at komme i Forlegenhed. Jeg har blot et Spørgsmaal at gøre Deres Majestæt, hvis De tillader det.«

»Kom frem med det.«

»Hvorfor har Hans Majestæt ikke gjort sin Premierminister den Ære at underrette ham derom i Paris?«

»De var syg, og jeg vilde ikke anstrenge Dem.«

»Arbejde anstrenger mig aldrig, Sire, og siden Øjeblikket nu er kommet for mig til at forlange en Forklaring af min Konge . . .«

»O, Hr. Fouquet! en Forklaring og over hvad?«

»Om Deres Majestæts Hensigter angaaende mig.«

Kongen rødmede.

»Jeg er blevet bagvasket,« vedblev Fouquet levende, »og forlanger Retfærdighed af Kongen.«

»Det er ganske overflødigt, hvad De dér siger, Hr. Fouquet, jeg véd, hvad jeg véd. Vi har allerede talt for meget om denne Sag.«

»Deres Majestæt tillader mig ikke at retfærdiggøre mig.«

»Jeg gentager, at jeg ikke anklager Dem.«

Fouquet traadte et Skridt tilbage og bukkede.

»Det er afgjort,« tænkte han, »at man har taget en Beslutning. Kun den, der ikke kan trække sig tilbage, er saa haardnakket. Man maatte være blind, naar man ikke saa' Faren nu, og det vilde være dumt ikke at gaa af Vejen for den.«

Derpaa sagde han højt:

»Har Deres Majestæt ladet mig kalde i Forretninger?«

»Nej, Hr. Fouquet, for at give Dem et Raad.«

»Jeg venter i dybeste Underdanighed, Sire.«

»Hvil Dem, Hr. Fouquet, overanstreng Dem ikke, Stændernes Sammenkomst vil blive kort, og naar mine Sekretærer har sluttet den, vil jeg ikke i fjorten Dage høre tale om Forretninger.«

»Har Kongen intet at sige mig med Hensyn til Stænderforsamlingen?«

»Jeg beder Dem at hvile Dem, det er alt, hvad jeg har at sige Dem.«

Fouquet bed sig i Læberne og bøjede Hove-

det. En ængstelig Tanke opfyldte ham øjensynlig.

»Sire,« sagde han pludselig, »siden Deres Majestæt er saa god at tænke paa min Sundhed og at ville fritage mig for Arbejde, maaske jeg da maa være fritaget for at møde i Statsraadet i Morgen? Jeg vil da holde Sengen og bede Kongen overlade mig sin Læge for at prøve paa, om jeg kan blive denne fordømte Feber kvit.«

»Deres Ønske skal blive opfyldt, Hr. Fouquet. De er permitteret for i Morgen og skal faa min Læge.«

»Tak,« sagde Fouquet bukkende og vedblev derpaa: »Skal jeg ikke have den Lykke at føre Kongen til mig paa Belle-Isle?«

Og han saa' Ludvig lige i Øjnene for at sé, hvilken Virkning dette Forslag vilde gøre paa ham.

Kongen rødmede.

»De sagde t i l m i g paa Belle-Isle,« svarede Kongen med et tvungent Smil.

»Ja, Sire.«

»Husker De da ikke, at De har foræret mig Belle-Isle?« spurgte Ludvig i samme oprømte Tone.

»Jo, Sire, men De har ikke taget det i Besiddelse endnu og det maa De dog gøre en Gang.«

»Det vil jeg ogsaa.«

»Jeg kan ikke sige Deres Majestæt, hvor lykkelig og stolt jeg blev ved at sé alle Kongens Hustropper komme fra Paris i Anledning af denne Besiddelsestagelse.«

Kongen bemærkede stammende, at han ikke havde taget sine Musketerer med alene af den Grund.

»O, jeg véd det nok,« vedblev Fouquet levende, »Deres Majestæt véd nok, at De kun behøver at komme alene med en Stok i Haanden for at faa alle Belle-Isles Fæstningsværker til at styrte sammen.«

»Gudsdød!« raabte Kongen, »jeg vil ikke have, at de skal styrte sammen disse smukke Fæstningsværker, som det har kostet saa meget at opføre. Nej, lad dem blive staaende mod Englænderne og Hollænderne. De kan ikke gætte, Hr. Fouquet, hvad jeg vil sé paa Belle-Isle, det er de smukke Bønderpiger, der danser saa smukt og er saa forføreriske med deres korte Skørter. Man har rost Deres Vasalinder meget for mig, Hr. Overintendant, og De maa lade mig faa dem at sé.«

»Naar Deres Majestæt behager.«

»Vent lidt, lad først Feberen sætte sig, vent til i Morgen.«

»Det er sandt. Hvem véd, om vi ikke i Morgen vil have tusinde andre Indfald?« svarede Fouquet.

Kongen fo'r sammen og rakte Haanden ud efter Klokken, men Fouquet kom ham i Forkøbet.

»Jeg har Feber, Sire,« sagde han »og ryster af Kulde. Hvis jeg bliver et Øjeblik længere, er jeg i Stand til at besvime. Jeg beder Deres Majestæt om Tilladelse til at fjerne mig.«

»Ja, De skælver virkelig, det er sørgeligt at sé. Gaa, Hr. Fouquet, gaa. Jeg skal lade en følge Dem tilbage.«

»Som De behager, Sire, jeg vil med Glæde tage en under Armen.«

»Hr. d'Artagnan!« raabte Kongen, ringende.

»O, Sire,« afbrød Fouquet ham med en Lat-

ter, der fik Kongen til at gyse, »vil De lade mig følge til mit Logis af en Musketerkaptajn? Det er en temmelig tvetydig Ære, Sire. Jeg beder Dem, lad mig faa en slet og ret Tjener.«

»Hvorfor, Hr. Fouquet? Hr. d'Artagnan ledsager jo mig.«

»Ja, Sire, men naar han følger Dem, er det for at adlyde Dem, medens jeg . . .«

»Nu?«

»Hvis jeg begiver mig til mit Kvarter med Deres Musketerkaptajn, vil man sige, at De lader mig arrestere.«

»Arrestere!« gentog Kongen mere bleg end Fouquet, »arrestere! oh!«

»Ja, hvad kan Folk ikke falde paa at sige!« vedblev Fouquet leende, »og jeg tør vædde paa, at der er Folk, der vilde være ondskabsfulde nok til at le deraf.«

Dette Udfald bragte Kongen aldeles ud af Fatning.

Da d'Artagnan indfandt sig, fik han Ordre til at lade en Musketer følge med Overintendanten.

»Det behøves ikke,« sagde denne, »jeg foretrækker Gourville, der venter mig nedenfor. Men det forhindrer mig ikke i at nyde Hr. d'Artagnans Selskab. Jeg glæder mig til, at De skal faa Belle-Isle at sé, De, der forstaar Dem saa godt paa Fæstningsværker.«

D'Artagnan bukkede uden at forstaa det mindste.

Fouquet hilste endnu en Gang og gik bort med en paatagen Langsomhed.

Da han var kommet udenfor Slottet, udbrød han:

»Jeg er frelst! Ja, Du skal faa Belle-Isle at

sé, uærlige Konge, men først naar jeg ikke er der mere.«

Dermed forsvandt han.

D'Artagnan var blevet hos Kongen.

»Kaptajn,« sagde Hans Majestæt, »De følger Hr. Fouquet i en hundrede Skridts Afsatnd.«

»Ja, Sire.«

»Han begiver sig til sit Logis, og De gaar op til ham.«

»Ja, Sire.«

»De arresterer ham i mit Navn og putter ham i en Vogn.«

»I en Vogn, godt.«

»Og søger for, at han ikke paa Vejen taler med nogen eller kaster Billetter til de Forbipasserende.«

»Det er en vanskelig Sag, Sire, jeg kan ikke kvæle Hr. Fouquet og forhindre ham fra at trække Vejret ved at holde Vinduerne lukkede. Han kan raabe saa meget og kaste saa mange Billetter, han vil, ud af Vinduet.«

»Det Tilfælde er forudsét, Hr. d'Artagnan, en Vogn med et Gitter af Jern bøder paa de af Dem omtalte Inkonvenientser.«

»En Vogn med et Jerngitter!« udbrød d'Artagnan, »men man gør ikke et saadant Gitter paa en halv Time og Deres Majestæt befaler mig at begive mig straks til Hr. Fouquet.«

»Den omtalte Vogn er færdig.«

»Ah, det er en anden Sag,« svarede Kaptajnen. »Naar Vognen er parat, behøver man blot at lade den hente.«

»Den er forspændt.«

»Ah!«

»Og Kusken og Forriderne venter i den indre Slotsgaard.«

D'Artagnan bukkede.

»Jeg har nu blot at spørge Kongen, hvorhen Hr. Fouquet skal bringes,« tilføjede han.

»Først til Slottet i Angers.«

»Meget vel.«

»Senere faar vi at sé.«

»Ja, Sire; men betænk Dem endnu en Gang. Befaler De virkelig at arrestere Hr. Fouquet, Sire?«

»Ja, tusinde Gange ja.«

»Saa skriv.«

»Her er Ordren.«

D'Artagnan læste, bukkede for Kongen og gik.

Oppe fra Terrassen saa' han Gourville, der med et glad Ansigt tog Vejen til Hr. Fouquets Hus.

»Det er højst mærkværdigt,« sagde Kaptajnen, »at sé Gourville spadsere om i Gaderne med et glad Ansigt, naar det er udenfor al Tvivl, at Hr. Fouquet svæver i Fare, og at det er Gourville, der har advaret Fouquet ved den Billet, han fik før og rev i tusinde Stykker her paa Terrassen.«

D'Artagnan kastede Blikket over Husene i Nantes og fulgte med Øjet de Linier, Gaderne skar.

Paa den anden Side af Byen strakte store grønne Plæner sig ned ad Loire til.

Umiddelbart udenfor Nantes' Port løb to Veje.

Endnu et Skridt og d'Artagnan vilde lige til at gaa ned fra Terrassen til Taarnet for at hente Vognen med de tilgitrede Vinduer og begive sig til Fouquet.

Men Tilfældet vilde, at han i det samme be-

mærkede et Punkt, der bevægede sig hurtigt henad Vejen.

»Hvad er det?« spurgte Musketeren sig selv, »en hvid Hest; og der sidder en paa den; det er sikkert et Barn, hvis Hest er tørstig og nu søger den nærmeste Vej til Vandet.«

D'Artagnan havde allerede glemt disse Betragtninger, da han gik ned ad de første Trappetrin.

Paa disse laa nogle Papirstumper.

»Ej! ej!« sagde Kaptajnen, »det er nogle Stykker af den Billet, Hr. Fouquet fik. Stakkels Mand! han har betroet sin Hemmelighed til Vinden, men den vil ikke have den og bringer den tilbage til Kongen. Du er sandelig uheldig, stakkels Fouquet!«

Medens d'Artagnan vedblev at gaa ned, tog han et af Stykkerne op.

»Det er Gourvilles fine Skrift!« udbrød han, betragtende Papirstumperne, »jeg tog ikke fejl.«

Han læste Ordene: H e s t.

»Nej sé!« udbrød han og undersøgte nu en anden, hvor ikke et Bogstav var udslettet.

Paa et tredie Stykke stod Ordet h v i d.

»O, min Gud!« udbrød han, »hvid Hest!«

Og opfyldt af Tanker gik d'Artagnan atter hurtig op paa Terrassen.

Den hvide Hest fo'r endnu afsted i samme Retning ad Loire til, paa hvilken en lille Sejlbaad gyngede langt borte.

»Aha!« skreg Musketeren, »der er kun ét Menneske, der kan flygte saaledes over pløjede Marker. Der er kun én Fouquet, én Finansmand, der kan ride saaledes ved højlys Dag paa en hvid Hest ad Havet til; og der er kun én d'Artagnan i Verden, der kan indhente Hr.

Fouquet, som har en halv Times Forspring og vil have naaet sin Baad inden en Time.«

Musketeren gav nu Ordre til at køre Vognen med Jerngitret til en lille, udenfor Byen liggende Skov. Han tog sin bedste Hest, sprang i Sadlen og galopperede gennem Gaden aux Herbes, ikke vælgende den Vej, Fouquet havde taget, men langs ad selve Loires Bred, hvorved han var vis paa at vinde ti Minutter og naa Flygtningen, som ingen Anelse havde om, at han var forfulgt, dér hvor de to Linier skar hinanden.

I sin Utaalmodighed var d'Artagnan, der dog holdt saa meget af Fouquet, formelig blevet grum og blodtørstig.

Pint af Frygten for at blive latterlig, gentog han den ene Gang efter den anden:

»Jeg, narret af en Gourville, jeg!... Man vil sige, at jeg begynder at blive gammel, at jeg har faaet en Million for at lade Hr. Fouquet flygte.«

Han huggede Sporerne i Hestens Sider og tilbagelagde en Mil i ti Minutter. Pludselig saa' han bag en Hæk noget hvidt, der viste sig, forsvandt og endelig vedblev at være synligt.

Overintendanten havde gjort sin Hest aandeløs ved at føre den over pløjede Jorder. Han indsaa' Nødvendigheden af at naa fastere Jordbund og styrede over mod Landevejen ad den korteste Linie.

Den hvide Hest fo'r afsted som en Pil, da den kom paa fastere Grund.

De fulgte begge den samme Vej. Fouquet havde endnu ikke bemærket d'Artagnan.

Men pludselig, da d'Artagnan red op ad

Højen, gav Hovslagene af hans Hest et tordnende Ekko.

Fouquet vendte sig om og saa' hundrede Skridt bag ved sig sin Fjende hængende paa Halsen af sin Ganger. Der kunde ingen Tvivl være om, at det var en Musketer, det glimrende Sabelgehæng og den røde Uniform røbede ham. Fouquet sænkede ligeledes sin Haand og den hvide Hest gjorde Afstanden tyve Skridt større mellem ham og hans Modstander.

»O,« tænkte d'Artagnan urolig, »det er ingen almindelig Hest, hvorpaa Fouquet rider, pas paa!«

Han sporede sin egen, men Afstanden forblev den samme mellem de to Heste.

D'Artagnan havde en udmærket Hørelse og skønt Hesten havde Blæsten imod sig, hørte han dog ingen Stønnen.

Derimod begyndte den sorte Hest at stønne og puste.

D'Artagnan udstødte et vildt Skrig, der fik Fouquet til at vende sig om.

»Fordømte Hest!« brummede Kaptajnen. »Holla, Hr. Fouquet, holla, jeg kommer fra Kongen.«

Fouquet svarede ikke.

»Hører De ikke?« brølte d'Artagnan, hvis Hest nylig havde gjort et Fejltrin.

»Jovel,« svarede Fouquet lakonisk.

Og han vedblev at galloppere.

D'Artagnan var nær ved at blive gal; Blodet susede ham for Ørerne og blændede hans Øjne.

»Fra Kongen!« raabte han endnu en Gang, »stands eller jeg skyder Dem med en af mine Pistoler.«

»Gør det,« svarede Fouquet.

»For Fanden,« sagde d'Artagnan, »jeg vil ikke myrde Dem; overgiv Dem.«

»Jeg vil hellere dø,« svarede Fouquet, »saa lider jeg mindre.«

Fortvivlet kastede d'Artagnan sin Pistol paa Vejen.

Den rasende Galop var imidlertid slaaet om i stærkt Trav og derpaa i simpelt Trav.

Dreven til det yderste greb d'Artagnan sin anden Pistol og tog Sigte paa den hvide Hest.

»Det er Deres Hest, ikke Dem!« raabte han til Fouquet.

Dermed skød han, men ramte sin egen Hest, der gjorde et rasende Spring og styrtede død om.

»Jeg er vanæret,« tænkte Musketeren, »jeg er en Usling, hav Medlidenhed med mig, Hr. Fouquet, og kast en af Deres Pistoler til mig, for at jeg kan skyde mig en Kugle for Panden.«

Fouquet svarede ikke, men vedblev at trave ud.

D'Artagnan gav sig til at rende efter sin Fjende.

Han kastede sukcessive sin Hat, sin Kjole og derpaa sin Sabelskede, der slog ham mellem Benene.

Da Kaarden, som han holdt i Haanden, tyngede for meget, kastede han ogsaa den.

Den hvide Hest stønnede stærkt. D'Artagnan halede ind paa den.

Dyret travede vaklende videre, medens Blodet fløj ud af dens Mund.

D'Artagnan gjorde en fortvivlet Anstrengelse, sprang til og tog Fouquet i Benet, stønnende:

»Jeg arresterer Dem i Kongens Navn, knus mit Hoved, saa har vi begge gjort vor Pligt.«

Fouquet kastede sine to Pistoler langt fra sig i Floden, og idet han steg af Hesten, sagde han:

»Jeg er Deres Fange, min Herre, vil De ikke tage min Arm, thi De er nær ved at besvime?«

»Tak,« mumlede d'Artagnan, der virkelig følte sine Ben vakle under sig.

Hans Kræfter var udtømte og han styrtede til Jorden.

Fouquet gik ned til Floden og øste Vand i sin Hat, hvormed han vendte tilbage og badede Musketerens Tindinger; han heldte ligeledes nogle Draaber i hans Mund.

D'Artagnan rejste sig atter og saa' sig om med forstyrret Blik.

Han saa' Fouquet knæle med den vaade Hat i Haanden og smilende med en ubeskrivelig Venlighed.

»De er ikke flygtet!« udbrød han, »o, min Herre, den sande Konge er ikke Louvres Ludvig eller Saint-Marguerites Philip, men De, den Fordømte!«

»Jeg kan takke en eneste Fejl for, at det nu er ude med mig, Hr. d'Artagnan.«

»Og den er?«

»Jeg skulde have haft Dem til Ven. Men hvorledes skal vi komme tilbage til Nantes? Vi er temmelig langt derfra.«

»Det er sandt,« sagde d'Artagnan mørk og tankefuld.

»Skæbnen vil, at vi skal gaa til Fods, det vil blive en smuk Tur,« sagde Fouquet, idet han tog d'Artagnan under Armen.

»Hm!« brummede denne med rynket Pande og tungt Hjerte, »det er en afskyelig Dag.«

De tilbagelagde langsomt de fire Mil til Skoven, hvor Vognen ventede paa dem.

Da Fouquet fik Øje paa den uhyggelige Maskine, sagde han til d'Artagnan, der slog Øjnene ned, skammende sig paa Ludvig den Fjortendes Vegne:

»Denne Idé er ikke en brav Mands, Kaptajn d'Artagnan, det er ikke Deres.«

Fouquet satte sig ind i Vognen, der kørte gennem Nantes og tog Vejen til Angers.

En og Tyvende Kapitel.

Hvori Egernet falder og Slangen flyver.

Klokken var to om Eftermiddagen. Kongen gik utaalmodig frem og tilbage mellem sit Kabinet og Terrassen og aabnede undertiden Døren til Korridoren for at se, hvad hans Sekretærer foretog sig.

Hr. Colbert talte sagte med Hr. de Brienne.

Kongen aabnede hurtig Døren og sagde:

»Hvorom taler De?«

»Vi taler om Stændernes første Møde,« svarede Hr. de Brienne og rejste sig op.

»Meget vel,« svarede Kongen og gik atter ind.

Fem Minutter efter ringede Klokken paa Rose, hvis Time det var.

»Sé, om Hr. d'Artagnan er kommet tilbage.«

»Nej, Sire, han er ikke.«

»Det er besynderligt!« mumlede Kongen, »kald paa Hr. Colbert.«

Colbert traadte ind, han havde lige fra om Morgenen ventet dette.

»Hr. Colbert,« sagde Kongen levende, »vi maa

sé at faa at vide, hvad der er blevet af Hr. d'Artagnan.«

»Hvor befaler Kongen, at jeg skal lade søge efter ham?« spurgte Colbert rolig.

»Ih, min Herre,« svarede Ludvig ærgerlig, »véd De ikke, hvorhen jeg har sendt ham?«

»Jeg har haft en Formodning, Sire, men vilde ikke tillade mig at gætte.«

Colbert havde knap udtalt, før end en endnu haardere Stemme end Kongens afbrød Samtalen.

»D'Artagnan!« raabte Kongen glad.

»Sire,« sagde d'Artagnan bleg og forbitret til Kongen, »har Deres Majestæt givet mine Musketérer Ordrer?«

»Nej,« svarede Ludvig.

»Ah,« vedblev d'Artagnan, bidende i sine Knevelsbarter, »jeg har altsaa ikke taget fejl, det er Herren.«

Og han pegede paa Colbert.

»Tal, hvilken Ordre mener De?« sagde Kongen.

»Ordre til at vende op og ned paa hele Hr. Fouquets Hus, prygle Tjenerne, sprænge Kufferterne og plyndre et fredeligt Hus. Man skulde tro, man levede blandt Vilde.«

»Min Herre!« sagde Colbert meget bleg.

»Kongen alene,« afbrød d'Artagnan ham, »har Ret til at befale over mine Musketérer. Dem derimod forbyder jeg det og jeg siger Dem det i Hans Majestæts Nærværelse. Adelsmænd, der bærer Kaarde, er ikke Skrivere med en Pen bag Øret.«

»D'Artagnan, d'Artagnan!« mumlede Kongen.

»Det er ydmygende,« vedblev Musketéren, »mine Soldater er vanærede. For Fanden! jeg kommanderer ikke Skrivere.«

»Men saa tal dog, hvad er der paa Færde?« sagde Kongen i en myndig Tone.

»Herren der, som ikke har kunnet gætte Deres Majestæts Ordre og følgelig ikke vidst, at jeg arresterede Hr. Fouquet, Herren, som har ladet gøre et Jernbur til den Mand, der i Gaar var hans Foresatte, har sendt Hr. de Roncherat til Hr. Fouquets Logis og vendt op og ned paa alt for at faa fat i Overintendantens Papirer. Mine Musketérer har fra i Morges efter min Befaling omringet Huset. Hvorfor har man tilladt sig at lade dem trænge ind i det? Hvorfor har man ved at lade dem overvære denne Plyndring gjort dem til medskyldige deri? For Fanden! vi tjener Kongen, men ikke Hr. Colbert!«

»Hr. d'Artagnan,« sagde Kongen strengt, »vogt Dem, det sømmer sig ikke at tale saaledes i min Nærværelse.«

»Jeg har handlet i Kongens Interesse,« sagde Colbert med en Stemme, der rystede af Bevægelse, »det er haardt, at jeg skal blive behandlet saaledes af en af Hans Majestæts Officerer og uden at jeg kan hævne mig paa Grund af den Ærbødighed, jeg skylder Kongen.«

»Den Ærbødighed, De skylder Kongen!« udbrød d'Artagnan med flammende Øjne, »bestaar først og fremmest i at sørge for, at hans Myndighed bliver respekteret og hans Person elsket. Tal derfor ikke til mig om Deres Ærbødighed for Kongen, og vogt Dem for Deres Ord, hvis de hændelsesvis skulde indeholde en Trudsel, thi Kongen lader ikke dem, der tjener ham, true af dem, der skader ham, og hvis jeg, hvad Gud forbyde, skulde have en utaknemlig Herre, skal jeg selv skaffe mig Respekt.«

Med disse Ord lagde d'Artagnan med lynende Øjne Haanden paa Kaarden.

Colbert, der var dybt krænket og rasende forbitret, bukkede for Kongen og gjorde Mine til at gaa.

Kongen, hvis Stolthed var saaret, men paa den anden Side pintes af Nysgerrighed, vidste ikke, hvad han skulde gøre. D'Artagnan saa', at han vaklede, at blive længere vilde have været en Fejl; han vilde triumfere over Colbert og den eneste Maade at opnaa dette paa var at saare Kongen saa følelig, at han ikke havde anden Udvej end at vælge mellem de to Modstandere.

D'Artagnan bukkede altsaa ligesom Colbert, men Kongen, der fremfor alt vilde have paalidelige Oplysninger om Finansoverintendantens Arrestation, glemte Colbert, der ikke havde noget Nyt at fortælle, og kaldte sin Musketérkaptajn tilbage.

»Udret først Deres Ærinde, min Herre,« sagde han, »saa kan De bagefter hvile Dem.«

D'Artagnan, som allerede var i Døren, standsedes ved Kongens Stemme og vendte om. Colbert blev nødt til at fortrække. Hans Ansigt blev purpurrødt og hans sorte, ondskabsfulde Øjne funklede med en mørk Ild under de tykke Øjenbryn. Han bukkede for Kongen, rettede sig, idet han gik forbi d'Artagnan, og forlod Værelset med Døden i Hjertet.

Da d'Artagnan blev alene med Kongen, formildedes hans Ansigt straks og han sagde:

»De er en ung Konge, Sire. Af Morgenrøden slutter man sig til, om det vil blive en smuk Dag eller ej. Men hvorledes vil det Folk, som Gud har betroet Dem, dømme om Deres Re-

gering, naar De lader Deres Ministre skalte og valte efter Behag? Men lad os tale om mig, Sire. Jeg har arresteret Hr. Fouquet.«

»Det har De været længe om,« bemærkede Kongen ærgerligt.

D'Artagnan saa' paa Kongen.

»Jeg sér, at jeg har udtrykt mig uheldigt,« vedblev han, »jeg sagde Deres Majestæt, at jeg havde arresteret Hr. Fouquet.«

»Ja og saa?«

»Havde jeg sagt Deres Majestæt, at Hr. Fouquet havde arresteret mig, havde jeg talt sandere. Jeg siger altsaa: jeg er blevet arresteret af Hr. Fouquet.«

Og da Ludvig ikke lagde Dølgsmaal paa sin Overraskelse, fortalte d'Artagnan nu Fouquets Undvigelse, Forfølgelsen og endelig det ædelmodige Træk af Overintendanten, der kunde flygte ti Gange og tyve Gange dræbe sin Modstander, men havde foretrukket Fængsel og noget maaske endnu værre for dens Ydmygelse, der vilde berøve ham Friheden.

Alt som Musketérkaptajnen talte, blev Kongen mere og mere ophidset.

»Følgen heraf, Sire, er altsaa, i det mindste i mine Øjne, at en Mand, der opfører sig saaledes, er en galant Mand og ikke en Fjende af Kongen. Det var min Mening, Deres Majestæt. Jeg véd, hvad Kongen vil svare mig, at der er Statshensyn, og jeg bøjer mig, det er i mine Øjne en meget vægtig Grund. Men jeg er Soldat, har faaet min Befaling og, skønt rigtignok højlig mod min Villie, udført den.«

»Hvor er Fouquet nu?« spurgte Ludvig efter et Øjebliks Tavshed.

»Hr. Fouquet, Sire,« svarede d'Artagnan, »be-

finder sig i det Jernbur, som Hr. Colbert har ladet lave for ham, og trækkes af fire kraftige Heste paa Vejen til Angers.«

»Hvorfor har De forladt ham paa Vejen?«

»Deres Majestæt kan nok begribe, at jeg ikke nærer noget inderligere Ønske end at sé Hr. Fouquet i Frihed. Jeg har overgivet ham til en af mine Underofficerer, den daarligste, jeg kunde finde blandt mine Musketérer, for at Fangen skulde faa Lejlighed til at flygte.«

»Er De blevet gal, Hr. d'Artagnan!« raabte Kongen, læggende Armene over Kors. »Sligt siger man ikke, selv om man er saa ulykkelig at tænke det.«

»O, Sire, De har ikke ventet, at jeg skulde være Hr. Fouquets Fjende, efter hvad han nylig har gjort for Dem og mig. Nej, overdrag mig aldrig at passe paa ham, hvis De sætter Pris paa at beholde ham under Laas og Lukke; hvor godt Buret end var lukket, vilde Fuglen dog tilsidst flyve sin Vej.«

»Jeg forbavses over,« svarede Kongen mørk, »at De ikke sluttede sig til ham, som Hr. Fouquet vilde sætte paa min Trone. Hos ham vilde De have faaet alt, hvad De ønsker: Hengivenhed og Erkendtlighed. I min Tjeneste, min Herre, finder man kun en Herre.«

»Hvis Hr. Fouquet ikke havde opsøgt Dem i Bastillen, Sire,« svarede d'Artagnan med stærk Stemme, »vilde en eneste Mand have gjort det, og det er mig, det véd De godt, Sire.«

Kongen tav, thi mod denne oprigtige og sande Bemærkning af Musketérkaptajnen kunde han intet indvende.

Kongen kom til at tænke paa d'Artagnan fra gammel Tid, da han i Palais-Royal holdt sig

skjult bag hans Sengeomhæng, den Gang Pariserne under Kardinal de Retz' Anførsel kom for at forvisse sig om Kongens Nærværelse; paa Soldaten, der forlod ham i Blois, paa Løjtnanten, som han havde kaldt tilbage, da Mazarins Død gav ham Magten, paa Manden, som han altid havde fundet loyal, modig og hengiven.

Ludvig gik hen til Døren og kaldte paa Colbert.

Denne, der ikke havde forladt Korridoren, hvor Sekretærerne arbejdede, kom straks til Syne.

»Giv mig Deres Haand,« sagde Kongen.

»Min Haand, Sire?«

»Ja, for at jeg kan lægge den i Hr. d'Artagnans. Hør, d'Artagnan,« tilføjede han og vendte sig smilende om til Soldaten, der ved Synet af Skriveren havde indtaget sin forrige stolte Holdning. »De kender ikke den Mand her, gør hans Bekendtskab.«

Han pegede paa Colbert.

»Han er nu en uansélig Tjener i en underordnet Stilling, men han vil blive en stor Mand, naar jeg hæver ham til den højeste Stilling.«

»Sire!« stammede Colbert.

»Han bliver aldrig andet end en bevinget Slange,« brummede Musketéren med en Rest af Had til sin nylige Modstander.

Men Colbert nærmede sig ham og viste ham et Ansigt aldeles forskelligt fra det, han plejede at vise; han saa' saa god og blid ud, hans Øjne havde et saa ædelt og klogt Udtryk, at d'Artagnan, der forstod sig paa Ansigter, blev rørt og næsten rokket i sin Overbevisning.

Colbert trykkede hans Haand.

Da Kongen saa, at de var forsonede, afskedigede han dem. De gik ud sammen.

Udenfor Kabinettet standsede den nye Minister Kaptajnen og sagde:

»Er det muligt, Hr. d'Artagnan, at en Mand med Deres Blik ikke straks har gennemskuet mig?«

»Hr. Colbert,« svarede Musketeren, »Solen forhindrer os i at sé den stærkeste Ild. Den mægtige Mand blænder ligesom Solen, véd De nok, men da De har naaet Maalet, hvorfor vil De da vedblive at forfølge ham, der er faldet i Unaade?«

»Jeg, min Herre,« sagde Colbert, »o! jeg vil aldrig forfølge ham. Jeg vilde bestyre Finanserne og alene, fordi jeg er ærgerrig og har den mest indskrænkede Tillid til min Duelighed, fordi jeg véd, at alt dette Lands Guld vil gaa gennem mine Hænder, fordi jeg véd det vil bygge Byer, anlægge Havne, skabe en Marine og udruste Skibe, der skal bringe Frankrigs Navn til de fjerneste Folkeslag, fordi jeg vil skabe Biblioteker og Akademier og gøre Frankrig til det første og rigeste Land i Verden. Det er Grundene til min Uvilje mod Hr. Fouquet, der forhindrede mig i at handle. Forresten maa De vide, at Kongen nærer personligt Fjendskab til Hr. Fouquet.«

»Kongen vil glemme.«

»Kongen glemmer aldrig, Hr. d'Artagnan. Men hør, Kongen kalder og vil give en Ordre. Jeg har ikke paavirket ham, vel? Hør!«

Kongen kaldte virkelig paa sine Sekretærer.

»Hr. d'Artagnan!« raabte Kongen.

»Her, Sire!«

»Lad Hr. de Saint-Aignan faa tyve af Deres

Musketérer til at bevogte Hr. Fouquet. Fra Angers skal man føre Fangen til Bastillen.«

»De havde Ret,« sagde Kaptajnen til Ministeren.

»Saint-Aignan,« vedblev Kongen, »De lader nedhugge enhver, der undervejs taler sagte med Hr. Fouquet.«

Hertugen bukkede og gik for at udføre Ordren.

D'Artagnan vilde ligeledes fjerne sig, men Kongen holdt ham tilbage.

»Min Herre,« sagde han, »De tager straks Øen Belle-Isle-en-Mer i Besiddelse. Gaa og vend ikke tilbage uden med Fæstningens Nøgler.«

Colbert nærmede sin d'Artagnan.

»Det er en Kommission, der, hvis De slipper godt fra den, vil skaffe Dem Marechalstaven,« sagde han.

»Hvorfor siger De: *hvis De slipper godt fra den?*«

»Fordi den er vanskelig.«

»Ah! i hvilken Henseende?«

»De har Venner paa Belle-Isle, Hr. d'Artagnan, og det er ikke let for Folk som Dem at skride over Deres Venners Lig for at gøre Deres Lykke.«

D'Artagnan bøjede Hovedet, medens Colbert gik ind til Kongen.

Et Kvarter efter fik Kaptajnen skriftlig Ordre til at springe Belle-Isle i Luften, hvis det skulde gøre Modstand, samt Hals- og Haandsret over Beboerne eller Flygtningene med det Paalæg ikke at lade en eneste undslippe.

»Colbert havde Ret,« tænkte d'Artagnan, »min Marechalstav vil koste mine to Venner Livet.

Stakkels Porthos! stakkels Aramis. Nej, min Lykke skal ikke vindes paa deres Bekostning.«

D'Artagnan samlede nu den kongelige Armé, lod den gaa om Bord i Paimboeuf og gik ufortøvet under Sejl.

To og tyvende Kapitel.

Belle-Isle-en-Mer.

Paa Havnedæmningen spadserede to Mænd Arm i Arm i en fortrolig Samtale.

Solen var gaaet ned.

Den ene af Mændene vendte sig undertiden mod Øst og saa' urolig ud over Havet.

Den anden stirrede spørgende paa sin Ledsager, og derpaa fortsatte de atter tavse og opfyldte af mørke Tanker deres Spadseretur.

De to Mænd var Porthos og Aramis, der havde søgt Tilflugt paa Belle-Isle, efter at deres Forhaabninger var strandede.

»Hvad De end siger, min kære Aramis,« sagde Porthos, idet han i lange Drag indaandede den friske, saltagtige Luft, »saa er der noget Paafaldende i, at alle de bortdragne Fiskerbaade i to Dage ikke har vist sig. Der har ingen Storm raset. Vejret har været roligt, og selv om det havde været Storm, vilde dog ikke alle Baadene være forliste. Jeg gentager det, det er besynderligt og denne Udeblivelse forbavser mig.«

»De har Ret,« mumlede Aramis, »De har Ret, min Ven, der er virkelig noget Besynderligt deri.«

»Og desuden,« tilføjede Porthos, smigret af Biskoppens Bifald, »hvis Baadene var forlist,

maatte dog noget af Vragene være kastet i Land paa Kysten.«

»Det har jeg ogsaa tænkt paa.«

»Og endelig de to eneste Baade, der var blevet tilbage paa Øen og som jeg har udsendt for at søge efter de andre.«

Aramis afbrød sin Ledsager med et Skrig og en saa heftig Bevægelse, at Porthos forbavset standsede.

»Hvad siger De, Porthos? Har De sendt de to Baade bort?«

»Ud at søge efter de andre! Ja,« svarede Porthos ligefrem.

»Ulykkelige! Hvad har De gjort? Saa er vi fortabte!« raabte Biskoppen.

»Fortabte? . . . Hvad behager?« sagde Porthos forbløffet. »Hvorfor er vi fortabte, Aramis?«

Aramis bed sig i Læberne.

»Det er intet, Porthos, intet, jeg mente . . .«

»Hvilket?«

»At hvis vi skulde faa Lyst til at gøre en Tur paa Søen, kan vi nu ikke gøre det.«

»Naa, er der ikke andet i Vejen? I Sandhed, en dejlig Fornøjelse! Jeg for mit Vedkommende er ikke bedrøvet derover. Jeg savner blot Bracieux, Pierrefonds, Vallon, mit smukke Frankrig, Aramis. Her er man ikke i Frankrig, min kære Ven, jeg véd ikke, hvor man er. Tag mig ikke min Oprigtighed ilde op, men jeg maa sige Dem, at jeg ikke er lykkelig paa Belle-Isle. Nej, i Sandhed jeg er ikke lykkelig her! Hvor jeg gaar, hører jeg ikke andet end Skrig og Klager, Børnene græder ved at sé Konerne saa utrøstelige, ligesom jeg kunde gengive dem deres Fædre og fraværende Mænd. Hvad mener De, min Ven, og hvad skal jeg svare dem?«

»Intet, min gode Porthos.«

Dette Svar tilfredsstillede ikke Porthos. Han vendte sig om og brummede ærgerlig.

Aramis standsede den tapre Soldat.

»Hvis vi,« sagde han melankolsk og trykkede kærligt Kæmpens Haand, »hvis vi i vor Ungdom, da vi og de andre endnu var stærke og kække, havde faaet Lyst til at vende tilbage til Frankrig, vilde denne Smule Vand ikke have standset os.«

»O!« udbrød Porthos, »seks Mil.«

»Hvis De havde sét mig bestige en Planke, vilde De da være bleven i Land, Porthos?«

»Nej, ved Gud nej, Aramis. Men hvilken Planke vilde vi ikke, især jeg, behøve nu?«

Og Herren til Bracieux saa' leende paa sin svære Skikkelse.

»Alvorlig talt, keder De Dem ikke ogsaa lidt paa Belle-Isle og vilde De ikke foretrække Deres biskoppelige Plads i Vannes? Tilstaa det kun.«

»Nej,« svarede Aramis, men han vovede ikke at sé paa Porthos.

»Saa lad os blive her,« sagde hans Ven sukkende. »Lad os blive, lad os blive! Og dog,« tilføjede han, »hvis man vilde, hvis man bestemt havde foresat sig at vende tilbage til Frankrig og ingen Baad havde . . .«

»Har De lagt Mærke til en anden Ting, min Ven, at i de to Dage, vore Fiskere har været borte, er ingen anden Baad landet ved Øen?«

»Javist, De har Ret. Jeg har ogsaa bemærket det, saa meget mere, som før Baade og Skibe ankom her til i Dusinvis.«

»Vi maa forhøre os,« sagde Aramis pludselig

heftig. »Selv om jeg skulde lade gøre en Tømmerflaade . . .«

Porthos, der var træt af at følge sin Ven, og ikke forstod hans Ophidselse, standsede ham.

»Lad os sætte os paa denne Klippe,« sagde han. »Sæt Dem her ved Siden af mig, Aramis, og jeg beder for sidste Gang, forklar mig paa en tydelig Maade, hvad vi egentlig foretager os her.«

»Porthos . . .« sagde Aramis forlegen.

»Jeg véd, at den falske Konge har villet støde den rigtige fra Tronen. Ikke sandt?«

»Jo,« sagde Aramis.

»Jeg véd, at den falske Konge har i Sinde at sælge Belle-Isle til Englænderne, ikke sandt?«

»Jo.«

»Jeg véd ogsaa, at vi er kommet hertil for at lede Befæstningsarbejderne og tage Kommandoen over de ti af Hr. Fouquet hvervede og lønnede Kompagnier.«

Aramis rejste sig utaalmodig.

Porthos holdt ham tilbage ved Armen.

»Men hvad jeg ikke forstaar, hvad jeg trods al Eftertanke ikke kan begribe og aldrig vil begribe, det er, at man i Stedet for at sende os Tropper, Munition og Proviant lader os uden Baade og afbryder al Forbindelse med os. Svar mig, Aramis, eller vil De have, at jeg skal sige Dem min Mening herom, før end De svarer? Vil De vide, hvilke Tanker jeg har gjort mig desangaaende?«

Biskoppen saa' op.

»Nuvel, Aramis,« vedblev Porthos, »jeg har tænkt, at der var foregaaet noget i Frankrig . . . Jeg har drømt hele Natten om Hr. Fouquet, om døde Fisk, knuste Æg og daarlig møblerede

Værelser. Det er daarlige Drømme, min kære d'Herblay.«

»Hvad er der hist ude, Porthos?« afbrød Aramis ham, idet han rejste sig hurtig og viste sin Ven et sort Punkt.

»Et Skib,« sagde Porthos, »ja, det er et Skib. Ih, endelig faar vi da noget at høre.«

»To!« udbrød Biskoppen, »to, tre fire!«

»Fem!« sagde Porthos, »seks, syv! Min Gud, det er en hel Flaade.«

»Formodentlig vore Baade, som kommer tilbage,« sagde Aramis urolig trods sin tilsyneladende Rolighed.

»De er for store til at kunne være Fiskerbaade,« bemærkede Porthos, »og desuden, kære Ven, sér De ikke, at de kommer fra Loire?«

En gammel Fisker gik forbi.

»Er det vore Baade?« spurgte Aramis.

Den gamle Fisker saa' ud over Havet.

»Nej, Deres Naade,« svarede han, »det er kongelige Skibe.«

»Kongelige Skibe?« gentog Aramis skælvende. »Hvorpaa sér De det?«

»Paa Flaget.«

»Men,« sagde Porthos, »Skroget er knap synligt, hvordan Fanden, min Ven, kan De sé Flaget?«

»Jeg sér, at der er ét,« svarede Oldingen, »og vore Fartøjer eller Handelsskibe fører intet. De Skuder, der kommer dèr, benyttes i Almindelighed til Troppetransporter.«

»Ah!« sagde Aramis.

»*Vivat!*« raabte Porthos, »man sender os Forstærkninger, ikke sandt, Aramis?«

Aramis støttede Hovedet i Hænderne og svarede ikke.

Pludselig udbrød han:

»Porthos, lad ringe med Stormklokken.«

»Med Stormklokken, hvad tænker De paa?«

»Ja, og send Kanonérerne til Skytset; pas især paa Kystbatterierne.«

Porthos gjorde store Øjne og saa' skarpt paa sin Ven, som for at overbevise sig om, at han var rigtig klog.

»Jeg vil selv gaa og udføre disse Foranstaltninger,« sagde Aramis med sin blideste Stemme, »hvis De ikke vil gaa, min kære Ven.«

»Jo, jeg gaar straks,« svarede Porthos og forlod Aramis.

Der blev ringet med Stormklokken, Hornblæsere og Tamburer slog Generalmarchen.

Digerne og Havnedæmningen fyldtes straks af Nysgerrige og Soldater, bag de store Kanoner stod Artillerister med brændende Lunter. Da alle var paa deres Poster og alle Anstalter trufne, hviskede Porthos frygtsomt til Biskoppen:

»Tillad mig, Aramis, at gøre Dem et Spørgsmaal for at forstaa . . .«

»De vil tidsnok forstaa det, kære Ven,« mumlede Aramis.

»Den Flaade, der kommer sejlende hist, er jo en kongelig Flaade, ikke sandt?«

»Men siden der er to Konger i Frankrig, Porthos, hvem af dem tilhører saa denne Flaade?«

»O, De aabner mine Øjne,« sagde Kæmpen, slaaet af dette Argument.

Og Porthos, hvis Øjne ved dette Svar af hans Ven aabnedes eller rettere sagt hvis Bind trykkedes endnu tættere, begav sig skyndsomst

til Batterierne for at holde Øje med sine Folk og opmuntre enhver til at gøre sin Pligt.

Imidlertid stirrede Aramis uafbrudt paa de sig nærmende Skibe. Alle Klipper og høje Punkter var besatte af Indvaanere og Soldater.

Det var Nat, da et af de Fartøjer, der havde sat Belle-Isles Befolkning i saa stærk Bevægelse, kastede Anker i Kanonskudsafstand fra Fæstningen.

Trods Mørket saa' man snart, at der blev livligt om Bord i Skibet, fra hvilket en Baad satte af, som roedes af tre Matroser og styrede Kursen mod Havnen og kort efter landede ved Fortet.

Baadens Fører sprang op paa Bolværket. Han holdt et Brev i Haanden, som han svingede i Luften, og syntes at ville tale med nogen.

Flere af Soldaterne genkendte snart i denne Mand en af Øens Lodser. Det var Ejeren af en af de to Baade, som Aramis havde holdt i Reserve og som Porthos i sin Uro for de forsvundne Fiskeres Skæbne havde sendt ud for at opdage de borteblevne Baade.

Han forlangte at blive ført til Hr. d'Herblay.

Paa et Tegn af en Sergent tog to Soldater ham mellem sig og eskorterede ham.

Aramis befandt sig paa Kajen, hvor Udsendingen fremstillede sig for Biskoppen af Vannes. Det var næsten bælmørkt trods de Fakler, som de Soldater, der ledsagede Aramis paa hans Ronde, bar i nogen Afstand.

»Naa, Jonathan, hvorfra kommer Du?«

»Fra dem, der har bragt mig op, Deres Højærværdighed.«

»Hvem har bragt Dig op?«

»Deres Højærværdighed véd, at vi var taget ud for at opsøge vore Kammerater.«

»Javist, og hvad saa?«

»Nu, Deres Højærværdighed, en lille Mil fra Øen blev vi opbragte af et kongeligt Fartøj og førte til dem, der var taget i Gaar Morges.«

»Hvad er det for en Manér at tage Eder alle?« afbrød Porthos ham.

»For at forhindre os i at sige Dem det, min Herre,« svarede Jonathan.

Porthos forstod ikke det mindste af det Hele.

»Og nu slipper man Eder fri?« spurgte han.

»Ja, min Herre, for at sige Dem, at man havde taget os.«

»Det bliver værre og værre,« tænkte den skikkelige Porthos.

Aramis tænkte imidlertid.

»Naa,« sagde han, »en kongelig Flaade blokerer altsaa Kysten?«

»Ja, Deres Højærværdighed.«

»Hvem kommanderer den?«

»Kaptajnen for Kongens Musketérer.«

»D'Artagnan?«

»D'Artagnan!« udbrød Porthos.

»Jeg tror, at han hedder saaledes.«

»Og han har givet Dig dette Brev?«

»Ja, Deres Højærværdighed.«

Aramis læste hurtig følgende Linier:

»Ordre fra Kongen til at tage Belle-Isle;

Ordre til at lade Garnisonen springe over Klingen, hvis den gør Modstand.

Ordre til at gøre hele Garnisonen til Fange;

Undertegnet d'Artagnan, der i Forgaars har arresteret Fouquet og sendt ham i Bastillen.«

Aramis blegnede og knugede Papiret mellem Hænderne.

»Hvad er det?« spurgte Porthos.

»Intet, min Ven, intet.«

»Sig mig Jonathan.«

»Deres Højærværdighed.«

»Har Du talt med d'Artagnan?«

»Ja, Deres Højærværdighed.«

»Hvad sagde han?«

»At han vilde tale med Deres Højærværdighed for at give Dem fuldstændige Oplysninger.«

»Hvor?«

»Paa hans Skib.«

»Paa hans Skib?«

Porthos gentog: »Paa hans Skib?«

»Hr. Musketeren sagde,« vedblev Jonathan, »at jeg skulde tage Eder begge, Dem og Hr. Ingeniøren, i min Baad og føre Dem til ham.«

»Lad os tage af Sted,« sagde Porthos, »den kære d'Artagnan.«

Aramis standsede ham og raabte:

»Er De gal? Hvem siger Dem, at det ikke er en Snare?«

»Af den anden Konge,« spurgte Porthos med en hemmelighedsfuld Mine.

»En Snare, min Ven, dermed er alt sagt.«

»Det er muligt, men hvad skal vi saa gøre? Naar d'Artagnan lader os kalde, saa —«

»Hvem siger Dem, at det er d'Artagnan?«

»Ih — hans Skrift —«

»Man kan efterskrive en Mands Haand, og denne er efterskrevet.«

»De har altid Ret, men imidlertid véd vi intet.«

Aramis tav.

»Men,« vedblev den brave Porthos, »vi be høver jo heller ikke at vide noget.«

»Hvad skal jeg gøre?« spurgte Jonathan.

»Vende tilbage til Kaptajnen.«

»Ja.«

»Og sige ham, at vi beder ham komme i Land paa Øen.«

»Jeg forstaar,« sagde Porthos.

»Ja, Deres Højærværdighed,« sagde Jonathan, »men hvis Kaptajnen nægter at gaa i Land paa Belle-Isle?«

»Vil vi bruge vore Kanoner.«

»Mod d'Artagnan?«

»Hvis det er d'Artagnan, Porthos, vil han komme. Gaa, Jonathan, gaa!«

»Jeg forstaar i Sandhed ikke det mindste heraf,« mumlede Porthos.

»Jeg skal straks forklare Dem alt, kære Ven, Øjeblikket hertil er kommet; sæt Dem her, aabn Deres Øren og hør paa mig.«

»O, jeg skal nok høre, tvivl ikke derom.«

»Kan jeg gaa, Deres Højærværdighed,« raabte Jonathan.

»Gaa og kom tilbage med Svar, — lad Baaden passere, Folk.«

Baaden roede atter ud til Skibet.

Aramis tog Porthos Haand og begyndte sin Forklaring.

»Hvad jeg har at sige Dem, min Ven Porthos, vil formodentlig overraske Dem, men tillige oplyse Dem.«

»Jeg vil gerne overraskes,« svarede Porthos forekommende, »skaan mig derfor ikke. Jeg er vant til Bevægelse, frygt derfor ikke, men tal.«

»Det er vanskeligt, Porthos, det er... vanskeligt, thi i Sandhed, jeg maa endnu engang

sige Dem, at jeg har noget ganske besynderligt og overordentligt at fortælle Dem.«

»O, kære Ven, De taler saa godt, at jeg kunde høre paa Dem flere Dage i Træk. Jeg beder Dem derfor at tale, og, jeg faar en Idé, for at gøre det lettere for Dem at sige disse besynderlige Ting, vil jeg udspørge Dem.«

»Det sér jeg gerne.«

»Hvorfor skal vi slaas? kære Aramis.«

»Hvis De gør mig mange saadanne Spørgsmaal, Porthos, vil De ikke lette mig min Meddelelse. Det er tvertimod den gordiske Kunde. Hør, min Ven, naar man har en saa god og ædel Mand som Dem for sig, skal man gaa lige til Sagen. Jeg har bedraget Dem, min værdige Ven.«

»De har bedraget mig?«

»Min Gud, ja.«

»Var det til mit Bedste, Aramis?«

»Jeg troede det, Porthos, jeg troede det oprigtig, min Ven.«

»Saa,« vedblev den skikkelige Herre til Bracieux, »har De gjort mig en Tjeneste, hvorfor jeg takker Dem, thi havde De ikke bedraget mig, kunde jeg have bedraget mig selv. Men i hvilken Henseende har De bedraget mig?«

»Deri, at jeg tjente Usurpatoren mod Ludvig den Fjortende.«

»Usurpatoren,« gentog Porthos og kløede sig i Hovedet. »Det.... Nej, jeg forstaar det ikke.«

»Det er den ene af de to Konger, der strides om Kronen.«

»Meget vel, De tjente altsaa ham, der ikke var Ludvig den Fjortende.«

»De har talt sandt.«

»Og deraf følger?«

»At vi er Oprørere, min stakkels Ven.«

»For Fanden! for Fanden!« — udbrød Porthos skuffet.

»O, vær rolig, kære Porthos, tro mig, vi skal nok finde paa en Udvej til at frelse os.«

»Det tænker jeg ikke paa,« svarede Porthos, »det er det stygge Ord Rebeller, der piner mig.«

»Ah!«

»Og det Hertugdømme, der var lovet mig —«

»Det er Usurpatoren, der gav det Løfte.«

»Det kommer ikke ud paa ét, Aramis,« bemærkede Porthos majestætisk.

»Min Ven, hvis det havde beroet paa mig, havde De været Prins.«

Porthos bed sig melankolsk i Neglene.

»Det var urigtigt af Dem at bedrage mig i denne Henseende,« sagde han, »thi jeg havde gjort Regning paa dette Hertugdømme, ja, da jeg vidste, at De var en Mand af Ord, min kære Aramis, havde jeg allerede sikkert gjort Regning derpaa.«

»Stakkels Porthos! Jeg beder Dem tilgive mig.«

»Altsaa,« vedblev Porthos uden at svare paa Biskoppens Bøn, »altsaa er jeg Uven med Ludvig den Fjortende?«

»Jeg skal nok bringe den Sag i Orden, min Ven, det tager jeg paa mig.«

»Aramis!«

»Nej, nej, Porthos, jeg besværger Dem, lad mig handle. Ingen falsk Ædelmodighed! De kendte intet til mine Planer, og De har intet gjort. Med mig er det en anden Sag, jeg alene er Ophavsmanden til Komplottet. Jeg kunde ikke undværre min uadskillige Ledsager. Jeg anmodede at komme til mig, og De kom, hus-

kende vor gamle Devise: »Alle for En og En for Alle!« Min Forbrydelse, kære Porthos, bestaar i, at jeg har været egoistisk.«

»Saaledes holder jeg af at høre Dem tale,« sagde Porthos, »naar De har handlet alene for Dem selv, kan jeg umulig være vred paa Dem. Det er saa naturligt.«

Og Porthos trykkede hjertelig sin Vens Haand.

Lige overfor denne Sjælsstorhed følte Aramis sig lille. Han besvarede sin Vens Haandtryk.

»Og nu,« sagde Porthos, »da vi har forklaret os for hinanden, og jeg er fuldkommen paa det Rene med vor Stilling ligeoverfor Kong Ludvig, tror jeg, at det er paa Tiden, kære Ven, at gøre mig bekendt med den politiske Intrige, for hvilken vi er Ofre, thi jeg sér nok, at der er en politisk Intrige med i Spillet.«

»D'Artagnan, som snart vil være her, vil forklare Dem det hele, min gode Porthos, men undskyld mig, jeg er saa betagen af Smerte, og jeg trænger til hele min Aandsnærværelse for at redde Dem ud af den Forlegenhed, hvori jeg har bragt Dem. Forresten er Sagen aldeles klar; Kong Ludvig den Fjortende har kun én Fjende, og det er mig, mig alene. Jeg har gjort Dem til Fange, og som saadan har De fulgt mig, men nu giver jeg Dem Friheden, og De iler tilbage til Deres Fyrste. Som De sér, Porthos, er det ganske ligefremt.«

»Tror De?« spurgte Porthos.

»Jeg er vis derpaa.«

»Men min gode Ven,« spurgte Porthos med sin jævne Forstand, »hvorfor træffer vi da Forsvarsanstalter? Det forekommer mig at være langt simplere at sige til Kaptajn d'Artagnan:

»Kære Ven, vi har taget fejl, og indser det nu. luk Porten op for os og lad os passere!«

»Ah!« sagde Aramis og rystede paa Hovedet.

»Hvorledes? billiger De ikke denne Plan, kære Ven?«

»Der er en Vanskelighed derved.«

»Og den er?«

»Hvis d'Artagnan har saadanne Ordrer, at vi er nødte til at forsvare os.«

»Snak! Forsvare os mod d'Artagnan! Det er jo Daarskab. Den gode d'Artagnan! —«

Aramis rystede atter paa Hovedet.

»Porthos,« sagde han, »jeg har haft mine Grunde for at lade Lunterne tænde, Kanonerne rette, Allarmtrommen gaa og kalde alle Mand til Voldene, disse fortrinlige Volde, som De har befæstet saa godt. Vent med at dømme, eller rettere sagt, vent ikke —«

»Hvad skal vi gøre?«

»Hvis jeg vidste det, min Ven, vilde jeg have sagt det. Men sé, der kommer en Baad, pas nu paa, Porthos.«

»Det er formodentlig d'Artagnan,« sagde Porthos med Tordenstemme og nærmede sig Brystværnet.

»Ja, det er mig,« svarede Musketérkaptajnen og sprang let op paa Bolværket.

Han ilede hen til den lille Esplanade, hvor hans Venner ventede ham.

Porthos og Aramis saa' at der fulgte en Officer efter d'Artagnan.

Kaptajnen standsede midt paa Trapperne. Hans Ledsager gjorde det samme.

»Lad Deres Folk trække sig tilbage,« raabte d'Artagnan til Porthos og Aramis.

Porthos befalede Soldaterne at forlade dem.

Derpaa vendte d'Artagnan sig om til sin Følgesvend og sagde:

»Min Herre, vi er ikke længere paa Kongens Flaade, hvor De støttende Dem paa Deres Ordre, nylig tiltalte mig saa uforskammet.«

»Jeg talte ikke uforskammet til Dem, min Herre,« svarede Officeren, »jeg adlød blot bogstavelig. Man har befalet mig at følge Dem, og det gør jeg. Man har paalagt mig ikke at lade Dem have Samkvem med nogensomhelst, uden at jeg véd, hvad De foretager Dem, og derfor følger jeg Dem.«

D'Artagnan skjalv af Vrede, og Porthos og Aramis, der havde hørt denne Samtale, af Frygt og Vrede.

D'Artagnan bed sig i sin Knebelsbart og nærmede sig Officeren.

»Min Herre,« sagde han med lav og fuldkommen rolig Stemme, »da jeg sendte en Baad her hen, vilde De vide, hvad jeg skrev til Belle-Isles Forsvarer. De viste mig en Ordre, og jeg lod Dem straks sé Billetten. Da Baaden kom tilbage, og jeg fik disse Herrers Svar (han pegede paa Porthos og Aramis), hørte De alt. De kunde forlange det ifølge Deres Ordre, og den er blevet punktlig efterkommet, ikke sandt?«

»Jo, min Herre,« stammede Officeren, »ganske vist, min Herre... men...«

»Min Herre,« vedblev d'Artagnan, der begyndte at blive varm, »da jeg med høj Røst tilkendegav min Beslutning at ville forlade mit Skib og tage til Belle-Isle, forlangte De at ledsage mig; jeg lod Dem uden Betænkning følge med. De er nu paa Belle-Isle, ikke sandt?«

»Jo, min Herre, men —«

»Men — her er ikke længere Tale om Hr.

Colbert, der har givet Dem den omtalte Ordre, eller hvilketsomhelst Menneske i Verden, hvis Instrukser De følger, nej, her er kun Tale om ét Menneske, der generer Hr. d'Artagnan og befinder sig alene med Hr. d'Artagnan paa en Trappe neden for hvilken der er tredive Fod dybt Vand, en ubehagelig Stilling for en Mand, min Herre, en meget ubehagelig, kan jeg sige Dem, og jeg sværger ved Gud, at hvis De gør ét Skridt efter mig, naar jeg gaar op til Herrerne, saa knuser jeg Deres Hoved og kaster Dem i Vandet. Lad saa ské, hvad der vil. Jeg har kun seks Gange i mit Liv været vred, og de fem andre Gange har jeg dræbt min Mand.«

Officeren rørte sig ikke af Stedet. Han blegnede og svarede:

»De gør Uret i at handle mod min Ordre, min Herre.«

Porthos og Aramis raabte nu til Musketeren:

»Kære d'Artagnan, tag Dem i Agt.«

D'Artagnan løftede Foden for at sætte den paa det næste Trin og vendte sig om med Kaarden for at sé, om Officeren vilde følge ham.

Officeren gjorde Korsets Tegn og gik bag efter.

Porthos og Aramis, der kendte deres Mand, udstødte et Skrig og sprang til for at standse det Slag, som de troede allerede at høre.

Men d'Artagnan tog Kaarden i den anden Haand og sagde bevæget til Officeren:

»De er en brav Mand, min Herre. De vil bedre forstaa, hvad jeg nu vil sige Dem, end hvad jeg sagde før.«

»Tal, Hr. d'Artagan, tal,« svarede den brave Officer.

»De Herrer, som De sér der, er mine Venner.«

»Det véd jeg, min Herre.«

»De begriber følgelig, at jeg ikke kan behandle dem, som Deres Instruks foreskriver.«

»Jeg forstaar Deres Skrupler.«

»Nu, saa tillad mig at tale méd Dem uden Vidner.«

»Hr. d'Artagnan, hvis jeg gav efter for Deres Forlangende og gjorde, hvad De bad mig om, vilde jeg bryde mit Ord; men gør jeg det ikke, bliver De vred paa mig. Jeg foretrækker det første for det sidste; tal med Deres Venner og foragt mig ikke, min Herre, fordi jeg af Kærlighed til Dem, som jeg agter og ærer, begaar en slet Handling.«

Bevæget slyngede d'Artagnan Armen om den unge Mands Hals og gik op til sine Venner.

Officeren indhyllede sig i sin Kappe og satte sig paa de vaade Trappetrin.

»Naa,« sagde d'Artagnan til sine Venner, »I sér nu, hvorledes det er fat.«

Efter at have omfavnet hinanden lige saa ømt som i deres unge Dage, sagde Porthos:

»Men hvad betyder disse strenge Forholdsregler?«

»De maa sikkert have en lille Mistanke derom, kære Ven,« svarede d'Artagnan.

»Ikke det mindste, kære Kaptajn, det forsikrer jeg Dem, thi hverken Aramis eller jeg har gjort noget,« skyndte den fortræffelige Mand sig at tilføje.

D'Artagnan laante Prælaten et bebrejdende Blik, der gik denne lige til Hjertet.

»Kære Porthos!« udbrød Biskoppen.

»De sér, hvad man har gjort,« vedblev d'Ar-

tagnan, »enhver, der kommer fra eller begiver sig til Belle-Isle, bliver opsnappet. Deres Baade er opbragte. Havde De gjort Forsøg paa at flygte, vilde De være faldet i Hænderne paa Krydserne, der pløjer Havet og lurer paa Dem. Kongen er vred paa Eder og vil have fat paa Eder.«

Og d'Artagnan rykkede rasende nogle Haar af sit graa Skæg.

Aramis blev mørk og Porthos vred.

»Min Idé,« vedblev d'Artagnan, »var at tage Eder ombord til mig, beholde Eder hos mig og derpaa sætte Eder i Frihed. Men hvem svarer mig nu for, at jeg ikke, naar jeg nu kommer tilbage til mit Skib, finder en Foresat og hemmelige Ordrer, der fratager mig Kommandoen og giver den til en anden?«

»Vi maa blive paa Belle-Isle,« sagde Aramis, »og jeg forsikrer Dem, at jeg ikke overgiver mig med det Gode.«

Porthos sagde intet. D'Artagnan bemærkede sin Vens Tavshed.

»Jeg vil gøre et Forsøg endnu med den brave Officer, der ledsager mig, og sé at faa at vide, hvad han har Ret til at gøre, hvad hans Ordrer tillader eller forbyder ham.«

»Gør det,« sagde Aramis.

D'Artagnan gik hen til Brystværnet og kaldte paa Officeren, der straks kom op.

»Min Herre, hvis jeg tog disse Herrer med mig, hvad vilde De saa gøre?« spurgte d'Artagnan.

»Jeg vilde ikke modsætte mig det, min Herre, men overensstemmende med mine Ordrer tage Dem under min Forvaring.«

»Ah!« udbrød d'Artagnan.

»Der er ingen Udvej,« sagde Aramis mørkt. Porthos sagde intet.

»Tag Porthos med,« sagde Biskoppen, »han vil nok kunne overbevise Kongen om, at han ikke har noget at gøre med denne Affære, og baade De, Hr. d'Artagnan, og jeg vil staa ham bi heri.«

»Hm!« sagde d'Artagnan. »Vil De følge mig, Porthos. Kongen er mild.«

»Jeg forlanger Betænkningstid,« svarede Porthos.

»De bliver altsaa her?«

»Indtil nye Ordrer!« udbrød Aramis heftig.

»Indtil vi har faaet en Idé,« sagde d'Artagnan, »og jeg tror ikke, at det vil vare længe, thi jeg har allerede én.«

»Saa lad os tage Afsked,« sagde Aramis, »men i Sandhed, kære Porthos, De burde følge med.«

»Nej,« svarede denne lakonisk.

»Som De vil,« vedblev Aramis lidt stødt over sin Kammerats gnavne Tone, »jeg er imidlertid lidt beroliget af d'Artagnans Løfte om en Idé, og jeg tror at gætte, hvad det er for en.«

»Lad høre!« sagde Musketeren, holdende sit Øre hen til Aramis' Mund.

Denne hviskede hurtig noget til d'Artagnan, der svarede:

»Netop!«

»Det er ufejlbarligt!« udbrød Aramis glad.

»Tag Deres Forholdsregler, Aramis, under den første Bevægelse, der vil opstaa efter denne Beslutning —«

»O, vær ikke bange.«

»Og nu, min Herre, tusinde Tak,« sagde d'Artagnan til Officeren. »De har skaffet mig tre Venner i Liv og Død.«

»Ja,« sagde Aramis.

Kun Porthos sagde intet, men nikkede blot.

Efter at d'Artagnan ømt havde omfavnet sine to gamle Venner, forlod han Belle-Isle med sin uadskillelige Ledsager, som Hr. Colbert havde givet ham.

Paa Tilbagevejen til Skibet beskæftigede d'Artagnan sig med den Idé, han havde faaet.

Da han besteg sit Skib, der havde kastet Anker i Kanonskuds Afstand fra Belle-Isle, var han fuldkommen paa det Rene med sig selv.

Han sammenkaldte straks et Krigsraad.

Dette bestod af de under hans Kommando staaende Officerer.

Disse var ialt otte:

Chefen for Søstyrken, en Artillerimajor, en Ingeniør, Officeren, som vi alt kender og fire Løjtnanter.

Efter at have indfundet sig i d'Artagnans Kahyt, rejste han sig, tog sin Hat af og sagde:

»Mine Herrer, jeg har nylig rekognosceret Belle-Isle og fundet, at den har en stærk Garnison og at alle Forberedelser er trufne til Forsvar. Det er derfor min Beslutning at lade de to af de fornemste af Fæstningens Officerer hente, for at vi kan tale med dem, og naar vi har fjernet dem fra deres Soldater og Kanoner, vil vi lettere komme til Rette med dem, især ved Hjælp af fornuftige Grunde. Er det ogsaa Deres Mening, mine Herrer.«

Artillerimajoren rejste sig.

»Derfor,« vedblev d'Artagnan, »foreslaar jeg at lade hente til mit Skib to af Garnisonens fornemste Officerer. De vil sé dem, mine Herrer, og den betydelige Styrke, hvorover vi raader, og følgelig vide, hvad de har at vente sig

i Tilfælde af Oprør. Vi giver dem vort Æresord paa, at Hr. Fouquet er Fange og at Modstand kun vil skade ham. Vi vil sige dem, at naar der først er vekslet Kanonskud, er der ingen Barmhjertighed mere at vente af Kongen, og — det haaber jeg i det mindste — de da ikke længere vil gøre Modstand, men overgive sig uden Kamp, og vi vil faa en Fæstning, der kunde koste os meget at erobre.«

Officeren, der havde fulgt d'Artagnan til Belle-Isle, vilde tale, men d'Artagnan afbrød ham.

»Jeg véd, hvad De vil sige, min Herre, jeg véd, at der er en kongelig Ordre, der forbyder al hemmelig Kommunikation med Belle-Isles Forsvarere, men netop derfor vil jeg forhandle med dem i Nærværelse af hele min Stab.«

D'Artagnan læste allerede i sine Officerers Ansigter deres Samtykke til, at en Baad blev afsendt for at hente Aramis og Porthos, da Kongens Officer fremtog af Brystet et forseglet Papir, som han rakte d'Artagnan.

Paa dette Papir stod Nr. 2.

»Hvad er nu dette?« sagde Kaptajnen overrasket.

»Læs, min Herre,« svarede Officeren.

D'Artagnan aabnede, opfyldt af mørke Anelser, Papiret og læste:

»Det forbydes Hr. d'Artagnan at sammenkalde noget som helst Raad eller at forhandle, førend Belle-Isle har overgivet sig og Fangerne nedlagt deres Vaaben.

(Undertegnet)

Ludvig.«

D'Artagnan undertrykte sin Harme og sagde med et venligt Smil:

»Det er godt, min Herre, Kongens Ordre skal blive adlydt.«

»Det var et haardt, et dødeligt Slag. Skønt rasende over at være kommet i Forkøbet af Kongen, fortvivlede d'Artagnan dog ikke, men tænkte paa en ny Udvej til at frelse sine Venner.

»Mine Herrer,« sagde han pludselig, »siden Kongen har givet en anden end mig sine Hemmelige Ordrer, har jeg ikke mere hans Tillid, og jeg vilde være at foragte, hvis jeg beholdt en Kommando, der er underkastet en saa fornærmelig Mistanke. Jeg vil derfor straks bringe Kongen min Ansøgning om Afsked. Jeg nedlægger min Post og opfordrer Eder til at vende tilbage med mig til Frankrigs Kyst for i ingen Henseende at kompromittere den Styrke, Kongen har betroet mig. Vender derfor tilbage til Eders Poster og giv Befaling til at lette; om en Time har vi Flod. Til Eders Poster, mine Herrer!«

Han støttede Hovedet i Haanden og kunde knapt faa Vejret.

»Hvem vil kunne forhindre mig i at putte denne Ordre i Lommen,« tænkte han. »Førend Kongen fik det at vide, vilde jeg kunne have reddet de stakkels Folk derovre. Naa, Mod! Mit Hoved er ikke af den Slags, der falder for Bøddelens Haand paa Grund af Ulydighed. Lad os da være ulydige!«

Men netop som han havde taget denne Beslutning, saa han, at alle Officererne læste lignende Ordrer, som Colberts Agent havde uddelt blandt dem.

Ulydigheden var blevet forudset lige som alt andet.

»Min Herre,« sagde Officeren, »jeg venter Deres Ordre til Afrejsen.«

»Jeg er færdig, min Herre,« sagde Kaptajnen tænderskærende.

Officeren kommanderede straks en Baad til at optage d'Artagnan.

Ved dette Syn var han nær ved at blive gal af Raseri.

»Hvorledes,« stammede han, »vil man bære sig ad med at lede de forskellige Korps?«

»Naar De, min Herre er rejst,« svarede Skibschefen, »er det mig, til hvem Hans Majestæt har betroet sin Flaade.«

»I saa Fald, min Herre,« sagde Colberts Agent, henvendende sig til den nye Øverstkommanderende, »er denne sidste Ordre der er givet mig, til Dem. Maa jeg sé Deres Fuldmagt?«

»Her er den,« svarede Sømanden og udfoldede et med Kongens Segl forsynet Dokument.

»Her har De Deres Instrukser,« svarede Officeren, derpaa vendte han sig til d'Artagnan og sagde med bevæget Stemme, da han saa' hvor fortvivlet denne Jernmand var.

»Naa, min Herre, gør mig den Tjeneste at gaa.«

»Øjeblikkelig,« svarede d'Artagnan tilintetgjort.

Han lod sig glide ned i den lille Baad, der satte Kursen mod Frankrig for en gunstig Vind. Kongens Gardere befandt sig i den.

Musketeren havde imidlertid endnu noget Haab om at komme tidsnok til Nantes og tale sine Venners Sag for Kongen.

Baaden fløj af Sted som en Svale, D'Artag-

nan saa tydelig Frankrigs Kyst i det Fjerne.

»Ak, min Herre,« sagde han til Officeren, til hvem han ikke havde talt i den sidste Time, »jeg vilde give meget for at kende den nye Øverstkommanderendes Instruks. Den er jo fredelig, ikke sandt?«

Han havde ikke talt ud, da et Kanonskud lød i det Fjerne, og snart efterfulgtes af flere. D'Artagnan fo'r sammen.

Ilden mod Belle-Isle er aabnet,« svarede Officeren.

Baaden stødte i det samme mod Land.

Tre og tyvende Kapitel.

Porthos' Forfædre.

Da d'Artagnan havde forladt Aramis og Porthos, begav disse sig til Hovedfortet for at kunne tale mere ugenert sammen.

Den endnu tankefulde Porthos generede Aramis en Del, der aldrig havde befundet sig lettere.

»Kære Porthos,« sagde han pludselig, »jeg skal forklare Dem d'Artagnans Idé.«

»Hvilken Idé, Aramis?«

»En Idé, som vi inden tolv Timer vil komme til at skylde vor Frihed.«

»Virkelig!« udbrød Porthos forbavset, »lad høre!«

»De saa' nok af Optrinet mellem vor Ven og Officeren, at der er visse Ordrer, med Hensyn til os, der generer ham.«

»Ja.«

»Nuvel, d'Artagnan vil indgive sin Demission, og under den derpaa følgende Forvirring vil

vi naa rum Sø, eller rettere sagt De, Porthos, hvis kun En kan slippe bort.«

Porthos rystede paa Hovedet og svarede:

»Vi vil frelse os i Forening, Aramis, eller begge blive her.«

»De har et ædelmodigt Hjerte, Porthos, men Deres Sørgmodighed smerter mig.«

»Jeg er ikke sørgmodig.«

»Saa er De vred paa mig?«

»Nej.«

»Nu, kære Ven, hvortil da dette bedrøvede Ansigt?«

»Det skal jeg sige Dem, jeg gør mit Testamente.«

Med disse Ord saa den gode Porthos sørgmodig paa Aramis.

»Deres Testamente!« udbrød Biskoppen, »De ansér Dem altsaa for fortabt?«

»Jeg føler mig træt. Det er første Gang; der er noget nedarvet i min Familie.«

»Og det er, min Ven?«

»Min Bedstefader var dobbelt saa stærk som jeg.«

»O, saa var han altsaa Samson?«

»Nej, han hed Antoine. Da han var paa min Alder, følte han engang, da han red paa Jagt, en Svaghed i sine Ben, som han aldrig før havde mærket.«

»Hvad betød det, min Ven?«

»Intet godt, som De vil faa at sé, thi han traf paa et Vildsvin, der bød ham Spidsen, fejlede det med sit Skud og blev sønderrevet af Dyret. Han døde paa Stedet.«

»Det er ingen Grund for Dem til at blive urolig, kære Porthos.«

»O, De vil faa at sé. Min Fader var én Gang

saa stærk som jeg. Han var en haardfør Soldat fra Henrik den Tredies og Fjerdes Tid, han hed ikke Antoine, men Gaspard ligesom Hr. de Coligny. Vant til altid at være paa Hesten, havde han aldrig vidst, hvad Træthed vilde sige. En Aften, da han rejste sig fra Bordet, svigtede hans Ben ham.«

»Han havde maaske taget for rigeligt til sig,« bemærkede Aramis, »og det var Grunden til hans Usikkerhed.«

»Bah! en Ven af Hr. de Bassompierre, hvor vil De hen? Nej, siger jeg Dem, han forbavses over sin Træthed og siger til min Moder, der spottede ham: Skulde man ikke tro, at jeg skulde møde et Vildsvin ligesom min Fader?«

»Nu?« sagde Aramis.

»Nu, min Fader ringeagtede sin Svaghed og gik ned i Haven i Stedet for at gaa til Sengs, paa det første Trin snublede han, Trappen var stejl, og han faldt mod en Sten, hvori en Jernkrog var anbragt. Denne slog ham et Hul i Tindingen, og han blev liggende død paa Stedet.«

Aramis saa' paa sin Ven og sagde:

»Det er to meget overordentlige Tilfælde, men lad os derfor ikke tro, at noget lignende vil ske tredie Gang. Det sømmer sig ikke for en Mand som Dem at være overtroisk, min brave Porthos. For Resten har De jo aldrig været saa stærk som nu; De kunde gerne bære et Hus paa Deres Skuldre.«

»I dette Øjeblik føler jeg mig meget vel, men for kort siden følte jeg mig svag og i den senere Tid har dette Særsyn gentaget sig fire Gange. Jeg siger ikke, at det gør mig bange,

men det ærgrer mig; Livet er meget behageligt. Jeg har Penge, smukke Godser og Heste, som jeg elsker, jeg har ogsaa Venner, som jeg elsker, d'Artagnan, Athos og Dem.«

Aramis trykkede hans Haand.

»Vi vil leve mange Aar endnu,« sagde han. »Stol paa mig, kære Ven, vi har intet Svar faaet fra d'Artagnan, og det er gode Tegn, han har sikkert givet Ordre til at samle Flaaden og sejle bort. Jeg gav for et Øjeblik siden Ordre til at transportere en Baad over Land til Indgangen af den store Hule Locmaria, hvor vi, som De véd, saa mange Gange har lagt Snarer for Rævene.«

»Ja, og som gaar ud til den lille Bugt gennem den snævre Gang, som vi opdagede, den Gang den store Ræv frelste sig ad den Vej.«

»Netop. I Nødsfald skjuler vi en Baad i denne Hule, den maa allerede være dèr. Vi venter paa et gunstigt Øjeblik, og naar det er blevet mørkt, gaar vi til Søs.«

»Det er en god Idé. Hvad vinder vi derved?«

»Vi vinder derved, at da ingen kender denne Hule eller rettere dens Udgang undtagen vi og et Par Jægere, vil man, hvis Øen bliver besat, høre op med at bevogte Kysten, naar man sér, at ingen Baade findes ved Stranden.«

»Jeg forstaar Dem.«

»Naa, og Benene?«

»O, de er for Øjeblikket ypperlige.«

»Som De sér, har vi Grund til at haabe det bedste. D'Artagnan renser Havet for os, saa at vi ikke behøver at frygte for den kongelige Flaade eller en Landgang. Vi har endnu et halvt Aarhundrede for os, Porthos, og hvis jeg naa'r Spanien, sværger jeg Dem til, at De-

res Hertugbestalling ikke er saa illusorisk, som man maaske tror,« tilføjede Biskoppen med en frygtelig Bestemthed.

»Lad os haabe det,« sagde Porthos, en Smule opmuntret af sin Ledsagers Varme.

Pludselig hørtes Skriget:

»Til Vaaben!«

Gentaget af hundrede Stemmer, naaede Raabet til det Værelse, hvor de to Venner opholdt sig og vakte Forundring hos den ene og Uro hos den anden.

Aramis aabnede Vinduet og saa' en Mængde Folk komme løbende med Fakler. Kvinderne flygtede i alle Retninger og de bevæbnede indtog deres Poster.

»Flaaden! Flaaden!« raabte en Soldat, som fik Øje paa Aramis.

»Flaaden!« gentog denne.

»I halv Kanonskuds Distance,« vedblev Soldaten.

»Til Vaaben!« raaabte Aramis.

»Til Vaaben!« gentog Porthos med frygtelig Stemme.

Og begge skyndte sig ned til Havnen for at søge Ly bag Batterierne.

Baade, fulde af Soldater, nærmede sig, styrende mod tre forskellige Punkter.

»Hvad skal vi gøre?« spurgte en Officer.

»Stands dem, og hvis de bliver ved at nærme sig, saa giv Ild,« svarede Aramis.

Fem Minutter efter begyndte Kanonaden.

Det var de Skud, d'Artagnan hørte, da han landede i Frankrig.

Men Baadene var altfor nær ved Havnen, til at Kanonerne kunde skyde sikkert; de lan-

dede og en Kamp begyndte næsten Mand mod Mand.

»Hvad fejler De, Porthos?« spurgte Aramis sin Ven.

»Intet . . . Benene . . . det er virkelig ubegribeligt . . . men de kommer sig nok, naar jeg angriber.«

Og Porthos og Aramis angreb med en saadan Kraft og satte saaledes Mod i deres Folk, at de kongelige over Hals og Hoved indskibede sig igen, efter ikke at have opnaaet andet end faaet en Mængde af deres Folk saarede.

»Porthos,« raabte Aramis, »vi maa have en Fange, skynd Dem! skynd Dem!«

Porthos bøjede sig ud over Bolværket og greb en Officer af den kongelige Armé, der ventede med at gaa om Bord, til alle hans Folk var indskibede, i Nakken. Kæmpens Arm hævede sit Bytte i Vejret og holdt det som et Skjold foran sig mod Kuglerne.

»Her er en Fange,« sagde Porthos til Aramis.

»Nu,« udbrød denne leende, »tal nu ikke ondt om Deres Ben.«

»Jeg har ikke taget ham med Benene,« svarede Porthos melankolsk, »men med min Arm.«

Bretagnerne var ganske stolte af denne Sejr. Aramis opmuntrede dem ikke.

Da alle havde fjernet sig, sagde han til Porthos:

»Kongen vil blive vred, naar han faar at høre om denne Modstand, og de brave Folk vil blive decimerede eller brændte, naar Øen bliver taget, hvilket en Gang vil ske.«

»Altsaa har vi ikke gjort noget godt,« svarede Porthos.

»Jo, for Øjeblikket,« sagde Biskoppen, »thi vi har en Fange, af hvem vi kan faa at vide, hvad vore Fjender har i Sinde.«

»Ja, lad os udspørge Fangen,« sagde Porthos, »det er en meget simpel Maade at faa ham til at tale. Vi vil invitere ham til at spise til Aften med os, og naar han har faaet noget at drikke, vil han tale.«

Som sagt saa gjort. Officeren, der i Begyndelsen var noget ængstelig, blev snart rolig, da han saa', med hvilke Folk han havde at gøre.

Da han ikke var bange for at kompromittere sig, fortalte ham meget udførligt om d'Artagnans Afskedigelse og Afrejse, samt at den nye Chef for Ekspeditionen derefter havde befalet et Angreb paa Øen. Men mere vidste han ikke.

Aramis og Porthos vekslede et Blik, der robede deres Fortvivlelse.

Fortsættende sit Forhør spurgte Aramis Fangen, hvad de kongelige havde i Sinde at gøre med Belle-Isles Befalingsmænd.

»Ordren lyder paa at dræbe dem under Kampen og bagefter hænge dem,« svarede denne.

Aramis og Porthos saa' atter paa hinanden. De blev begge meget røde i Hovederne.

»Jeg er temmelig let for Galgen,« bemærkede Aramis, »Folk som jeg kan ikke hænges.«

»Og jeg,« sagde Porthos, »er altfor tung, Folk som jeg sprænger Strikken.«

»Jeg er vis paa,« svarede Officeren galant, »at vi kan udvirke Dem den Naade selv at vælge Deres Dødsmaade.«

»Tusinde Tak,« sagde Aramis alvorlig.

Porthos bukkede og sagde:

»Et Glas endnu paa Deres Sundhed.«

Og han drak selv.

Maaltidet trak imidlertid længe ud, Officeren, der var en aandrig Kavallér, lod sig henrive af Aramis' Vittighed og Porthos' hjertelige Godmodighed.

»Tilgiv mig,« sagde han, »at jeg gør Dem et Spørgsmaal, men Folk, der er ved den sekstende Flaske, har Lov til at glemme sig lidt.«

»Tal,« sagde Porthos, »tal væk.«

»Tal,« sagde Aramis.

»Har De ikke, mine Herrer, begge staaet ved salig Kongens Musketerer?«

»Jo, min Herre, og vi var ikke af de ringeste,« svarede Porthos.

»Det er sandt, og jeg vilde endogsaa sige, at De var de bedste af alle Soldater, hvis jeg ikke var bange for at fornærme min Faders Minde.«

»Deres Faders!« udbrød Aramis.

»Véd De, hvad jeg hedder?«

»Nej, paa min Ære, min Herre, men sig mig det og . . .«

»Mit Navn er George de Biscarrat.«

»O, Biscarrat!« raabte Porthos. »Husker De det Navn, Aramis?«

»Biscarrat!« sagde Biskoppen tankefuld ». . . Det forekommer mig . . .«

»Tænk Dem rigtig om, min Herre,« sagde Officeren.

»For Pokker, der behøves ingen lang Tænken,« sagde Porthos. »Biscarrat, kaldet Kardinalen, én af de fire, der afbrød os den Dag, vi gjorde d'Artagnans Bekendtskab . . .«

»Netop, mine Herrer.«

»Og den eneste,« tilføjede Aramis livlig, »som vi ikke saarede.«

»Altsaa en dygtig Fægter,« bemærkede Fangen.

»Det er sandt, fuldkommen sandt,« sagde begge Vennerne paa én Gang. »I Sandhed, Hr. Biscarrat, vi er henrykte over at have gjort Deres Bekendtskab.«

Biscarrat trykkede de forhenværende Musketerers fremrakte Hænder.

Aramis saa' paa Porthos, ligesom han vilde sige: Det er en Mand, der skal hjælpe os.

»De maa indrømme, min Herre,« tilføjede han højt, »at det er godt at have været en brav Mand.«

»Det samme har min Fader ogsaa altid sagt, min Herre.«

»Og De maa endvidere tilstaa, at det er sørgeligt at opdage gamle Venner i Folk, som er bestemte til at skydes eller hænges.«

»O, mine Herrer, De skal ikke lide en saa afskyelig Skæbne,« sagde den unge Mand levende.

»Bah! De har jo selv sagt det.«

»Ja, den Gang kendte jeg Eder ikke, men nu, da jeg kender Eder, siger jeg: I skal undgaa denne sørgelige Skæbne, hvis I vil.«

»Hvorledes? hvis vi vil?« udbrød Aramis med straalende Øjne og saa' vekselvis paa Fangen og Porthos.

»Naar man blot ikke forlanger noget nedrigt af os,« sagde Porthos.

»Man vil aldeles intet forlange af Dem, mine Herrer,« svarede Adelsmanden. »Hvad skulde man ogsaa forlange? Finder man Dem, dræ-

ber man Dem, det er en afgjort Sag, sørg derfor for, mine Herrer, at man ikke finder Dem.«

»Jeg tror ikke at tage fejl,« sagde Porthos med Værdighed, »men det forekommer mig at for at finde os maa man komme her og søge os.«

»I den Henseende har De fuldkommen Ret, min værdige Ven,« sagde Aramis, stadig holdende Øje med Biscarrat. »De ønsker at sige os noget, Hr. Biscarrat, at gøre os en Meddelelse, men vover det ikke, ikke sandt?«

»Ja, mine Herrer og Venner, naar jeg taler, overtræder jeg mine Ordrer, men hør, jeg hører en Stemme, der overdøver min.«

»Det er Kanontorden!« sagde Porthos.

»Og Musketsalver!« udbrød Biskoppen.

I det fjerne, mellem Klipperne hørtes Larmen af en Kamp, som ikke varede længe.

»Hvad er det?« spurgte Porthos.

»Ih!« svarede Aramis, »det er det, jeg nok tænkte.«

»Hvilket?«

»Det af Dem gjorte Angreb var kun forstilt, ikke sandt, min Herre? Og medens Deres Kompagnier lod sig slaa tilbage, var De vis paa at lande paa et andet Punkt af Øen.«

»Paa flere, min Herre.«

»Saa er vi fortabte,« sagde Biskoppen af Vannes ganske rolig.

»Fortabte!« svarede Herren til Pierrefonds, »det er muligt, men hverken fangne eller hængte.«

Med disse Ord rejste han sig fra Bordet, gik hen til Væggen, tog rolig sin Kaarde og sine Pistoler, som han undersøgte med en gammel

Soldats Omhyggelighed, der laver sig til Kamp og som føler, at hans Liv for Størstedelen beror paa hans Vaabens Tilstand.

Ved Lyden af Kanonskudene og ved Rygtet om Overfaldet, der kunde overlevere Øen til de kongelige Tropper, styrtede Mængden ind i Fortet og forlangte Bistand og Raad af sin Anfører.

Aramis kom bleg til Syne i Vinduet, der vendte ud til den store Gaard, som var fuld af Soldater, der ventede paa Ordrer, og fortvivlede Indvaanere, der anraabte om Hjælp.

»Mine Venner,« sagde d'Herblay med en højtidelig og klangfuld Stemme, »Hr. Fouquet, Eders Beskytter, Ven og Fader, er bleven arresteret efter Kongens Ordre og kastet i Bastillen.«

Et rasende og truende Skrig hævede sig.

»Vi vil hævne Hr. Fouquet!« raabte de mest eksalterede. »Død over de kongelige!«

»Nej, mine Venner,« vedblev Aramis højtidelig, »nej, mine Venner, ingen Modstand. Kongen er Herre i sit Land. Kongen er Guds Repræsentant. Kongen og Gud har rammet Hr. Fouquet. Ydmyger Eder for Guds Haand. Elsker Gud og Kongen, som har rammet Hr. Fouquet. Men hævner ikke Eders Herre, gører intet Forsøg paa at hævne ham. I vilde til ingen Nytte opofre Eder selv, Eders Koner og Børn, Eders Ejendom og Frihed. Ned med Vaabnene, mine Venner, ned med Vaabnene! Kongen befaler Eder det, og trækker Eder rolig tilbage til Eders Huse. Derom beder jeg Eder og befaler Eder det i Nødsfald i Hr. Fouquets Navn.«

Mængden under Vinduerne udstødte forbitrede Skrig.

»Kong Ludvig den Fjortendes Soldater er trængte ind paa Øen,« vedblev Aramis. »En Kamp mellem Eder og dem vilde kun blive en Massakre. Gaar bort og glemmer, denne Gang befaler jeg Eder det i Herrens Navn.«

Skaren fjernede sig langsomt, men i Tavshed.

»Men hvad var det dog, De nys sagde, min Ven?« sagde Porthos.

»Min Herre,« sagde Biscarrat til Biskoppen, »De har frelst alle Indvaanerne, men hverken Dem selv eller Deres Ven.«

»Hr. Biscarrat,« svarede Aramis med en paafaldende Forekommenhed, »vær saa god at modtage Deres Frihed.«

»Gerne, min Herre, men . . .«

»De vil gøre os en Tjeneste derved, thi ved at berette Kongens General Øboernes Underkastelse og den Maade, hvorpaa den er bevirket, vil De maaske forbedre vore Udsigter og skaffe os Naade.«

»Naade!« sagde Porthos med flammende Øjne, »Naade! hvad er det for et Ord!«

Aramis stødte sin Ven paa Albuen, ligesom han gjorde i deres Ungdom, naar han vilde lade Porthos vide, at han havde begaaet eller stod i Begreb med at begaa en Daarskab.

Porthos forstod ham og tav straks.

»Jeg skal gaa, min Herre,« sagde Biscarrat ligeledes noget overrasket over det af den stolte Musketer udtalte Ord Naade.

»Farvel, Hr. Biscarrat,« sagde Aramis nikkende til ham, »og modtag Forsikringen om vor Erkendtlighed.«

»Men, mine Herrer, hvad skal der blive af Eder, som jeg gør mig en Ære af at kalde

mine Venner?« spurgte Officeren ganske bevæget, idet han tog Afsked med sin Faders gamle Fjender.

»Vi vil vente her.«

»Men, min Gud, Ordren er bestemt!«

»Jeg er Biskop af Vannes, Hr. Biscarrat, og man skyder lige saa lidt en Biskop, som man hænger en Adelsmand.«

»Ja, det er sandt, min Herre, Deres Højærværdighed har Ret. Jeg gaar altsaa og begiver mig til Ekspeditionens Chef. Farvel, mine Herrer, eller rettere paa Gensyn.«

Officeren besteg nu en Hest, som Aramis havde ladet føre frem til ham, og gallopperede bort i Retning af Geværilden, der havde afbrudt Vennernes Samtale med deres Fange.

Da Aramis var blevet alene med Porthos, sagde han:

»Nu, forstaar De?«

»Nej, paa min Ære om jeg gør.«

»Følte De Dem ikke generet af Biscarrats Nærværelse her?«

»Nej, han er en brav Gut.«

»Ja, men er det nødvendigt, at hele Verden lærer Locmariahulen at kende?«

»Ah! det er sandt, det er sandt, nu forstaar jeg det. Vi flygter til Hulen.«

»Hvis De ikke har noget derimod, ja,« svarede Aramis oprømt. »Afsted, Ven Porthos, Baaden venter os og Kongen har os ikke endnu.«

Fire og tyvende Kapitel.

Locmariahulen.

Locmariahulen laa temmelig langt fra Havnen.

Det var ud paa Natten, Klokken var slaaet tolv i Fortet og Aramis og Porthos var belæssede med Vaaben og Penge.

De tog Vejen over Heden mellem Havnen og Hulen, lyttende til den mindste Støj.

Fra Tid til anden kom Flygtninge fra det Indre af Øen forbi paa Vejen, som de havde ladet ligge paa deres venstre Haand.

Efter en hurtig, men ofte afbrudt Marche naaede Aramis og Porthos den dybe Hule, hvorhen den forudseende Biskop af Vannes havde ladet transportere paa Ruller en solid Baad, der kunde holde Søen i denne milde Aarstid.

»Min gode Ven,« sagde Porthos, efter at han havde trukket Vejret dybt, »vi er nu, som det lader til, komne til Stedet, men det forekommer mig, at De talte om tre Mænd, som skulde ledsage os. Jeg sér dem ikke, hvor er de?«

»Hvorfor skulde De sé dem, Porthos?« svarede Aramis. »De venter os sikkert i Hulen og hviler sig formodentlig et Øjeblik ovenpaa det anstrengende Arbejde.«

Aramis standsede Porthos, der vilde gaa ind i Hulen.

»Tillad mig at gaa først, min gode Ven,« sagde han til Kæmpen. »Jeg kender det Signal, jeg har givet vore Folk, og hvis de ikke hører det, kunde de gerne give Ild paa Dem eller jage en Kniv i Livet paa Dem i Mørket.«

»Gaa, kære Aramis, gaa først, De er altid

klog og vis. Jeg overfaldes desuden atter af den omtalte Træthed.«

Aramis lod Porthos sætte sig ved Indgangen til Hulen og gik med bøjet Hoved ind, udstødende et Ugleskrig.

En næsten uhørlig, klagende Lyd svarede inde fra Hulen.

Aramis gik forsigtig videre og standsede snart af det samme Skrig som han selv først havde udstødt.

»Er det Dem, Yves?« spurgte Biskoppen.

»Ja, Deres Højærværdighed, og Goennec er her ogsaa. Hans Søn ledsager os.«

»Det er godt. Er alt færdigt?«

»Ja, Deres Højærværdighed.«

»Gaa ud til Indgangen af Grotten, min gode Yves, hvor De vil finde Herren til Pierrefonds, der hviler sig ovenpaa den anstrengende Tur. Skulde han ikke kunde gaa, saa bær ham herind til mig.«

De tre Bretagnere adlød. Men Aramis' Anmodning til Folkene var overflødig. Porthos var atter kommet til Kræfter og havde selv begyndt Nedstigningen; hans tunge Trin gav Genlyd i den tavse Granithvælving.

Saa snart Herren til Bracieux var stødt til Biskoppen, tændte Bretagnerne en Lygte, hvormed de havde forsynet sig, og Porthos berolige sin Ven med den Forsikring, at han følte sig lige saa rask som sædvanlig.

»Vi vil nu sé til Baaden,« sagde Aramis.

»Kom ikke for nær med Lyset,« sagde Yves, »thi som Deres Højærværdighed har befalet mig, har jeg lagt Krudttønden og Geværmunitionen, som De sendte mig fra Fortet, i Agterstavnen under Toften.«

»Godt,« sagde Aramis, idet han tog Lygten og selv omhyggelig undersøgte hele Baaden.

Det var en lang, slank og letflydende Baad med en lav Køl, af det Slags, som man altid har bygget saa fortrinlige paa Belle-Isle.

I to godt tillukkede Kister, der var anbragte i For- og Agterstavnen, fandt Aramis Brød, tørrede Frugter, en Flæskeskinke og Vand.

Vaabnene, otte Musketter og lige saa mange Rytterpistoler, var i god Stand og alle ladte.

Da Aramis var færdig med sin Undersøgelse, sagde han:

»Lad os nu raadslaa, kære Porthos, om vi skal føre Baaden ud gennem den ubekendte Udgang af Grotten eller under aaben Himmel transportere den paa Rullerne over Heden.«

»Jeg tror ikke, Deres Højærværdighed,« bemærkede Yves ærbødig, »at Vejen gennem Hulen er saa god som udenfor. Jeg kender godt Strandbredden og kan forsikre Dem, at den er saa jævn som Græsplænen i en Have; hvorimod Grottens Indre er meget stenet, ikke at tale om, at vi ved Udgangen vil støde paa den snævre Gang, der fører ned til Havnen og hvorigennem Baaden maaske ikke kan komme.«

»Jeg har gjort mine Beregninger,« svarede Biskoppen, »og er vis paa, at den kan passere.«

»Indrømmet, Deres Højærværdighed, men De véd nok, at for at naa Gangen maa vi løfte en umaadelig Sten, under hvilken Rævene altid passerer og som lukker ligesom en Port for Gangen.«

»Saa løfter vi den,« sagde Porthos, »det har intet at betyde.«

»Ja, jeg véd nok, at Deres Naade har li

Mænds Kræfter,« svarede Yves, »men den kunde dog maaske være for svær for Dem.«

»Jeg tror, at Skipperen har Ret,« sagde Aramis. »Lad os forsøge det under aaben Himmel.«

»Saa meget mere, Deres Højærværdighed,« vedblev Skipperen, »som vi ikke kan indskibe os før Daggry formedelst den Tid, Arbejdet vil medtage, og saa snart det bliver Dag, vil det blive nødvendigt, ja uundgaaeligt at udstille en Mand paa det øverste af Klippen for at passe paa Skibene eller Krydserne.«

»Ja, Yves, De har Ret, vi vil vælge Strandbredden.«

De tre Bretagnere havde netop lagt Rullerne under Baaden for at skyde den frem, da en fjern Hundegøen hørtes.

Aramis sprang ud af Hulen, fulgt af Porthos.

Om et Kvarter vilde det være højlys Dag, Fuglene kvidrede allerede muntert.

De Hundeglam, der havde standset Fiskerne og bragt Aramis og Porthos til at forlade Hulen, hørtes i omtrent en Mils Afstand fra Grotten.

»Det er et Jagtkobbel,« sagde Porthos, »Hundene er ført paa et Spor.«

»Hvem skulde jage paa denne Tid?« tænkte Aramis.

»Og især her,« vedblev Porthos, »her hvor man frygter de Kongeliges Ankomst.«

»Larmen kommer nærmere. Ja, De har Ret, Porthos, Hundene er paa et Spor.«

»Ih!« udbrød Aramis pludselig, »Yves, Yves, kom dog!«

Yves slap Rullen, som han endnu holdt i Haanden, og skyndte sig hen til Biskoppen.

»Hvad er det for en Jagt?« spurgte Porthos.

»Det begriber jeg ikke, Deres Naade,« sva-

rede Bretagneren. »Herren til Locmaria vilde ikke jage paa denne Tid. Nej, og dog er Hundene . . .«

»Maaske er de sluppet ud af Hundehuset.«

»Nej,« bemærkede Goennec, »det er ikke Herren til Locmarias Hunde.«

»Det er forsigtigst at vende tilbage til Grotten,« sagde Aramis, »Lyden kommer øjensynlig nærmere og vi vil snart faa at vide, hvad vi har at holde os til.«

De havde ikke gjort hundrede Skridt i Mørket, førend en hæs Stønnen af et forskrækket Dyr hørtes i Hulen og en Ræv fo'r med Lynets Hurtighed forbi Flygtningene, sprang over Baaden og forsvandt.

»Ræven!« raabte Bretagneren.

»Fordømt!« udbrød Biskoppen, »vort Tilflugtsted er opdaget.«

»Hvorledes det!« sagde Porthos, »behøver vi at være bange for en Ræv?«

»Min Ven, Talen er ikke om Ræven. Men véd De ikke, Porthos, at efter Ræven kommer Hundene og efter Hundene Mændene?«

Porthos bøjede Hovedet.

Ligesom for at bestyrke Aramis' Ord nærmede Hundene sig gøende med en forfærdelig Hurtighed over den lille Hede.

»Der har vi Hundene,« sagde Aramis, som havde stillet sig ved Aabningen mellem to Klipper, »hvem er nu Jægerne?«

»Hvis det er Herren til Locmaria,« svarede Yves, »vil han lade Hundene gennemsnuse Grotten og ikke selv betræde den, overbevist om, at Ræven vil komme ud paa den anden Side, og der vil han vente den.«

»Det er ikke Herren til Locmaria, der jager,« svarede Biskoppen og blegnede uvilkaarlig.

»Hvem er det da?« spurgte Porthos.

»Sé.«

Porthos lagde Øjet til Aabningen og saa' paa Toppen af en lille Høj et Dusin Ryttere, der drev deres Heste frem efter Hundene under høje Raab.

»Garderne?« sagde han.

»Ja, min Ven, Kongens Gardere.«

»Kongens Gardere, siger Deres Højærværdighed!« udbrød Bretagnerne ligeledes blegnende.

»Og i Spidsen for dem Biscarrat paa en graa Hest,« vedblev Aramis.

I dette Øjeblik fo'r Hundene ind i Grotten og bragte den til at genlyde af deres bedøvende Gøen.

»Ah! for Fanden!« sagde Aramis, idet han fik hele sin Kolblodighed igen ved Synet af den visse, uundgaaelige Fare. »Jeg véd nok, at vi er fortabte, men vi har dog i alt Fald én Udvej, hvis Garderne følger efter Hundene og opdager, at der er en Udgang paa Hulen, er alt Haab forbi, thi de vil da ogsaa opdage os og Baaden. Hundene maa ikke slippe ud af Grotten. Herrerne maa ikke komme ind i den.«

»Det er rigtigt,« bemærkede Porthos.

»De forstaar mig nok,« vedblev Biskoppen, »de seks Hunde bliver nødte til at standse ved den store Sten, under hvilken Ræven er krøben, men ved hvis snevre Aabning de vil blive standsede og dræbte.«

Bretagnerne fo'r af Sted med Kniven i Haanden.

Nogle Minutter efter hørtes en ynkelig Hylen, derpaa blev alt roligt.

»Det er godt,« sagde Aramis koldt. »Nu til Herrerne!«

»Hvad skal vi gøre?« spurgte Porthos.

»Oppebi dem, skjule os og dræbe dem.«

»Dræbe!« gentog Porthos.

»De er sejsten,« sagde Aramis, »i det mindste for Øjeblikket.«

»Og godt bevæbnede,« tilføjede Porthos smilende.

»Det hele vil ikke staa paa ti Minutter,« sagde Aramis. »Af Sted.«

Og med en bestemt Mine tog han en Musket og stak sin Jagtkniv mellem Tænderne.

»Yves, Goennec og hans Søn,« vedblev Aramis, »ræk os Geværerne. De, Porthos, skyder paa kort Hold. Vi vil have dræbt otte af dem, førend de andre faar besindet sig, det er vist, og derpaa vil vi alle fem i Forening gøre det af med de andre otte med Kniven i Haanden.«

»Og den stakkels Biscarrat?« spurgte Porthos.

Aramis betænkte sig et Øjeblik.

»Biscarrat først og fremmest,« sagde han derpaa koldt. »Han kender os.«

Biscarrat, der red bedre end sine Kammerater, kom først til Hulen og gættede straks, at Ræven og Hundene havde taget den Vej. Af en overtroisk Skræk vilde han imidlertid ikke indenfor, men ventede, til hans Kammerater kom til.

»Naa?« spurgte de unge Mennesker forpustede.

»Hundene høres ikke længere, Ræven og Kobbelet maa være inde i denne Hule.«

»De kan umuligt have tabt Sporet,« bemærkede en af Garderne. »Desuden vilde man høre

dem halse et eller andet Sted. De maa, som Biscarrat siger, være i denne Hule.«

»Men hvorfor giver de da ikke Hals længere?« spurgte et af de unge Mennesker.

»Det er besynderligt,« sagde en anden.

»Men lad os gaa ind i Hulen,« sagde en fjerde. »Er det maaske forbudt?«

»Nej,« svarede Biscarrat, »men da der er saa mørkt som i en Grav, kan man risikere at brække Halsen.«

»Hvilket vore Hunde kan bevidne,« sagde en af Garderne, »thi, som det lader til, har de brækket deres.«

»Hvor Fanden er de blevet af?« raabte de unge Mennesker i Kor.

De kaldte dem ved Navn og fløjtede, men uden at faa Svar.

»Det er maaske en fortryllet Hule,« sagde Biscarrat. »Naa, vi vil sé.«

Med disse Ord steg han af Hesten og gjorde et Skridt ind i Grotten.

»Vent, vent, jeg gaar med,« sagde en af Garderne.

»Nej,« svarede Biscarrat, »der maa være noget særdeles paa Færde, vi vil derfor ikke alle paa en Gang vove os ind. Men hvis jeg ikke er tilbage om ti Minutter, skal I trænge ind, men alle paa én Gang.«

»Godt,« svarede de unge Mænd, som ikke saa' nogen Fare for Biscarrat i at gaa ind i Hulen, »vi venter.«

Biscarrat famlede sig frem i Mørket, til han rendte lige mod Porthos' Musket.

Da denne stødte mod hans Bryst, greb han for sig og fik fat i det kolde Løb.

I samme Øjeblik løftede Yves Kniven for at dræbe den unge Herre, men Porthos' Jernhaand standsede ham paa Halvvejen.

Med en brummende Stemme sagde han:

»Jeg vil ikke have, at han bliver dræbt.«

Trods sin Kækhed udstødte den unge Mand et Skrig, som Aramis straks kvalte ved at holde et Lommetørklæde for hans Mund.

»Hr. de Biscarrat,« sagde han derpaa sagte, »vi vil Dem intet ondt, hvilket De véd, men ved det første Ord af Dem er vi nødte til at dræbe Dem, ligesom vi har dræbt Deres Hunde.«

»Men hvorfor er I her, mine Herrer? hvad bestiller I her?« spurgte den unge Mand sagte. »Jeg troede, at I var i Fortet.«

»Og De, min Herre, vilde skaffe os gunstige Betingelser, tror jeg.«

»Jeg har gjort, hvad jeg kunde, mine Herrer, men . . .«

»Men?«

»Men Ordren er bestemt.«

»Til at dræbe os?«

Biscarrat gav intet Svar, han kunde ikke tale til Adelsmænd om Strikken.

Aramis forstod hans Tavshed.

»Hr. de Biscarrat,« sagde han, »De vilde allerede være død, hvis vi ikke havde taget Hensyn til Deres Ungdom og vort gamle Bekendtskab til Deres Fader, men De kan endnu slippe herfra, naar De vil sværge at gøre alt for at forhindre Deres Kammerater i at betræde Grotten.«

»Jeg sværger ikke alene, at jeg ikke skal tale derom,« sagde Biscarrat, »men ogsaa at jeg skal gøre alt muligt for at holde dem borte herfra.«

»Biscarrat! Biscarrat!« raabte flere Stemmer udenfor.

»Svar,« sagde Aramis.

»Her er jeg!« skreg Biscarrat.

»Gaa, vi stoler paa Deres Retskaffenhed.«

Biscarrat gik tilbage.

»Biscarrat! Biscarrat!« raabte Stemmerne nærmere.

Biscarrat ilede sine Venner i Møde for at standse dem og naaede dem, da de havde begyndt at vove sig ind i Grotten.

Aramis og Porthos lyttede ængstelig.

Da Garderne atter var uden for, sagde en af dem:

»O, hvor Du er bleg, Biscarrat!«

»Bleg!« udbrød en anden, »Du mener nok blaa?«

»Jeg,« sagde den unge Mand, søgende at beherske sig.

»Men for Guds Skyld, hvad er der hændet?« raabte alle i Munden paa hverandre.

»Du har ikke en Draabe Blod i dine Aarer, min stakkels Ven,« sagde en anden leende.

»Det er alvorligt, mine Herrer,« bemærkede en tredie, »han faar ondt.«

Og de brast alle i Latter.

Imidlertid fattede Biscarrat sig.

»Hvad skulde jeg have sét?« spurgte han, »jeg var meget varm, da jeg gik ind, og der er særdeles koldt, det er det hele.«

»Men Hundene, Hundene, saa' Du ikke noget til dem?«

»De maa have taget en anden Vej,« svarede Biscarrat.

»Mine Herrer,« sagde et af de unge Menne-

sker, »der er i alt dette, i vor Vens Bleghed og Tavshed noget mysteriøst, som han ikke vil eller maaske ikke kan meddele os. Saa meget er i alt Fald vist, at Biscarrat har sét noget i Grotten. Men jeg har ogsaa nok Lyst til at sé det, om det saa var Djævlen selv. Ind i Grotten, mine Herrer, ind i Grotten!«

»Ind i Grotten!« gentog alle.

Biscarrat stillede sig foran sine Kammerater.

»For Himlens Skyld! gaa ikke derind, mine Herrer!« raabte han.

»Men hvad forfærdeligt er der da i denne Hule?« spurgte flere Stemmer.

»Naa, tal, Biscarrat.«

»Han har bestemt sét Djævlen,« sagde den, der først var fremkommet med denne Hypothese.

»Men har han sét ham, maa han ikke være egoistisk, men ogsaa lade os sé ham.«

»Mine Herrer, mine Herrer! jeg beder Dem,« sagde Biscarrat.

»Lad os komme frem!«

»Jeg bønfalder Dem, mine Herrer, gaa ikke ind.«

»Men Du har jo været derinde.«

En ældre Officer, der hidtil havde holdt sig tilbage, traadte nu frem og sagde med en Rolighed, der kontrasterede med de unge Menneskers Hidsighed.

»Mine Herrer, der maa være noget eller nogen derinde, som ikke er Djævlen, men, hvad det end er, har haft Magt nok til at bringe vore Hunde til Tavshed. Vi maa vide, hvem denne nogen eller dette noget er.«

Biscarrat gjorde et sidste Forsøg paa at holde

sine Venner tilbage, men de unge Mænd styrtede ind i Hulen efter Officeren, der havde talt sidst og som var sprunget ind først med Kaarden i Haanden for at trodse den ubekendte Fare.

Biscarrat vilde ikke i Porthos' og Aramis' Øjne ansés for en Forræder og stillede sig op mod en Klippe, som maatte blive udsat for Musketérernes Ild.

Garderne trængte længere ind og deres Raab tabte sig mere og mere.

Pludselig hørtes en Musketsalve.

Et Par Kugler slog mod den Klippe, ved hvilken Biscarrat stod.

I det samme kom Garderne tilbage, nogle blege, andre blødende.

»Biscarrat! Biscarrat!« raabte de, »Du vidste, at der var et Baghold i Hulen, og Du sagde os det ikke.«

»Biscarrat! Biscarrat! Du er Skyld i, at fire af os er døde, vé Dig.«

»Du er Skyld i, at jeg er saaret til Døden.«

»Men sig da i det mindste, hvem det er!« raabte flere rasende.

Biscarrat tav.

»Tal eller dø!« raabte den saarede.

Biscarrat sprang hen til ham og blottede sit Bryst for Stødet, men den saarede faldt tilbage og drog sit sidste Suk.

»I har Ret,« sagde Biscarrat, »Død over mig, der har ladet mine Kammerater myrde, jeg er en Usling.«

Og kastende Kaarden langt fra sig, thi han vilde dø uden at forsvare sig, styrtede han med bøjet Hoved ind i Hulen.

De andre unge Mennesker fulgte ham.

Af de sejsten var elleve tilbage.

Men de kom ikke videre end de første, en ny Salve strakte fem til Jorden og da det var umuligt at sé, hvorfra Ilden kom, fo'r de andre tilbage med en Forfærdelse, der vanskelig lader sig beskrive.

Men i Stedet for at følge de andre blev Biscarrat siddende paa et Klippestykke.

Der var kun seks tilbage.

»Mon det ikke skulde være Djævlen?« spurgte en af de overlevende.

»Det er meget værre,« sagde en anden.

»Lad os spørge Biscarrat, han véd det.«

»Ja, men hvor er Biscarrat?«

De unge Mennesker saa' sig om, Biscarrat manglede.

»Han er død!« sagde et Par.

»Nej,« svarede en anden, »jeg saa' ham sidde rolig paa en Klippe, han er inde i Hulen og venter paa os.«

»Han maa kende dem, der er derinde.«

»Hvorfra skulde han kende dem?«

»Han har været Fange hos Rebellerne.«

»Det er sandt, lad os kalde paa ham og spørge ham om, hvem det er.«

Og de raabte alle: »Biscarrat! Biscarrat!«

Men Biscarrat svarede ikke.

»Bravo!« raabte Officeren, der havde vist saa megen Kolblodighed under hele denne Affære, »vi trænger ikke mere til ham, der kommer Forstærkning.«

En firsindstyve Mand, der var ladt tilbage, kom virkelig marcherende under Kaptajnens og Premierløjtnantens Anførsel.

De fem Officerer ilede Soldaterne i Møde og fortalte, hvad der var passeret.

Kaptajnen afbrød dem.

»Hvor er Eders Kammerater?« spurgte han.

»De er døde!«

»Men I var sejsten.«

»Ti er døde, Biscarrat er i Hulen og her er vi fem.«

»Biscarrat er altsaa Fange.«

»Formodentlig.«

»Nej, der er han.«

Biscarrat viste sig virkelig i Indgangen til Grotten.

»Han giver os Tegn til at komme nærmere,« sagde Officererne. »Lad os gaa.«

»Ja, afsted,« raabte hele Truppen og ilede hen til Biscarrat.

»Min Herre,« sagde Kaptajnen til Biscarrat, »man fortæller mig, at De véd, hvem der er inde i denne Hule. I Kongens Navn opfordrer jeg Dem til at sige, hvad De véd.«

»De behøver ikke at opfordre mig, Kaptajn,« svarede Biscarrat, »jeg har i dette Øjeblik faaet mit Ord tilbage og kommer fra disse Mænd.«

»For at sige mig, at de overgiver sig?«

»For at sige Dem, at de har bestemt at forsvare sig til det yderste, hvis man ikke tilstaar dem gode Betingelser.«

»Hvor mange er de da?«

»To.«

»De er kun to og vil foreskrive os Betingelser?«

»De er kun to, men har allerede dræbt ti Mand for os,« sagde Biscarrat.

»Er de to Kæmper?«

»Bedre end det. Husker De Historien om Bastionen i Saint-Gervais, Kaptajn?«

»Javel, hvor fire af Kongens Musketérer holdt Stand mod en hel Armé.«

»Nu, de to Mænd hørte til disse Musketérer.«

»De hedder . . . ?«

»Den Gang kaldte de sig Porthos og Aramis, nu hedder de Hr. d'Herblay og Hr. du Vallon.«

»Men hvad Interesse har de i alt dette?«

»Det er dem, der forsvarede Belle-Isle for Hr. Fouquet.«

Ordene Porthos og Aramis fremkaldte en Mumlen blandt Soldaterne.

»Musketérerne! Musketérerne!« gentog de.

»To Mænd!« raabte Kaptajnen, »og de har dræbt ti Officerer i to Salver. Det er umuligt, Hr. Biscarrat.«

»Jeg siger ikke, Kaptajn, at de ikke har et Par Mand hos sig, ligesom Musketérerne i Bastionen Saint-Gervais havde tre eller fire Tjenere med sig, men tro mig, Kaptajn, jeg har sét de Folk og kender dem, de vil alene kunne ødelægge en hel Armé.«

»Det skal vi snart faa at sé,« sagde Kaptajnen.

Biscarrat vovede endnu en Bemærkning.

»Tro mig, min Herre,« sagde han sagte, »lad os gaa vor Vej, de to Løver vil forsvare sig til det yderste. De har allerede dræbt ti Mand for os, de vil dræbe det dobbelte Antal og tilsidst sig selv, heller end at de overgiver sig. Hvad kan vi vinde ved at slaas med dem?«

»Bevidstheden om, at firsindstyve Gardere ikke er veget for to Oprørere, min Herre. Hvis jeg fulgte Deres Raad, vilde jeg være vanær[illegible] og vanære hele Arméen. Derfor fremad!«

Og han gik selv i Spidsen henimod Indgangen til Grotten.

Ankommen hertil lod han gøre Holdt.

Efter at have faaet en Beskrivelse over Stedet, delte han sit Kompagni i tre Afdelinger, der skulde følge efter hinanden. Paa denne Maade vilde man, om ogsaa med Tabet af fem, ja maaske ti Mand, dog tilsidst fange Rebellerne, efter som der ingen Udgang var.

»Kaptajn,« sagde Biscarrat, »jeg forlanger at gaa i Spidsen for første Kolonne.«

»Tilstaaet!« svarede Kaptajnen.

»Tak!«

»Tag saa Deres Kaarde.«

»Jeg gaar, som jeg er, Kaptajn, thi jeg agter ikke at dræbe, men jeg vil selv dræbes.«

Og efter at have stillet sig i Spidsen for det første Peloton kommanderede han:

»Marche!«

Fem og tyvende Kapitel.

En Titans Død.

Vi vender nu tilbage til den anden Lejr.

Det Indre af Hulen bestod af tre Afdelinger, som stod i Forbindelse med hinanden. I den tredie var Loftet saa lavt og Gangen saa snæver, at Baaden med Nød og næppe var kommet igennem.

Efter at Kampen var begyndt, havde Aramis bestemt sig til at flygte, skønt det var forbundet med megen Fare ved højlys Dag.

Da de to Salver havde dræbt ti Mand, rekognocerede Aramis selv Hulen og befalede at bringe Baaden til den store Sten, som lukkede for Udgangen.

Porthos samlede alle sine Kræfter og løftede Baaden op i sine Arme, medens Bretagnerne skyndte sig at lægge Rullerne under.

Man havde nu naaet den tredie Afdeling og den store Sten.

Porthos satte Skulderen mod Stenen og gav den et Skub, der bragte Klippen til at knage.

Ved det tredie Stød gav Stenen efter og faldt. Dagslyset trængte nu ind, og for de henrykte Bretagneres Blikke laa det blaa Hav.

Man begyndte straks at bringe Baaden videre, tyve Favne endnu og den havde naaet Havet.

Imidlertid ankom Kompagniet, opstillede sig og trængte ind i Hulen.

Aramis, der stod paa Vagt, saa' Forstærkningen ankomme og overbeviste sig med et eneste Blik om den uundgaaelige Fare, hvori en ny Kamp vilde indvikle dem.

Det var umuligt at flygte over Havet, naar Hulen blev stormet, thi Soldaterne vilde straks sé Baaden og skyde Folkene.

Aramis var rasende.

Han kaldte paa Porthos og sagde sagte til ham:

»Min Ven, vore Modstandere har faaet Forstærkning.«

»Ah!« sagde Porthos rolig, »hvad skal vi saa gøre?«

»Begynde forfra,« svarede Aramis. »Hvis De vil gøre, hvad jeg siger Dem, haaber jeg, at vi skal slippe.«

»Tal.«

»De vil stige ind i Grotten.«

»Ja.«

»Vi kan dræbe en femten Stykker, men ikke flere.«

»Hvor mange er der ialt?« spurgte Porthos.

»De har faaet Forstærkning af fem og halvfjersindstyve Mand.«

»Hvis de giver Ild paa én Gang, vil vi komme til at sé ud som et Sold.«

»Ganske vist. Vi maa tage et Parti. Vore Bretagnere bliver ved at rulle Baaden ned mod Stranden.«

»Godt.«

»Medens vi to beholder Krudtet, Kuglerne og Musketterne her.«

»Men, min kære Aramis, vi to kan aldrig skyde mere end tre Skud hver,« sagde Porthos. »Den Idé duer ikke.«

»Saa find da en anden.«

»Jeg har fundet én!« raabte Kæmpen pludselig. »Jeg lægger mig i Baghold bag Pillen med denne Jernstang, og naar de stimler ind, slaar jeg tredive Slag i Minuttet med min Stang. Hvad siger De om den Plan?« spurgte han smilende.

»Den er fortræffelig, min Ven, og jeg billiger den ganske, men De vil kun forskrække dem og Halvdelen vil blive udenfor og udhungre os. Vi maa imidlertid have hele Truppen tilintetgjort; bliver blot én Mand i Live, er vi fortabte.«

»De har Ret, min Ven, men hvorledes skal vi lokke dem til os?«

»Ved at forholde os rolige.«

»Godt, men naar de saa alle er samlede . . .«

»Lad mig om det, jeg har en Idé.«

»Naar det er Tilfældet og Deres Idé er god, saa er jeg rolig.«

»Paa Deres Post, Porthos, og tæl, hvor mange der kommer ind.«

»Men hvad vil De gøre?«

»Bryd Dem ikke om mig, jeg har mit at varetage.«

»Det forekommer mig, at jeg hører Stemmer.«

»Det er dem. Paa Deres Post.«

Porthos gik ind i den Afdeling, hvor der var fuldstændig mørkt, og Aramis i den tredie, Porthos havde en Jernstang i Haanden, som han haandtérede med en overordentlig Lethed. Imidlertid satte Bretagnerne Baaden i Søen.

Soldaterne stormede nu ind i Hulen, anførte af Biscarrat.

»Til venstre! til venstre!« raabte denne, der havde faaet Øje paa Indgangen til den anden Afdeling. »Kom, kom!«

»Slaa til, Porthos!« raabte Aramis.

Porthos adlød sukkende.

Jernstangen faldt paa Hovedet af Biscarrat, der faldt uden at udstøde et Skrig. Derpaa hævedes og sank den ti Gange i ti Sekunder og dræbte hver Gang sin Mand. Det første Peloton blev paa denne Maade dræbt, uden at det andet, der rolig rykkede frem, havde nogen Anelse derom. Da det kom til det Sted, hvor Porthos havde raset, fo'r det første Geled forfærdet tilbage. Porthos stod endnu bag Pillen.

Kaptajnen, der holdt en Fakkel i Haanden, søgte forgæves at opdage Aarsagen til det forfærdelige Blodbad og traadte til den Ende bag Pillen, men i det samme greb en Kæmpehaand ham i Struben og et Sekund efter blev hans Lig kastet ud til de andre Lig. Løjtnanten kommanderede uvilkaarlig Fyr!

I det Øjeblik, Porthos saa' sig om efter Aramis, mærkede han, at nogen tog ham sagte i Skulderen og at en Stemme hviskede ham i Øret: »Kom!«

Medens den tredie Afdeling Soldater nærmede sig, sneg Porthos og Aramis sig ubemærket langs med Granitmurene ind i det næstsidste Rum, hvor Aramis viste Porthos en Krudttønde, hvortil en Lunte var fastgjort.

»Min Ven,« sagde Biskoppen, »tag denne Krudttønde, hvis Lunte jeg nu skal tænde, og kast den midt ind imellem Fjenderne, kan De det?«

»Javel,« svarede Porthos og løftede Tønden med én Haand. »Tænd!«

»Vent lidt, til de har samlet sig mere, og slyng saa Deres Lyn ind imellem dem, min Jupiter.«

»Tænd!« gentog Porthos.

»Jeg gaar imidlertid ned til vore Bretagnere og hjælper dem at bringe Baaden i Søen. Jeg venter Dem ved Strandbredden.«

Derpaa tændte han Lunten, omfavnede Porthos og skyndte sig til Udgangen af Hulen.

Da Soldaterne saa' den blege Porthos, hvis Ansigt belystes svagt af Lunten, med Krudttønden i Haanden, forstod de straks, hvad der var i Gære, og udstødte et frygteligt Skrig.

Nogle vilde flygte, men standsedes af den tredie Afdeling, andre gav mekanisk Ild og atter andre faldt paa Knæ. Et Par Officerer raabte til Porthos og lovede ham Friheden, hvis han vilde skænke dem Livet.

En tordnende Latter svarede dem og derpaa kastede Porthos Tønden ind blandt Soldaterne. En Officer sprang til for at rive Lunten af Tønden, men forgæves. Lunten var i et Par Sekunder fortæret og det infernalske Værk fuldbyrdedes.

Efter at Porthos havde kastet Tønden, var han efter Aramis' Anvisning flygtet og havde naaet det tredie Rum. Saa snart han kom ind i dette, saa' han Baaden, hvori hans Venner befandt sig. Seks Skridt endnu og han var udenfor den frygtelige Hule. Men pludselig vaklede hans Ben.

»O,« mumlede han forbavset, »nu overfaldes jeg igen af denne Træthed, jeg kan ikke gaa længere. Hvad skal det betyde?«

Aramis, der havde sét ham, kunde ikke begribe, hvorfor han standsede.

»Kom, Porthos,« raabte han, »kom, skynd Dem!«

»O,« svarede Kæmpen gørende en Anstrengelse, »jeg kan ikke.«

Med disse Ord sank han i Knæ, men tog fat i Klippen og kom atter paa Benene.

»Hurtig, hurtig!« vedblev Aramis.

»Her er jeg,« stammede Porthos, idet han samlede alle sine Kræfter for at gøre et Skridt fremad.

»For Himlens Skyld, Porthos, saa kom dog, Tønden vil snart springe.«

»Kom, Deres Naade,« raabte Bretagnerne.

Men det var forsilde. Krudtet exploderede, Jorden revnede, Bølgerne rejste sig og Baaden blev slynget tyve Favne bort. Det forfærdelige Bulder syntes at gengive Porthos hans Kræfter og han rejste sig; men Klippen begyndte at vakle og Porthos følte Jorden bevæge sig under sine Fødder. Han strakte sine Kæmpehænder ud for at holde Klipperne tilbage, men en gigantisk Blok lagde sig paa hver af hans Arme og en tredie Granitmasse sænkede sig mellem hans Skuldre.

Et Øjeblik bøjede Porthos sig under Vægten, men snart samlede han sine herkuliske Kræfter og fjernede Væggen i det Fængsel, hvori han var bleven begravet; men idet han fjernede disse, berøvede han den paa hans Skuldre hvilende Sten dens Støttepunkt, og denne tyngede nu med hele sin Vægt paa ham; Kæmpen faldt uden at raabe om Hjælp.

»Porthos, Porthos!« raabte Aramis, »hvor er Du? Tal!«

»Her, her!« mumlede Porthos med svag Stemme, »Taalmodighed, Taalmodighed!«

Han havde næppe udtalt, førend Klippestykkerne begravede ham aldeles. Aramis var imidlertid sprunget i Land med to af Bretagnerne, der med en Løftestang søgte at hæve Blokkene, men de var altfor tunge og Mændene slap Stangen. Alt var forbi! Kæmpen sov den evige Søvn.

Seks og tyvende Kapitel.

Kong Ludvig den Fjortende.

D'Artagnan var ikke vant til Modstand og vendte meget forbitret tilbage. Han begav sig lige til Slottet og forlangte at tale med Kongen.

Da d'Artagnan blev ført ind til Kongen, sad denne med Ryggen til Døren.

»Er Hr. d'Artagnan ikke her?« spurgte Kongen.

»Jo,« svarede Musketéren og traadte nærmere.

»Nu, min Herre,« sagde Kongen og saa' vist paa ham, »hvad har De at sige mig?«

»Jeg, Sire, jeg har intet at sige Deres Maje-

stæt, uden at De har ladet mig arrestere, og at jeg nu er her.«

»Min Herre,« vedblev Kongen efter nogen Tids Tavshed, »hvad havde jeg befalet Dem at gøre paa Belle-Isle? Svar mig herpaa.«

»Jeg tror, at Deres Majestæt gør mig den Ære at spørge mig, i hvilken Anledning jeg er taget til Belle-Isle?«

»Ja, min Herre.«

»Det véd jeg ikke, Sire, derom maa De spørge de mange Officerer, hvem man havde givet en Mængde Ordrer af alle Slags, medens jeg, Ekspeditionens Anfører, ingen bestemt Ordre havde faaet.«

»Min Herre,« sagde Kongen stødt, »man har kun givet Folk Ordre, paa hvis Troskab man kunde stole.«

»Derfor, Sire,« svarede Musketeren, »forundrer jeg mig ogsaa over, at en Kaptajn som jeg, der rangerer med Marechaler af Frankrig, er bleven stillet under Kommando af fem, seks Løjtnanter eller Majorer, der maaske kan bruges til at spionere, men ikke til at lede Krigsforetagender. Det er angaaende dette, at jeg er kommet for at udbede mig en Forklaring af Deres Majestæt.«

»Min Herre,« sagde Kongen, »De bilder Dem bestandig ind, at De lever i et Aarhundrrede, da Kongerne stod under andres Befalinger, og glemmer, at en Konge kun skylder Gud Regnskab for sine Handlinger.«

»Jeg glemmer aldeles intet,« svarede Musketeren stødt. »Forresten indser jeg ikke, hvorledes det kan fornærme Kongen at spørge ham, hvori man har forsét sig.«

»De har taget Parti for mine Fjender mod mig.«

»Hvem er Deres Fjender, Sire?«

»De, som jeg sendte Dem for at bekæmpe.«

»To Mænd skulde være Fjender af Deres Majestæts Armé? Det er ikke muligt, Sire!«

»De har intet at gøre med at kritisere mine Anskuelser. Den, der tjener sine Venner, tjener ikke sin Herre.«

»Jeg har derfor ogsaa i al Underdanighed begæret min Afsked.«

»Og jeg har bevilget Dem den, min Herre. Men førend vi skilles, vil jeg vise Dem, at jeg forstod at holde Ord.«

»Deres Majestæt har mere end holdt sit Ord, thi Deres Majestæt har ladet mig arrestere,« sagde d'Artagnan koldt, »hvilket De ikke havde lovet mig.«

»Der sér De, hvortil Deres Ulydighed har bragt mig,« sagde Kongen, idet han ingen Notits tog af den andens Spot.

»Min Ulydighed!« raabte d'Artagnan og rødmede af Vrede.

»Det er det mildeste Udtryk, jeg har kunnet finde,« vedblev Kongen. »Min Tanke var at fange og straffe Rebellerne; skulde jeg vel bryde mig om, at Rebellerne var Deres Venner?«

»Men jeg maatte bryde mig derom,« svarede d'Artagnan. »Det var grusomt af Deres Majestæt at beordre mig til at fange mine Venner og føre dem til Galgen.«

»Det var en Prøve, hvorpaa jeg satte en af de foregivne Tjenere, der spiser mit Brød, Prøven er faldet slet ud, Hr. d'Artagnan.«

»Til Gengæld for den slette Tjener, som De-

res Majestæt mister,« svarede d'Artagnan bittert, »er der ti, der har bestaaet deres Prøve. Hør mig, Sire, jeg er ikke vant til en saadan Tjeneste. Min Kaarde er oprørsk, naar Talen er om at gøre noget slet. Det var slet af mig at forfølge to Mænd, om hvis Liv Hr. Fouquet, Deres Majestæts Redningsmand, har bedt for, og som desuden var mine Venner. Hvorfor kunde man ikke lade dem flygte? Hvilken Forbrydelse har de begaaet? Jeg vil imidlertid indrømme, at jeg ikke har Ret til at bedømme deres Opførsel, men hvorfor mistænke mig, førend jeg havde gjort et Skridt, hvorfor omgive mig med Spioner og vanære mig for hele Arméen?«

»Man skulde tro, at De havde glemt, hvad disse to Mænd har gjort imod mig, men lad det være nok hermed. Jeg vil, som jeg tidligere har sagt Dem, være Eneherre i mit Land. De vil have Lov til at krydse mine Planer og frelse Deres Venner, men deri kan jeg ikke finde mig. De maa søge Dem en anden Herre, jeg vil ikke i min Vrede efterligne mine Forgængere. Og desuden har jeg ogsaa andre Grunde til at behandle Dem med Mildhed. De er en fornuftig og ædel Mand og vil blive en god Tjener for den, der først faar tæmmet Dem. Jeg er Skyld i Deres Venners Undergang. I dette Øjeblik er de enten dræbt eller taget til Fange.«

»Dræbte eller fangne!« udbrød d'Artagnan blegnende. »O, Sire, hvis det er sandt, vil jeg glemme al Deres Retfærdighed og Højmodighed og kalde Dem en barbarisk og en unaturlig Mand. Men jeg tilgiver Dem Deres Ord,« tilføjede han smilende, »fordi De er en ung Fyr-

ste, der ikke kan vurdere saadanne Mænd som Hr. d'Herblay, Hr. du Vallon og mig. Sig mig engang, Sire, hvis denne Efterretning er sand, hvormange Penge og Folk har det kostet Dem. Vi kan da se, om Gevinsten svarer til Indsatsen.«

»Det er en oprørsk Tale, Hr. d'Artagnan,« sagde Kongen opbragt. »Sig mig engang, hvem der er Konge af Frankrig.«

»Sire,« sagde Musketeren koldt, »jeg mindes, at De en Morgen rettede dette Spørgsmaal til en Mængde Folk, der ikke kunde besvare det, medens jeg svarede derpaa. Naar jeg den Dag kunde kende Kongen, tror jeg, at det er overflødigt at spørge mig derom i Dag.«

Ludvig slog Øjnene ned. I det samme traadte en Officer ind og gav Kongen en Depeche, under hvis Læsning denne skiftede Farve. Efter at han havde læst den nok engang, sagde han:

»Da De dog senere vil erfare, hvad jeg her bliver underrettet om, kan De lige saa godt faa det at vide af Kongens Mund. Det er kommet til Kamp paa Belle-Isle.«

»Og saa, Sire?«

»Jeg har mistet seks hundrede Mand, min Herre.«

»Og Rebellerne?« spurgte d'Artagnan, idet hans Øjne straalede af Glæde og Stolthed.

»Rebellerne er flygtede,« svarede Kongen.

D'Artagnan udstødte et Triumfskrig.

»Men, vedblev Kongen, »min Flaade blokerer Øen, og jeg er vis paa, at ikke en Baad kan slippe bort.«

»Hvis de bliver fangne, saa —«

»Bliver de hængte,« svarede Kongen rolig.

»Véd de det?«

»Ja, det véd De, da De jo har maattet sige Dem det, og desuden véd hele Landet det.«

»Saa svarer jeg Deres Majestæt for, at man ikke vil fange dem levende.«

»Nu, saa faar man dem døde, Hr. d'Artagnan, hvilket kommer ud paa ét, da jeg alligevel vil lade dem hænge. Jeg har engang sagt Dem, at jeg vil blive Dem en bevaagen Herre. De er den eneste Mand, der er værdig til mit Venskab eller min Vrede. Men jeg vil være Herre i mit Hus, Kaptajn d'Artagnan, og mine Tjenere skal adlyde mig blindt. Bøj Dem derfor, som alle de andre har maattet gøre, eller vælg Landflygtighed. Naar De tænker Dem rigtig om, vil De maaske finde, at jeg handler ædelt ved at lade Dem gaa, skønt De er i Besiddelse af en vigtig Statshemmelighed. Men jeg véd, at De er en brav Mand, bedøm mig fra nu af saa strengt, som De vil.«

D'Artagnan var for første Gang i sit Liv aldeles bedøvet. Han havde fundet en Modstander, der var ham værdig.

»Naa, hvem standser Dem?« vedblev Kongen venlig. »De har indgivet Deres Demission. Ønsker De, at jeg skal afslaa Dem den? Jeg indrømmer, at det maa være haardt for en gammel Officer at tage sin Vrede i sig.«

»O,« svarede d'Artagnan melankolsk, »det er min mindste Bekymring. Jeg betænker mig paa at tage min Ansøgning tilbage, fordi jeg er gammel mod Dem og har Vaner, der er vanskelige at aflægge. De maa have Hofmænd, der kan more Dem. I gamle Dage havde en Mand i min Stilling Lov til at tale til Kongen, som

han vilde, men nu skal Deres Musketérkaptajn blot være en Dørvogter. De maa ikke tro, at jeg bærer Nag, nej, De har tæmmet mig, som De sagde, men tillige forringet mig i mine egne Øjne. Men hvorfor tale herom? Kongen er min Herre, han vil have, at jeg skal gøre Vers og slide Gulvet i Forgemakket, og, for Pokker, det er vanskeligt, men jeg har gjort det, der er meget vanskeligere — jeg skal gøre det. Hvorfor gør jeg det? Fordi jeg elsker Penge? Dem har jeg nok af. Fordi jeg er ærgerrig? Min Løbebane er afsluttet. Fordi jeg ynder Hoffet? Nej. Jeg bliver, fordi jeg i tredive Aar har været vant til at modtage Kongens Ordre og høre ham sige til mig: Godaften, d'Artagnan, med et Smil, som jeg aldrig har tigget om. Men nu vil jeg tigge om dette Smil.

Er De fornøjet, Sire?«

Og d'Artagnan bøjede sit graa Hoved, paa hvilket Kongen smilende og stolt lagde sin hvide Haand.

»Tak, min gamle Tjener og tro Ven,« sagde han. »Da jeg fra nu af ikke har flere Fjender i Frankrig, skal jeg sende Dig til en udenlandsk Valplads for at hente Din Marechalstav. Stol paa mig, Lejligheden vil nok komme.«

»Lad gaa da,« sagde d'Artagnan bevæget. »Men de stakkels Folk paa Belle-Isle? Især den Ene, der er saa god og brav.«

»Beder Du om Naade for dem?«

»Ja, Sire, paa mine Knæ.«

»Nu, saa bring dem Benaadningen, hvis det endnu er tidsnok. Men svarer Du for dem?«

»Med mit Liv.«

»Farvel da. Imorgen tager jeg til Paris. Kom

snart tilbage, thi De maa ikke mere forlade mig.«

»Vær rolig, Sire,« sagde d'Artagnan og kyssede hans Haand.

Og han skyndte sig glædedrukken ud af Slottet til Belle-Isle.

Epilog.

En Morgen red to Ryttere gennem Blois for at træffe Anstalter til en Fuglejagt, som Kongen vilde afholde paa den smukke Slette, der paa den ene Side grænsede til Meung, paa den anden til Amboise.

Rytterne var Chefen for Kongens Hunde og Falkemesteren. Da de vendte tilbage fra deres Undersøgelser af Terrænet, fik de Øje paa smaa Grupper af Soldater, der med visse Mellemrum opstilledes af Sergenter. Disse Soldater var Kongens Musketerer.

Bag efter dem kom Kaptajnen til Hest, kendelig paa sine Guldbroderier.

»Hr. d'Artagnan bliver ikke gammel,« bemærkede Chefen for Hundene til sin Kollega; »saaledes har han nu sét ud i tyve Aar.«

Men Officererne tog fejl, d'Artagnan var i de sidste fire Aar blevet tolv Aar ældre.

D'Artagnan nærmede sig de to Officerer.

»Ah! hvilken Lykke at sé Dem her, Hr. d'Artagnan,« udbrød Falkemesteren.

»Det kunde jeg snarere sig til Dem, mine Herrer,« svarede Kaptajnen, »thi nu om Stunder bruger Kongen oftere sine Musketerer end sine Falke.«

»Ja, det er ikke som i de gode gamle Dage,« sagde Falkemesteren sukkende. »Husker De, Hr. d'Artagnan, da salig Kongen jagede Skader ved Baugency? Dengang var De ikke Musketérkaptajn, Hr. d'Artagnan.«

»Og De var kun Gefreider,« svarede d'Artagnan. »Men lige meget, det var en god Tid, thi Ungdommen er altid en god Tid. Goddag, Hr. Kaptajn.«

»De beviser mig for megen Ære, Hr. Greve.«

D'Artagnan var i de sidste fire Aar bleven Greve.

»Er De ikke bleven meget træt af den lange Vej, Hr. Greve?« spurgte Falkemesteren. »Der er nok to hundrede Mil fra Pignerol her til.«

»To hundrede og treds frem og lige saa mange tilbage,« svarede d'Artagnan rolig.

»Hvorledes gaar det ham?«

»Hvem?« spurgte d'Artagnan.

»Ih, den stakkels Hr. Fouquet,« sagde Falkemesteren sagte.

Den anden Jagtbetjent havde forsigtig fjernet sig.

»Den stakkels Mand er meget fortvivlet,« svarede d'Artagnan, »han vil ikke indsé, at Fængslet er en Gunst mod ham, og paastaar, at Parlementet havde frikendt ham og landsforvist ham. Han véd ikke, at man havde svoret hans Død.«

»Ak ja, den stakkels Mand har været nær ved Skafottet; man siger, at Hr. Colbert allerede havde givet Ordre til Gouvernøren i Ba-

stillen og at Henrettelsen var bestemt. Men naar alt kommer til alt, har Hr. Fouquet dog fortjent sin Skæbne, thi han havde bestjaalet Kongen.«

Hr. d'Artagnan laante Falkemesteren et af sine slemme Øjekast og sagde:

»Min Herre, hvis man fortalte mig, at De havde spist Deres Hundes Mad, vilde jeg ikke blot ikke tro det, men hvis De for den Sags Skyld var bleven dømt til at piskes eller kastes i Fængsel, beklage Dem og ikke taale, at man talte ondt om Dem. Men hvor retskaffen en Mand De end kan være, min Herre, forsikrer jeg Dem dog, at De ikke er det mere, end Hr. Fouquet var det.«

D'Artagnan gik videre. I det Fjerne saa's Jægerne komme ud af Skoven.

»Hør,« sagde d'Artagnan, »skal vi have en lang Jagt? Jeg beder Dem at lade os faa Fuglen hurtig, thi jeg er træt. Er det en Hejre eller en Svane?«

»Begge Dele, Hr. d'Artagnan, men vær ikke bange, Kongen er ikke Kender, han vil blot skaffe Damerne en Adspredelse.«

Det Ord Damerne betonedes saa stærkt, at d'Artagnan spidsede Øren.

»Ah,« sagde han og saa' overrasket paa Falkemesteren.

Den anden Jagtbetjent smilte.

»Ja, lé kun,« sagde d'Artagnan, »jeg er ikke mere inde i Hofnyhederne, da jeg først i Gaar er kommet tilbage efter en Maaneds Fraværelse. Da jeg tog bort, var Hoffet endnu bedrøvet over Dronningemoderens Død. Kongen vilde ikke more sig, efter at han havde modtaget Anna af Østerrigs sidste Suk, men alt i denne Verden

faar en Ende. Nu er han ikke længere bedrøvet. Naar kommer Kongen?«

»Klokken syv, min Herre.«

»Hvem følger med Kongen? Hvorledes befinder Madame og Dronningen sig?«

»Bedre.«

»Hun har altsaa været syg?«

»Siden den sidste Sorg hendes Majestæt har haft, har hun været meget daarlig.«

»Hvilken Sorg? Tal kun ligefrem, min kære Herre.«

»Det lader til, at Dronningen, som er blevet meget tilsidesat siden sin Svigermoders Død, har beklaget sig for Kongen, som skal have svaret hende: Ligger jeg ikke hos Dem hver Nat? Hvad vil De forlange mere?«

»Ak, den stakkels Kone!« sagde d'Artagnan. »Hun maa hade Frøken de la Vallière meget.«

»O, nej, ikke Frøken de la Vallière.«

»Hvem da?«

Jagthornet afbrød denne Samtale, og d'Artagnan blev alene tilbage.

I det Fjerne kom Kongen til Syne, omgivet af Damer og Ryttere, hele Truppen nærmede sig i Skridt.

Efter Rytterne saa' d'Artagnan tre Vogne, af hvilke den første var bestemt for Dronningen. Den var tom.

Da d'Artagnan ikke bemærkede Frøken de la Vallière ved Kongens Side, ledte han efter hende og opdagede hende i den anden Vogn.

Hun sad alene med to Kvinder, der syntes at kede sig ligesom deres Herskab.

Paa Kongens venstre Side red paa en ustyrlig Hest en Dame af den mest glimrende Skøn-

hed. Kongen smilte til hende, og hun smilte til Kongen.

Naar hun talte lo alle.

»Jeg kender det Fruentimmer,« tænkte Musketeren, »men hvem er det dog?«

Han bøjede sig over til sin Ven Falkemesteren for at spørge ham derom.

Men netop som denne vilde til at svare, fik Kongen Øje paa d'Artagnan og sagde:

»Ah, Greve! De er altsaa kommet tilbage? Hvorfor har jeg ikke sét noget til Dem?«

»Sire,« svarede Musketeren, »fordi Deres Majestæt sov, da jeg kom, og ikke var vaagnet, da jeg i Morges atter overtog min Tjeneste.«

»Altid den samme,« sagde Ludvig højt og fornøjet. »Hvil Dem, Greve, jeg befaler Dem det. De spiser til Middag med mig i Dag.«

Alle stimlede nu sammen om d'Artagnan, thi Hans Majestæt var ikke saa ødsel som Henrik den Fjerde med sine Middagsinvitationer.

Kongen red videre. D'Artagnan stødte nu paa en anden Gruppe, hvori Colbert glimrede.

»Goddag, Hr. d'Artagnan,« sagde Ministeren venlig. »Har De haft en heldig Rejse?«

»Ja, min Herre,« svarede d'Artagnan.

»Jeg hørte Kongen invitere Dem til sit Taffel i Aften,« vedblev Ministeren, »De vil træffe en gammel Ven dér.«

»En gammel Ven?«

»Hr. Hertugen af Alameda, der i Morges er kommet fra Spanien.«

»Hertugen af Alameda!« gentog d'Artagnan, tænkende sig om.

»Ja mig,« sagde en graahaaret Olding, der sad sammenbøjet i sin Vogn, som han nu lod aabne for at gaa Musketeren i Møde.

»Aramis!« udbrød Musketeren forbavset.

Efter at Colbert et Øjeblik havde betragtet de to Venner, sporede han sin Hest og lod dem blive alene tilbage.

»De, den Landsforviste, Rebellen, er altsaa i Frankrig?« sagde Musketeren, idet han tog Aramis under Armen.

»Og jeg skal spise til Middag med Dem hos Kongen,« svarede Biskoppen smilende. »Ja, De spørger formodentlig Dem selv, hvortil det nytter at bevare sin Troskab? Hør, lad os vente, til den stakkels la Vallières Vogn er kommet forbi. Sé blot, hvor urolig hun er, og hvorledes hendes forgrædte Øjne følger Kongen, som rider der henne!«

»Med hvem?«

»Med Frøken Tonnay-Charente, nuværende Fru de Montespan,« svarede Aramis.

»Hun er skinsyg, bliver hun da bedraget?«

»Endnu ikke, d'Artagnan, men det vil ikke vare længe.«

I Aramis' Vogn fulgte de hele Jagten og kom netop til i det Øjeblik, da Falken slog ned paa Fuglen.

Kongen steg ned af Hesten, og Fru de Montespan fulgte hans Eksempel. Man var kommet til et lille enligt liggende Kapel, bag hvilket fandtes et af en Gitterport lukket Indelukke.

I dette Øjeblik var Falken slaaet ned med sit Bytte, og Kongen vilde derfor derind for efter Skik og Brug at tage den første Fjer.

D'Artagnan holdt Aramis, der vilde stige ud af Vognen, tilbage og sagde:

»Véd De, Aramis, hvor Tilfældet har ført os?«

»Nej,« svarede Hertugen.

»Her ligger Folk begravet, som jeg har kendt,« vedblev Musketeren bevæget.

Uden at ane noget gik Aramis med vaklende Skridt ind i Kapellet gennem en lille Dør, som d'Artagnan havde aabnet for ham.

»Hvor er de begravet?« spurgte han.

»Ude i Indelukket. Den lille Cypresse, der er plantet paa deres Grav, men gaa ikke derind, thi Kongen begiver sig nu derind.«

Aramis blev staaende. Uden selv at blive sét, bemærkede de la Vallières blege Ansigt. Hun havde nemlig listet sig ind i Kapellet og betragtede herfra Kongen, som smilende opfordrede Fru de Montespan til at komme nærmere og ikke være bange.

Fru Montespan nærmede sig og tog Kongens fremstrakte Haand. Ludvig rev nu den første Fjer af Hejren og fæstede den paa sin smukke Ledsagerindes Hat.

Med et Smil kyssede denne ømt Kongens Haand.

Kongen rødmede af Glæde og saa' forelsket paa Fru de Montespan.

»Hvad giver De mig til Gengæld?« spurgte han.

Hun brød en Gren af Cypressen og bød Kongen den, beruset af Haab.

»Det er en sørgelig Foræring,« hviskede Aramis til d'Artagnan, »thi denne Cypresse vokser paa en Grav.«

»Ja, og denne Grav er Raoul de Bragelonnes,« sagde d'Artagnan højt, »og hans Fader Athos'.«

Et Suk lød bag ved dem. Da de vendte sig om, saa' de en besvimet Kvinde. Frøken de la Vallière havde sét og hørt alt.

»Stakkels Kvinde!« mumlede d'Artagnan, idet han hjalp hendes Fruentimmer med at bringe hende til Vogns, »hun vil komme til at lide nok!«

Om Aftenen spiste d'Artagnan hos Kongen sammen med Hr. Colbert og Hertugen af Alameda. Efter Taflet tog Kongen Madame til en Side og sagde med en Ømhed, der maatte minde Prinsessen om den Tid, da han elskede hende:

»Hvorfor har Deres smukke Øjne grædt, Søster?«

»Ih! Sire —«

»Monsieur er skinsyg, ikke sandt, Søster?«

»Ja,« svarede hun.

»Hør,« vedblev Kongen, »hvis Deres Venner kompromitterer Dem, er det ikke Monsieurs Skyld. Men fortæl mig Deres Sorger, kære lille Søster, og saa sandt jeg er Konge, skal jeg sætte en Grænse derfor.«

»Det er ikke mine Venner, der kompromitterer mig,« svarede Madame melankolsk, »thi de er fraværende; skønt de er Deres Majestæt saa hengivne, er de dog faldet i Unaade.«

»De sigter til Guiche, som jeg efter Monsieurs Anmodning har forvist.«

»Ja, og hvis jeg ikke havde næret saa megen Ærbødighed og Venskab for Deres Majestæt, vilde jeg have bedt min Broder Karl at forestille Dem, at Monsieur og hans Yndling Chevalier de Lorraine ikke ustraffet tør forstyrre min Ære og Lykke.«

»Chevalier de Lorraine?« sagde Kongen.

»Er min dødelige Fjende. Saa længe denne Mand lever i mit Hus, vil jeg være den ringeste Kvinde i Landet.«

»De kalder altsaa Deres engelske Broder en bedre Ven end mig?«

»Kendsgerningerne taler, Sire.«

»Og De vilde hellere forlange Hjælp af —«

»Mit Fædreland, ja, Sire,« sagde hun stolt.

»De er ligesom jeg Henrik den Fjerdes Barnebarn, min Veninde, kan Fætter og Svoger ikke nok opveje en kødelig Broder?«

»Saa handl,« sagde Henriette.

»Lad os slutte en Alliance. Jeg har, siger De, uretfærdig landsforvist Guiche. Han skal komme tilbage, og Chevalier de Lorraine skal ikke genere Dem længere. Det lover jeg Dem.«

»I saa Fald, Sire, underskriver jeg Alliancen, men sig mig nu, hvilke Forpligtelser skal jeg paatage mig.«

»De skal gøre Deres Broder Karl til min Ven.«

»Det er let.«

»O, ikke saa let, som De tror, thi politiske Venskaber —«

»Ah, det er et politisk Venskab?«

»Ja, Søster, og i Stedet for Venskabsforsikringer maa han overlade sin Ven Soldater og Skibe. De vil maaske opnaa dette?«

»I saa Fald maa jeg rejse til London.«

»Det samme har jeg tænkt, og en saadan Rejse kunde maaske adsprede Dem. De véd nok, at Hollænderne fornærmer mig hver Dag i deres Blade. Desuden sér jeg ikke gerne, at disse Havets Konger, som de kalder sig, snart har alle Evropas Havne i deres Magt.«

»Jeg skal rejse, men kun paa én Betingelse.«

»Og den er?«

»At min Mand, Monsieur, giver sit Samtykke dertil.«

»Det skal De faa.«

»Saa er jeg allerede rejst, Broder.«

Kongen vinkede ad sin Broder og sagde, da han havde nærmet sig:

»Jeg er ikke fornøjet med Hr. Chevalier de Lorraine. Raad ham til at rejse bort et Par Maaneder.«

»Hvad for noget!« udbrød Monsieur bestyrtet og kastede et rasende Blik til Madame, »har Chevalieren været saa uheldig at mishage Deres Majestæt?«

»Det skal jeg sige Dem, naar han er rejst og naar Madame er kommet til England.«

»Madame! til England!« mumlede Monsieur forbavset.

Kongen forlod nu sin Broder.

Colbert havde imidlertid været fordybet i Samtale med Hertugen af Alameda.

»Min Herre,« sagde Colbert, »sig mig oprigtig, vil Spanien blive neutral, hvis vi paafører de forenede Provinser Krig?«

»Spaniens Interesse er ganske klar, min Herre,« svarede Aramis. »Det stemmer med vor Politik at gøre Holland uklar med Europa, men Kongen af Frankrig er dets Allierede. De glemmer, at det vil blive en Søkrig, som Frankrig, saa vidt jeg véd, ikke er i Stand til at føre med Fordel.«

Da Colbert i det samme vendte sig om, saa' han d'Artagnan og kaldte paa ham, idet han sagte bemærkede til Aramis:

»Kan vi tale med d'Artagnan?«

»Ja, ganske vist.«

»Hr. d'Alameda og jeg talte om, at Krigen med Holland vilde blive en Søkrig.«

»Det er tydeligt,« sagde Musketeren.

»Og hvad er Deres Mening herom, Hr. d'Artagnan?«

»Jeg mener, at for at føre denne Søkrig maa vi have en meget stor Landarmé.«

»Hvad behager!« sagde Colbert, der troede, at han havde hørt fejl.

»Hvorfor en Landarmé?« spurgte Aramis.

»Fordi Kongen vil blive slaaet til Søs, naar han ikke har Englænderne med sig, og naar han er slaaet paa Vandet, vil han snart blive angrebet dels fra Søen af Hollænderne og dels til Lands af Spanierne.«

»Spanien er neutralt,« bemærkede Aramis.

»Ja, saa længe Kongen er den stærkeste,« genmælede d'Artagnan.

Colbert beundrede hans Kløgt og Aramis smilte, thi han vidste godt, at d'Artagnan ikke havde sin Mester i Diplomati.

»Men,« vedblev Colbert, »hvem siger Dem, Hr. d'Artagnan, at Kongen ingen Marine har?«

»O, jeg har ikke givet mig af med disse Sager,« svarede Kaptajnen. »Jeg er en daarlig Sømand, men jeg har dog tænkt, at naar man havde Skibe, vilde man nok faa Søfolk.«

»Jeg har tænkt det samme,« sagde Colbert, »og ladet mig gøre en Fortegnelse over vore Skibe. Der er fem og tredive.«

»Fem og tredive! det er ikke muligt!« udbrød d'Artagnan.

»Og to tusinde Kanoner,« vedblev Colbert. »Heraf kan der dannes tre Eskadrer, men jeg vil have fem.«

»Fem!« udbrød Aramis.

»De skal være der inden Aarets Udgang, mine Herrer.«

»Men hvorledes faar vi dem armerede? Der

er ingen Kanonstøberier i Frankrig,« sagde d'Artagnan.

»Bah!« svarede Colbert, »inden et Aar skal alt det være gjort. Naar derfor Spanien lover at være neutralt og England hjælper os . .«

»Hvis England hjælper Dem, indestaar jeg for Spaniens Neutralitet,« sagde Aramis.

»Men lad os to nu tale et Ord sammen, Hr. d'Artagnan,« vedblev Colbert. »Jeg tør vædde om, at De ikke vilde have noget imod at føre Deres Musketerer til Holland. Kan De svømme?«

»Som en Aal,« svarede d'Artagnan.

»Ja, for der er mange Kanaler og Moradser dèr, Hr. d'Artagnan, og selv de bedste Svømmere kan drukne.«

»Det er min Pligt at dø for Kongen, imidlertid foretrækker jeg dog Ild for Vand.«

»Vi gaar altsaa til Holland,« vedblev Colbert.

»Ja,« svarede d'Artagnan, »men . . .«

»Men? . . .« spurgte Colbert.

»Men vi har nu Kongens Garde og Kongens Hustropper. En Musketerkaptajn maa enten kommandere det hele og i saa Fald maatte han have hundrede tusinde Daler om Aaret i Repræsentationsudgifter og til Taffelpenge . . .«

»Tror De maaske, at Kongen vil gaa paa Akkord med Dem?«

»De har ikke forstaaet mig, min Herre,« sagde d'Artagnan, »jeg mente, at jeg, den gamle Kaptajn, der rangerer over Marechaler af Frankrig, ikke vilde finde mig i at blive stillet lige med Garderkaptajnen og Svejtseroberstен.«

Colbert mærkede Snerten, men var forøvrigt forberedt derpaa.

»Jeg har tænkt paa, hvad De sagde før,« svarede han.

»Hvorpaa?«

»Vi talte om Kanaler og Sumpe, hvori man kan drukne.«

»Nu?«

»Nu, naar man drukner deri, er det, fordi man mangler en Baad, et Brædt eller en Stok.«

»Ja, en Stok, om end aldrig saa kort,« bemærkede d'Artagnan.

»Netop,« vedblev Colbert. »Jeg kander heller intet Eksempel paa, at en Marechal af Frankrig er druknet.«

D'Artagnan blegnede af Glæde og sagde med usikker Stemme:

»Mine Landsmænd vilde blive meget stolte af mig, hvis jeg blev Marechal af Frankrig; men man maa have været Øverskommanderende for at faa Marechalsstaven.«

»Min Herre,« svarede Colbert, »jeg har her en Felttogsplan, som De skal udføre med de Tropper, som Kongen vil stille under Deres Kommando i Felttoget næste Foraar.«

»Min Herre,« sagde d'Artagnan, »sig Kongen, at ved den første Lejlighed, der tilbyder sig, skal jeg enten sejre eller dø.«

»Jeg vil straks sætte Folk i Arbejde med Guldlilierne paa Deres Marechalsstav,« svarede Colbert.

D'Artagnans Død.

Enhver holdt sine Løfter og Forpligtelser. Kongen kaldte Hr. de Guiche tilbage og jagede Chevalier de Lorraine i Landflygtighed, hvilket Monsieur tog sig saa nær, at han blev syg derover.

Madame rejste til London, hvor hun udvirkede en Alliance mellem Frankrig og England.

Endelig skrev Aramis, den, paa hvis Ord man mindst kunde stole, følgende Brev til Colbert angaaende de Underhandlinger, han havde paataget sig at føre i Madrid.

»Hr. Colbert!

Jeg sender Dem Hr. d'Oliva, interimistisk General for Jesu Selskab og min tilkommende Eftermand.

Den ærværdige Fader vil meddele Dem, Hr. Colbert, at jeg beholder Ledelsen af Ordenens Anliggender i Frankrig og Spanien, men at jeg ikke ønsker at føre Titelen General, da den vilde kaste for meget Lys paa Gangen i de Underhandlinger, som Hans katolske Majestæt har overdraget mig. Efter Hans Majestæts Ordre

antager jeg atter denne Titel, naar det Værk, jeg har paataget mig i Frankrig med Dem til Guds og hans Kirkes Ære, er ført lykkelig til Ende.

Hr. d'Oliva vil ligeledes meddele Dem, at H. K. M. har samtykket i at underskrive en Traktat, hvorved Spanien lover at forblive neutralt i en Krig mellem Frankrig og de forenede Provinser.

Dette Samtykke gælder, selv naar England skulde forblive neutralt.

Hvad Portugal angaar, da kan jeg forsikre Dem om, min Herre, at det af al Kraft vil understøtte den allerkristeligste Konge i hans Krig.

Jeg beder Dem, Hr. Colbert, at bevare mig i venlig Erindring, samt at være forvisset om min oprigtige Hengivenhed.

Undertegnet:

Hertugen af Alameda.«

Aramis havde altsaa holdt mere, end han havde lovet. Der staar nu blot tilbage at erfare, hvorledes Kongen, Colbert og d'Artagnan holdt deres gensidige Løfter.

Da Foraaret kom, drog Arméen i Felten, ledsaget af Ludvig den Fjortende og hans prægtige Hof.

D'Artagnan kommanderede et Korps paa tolv tusinde Mand, med hvilket han skulde tage forskellige Pladser, der dannede Nøglen til Friisland.

Ingen Armé er nogen Sinde bleven ført bedre. Officererne vidste, at de havde en lige saa klog og forsigtig som tapper Anfører, der ikke uden Nødvendighed vilde ofre en Mand eller en

Tomme Jord. D'Artagnans Armé tog i en Maaned tolv smaa Fæstninger.

Den trettende holdt sig i fem Dage. D'Artagnan underrettede ved en Kurér Kongen om sit Held, hvilket forøgede Hans Majestæts gode Humør. I Anledning af d'Artagnans Sejr kaldte Fru de Montespan Kongen Ludvig den Uovervindelige!

Frøken de la Vallière, som kun kaldte Kongen Ludvig den Sejrrige, tabte herved meget i Hans Majestæts Gunst. Hun havde for Resten ofte røde Øjne og for en Sejrherre er intet saa kedeligt som en Elskerinde, der græder, naar alle om ham smiler. Frøken de la Vallières Stjerne dalede i Skyer og Taarer.

Fru de Montespans Munterhed voksede med Kongens Held og trøstede ham for alt andet. Det var d'Artagnan, Kongen kunde takke herfor.

Hans Majestæt ønskede at vise sig erkendtlig og skrev til Colbert:

»Hr. Colbert, vi har et Løfte at opfylde mod Hr. d'Artagnan, som holder sine Løfter. Jeg lader Dem herved vide, at det er paa Tiden, at det opfyldes.

Ludvig.«

Som Følge heraf medgav Colbert, hos hvem d'Artagnans Afsending endnu befandt sig, denne et Brev til d'Artagnan fra ham, Colbert, og en lille med Guld indlagt Ibenholts Kasse, der ikke var meget stor, men uden Tvivl desto tungere, siden Sendebudet fik fem Mand med til at hjælpe ham at bære den.

De ankom til den Plads, som Hr. d'Artagnan

belejrede, ved Daggry og begav sig til Generalens Kvarter.

Man svarede, at Hr. d'Artagnan i Anledning af et Udfald, som Guvernøren om Aftenen havde foretaget og hvorved Værkerne var blevne erobrede og syv og halvfjerdsindstyve Mand dræbte, var marcheret med ti Kompagnier Grenaderer for at tilbageerobre Værkerne.

Da Colberts Bud havde Ordre til at opsøge Hr. d'Artagnan, hvor han end maatte befinde sig og paa hvilken Tid af Natten eller Dagen det end var, tog han Vejen til Løbegravene med sit Følge, alle til Hest.

Paa den aabne Slette fik man Øje paa Hr. d'Artagnan. Han tyggede paa sit hvide Skæg og afbørstede med sin venstre Haand det Støv, som Kuglerne uophørlig kastede over ham. Efter tre Timers Forløb meldte Pionérkaptajnen ham, at Løbegravene var passable. To Kompagnier styrtede løs paa Forposterne og kastede dem i en Haandevending. Da deres Kammerater saa' dem paa Bastionen, fo'r de ligeledes afsted.

Da d'Artagnan saa', at der ingen anden Udvej var til at standse Arméen end at indkvartere den i Fæstningen, sendte han alle mod Brecherne. Atten Kompagnier tog Del i Stormen og med Resten tog d'Artagnan en Stilling i halv Kanonskuds Afstand fra Fæstningen.

Dennes Kommandant forsvarede imidlertid hver Fodsbred Jord og for at gøre en Ende paa Kampen sendte d'Artagnan en ny Kolonne frem. Kort efter forjoges Fjenden fra Volden.

I dette Øjeblik hørte Generalen en Stemme tæt ved sig sige:

»Her er et Brev fra Hr. Colbert.«

Han brød Brevet, der havde følgende Indhold:

»Hr. d'Artagnan, efter Kongens Ordre melder jeg Dem herved, at han har udnævnt Dem til Marechal af Frankrig som Belønning for Deres Tjeneste og den Hæder, De har skaffet hans Vaaben.«

D'Artagnan hævede sine af Glæde lynende Øjne for at sé, hvilke Fremskridt hans Folk havde gjort.

»Det er forbi,« sagde han til Budet. »Om et Kvarter er Byen taget.«

Derpaa læste han videre:

»Kassen er min Foræring til Dem, Hr. d'Artagnan. Medens I Krigere forsvarer Kongen med Eders Sværd, opmuntrer jeg Fredens Kunster for at skaffe værdige Belønninger til Eder.

Jeg anbefaler mig til Deres Venskab, Hr. Marechal, og beder Dem at være overbevist om mit.

Colbert.«

D'Artagnan gav Budet et Tegn til at komme nærmere med Kassen. Men idet han vilde tage den nærmere i Øjesyn, hørtes en voldsom Eksplosion paa Volden, der fængslede hele hans Opmærksomhed.

»Det er besynderligt,« sagde han, »at Fanen ikke er plantet paa Volden.«

Han sendte tre hundrede Mand friske Tropper frem under en tapper Officers Kommando.

Noget roligere vendte han sig nu om til Kassen, men idet han strakte Armen ud for at aabne den, knuste en Kugle fra Byen den

i Armene paa Officeren og ramte d'Artagnan midt i Brystet, medens Marechalsstaven fløj ud af den knuste Kasse og faldt paa Marechalens Haand.

D'Artagnan prøvede paa at rejse sig. Man troede ikke, at han var saaret, men Officererne saa' nu med Forfærdelse, at han var ganske blodig og at Dødens Bleghed havde lagt sig over hans ædle Ansigt.

Støttende sig til de Arme, der fra alle Sider raktes frem, vendte han Blikket mod Fæstningen og saa' nu den hvide Fane vaje paa Hovedbastionen.

Da trykkede han Haanden fast om Staven, sænkede Blikket og mumlede:

»Athos og Porthos, vi sés! — Farvel for evig, Aramis!«

Af de fire tapre Mænd, hvis Historie vi har fortalt, var der nu kun ét Legeme tilbage, Sjælene havde Gud taget til sig.

Ende.